JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ
JAZZ
OCAK-ŞUBAT-MART 2009 / 01 • 106422 • YIL 13 • SAYI 53 • 6 TL
Wayne Shorter
Yellowjackets
Kamil Erdem
Sarp Maden
Ayşe Tütüncü
Genco Arı
Peter Brotzmann
6. İzmir Jazz Festivali
Murat Beşer
9 771300 884003 01
BOYUT YAYIN GRUBU

OCAK - ŞUBAT - MART '09

İş sanat

29 Ocak, Perşembe

Cazın Ustaları

PAQUITO D'RIVERA
"Funk Tango"

20.00

26 Şubat, Perşembe

THE BAD PLUS
JOINED BY WENDY LEWIS

20.00

14 Mart, Cumartesi

AL DI MEOLA &
WORLD SINFONIA

20.00

25 Mart, Çarşamba

Cazın Ustaları

WAYNE SHORTER QUARTET

20.00

biletix

Bilet için: biletix.com | (216) 556 98 00 | Biletix satış noktaları | Ayrıntılı bilgi için: **issanat.com.tr** | (212) 316 10 83

NARDIS

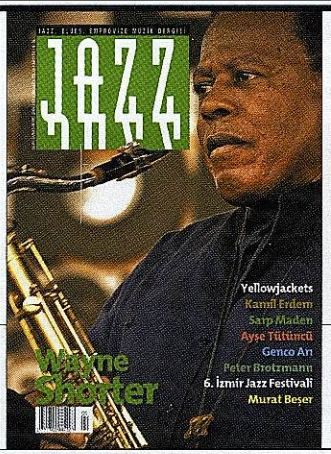

JAZZ

Sayı: 53
Ocak-Şubat-Mart 2009
Kapak: Wayne Shorter
Fotoğraf: Sevim Yolaçtı

Merhabalar,

Krize rağmen, forma sayımızı bile azaltmadan, geç de olsa piyasadayız. CRR kapalı, Ankara MartFest bu yıl olmayacak, diğerlerini henüz bilmiyoruz ama İş Sanat konserleri olağanüstü, kulüplerdeki etkinlikler tüm hızıyla devam ediyor, dergimize gelen CD sayısındaki artışı siz de göreceksiniz.

Bu sayımızda **Devrim Dikkaya** arkadaşımızın gayretleriyle yeni bir diziye başladık, "Yazarlarımız". İlk yazarımız bana dergi çıkartmayı hayal ettiğim günden beri desteklerini esirgemeyen "Şu Jazz Dedikleri" köşesinin yazarı **Ali Sönmez**.

Yeni albümleri ile bizleri heyecanlandıran bascı **Kamil Erdem**, gitarist **Sarp Maden**, piyanist **Ayşe Tütüncü** ve **Genco Arı**, avant-garde grup **Islak Köpek**, kemençeci **Ahmet Kadri Rizeli**, İstanbul'da konserler veren, **Joe Lovano**, Peter Brotzmann, **Kurt Elling**, Dave Weckl ayrıca onunla çalan **Orhan Osman** ve Türkiye'de bir dizi konser verecek olan "Polonya'nın jazz kraliçesi" **Aga Zaryan** ile röportajlarımız var.

Bu sayımızın kapak konusu da olan İş Sanat'da konser verecek olan yaşayan efsane **Wayne Shorter**. Wayne Shorter ile ilgili arşivlik bir araştırma yazısını **Can Ergelmiş** hazırladı. Wayne Shorter'ın nefis resimlerini ise **Sevim Yolaçtı** çekti.

Bu sayımızın konuları arasında özellikle yurtdışından sanatçılarla İş Sanat konserleri ile Cesaria Evora, Paquito D'Rivera, The Bad Plus, Al DiMeola heyecanla bekleniyor. Jazz Center konserleri arasında ise Flora Purim ve Airto Moreira, Jeremy Pelt, Jamie Davis, Jacky Terrasson var. Nardis'te ise Aga Zaryan gönülleri fethedecek. Yerli gruplarımız yeni projeleri ile Nardis'te sahne alacaklar. Babylon'da GarantiCaz destekli jazz'ı az konserler olacak.

Murat Beşer neredeyse önemli tüm konserleri izleyerek 10 konser yazısı ile bu sayımızda bir rekora imza attı.

Bu sayımızın bir başka konusu maalesef İstanbul'daki jazz çevresinin önemli bascı kayıpları oldu. TRT Caz Orkestrası'nın bascısı **Ergun Eremkara**, Erol Pekcan'ın Jazz Semai'sinde ilk kez dinleyip sevdiğimiz **Kudret Öztoprak**'ı kaybettik. Ergun'un Teşvikiye Camii'ndeki töreninde Neşet Ruacan, "Süheyl abi (Denizci) orkestrayı yukarıda kuruyor galiba" dedi. "Üstelik orada kadro daha çabuk çıkıyormuş" sözü çok üzgün olan hepimizi güldürdü. **Viktor Bensusan** bu sayımızda jazz dünyasının diğer kayıpları olan Johnny Griffin, Bill Finnegan ve Neal Hefti'nin son yazılarını yazdı.

Neler Oldu köşesinin diğer yazıları arasında, Alanya Jazz, Kadıköy Jazz, J & R Festivali, Fransa'daki etkinlikleri sıkı sıkı takip eden **Uğur Hüküm** yazıları ile yer alıyor.

Baharı gerçekten dört gözle bekler olduk. Havalar için değil bu sözlerimiz, ekonomideki her türlü olumsuz hareketin sanatın tüm dallarını dünya çapında etkilemesi, müzisyenlerin işlerini, sanatı satın alan sanat severleri, etkinliklere, festivallere sponsor olan firmaların işlerini etkilemesi yüzünden. Önümüzdeki sayı "oldu da bitti" der miyiz? Umut işte? Umarız çabuk geçer.

Jazz'la ve sevgiyle...

Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

YAYIMLAYAN: BOYUT YAYINCILIK A.Ş.
Genel Yönetmen ve Sorumlu Müdür
Bülent ÖZÜKAN

Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Tasarım **Bülent USTAOĞLU**

Katkıda Bulunanlar
Atıl ÇELİK, Başak YAVUZ, Baki DUYARLAR, Can ERGELMİŞ, Devrim DİKKAYA, Dilek Himam ER, Derya DOĞU, Emre MEMECAN, Erdinç AKTUĞ, Emra İŞLEK, Filiz KÜÇÜK, Harun İZER, Heymi BAHAR, İmge ÖZBEK, Kamil ERDEM, Onur AYMERGEN, Özgen ÖZMAN, Seda BİNBAŞGİL, Selim BENBA, Sezgi OLGAÇ, Uğur HÜKÜM

YÖNETİM / REKLAM
Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN

Genel Müdür Yardımcıları
Matbaa: **Memduh ARSLAN**
Müessese: **Ejved OKTAY**

Reklam Grup Yönetmeni
Selim EREM

Satış/Pazarlama Destek Grubu
Zeynep BİÇİCİ

Reklam Rezervasyon: Özlem Korkmaz
ozlem.korkmaz@boyut.com.tr
Abone: Seyhan Kolçak
seyhan.kolcak@boyut.com.tr

www.boyut.com.tr

Dağıtım
DPP A.Ş.
Baskı
Boyut Matbaacılık A.Ş.
Yönetim Yeri
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde
No: 115 34204
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: +90 212 413 33 33
Fax: +90 212 413 33 34

ISSN 1300-8846

© Her türlü yayın hakkı, Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Boyut Yayın Gurubu'na aittir. Tanıtım amacıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

BOYUT YAYIN GRUBU
© 2009 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- JAZZ'ARAZZI Zuhal Focan
- SİNAN BAKIR Sevim Yolaçtı
- TİMUÇİN ŞAHİN Sevim Yolaçtı
- THE NEW SCHOOL Devrim Dikkaya-Dilek Himam Er
- BEYAZ SARAYIN KARA OYLARI Devrim Dikkaya
- YAZARLARIMIZ; ALİ SÖNMEZ Devrim Dikkaya

18 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

20 FİRMALAR – SOUND'LAR
- YELLOWJACKETS Orhan Kahyaoğlu

26 RÖPS.
- KAMİL ERDEM Can Ergelmiş
- SARP MADEN Tunçel Gülsoy
- SÜHA KURULTAY Tunçel Gülsoy
- GENCO ARI Tunçel Gülsoy
- AYŞE TÜTÜNCÜ Tunçel Gülsoy
- ISLAK KÖPEK Yaprak Melike Uyar
- JOE LOVANO Yaprak Melike Uyar
- PETER BROTZMANN Yaprak Melike Uyar
- SPYRO GYRA Tunçel Gülsoy
- KURT ELLING Tunçel Gülsoy
- AHMET KADRİ RİZELİ Tunçel Gülsoy
- AGA ZARYAN Başak Yavuz
- ORHAN OSMAN Aslı Delikara
- DAVE WECKL Aslı Delikara

53 NELER OLACAK
- İŞ SANAT KONSERLERİ Zuhal Focan
- WAYNE SHORTER Can Ergelmiş
- PAQUITO D'RIVERA Can Ergelmiş
- 6. İZMİR JAZZ FESTİVALİ Orhan Tuna
- 7.AMATÖR JAZZ FESTİVALİ Devrim Dikkaya
- GHETTO Aslı Delikara
- BABYLON Sarp Dakni
- İSTANBUL JAZZ CENTER Aysun Ayışkan Yalaza
- NARDİS JAZZ CLUB Zuhal Focan

73 NELER OLDU
- CHICK COREA & JOHN MCLAUGHLIN Murat Beşer
- BILL FRISELL TRIO Murat Beşer
- ERDEM HELVACIOĞLU & ELLIOT SHARP Murat Beşer
- JAMES CARTER Murat Beşer
- JASON MORAN Murat Beşer
- RHODA SCOTT Murat Beşer
- RON CARTER Murat Beşer
- SPYRO GYRA Murat Beşer
- TOMASZ STANKO Murat Beşer
- TANJU DURU Murat Beşer
- ERGUN EREMKARA Emre Kayna
- KUDRET ÖZTOPRAK Özlem Köseoğlu
- JOHNNY GRIFFIN Victor Bensusan
- BILL FINNEGAN Victor Bensusan
- NEAL HEFTI Victor Bensusan
- ANKARA JAZZ FESTİVALİ Zeynep Tanıtkan
- 5 JAZZ'I İmge Özbek
- ALANYA JAZZ FESTİVALİ Zehra Evliyaoğlu
- ALANYA'DA JAZZ TATİLİ Umut Eroğlu
- JAZZ LODOSU, Devrim Dikkaya
- KADIKÖY JAZZ Zuhal Focan
- J & R MÜZİK Sevim Yolaçtı
- KÜBA'DAN... Fusun Levet
- TÜRK USULÜ SWING Özgür Üstün
- GÜNÜMÜZDE JAZZ: Hülya Tunçağ
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

101 HI - FI
- HABERLER Derya Doğu

102 KLİNİK
- CHORD SOLO TEKNİKLERİ Cem Tuncer

103 DAVUL HAKKINDA -2
- Bilge Candan

104 CD VİTRİNİ
- Ayşe Tütüncü (Yedi Yer, Yedi Gök), Cenk Erdoğan Trio (İle), Ahmet Kadri Rizeli (Jazz Alla Turca), Sjahin During (Afro Anatolian Tales), Blues Festival Classics (Dikkat Blues Çıkabilir), İlhan Erşahin (i Led 3 Lives / Piece Now), İlhan Erşahin (Nublu Sounds), Till Bronner (Rio), Yellowjackets feat. Mike Stern (Lifecycle), Bobo Stenson (Cantando), Xavier Charles (Dans Les Arbres), Mathias Eick (The Door), Richie Beirach Trio (What Is This Thing Called Love?), Ulf Wakenius (Love is Real), Torsten Goods (Vocal Jazz), Alboran Trio (Near Gale), Viktoria Tolstoy (My Russian Soul), E_L_B (Erskine Le Benita) (Dream Flight), E.S.T (Leucocyte), Wolfgang Haffner (Acoustic Shapes), Martial Solal Trio (Longitude), Antonio Farao (Woman's Perfume), Giovanni Guidi (The House Behind This One), Kenny Wheeler (Other People), Enrico Pieranunzi (As Never Before), Enrico Pieranunzi (Plays Domenico Scarlatti), Michel Godard (Archangelica), Antonello Salis (Keys and Skins), John Taylor (Whirlpool), Al Green (Lay It Down), Fabrizio Bosso & Javier Girotto (Latin Mood), Sonny Clark (Leapin and Lopin), Hank Mobley (Peckin' Time), Luiz Bonfa (O Violao e o Samba), Quarteto Novo (Quarteto Novo), Walter Wanderley (Samba No Esquema de Walter Wanderley), Eumir Deodato (Ideas...), George Coleman (I Could Write A Book), Milton Nascimento (Novas Bossas), Aaron Parks (Invisible Cinema), Petra Magoni & Ferrucio Spinetti (Musica Nuda), Grachan Moncur III (Evolution), Sam Rivers (Dimensions & Extensions), Stanley Turrentine (Dearly Beloved), Madmen (Music from the series Vol.1), Martin Lubenov (Vaselina), Martin Lubenov Orkestar (Dui Droma – Two Roads), Quadro Nuevo (Mocca Flor), Quadro Nuevo (Canzone Della Strada), Marcel Khalife (Jadal), Marcel Khalife (Tagasim), Marcel Khalife (Sharq), Niyaz (Nine Heavens), Yasmin Levi (Romance & Yasmin), Carmen Souza (Verdade), Omara Portuondo (Gracias).

* Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

112 BULMACA
- Serdar Karabatı

9. İstanbul Jazz Festivali
Tito Puente
Fotoğraf: Muammer Yanmaz
2002

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Jazz camiası içinde pekçok şeyi yakından ve birinci ağızdan duymak gibi bir önceliğimi kullanma kararı alarak, ben de kendime köşe yapmaya karar verdim. Bildiğiniz gibi bir müzisyen eşi, editör ve jazz külüp işletmecisi olmanın getirdiği "olayların içinde" olmaktan dolayı duyduklarımı sizlerle paylaşmaya karar verdim. Bunların bir kısmı daha sonra "geniş haber olmaya aday" konular olabileceği gibi bir kısmı da "aramızda kalmasın" olmasını istediklerimdir. Bu sayımızın "jazz-arazzi" konuları şöyle;

JAZZ-ARAZZİ

Bascı Ozan Musluoğlu ilk albümünü kaydetti.

Sanatçının CD'si Concidence adıyla "Rec by Saatci"den piyasaya çıkmaya hazırlanıyor.

Albümle ilgili röportajımız sizlere ulaşmadan biz kayıtta yer alan sanatçıları da size şimdiden bildirelim; Engin Recepoğulları (ts), Ülkem Özsezen (p), İmer Demirer (tp), Ferit Odman (d)'da yer alıyorlar. Posteffect stüdyo'larında Evrim Sönmez'in kaydettiği ve fotoğraflarını da bizim çocukluğumuzun fotoğrafçısı Sami Güner'in oğlu Şemsi Güner'in çektiği albüm çok yakında piyasada olacak.

1977 yılında Almanya'da doğdu.16 yaşında bas gitar çalmaya başladı. 2000 yılında Bilgi Üniversitesi Müzik bölümünü kazandı. 2001 yılında ilk kontrbas eğitimine Volkan Hürsever, James Lewis ve Kürşat Ant ile devam etti. Marc Johnson, David Friesen, Dominique Lemerle ve Robert Balzar gibi çok ünlü basçılarla workshoplar yaptı.Yurt içi ve yurt dışında katıldığı jam sessionlarda Marcus Miller, Roy Hargroove, Willy Jones, Eric Reed, Erik Smith, Katy Roberts, Leslie Harrison, Saskia Laroo and Bernard Maury gibi önemli müzisyenlerle beraber çalma fırsatı yakaladı. 2003-2008 yılları arası Athena grubuyla yurtiçi ve yurt dışında albüm, turne ve konserler yaptı, grubun uyesi olarak 2004 yılında Eurovision şarkı yarışmasında 4.lük aldı.

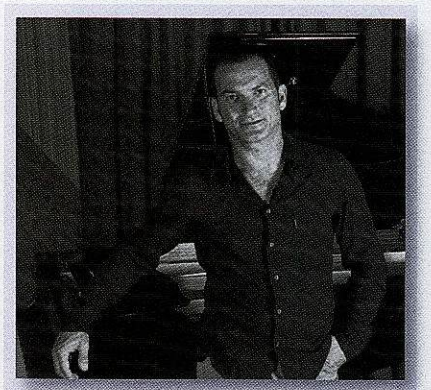

Kerem Görsev Miam Stüdyolarından yeni bir albüm kaydetti.

Diversions adlı albümde yer alan diğer sanatçılar davulda şimdilerde vatani görevini yapan Ferit Odman ve basta Kağan Yıldız.

Jef Giansily Miam'da kayıt yaptı.

Jef Giansily, Parisli bir piyanist. Yerli müzisyenlerle beraber çaldığı İstanbul'a yerleşeli 5 yıl oldu. Jef'in besteleri ve çağdaş jazz repertuarından oluşan seçkileri içeren albümde Jef Giansily (p), Kağan Yıldız (b), Ferit Odman (d) yer aldı.

Geçen yıl İstanbul'da konserler veren Jenny Evans'ın yeni albümü Avrupa'da piyasaya çıktı.

Benny Bailey, Al Grey, Buddy Tate, Leo Wright, Dusko Goykovich ve Gianno Basso ile çalışmış Avrupa'nın en iyi şarkıcılarından Jenny Evans'ın Enja etiketiyle piyasaya çıkardığı 2008 kaydı Lunar Tunes'da 12 parça yer alıyor. Piyanoda Walter Lang, basta Thomas Stabenow ve davulda eşi Rudi Martini'nin yer aldığı CD'ye amazon üzerinden veya enjarecords.com üzerinden ulaşabilirsiniz. Londra doğumlu Jenny Evans'ın repertuarında latin ve swing ritimli standartlar ve bazı besteler yer alıyor. Klasik piyano eğitimi ile başladığı müzikal kariyerine bugün tüm Avrupa sahnelerindeki müzikaller, konserler, festivaller, sinema filmleri ve TV programları ile devam ediyor.

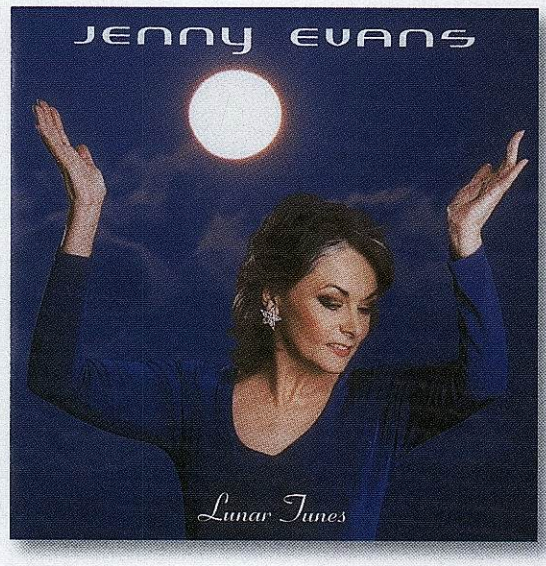

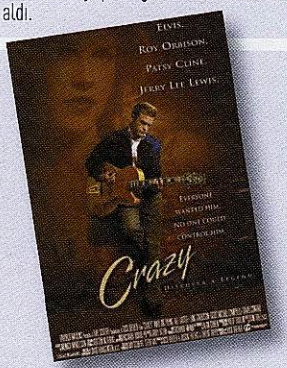

"Crazy" adlı film gitarist Hank Garland'ın yaşamını anlatıyor.

Bu filmi bulursanız izleyin, zira 1950'lerin en gözde gitarist Hank Garland'ın trajik yaşamını konu ediyor. 2008 festival sezonunda Amerika'da pekçok ödül de almış olan bu film jazz severlerin hoşlanacağı bir film olacak. Yaşamının son 40 yılında kardeşi ve menajeri Billy Garland ve eşi Amy ile yaşadığı Jacksonville yakınlarında geçen zamanı anlatıyor.

WORLD

İnsan ayakları yerde uçabilir mi? World Lounge'a gelin, kendiniz görün.

Uçağınızı beklerken sıra dışı ve keyifli bir tecrübe yaşamak için
siz de World Lounge'u keşfedin.

World Lounge'dan Crystal Club Worldcard, Platinum Club Worldcard ve Travel Club Worldcard sahibi olan herkes yararlanabilir.
World Lounge, Atatürk Havalimanı Dış Hatlar Gidiş Terminali'nde, pasaport kontrolünü geçince sol koridorun sonunda, alt kattadır.

worldcard.com.tr

YapıKredi

Gheorghe Zamfir İstanbul'da Serkan Çağrı'nın da konuk olduğu yeniyıl konseri verdi.

İlk olarak geçtiğimiz yıl İstanbul Metropolitan Sanat ve Kültür Platformu tarafından düzenlenen ve büyük ilgi gören "Yeni Yıl Gala Konserleri"nin ikincisi bu yıl dünya çapında ünlü panflüt virtüozu Gheorghe Zamfir'i konuk etti. Dünyanın en ünlü panflüt ustası Gheorghe Zamfir, yaptığı müziği Türk dinleyicileriyle buluşturmak için İstanbul'a geldi. Ülkemizde de tanınan ve renkli programlarıyla beğeniyle izlenen Romen şef Ionescu-Galati'nin yönetimindeki İstanbul Metropolitan Senfoni Orkestrası'nın eşlik ettiği konserde, tanınmış müzikal, operet ve valslerden oluşan sevilen eserlerin yanısıra, sürprizler de yer aldı. 27 Aralık 2008 Saat: 21.00'de Maslak TİM Show Center'da gerçekleşen konserde ortak bir eser çalmaları için Türk klarnet dünyasının yeni ismi Serkan Çağrı da davet edildi. Serkan Çağrı Gheorghe Zamfir'e Türk müzik formunun eğlence yönü güçlü biçimiyle eşlik etti. Bu önemli konser için klarnet sanatçımız Serkan Çağrı, "Panflüt dendiğinde akla gelen en büyük ustayla aynı sahnede buluşmak benim için büyük bir heyecandır. Yaptığım tüm sahne çalışmalarında bu denli önemli müzisyenlerle buluşmalar bana ve müziğime zenginlik katıyor. Geçtiğimiz günlerde yine müzikseverlerin çok iyi bildiği Gipsy King Heritage ile yaptığım düet pek çok insan tarafından büyük ilgi gördü. Bu gecede müziği önemseyen herkesin olmasını diliyorum" şeklinde duygularını ifade etti.

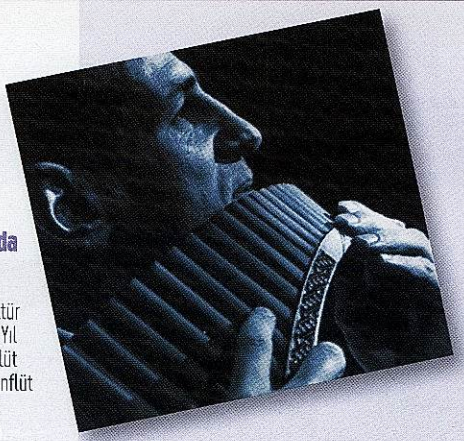

Gheorghe Zamfir (Pan flüt)

6 Nisan 1941 Romanya Gaesti doğumlu sanatçı, tartışmasız olarak gelmiş geçmiş en büyük pan flüt üstadı olarak kabul edilmektedir. Önceleri akordeoncu olmak isteyen sanatçı, 14 yaşında pan flüt ile tanıştı, çalmayı büyük ölçüde şahsi çabalarıyla öğrendi. Daha sonra Bükreş Müzik Akademisi'ne kabul edilen Zamfir, burada Fanica Luca ile çalıştı. Romen halk müziği araştırmacısı İsviçreli Marcel Cellier tarafından "keşfedilmesi" üzerine dikkatleri üzerine toplamayı başardı. Romen tarzı pan flüt'ü (ney) geliştirdi ve 20 borulu sistemi 30'a çıkardı, dudak hakimiyeti ile de her borudan dokuz tona kadar değişik sesler çıkarmayı başardı. 50 yılı aşkın kariyerinde 120 altın ve platin plak ödülü ve toplam 120 milyon albüm satışı ile alanında kırılması zor bir rekora ulaştı. Otobiyografisi ve metod kitapları çok satanlar listesine girdi. Albümlerini tanıtmak amacıyla çıktığı pekçok televizyon reklamından dolayı, pan flütün geniş kitlelere ulaşmasını sağladı. Klasik Avustralya filmi Picnic at Hanging Rock için yaptığı müzik ile film müziği alanına da giren sanatçı, daha sonra Sergio Leone'nin 1984 yapımı ünlü filmi Once Upon a Time in America, aynı yıl Karate Kid ve en son olarak Tarantino yapımı Kill Bill Vol.1 için yaptığı müzik ve pan flüt yorumu ile dünya çapında üne kavuştu. Zamfir, 2006 yılında anavatanı Romanya'ya dönerek Bükreş'e yerleşmiş olup, pan flüt derslerinin yanısıra turne ve kayıtlarını buradan sürdürmektedir.

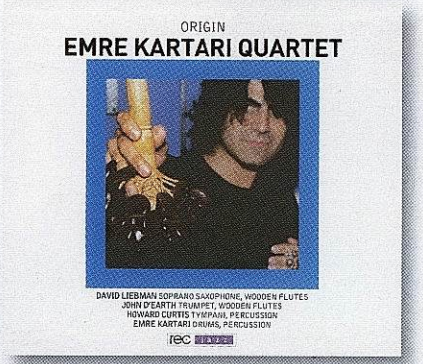

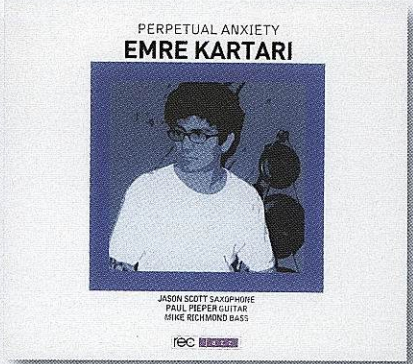

Emre Kartarı'nın Albümleri Tüm Müzik Marketlerinde

Ankara'da sanatçı bir ailede dünyaya gelen Emre Kartarı on yaşında taşındığı Amerika'da müzik derslerine ara vermeden devam etti. Jazz müziğinde sergilediği üstün yetenekle lisede The Louis Armstrong Jazz Ödülünü kazandı. Jazz perküsyon eğitimini Virginia Commonwealth Üniversitesinde T. Howard Curtis rehberliğinde sürdürürken bir yandan da hip-hop grubu Jazz Poets Society ile turlara katıldı. Emre Virginia Commonwealth Üniversitesinden mezun olduktan sonra New York Üniversitesinde jazz performans ve kompozisyon dalında master yaptı. New York'tayken Adam Nussbaum, John Riley, Tony Moreno, Billy Hart ve Jamey Haddad'tan ders aldı ve Charlie Byrd, Jim McNeely, Ralph Lalama, Vic Juris, Ron McClure, Mike Richmond ve David Liebman gibi jazz'in büyük isimleriyle konserler verdi. 2003'te Barney Josephson Performans ödülüne layık görülen Emre Kartarı müzik eğitimcisi olarak Amerika'nın saygın müzisyenlerinin yer aldığı New York Pops-Mentors müzik programına katıldı. New York'un Blue Note, Birdland, The Knitting Factory, Apollo Theatre ve Carnegie Hall gibi tanınmış müzik merkezlerinde konserler verdi. İlk kişisel albümü, Perpetual Anxiety, Türkiye'de yayınlandı. Aynı yıl rock grubu Brindley Brothers ve elektrik jazz grubu Signals, 2006'da Darius Jones ve Trevor Dunn'ı da içeren (John Zorn and Fantomas grubundan) Big Girl üçlüsü ile albüm yaptı.

Emre Kartarı jazz etkinliklerini David Liebman, John D'earth ve Howard Curtis'ı içeren kendi grubu Origin'le verdiği konser ve kayıt çalışmalarıyla sürdürüyor.

Mark Turner'den üzücü haber..

Geçtiğimiz kasım ayında modern jazz'ın başarılı isimlerinden saksofoncu Mark Turner talihsiz bir kaza geçirdi. Elektrikli testere ile parmaklarını ciddi derecede yaralayan Turner kazanın hemen ardından bir ameliyat geçirdi. Ameliyatı başarılı geçen sanatçı 6 aylık rehabilitasyon sürecinin ardından parmaklarını tam olarak yeniden kullanabilme şansı olduğunu bildirildi. Geçtiğimiz günlerde Turner'in daha kısa sürede muzik hayatına geri dönme ihtimali olduğunu bildiren Aaron Parks, sanatçının uzun yıllar birlikte çalıştığı ve yakın arkadaşı Kurt Rosenwinkel'in de aralarında bulunduğu bir grup jazz muzisyeniyle hastane masraflarına katkı sağlamaya yönelik yardım konseri düzenlemeyi planladıklarını söyledi. New York Brooklyn'de psikiyatrist eşi ve iki kızı ile birlikte yaşayan sanatçıya acil şifalar diliyoruz.

Jazz Söylemek isteyenlere "Open Mic" geceleri... Mikrofon senin!

Nu-DC tarafından, Gusto sponsorluğunda düzenlenecek "Open Mic" gecelerinin ilki, 13 Ocak 2009 Salı gecesi, Jazz Cafe İstanbul'da. Elif Çağlar-Muslu'nun performansları ve sunumuyla gerçekleşecek geceye, gitarda Bilal Karaman, davulda Nedim Ruacan ve kontrbasta Ozan Musluoğlu eşlik edecek. Profesyonel ya da amatör olmanız fark etmiyor, eğer jazz söylemeyi seviyorsanız, medeni cesaretinizin küçük sürprizlerle de ödüllendirileceği bu müzik dolu gecede siz de bir yıldız olabilirsiniz. 0212 245 05 16, İstiklal Cad., Hasnun Galip Sk., No: 14 Beyoğlu / info@nu-dc.com / www.nu-dc.com

www.jazzcafeistanbul.com

Her fırsatta kullanmak isteyeceksiniz...

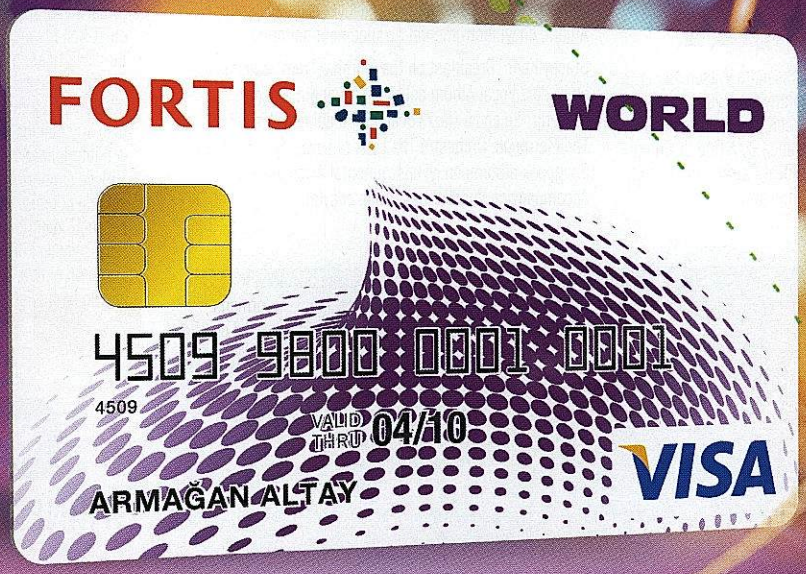

FORTIS

Almak istediğiniz her şeye Fortis Worldcard fırsatlarıyla sahip olmak için KART yazın, 3787'ye yollayın.
Yüzbinlerce noktada taksit yaptıran, Worldpuan kazandıran Fortis Worldcard'ınızı her fırsatta kullanın!

www.fortisworldcard.com | 444 0 144

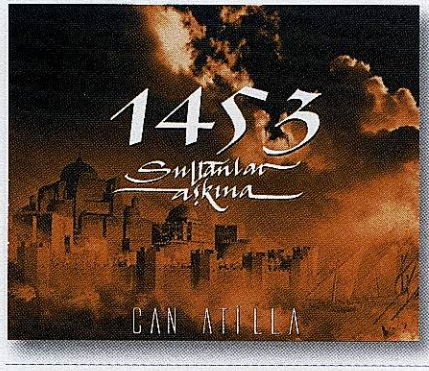

CAN ATİLLA MÜZİĞİ İLE UEFA'DA

Elektronik New Age müziğin ülkemizde ve yurt dışındaki başarılı temsilcisi Can Atilla, çıkardığı konsept albümler ve bulunduğu önemli projelerle müziğini dünya çapında tanıtmaya devam ediyor. Bu yıl ülkemizin ev sahipliği yapacağı UEFA Cup Final 2009'un tanıtım aşamalarından ilki olan "Finale İlk Adım" isimli logo lansmanı, Süreyya Operasi'nda yapıldı. Bizans mozaikleri ile yeniden yorumlanan logonun tanıtımında Türkiye Futbol Federasyonu'nun isteği üzerine Can Atilla'nın büyük ses getiren "1453 Sultanlar Aşkına" albümünden "Rumeli Hisarı'nın Yapılışı" isimli eser kullanıldı.

Blue Note 10 sanatçısıyla 51. Grammy Ödüllerine adaylığını koydu.

Aralarında Al Green, Joe Lovano, Cassandra Wilson ve Stacey kent'in de yer aldığı sanatçılarıyla adaylık listelerinin başında yer alıyor. Al Green, Lay It Down ile En iyi R&B Album, en iyi R&B Performance By A Duo Or Group With Vocals, en iyi günümüz R&B Vocal Performance, ve en iyi Engineered Album, dallarında, Joe Lovano Symphonicaadlı çalışması ile en iyi geniş Jazz Ensemble Albüm, en iyi Instrumental Arrangement dallarına,

Stacey Kent "Breakfast on the Morning Tram" çalışmasıyla en iyi Jazz Vocal Albüm dalında, Cassandra Wilson "Loverly" ile en iyi Jazz Vocal Albüm dalında, Traincha & The Metropole Orchestra The Look of Love - Burt Bacharach Songbook albümü en iyi enstrümental Arrangement Accompanying Vocalist dallarında adaylar.

"Anlayana Sivrisinek Caz"

İsveçli ünlü saksofoncu Anders Paulsson Akbank Oda Orkestrası ile konser verecek.
ayrıntılı bilgiyi http://anderspaulsson.se/ sitesinde bulabilirsiniz.
21 Ocak Caddebostan Kültür Merkezi 20.00 Sohbet/20.30 Konser
22 Ocak Cemal Reşit Rey Konser Salonu 19.30 Sohbet/20.00 Konser
Şef: Cem Mansur
Solist: Anders Paulsson, saksofon
C. Nielsen(1865-1933): Küçük Süit op. 1
A. Eliasson(1947): Saksofon Konçertosu
A. Piazzola(1921-1996) /D. Ellington(1899-1974): Saksofon ve Orkestra için Seçmeler
A. Copland(1900-1990): Yaylılar için İki Parça
A. Piazzola: Tangolar

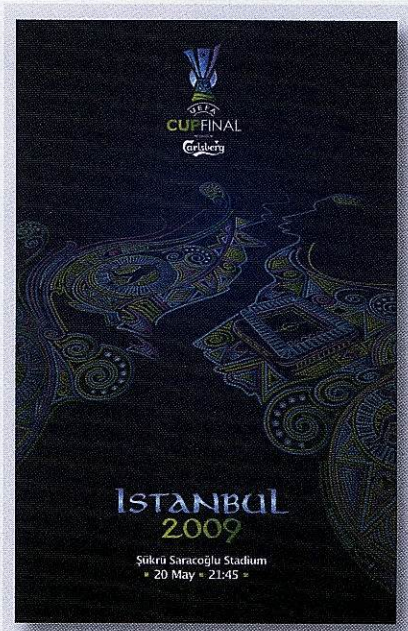

UEFA Cup Final 2009 Logosu

UEFA Final logosunun konsepti; İstanbul'un mirası ve tarihi yüzünü, geleneksel mozaik desenin modern bir uygulamasıyla bir araya getiriyor. Tasarımın ortasındaki boşluk, şehrin batı ve doğu taraflarını bölen, aynı zamanda Avrupa ve Asya kıtaları arasında bir köprü oluşturan efsanevi İstanbul Boğazı şeklinde tasarlandı. Bu tasvir finale giden yolu anlatırken, iki kıtanın ve iki takımın buluşmasına vurgu yapmaktadır. Kıtaları, ülkeleri ve takımları birleştiren UEFA Cup Final 2009 logo lansmanına müziği ile ses veren Can Atilla, UEFA yetkililerinin de hazır bulunduğu bu özel organizasyonda Türkiye sınırlarını bir kez daha aşmış oldu. Geçtiğimiz aylarda ülkemizi ziyaret eden İngiltere Kraliçesi II. Elizabeth onuruna Çankaya Köşkü'nde gerçekleşen özel resepsiyonda konser veren sanatçı, başta Kraliçe Elizabeth olmak üzere tüm davetlileri yine müziğine hayran bırakmıştı.

WARNER MUSIC

EMI

EMI Music ve Warner Music birlikteliği...

EMI Music ve Warner Music Group Corp. (WMG), Türkiye'de ilk birlikteliklerini başlatmak, Hindistan ve Ortadoğu'da varolan pazarlama ve dağıtım birliktelikleri genişletmek amacıyla yeni bir anlaşmaya vardılar. EMI Music, 2005'den beri WMG repertuvarının fiziksel dağıtımcısı olarak hizmet verdiği Hindistan ve Ortadoğu'da, yeni yapılan anlaşma ile WMG repertuvarının aynı zamanda dijital dağıtımcısı haline geldi. WMG'nin daha önce yerli bir şirkete fiziksel dağıtımını lisans etmiş olduğu Türkiye'de ise; EMI, WMG'nin yeni fiziksel ve dijital dağıtımcısı oldu. Bu çerçevede,Warner repertuvarındaki albümlerin pazarlama-satış ve promosyon gibi tüm faaliyetleri de EMI tarafından yürütülecek.

OLMECA
TEQUILA

PRESENTS

THE RASMUS

• BLACK ROSES TOUR 2009 •

13 ŞUBAT SHERATON MASLAK
14 ŞUBAT ANKARA SAKLIKENT

bilet ix
Normal: 45 YTL
Sahne Önü: 70 YTL.

E.G.O.

dream

www.olmecagoldennights.com
www.rasmusturkiyede.com

UNilife
www.unilifeturkey.com

PLANET JAZZART

Planet Jazzart projemiz, Süha Otmanbölük adındaki, 60'lı yaşlarında olan, son 15 senesini Beyoğlu'nda, tek odalı bir evde, jazz formunda besteler ve soyut resimler yapmaya adamış; her türlü yokluğu yaşamasına rağmen kendini sanat yaparak ayakta tutmayı başarmış bir jazz müzisyenin hayatını, bestelerini ve resimlerini kapsıyor.

Süha Otmanbölük bestelerindeki evrensel ve bir o kadar da özgün melodiler, Planet Jazzart yorumuyla birleşerek, jazz müziğinin varolan müzikal zenginliğine, bu coğrafyadan, yeni bir yaklaşım sunmakta.

Planet Jazzart'ın amacı, işini bilip seven, bütün kurallarını, inceliklerini, biçimlerini, yöntemlerini tanıyan, tutkularına boyun eğmek yerine onu kontrol ederek üreten bir sanatçıya destek vererek, Süha Otmanbölük'ün ürettiklerini herkesle paylaşmasına katkıda bulunmaktır.

Gelecekteki sanatçıların, bugünün sanatçılarını doğru analiz edebilmesi için, sanatçıların hayatlarının ve projenin hazırlanma sürecinin de anlatılması gerekiyor. Bu bağlamda Planet Jazzart projesi 2003 yılından bugüne gelişim sürecini ve Süha Otmanbölük'ün, hayatını, ürettiklerini ve yaşadıklarını ilgilenenlere sunuluyor.

"Hayatı Paylaşalım" anlayışıyla sürdürülen Planet Jazzart projesinin tanıtımını ve paylaşımını, fotoğraf sanatçısı Necat Nazaroğlu, Murat Özbey ve proje destekçilerinden oluşan "Yüz Bin Yüz" ekibinin desteğiyle yürütülmekte. Yüz Bin Yüz, 21. yüzyıl insanının fotoğraf arşivini hazırlamayı amaçlayan, 20 yıl sürmesi öngörülen, uzun soluklu bir projedir.

"İnsan kendini yalnız insanda tanır. Goethe";

Bireyin kendini aşarak tüm insan olabilmesi için, bireysel yaşamın kopmuşluğundan kurtulup, bireyciliğinin bütün sınırlılığı ile onu yoksun bıraktığı, ama onun gene de sezip özlediği, daha doğru, daha anlamlı bir dünyaya geçebilmesi için, öncelikle kendini tanımasının gerekliliğidir.

Yüz Bin Yüz ve Planet Jazzart'ın ortak anlayışı; ürettikleri evrensel projelerle, sanatçıların birbirlerine destek olarak ve sadece proje destekçilerinin katkısı ile, ürettiklerini özgür olarak bireylerle paylaşması düşüncesinden meydana gelmektedir. Bu bağlamda amaç 2010 Avrupa Başkenti Projesi Komitesi'nin desteğini alarak, 27 Avrupa başkentinde Yüz Bin Yüz fotoğraf sergileri ve Planet Jazzart konserleri düzenleyip bireyin, yaşantı ve düşüncesini paylaşarak, toplum ile kaynaşmasına, katkıda bulunmak

Konu ile ilgili web siteleri;

www.myspace.com/theplanetist

www.yuzbinyuz.com

www.planetjazzart.com

JAZZ'IN BÜYÜSÜ FAN CLUB İLK ETKİNLİĞİNİ NARDİS JAZZ CLUB'DA GERÇEKLEŞTİRDİ

Dr. Hakan Rauf Tüfekçi'nin "Cazın Büyüsü" isimli programı NTV Radyo'da Jazz Kuşağı'ndaki programlar arasında beğeni ile dinleyenlerine keyifli dakikalar yaşatıyor. Program ekseninde 1960-80 Blue Note kayıtları seçiliyor.

Büyük bir bilgi birikimi ve müzik zevki ile hazırlanan "Cazın Büyüsü" radyo programının dinleyenleri tarafından 28 Nisan 2008'de ilk defa bir radyo programı için "fan club" kuruldu. Kısa sürede büyüyen "Cazın Büyüsü Fan Club" grubu 600 kişiye ulaştığı 20 Kasım 2008 Nardis Jazz Club'da özel bir gecede biraraya geldi. Program yapımcısı Dr.Hakan Rauf Tüfekçi'nin anlatımı ve geceye özel hazırlanan, radyo programında yayınlanmış ve ilk kez dinlenen jazz kayıtlarından bir seçki sunuldu. "Cazın Büyüsü Fan Club"ın misyonu; isimleri unutulan, çok genç yaşta hayatlarını kaybetmiş jazz sanatçılarının parçalarının yanısıra yeni yetenekleri de Türk jazz dinleyicisine tanıtmak, bilgilendirmek ve jazz severlere ulaşabilmek. İlki 20 Kasım 2008'de gerçekleşen etkinliklere, ayda bir kez aynı konseptle Nardis Jazz Club'da devam edilecek.

Program ve etkinliklere ulaşabilmek için; cazinbuyusu@gmail.com

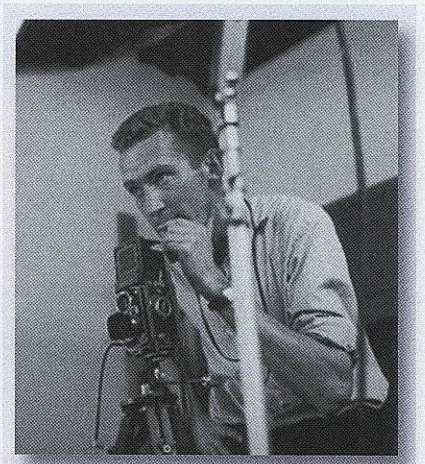

Jazz fotoğrafçısı William Claxton öldü.

13 Ekim 2008'de Amerikalı jazz fotoğrafçısı William Claxton 80 yaşında hayata göz yumdu. Californiya'da doğup büyüyen sanatçı 1978'lerde çekmiş olduğu Duke Ellington, Lena Horne, Count Basie ve Tommy Dorsey fotoğraflarını biriktirerek başladı. Onların peşinden ayrılmayıp, gittikleri yerlere birlikte seyahat etmeye başladı, onların hayatlarının parçası oldu. Onlara sadece sanatçı değil, daha insani yönden bakıyordu. Yaşamlarındaki dramı, sevinç ya da hüznü keşfetmeye çalışıyordu. Aslında o gazeteci-fotoğrafçıydı. Garry Mulligan'ın, Chet Baker'ın en güzel fotoğrafları ona aittir.

Eartha Kitt öldü

ABD'nin önde gelen jazz şarkıcılarından, Türkiye'de "Üsküdar'a gider iken" şarkısının İngilizce ve Türkçe yorumuyla tanınan Eartha Kitt, 81 yaşında kolon kanserinden hayatını kaybetti. 1960 yılında "Kedi Kadın" rolünü canlandıran Kitt, iki Emmy ödülü kazanmış ve üçüncüsüne aday gösterilmişti. Eartha Kitt ayrıca iki kez Tony ve Grammy ödüllerine aday gösterilmişti.

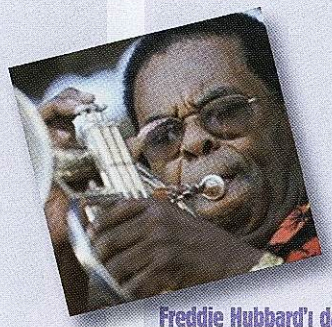

Freddie Hubbard'ı da kaybettik.

Tüm zamanların en iyi jazz trompetçilerinden Amerikalı Freddie Hubbard, 29 Aralık 2008'de California'da 70 yaşında öldü. Hubbard'ın sözcüsü, bir ay önce kalp krizi geçiren Hubbard'ın Los Angeles'in kuzeybatısındaki Sherman Oaks hastanesinde hayatını kaybettiğini belirtildi. "Hard bop" stiliyle bilinen Hubbard, yaklaşık 50 yıllık müzik yaşamında, John Coltrane, Ornette Coleman, Herbie Hancock, Eric Dolphy, Sonny Rollins ve Art Blakey's Jazz Messengers gibi efsane sanatçı ve gruplarla birlikte çaldı. 1972'de Grammy kazanan Hubbard, müzik yaşamı boyunca 300'ün üzerinde albümde çaldı. Hubbard'ın son albümü "On the Real Side" bu yılın haziran ayında çıkmıştı.

TARİHİN DERİNLİKLERİNDE
BİLİMLERARASI
MUHTEŞEM BİR YOLCULUK

360 YILLIK BİR ÖYKÜ

Cihânnümâ

THE BOOK of CIHANNUMA

A 360-YEAR-OLD STORY

OSMANLI DÖNEMİNDE
'TARİH, COĞRAFYA, ASTRONOMİ,
DİN VE DİL'E BAKIŞ...

1648 yılında Katip Çelebi tarafından yazılmaya başlanan, 1654 yılında Çelebi'nin eklemeler yaparak yeniden yazdığı ve 1732 yılında İbrahim Müteferrika'nın da eklemeleri ile Matbaa-ı Amire'de bastığı Kitab-ı Cihannüma 2008 yorumu ve biçimi ile Boyut Yayıncılık tarafından yeniden hayata geçirildi.

Astronomi ve Coğrafya bilgilerinin yanısıra sosyal bilimlere de geniş yer ayrılan Cihannüma'da kentlerin enlem ve boylamları, birbirlerine uzaklıkları, bölgelerde gerçekleştirilen üretim türleri, dönemin sanayi, halkların din ve dilleri hatta nüfusları erkek, kadın ve çocuk sayıları saptanmış olarak aktarılıyor.

Katip Çelebi'nin iki, İbrahim Müteferrika'nın bir defa ele aldığı, Kitab-ı Cihannüma, Boyut'un yenilikçi anlayışı ve özgün tasarımı ile aslından uzaklaşmaksızın ve fakat tarihi bilgileri anlaşılır kılarak, günümüz Türkçesi ve baskı teknolojisi kullanılarak yeniden yaratıldı.

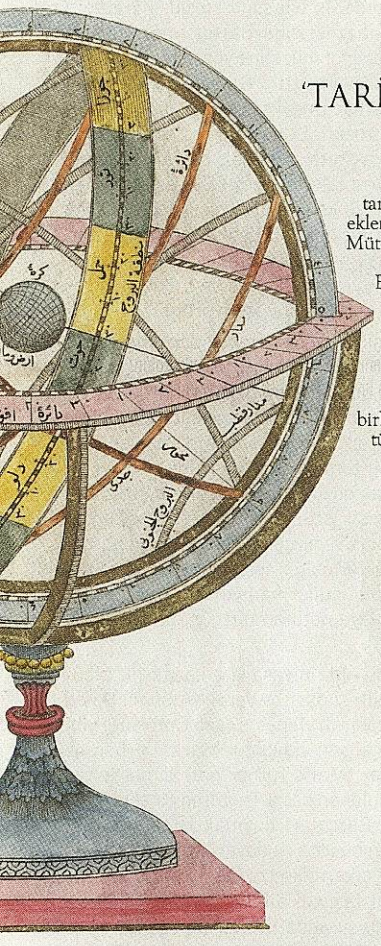

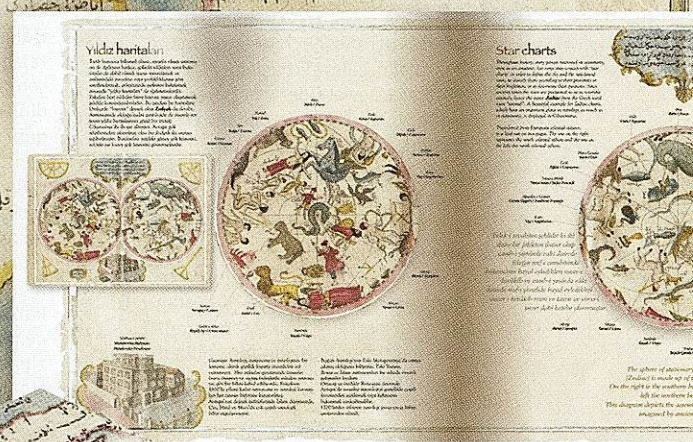

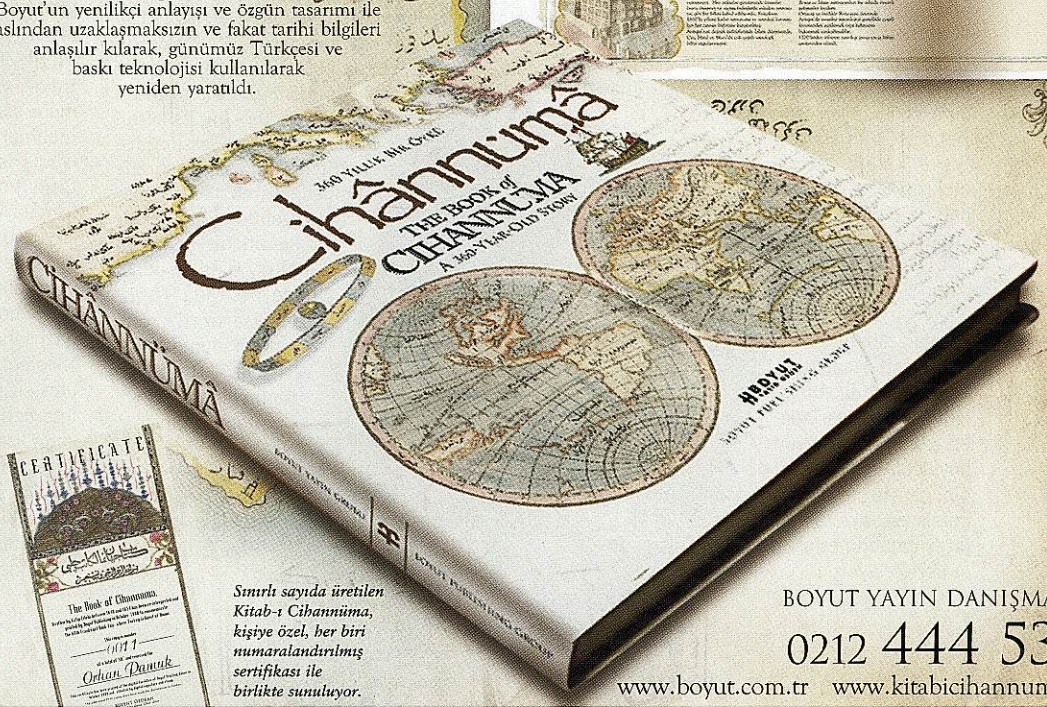

Sınırlı sayıda üretilen Kitab-ı Cihannüma, kişiye özel, her biri numaralandırılmış sertifikası ile birlikte sunuluyor.

BOYUT YAYIN GRUBU

BOYUT YAYIN DANIŞMA HATTI
0212 444 53 53
www.boyut.com.tr www.kitabicihannuma.com

Sevim YOLACTI
sevjazz@gmail.com

RIFFS

Sinan Bakır

Amerika'da jazz müziğine yönelik çalışmalar yapan Türkleri tanıtacağım bu yazı dizisinin ilk konuğu gitarist Sinan Bakır.

Önümüzdeki aylarda ABD'de ilk albümünü çıkarmaya hazırlanan Sinan Bakır, müziğe 7 yaşında mandolin ve yanı sıra flüt çalarak başladı. 9 yaşında girdiği Ankara Devlet Opera ve Balesi Çocuk Korosu'nda müzik eğitime devam eden sanatçı 15 yaşında gitara yöneldi.

Gitara karşı çok özel bir bağ hissettiğini dile getiren Sinan, gitarla tanışma yıllarını şöyle anlattı,"Odamda saatlerce gitar çalışıp bazen onunla uyuduğum oluyordu. Gitar günlük hayatımın bir parçası haline geldi ve hergün 5-6 saat aralıksız çalmaya başladım. Önce klasik gitar dersleri aldım, sonrasında elektro gitara geçtim ve ardından dinlediklerimi özümseyerek kendi kendimi geliştirmeye devam ettim."

Gitar çalmaya başladığı dönemlerde çoğunlukla rock müzik dinleyerek enstrümanına yoğunlaşan Bakır, "Jimi Hendrix, Van Halen, Steve Vai" gibi rock efsanelerinin yanı sıra "John Mclaughlin, Allan Holdsworth, Al Di Meola" gibi fusion müzisyenlerine de ilgi duyuyordu. Dinlediği bu isimlerinde etkisiyle zamanının büyük bölümünü tekniğini geliştirmeye ayıran müzisyen, akıcı ve hızlı gitar çalabilmesiyle dikkatleri çekiyordu.

Lisede amatör rock gruplarında çalmaya başlayan Bakır, doğaçlama müzik denemeleri de yaptığı o yıllarda jazz müziğiyle tanışmasına yönelik, "doğaçlama benim için müziğin hep bir parçasıydı, kendimi ifade etme yöntemi olarak bana daha uygun buluyordum. Doğaçlamadaki mekanizmalar ve özgürlük ile müzikte farklı yönlere gidilebilmesini seviyorum" dedi. Üniversite yıllarında Durul Gence'den jazz tarihi dersleri almaya başlayan Bakır, yine o dönemde Aydın Esen, Keith Jarrett ve Pat Metheny'nin müzikleriyle tanıştı, sonrasında Charlie Parker ve John Coltrane'i dinlemeye başladı. Jazz tarihi dersinde izlediği "Round Midnight" filminden çok etkilenen, oradaki jazz atmosferinin içine girip yaşamak istediğine karar veren sanatçı, sonrasında Amerika macerasına dair hikayesini anlattı; "O yıllarda yaşadığım ortamda jazz müziğine dair yeterli bilgiye ulaşamadığım için Amerika'ya gelip jazz eğitimi almaya karar verdim. Yine bu dönemde Aydın Esen ile tanışmamız ve onunla yaptığımız uzun müzikal bir sohbetin bu kararımda etkisi oldu. Üniversiteden mezun olduğum yıl Hartford Konservatuarı'ndan aldığım bursla 2000 yılında Amerika'ya taşındım. Burada bir taraftan okula giderken bir taraftan blues ve jazz jam session'lara katılıyordum. Kısa sürede bölgedeki müzik çevrelerinde özellikle gitar tekniğim ile dikkat çekmeye başladım. Okulun ikinci yılında o sırada Türkiye'den Hartford'a yeni taşınıp okulumda ders vermeye başlayan tropmetçi Lloyd Chisholm'la tanıştım ve onun etkisiyle be-bop ve hard-bop stillerine merak saldım. Yine bu dönemde John Coltrane benim için önemli bir figür haline geldi. Cecil Taylor, Jim Hall, John Scofield gibi jazz ustalarının master class'larına katıldım. Steve Davis, Nat Reeves, Jaimoe gibi önemli müzisyenlerle çalma fırsatım oldu. Çalmanın yanı sıra okula devam ederken bir taraftan ders vermeye başladım. Benim için öğrenmenin yolu öğretmekten de geçiyor, başkalarına öğretirken kendime de yeni birşeyler öğretebiliyorum. Bana deneyimlerini aktararak gelişimime katkı sağlayan hocalarım, müzisyenler gibi ben de bildiklerimi paylaşmayı seviyorum".

Okulun ardından bir Latin-funk-jazz beşlisinde çalmaya başlayan sanatçı, onu takip eden dönemde ilk trio'sunu kurdu. İlk etapta grubunda jazz standartlarını yorumlarken sonrasında kendi müziğine yönelen gitarist, şu cümlelerle devam ettti; "Gitarda kendi sesimi bulurken, amacım saksofondaki gibi bir akıcılık elde etmekti. Bunu yaparken efektlerden uzak durarak gitarın doğal, berrak ve temiz tonunu korumak istedim. Bu aslında pek kolay değil çünkü gitarda sesler doğal olarak uzamıyorlar ve notaları değişik şekillerde manipüle etmek gerekiyor, gitara dokunuşumuz önemli, ben vibrato, legato ve mikro bendler ile sözettiğim tona ulaşabiliyorum".

"Müzik benim için Joe Henderson' un unutulmaz kompozisyonu "Inner urge" gibi, içimde var olan ve dışavurmam gereken bir dürtü, bir zorunluluk gibi. Bestelerde genelde bu şekilde ortaya çıkıyorlar, aniden geceyarısı uyanıp ya da bazen bir film izlerken, genelde parçayı bir bütün olarak duyuyorum. Yazdığım müzikler birçok değişik stili barındırıyor ama ortak noktaları açık ve birçok yöne gidebilen parçalar olmaları. Müziğin insanlar için yükseltici bir etkisi olduğuna inanıyorum, bizi yerden alıp yukarılara götüren bir güç, bir anlamda uçmak gibi".

Bakır, yeni yılda piyasaya çıkacak ilk albümüne yönelik bilgiler de verdi; "Albümü David Liebman, Norah Jones, Ravi Coltrane gibi isimlerle çalışan davulcu Mark Ferber ve Chris Potter, Mark Turner gibi isimlerle çalışmaları bulunan bascı Thomson Kneeland ile kaydettik. Parçaları duymak istediğim gibi yorumlayan bu usta ve duyarlı müzisyenler ile güzel bir iş çıkardığımıza inanıyorum. "On My Way" adını taşıyan albüm derginin baskıya hazırlandığı şu anda mastering aşamasında. İlk etapta ABD'de yayınlanacak olan albümün uluslararası dağıtım ve satışında günümüzde internetin sağladığı olanaklardan yararlanacağız. Jazz dinleyicileri albüme itunes, tunecore, amazon ve myspace'in yanı sıra www.sinanbakir.com üzerinden ulaşabilecekler. Albüm tanıtım turuna yönelik programı web sitesinin yanı sıra, myspace ve facebook üzerinden duyuracağız."

Sevim YOLAÇTI
sevjazz@gmail.com

Timuçin Şahin'den "Bafa"

Perdesiz double-neck gitarı ve ödüllü besteciliğiyle tanıdığımız jazz müzisyenlerinden gitarist Timuçin Şahin, önümüzdeki aylarda yeni albümü "Bafa"yı çıkarmaya hazırlanıyor.

Günümüz modern jazz müziğinde kendine özgü tarzıyla isim yapan Şahin, Bafa gölüne ithaf ettiği albümünü tanıtım amaçlı Türkiye ve Avrupa'da bir dizi konserler verdi.

Albümün adını Bafa'nın Kapkırı köyünde geçirdiği 2 gün içinde yazdığı "Bafa" isimli parçasından aldığını belirten sanatçı, tanıtım turunda olumlu eleştiriler aldığını söyledi.

Turun büyük bölümünde ağrı kesicilerle sahneye çıkmak zorunda kalan ve New York konserini bu yüzden iptal eden sanatçı kısa süre önce fıtık ameliyatı geçirdi.

Türkiye'de AK Müzik şirketinin dağıtımını yapacağı, mayıs ayında Alman plak şirketi "Between the Lines"dan çıkacak olan albümün turne proğramını sağlık nedeniyle donduran Şahin, mayıs sonu gibi Avrupa'da küçük bir release turu planlandığını söyledi.

Ağustos 2008'de Brooklyn'de Acoustic Sound Studioları'nda, Michael Brorby tarafından kaydedilen ve Şahin'in orijinal bestelerinden oluşan albümdeki sanatçı bilgileri ve parça sıralaması şöyle;

Timuçin Şahin (6 strings elektirik gitar, 7 string perdesiz gitar, besteler ve live elektronikler), John O' Gallagher (alto saksofon), Thomas Morgan (bas), Tyshawn Sorey (davul).

1-BAFA
2-CICCADO & GUGUK
3-AROUND B
4-I ALSO KNOW HOW TO LIVE LIKE STARS
5-NEW YEARS LETTER
6-ELIF
7-IT'S TIME

Şahin'in tromboncu Robin Eubanks ile 5'li formatında "Slick Road" ve trio formatında "Kai Eckhardt", Owen Hart ile "Window for my Breath" isimli iki albümü daha bulunuyor.

Önümüzdeki sayılarda Amerika'da jazz çalışmaları yapan Türklere dair yazı dizimde röportajiyla kendisine yer vereceğimiz Timuçin Şahin'in en kısa zamanda sağlığına kavuşmasını diliyoruz.

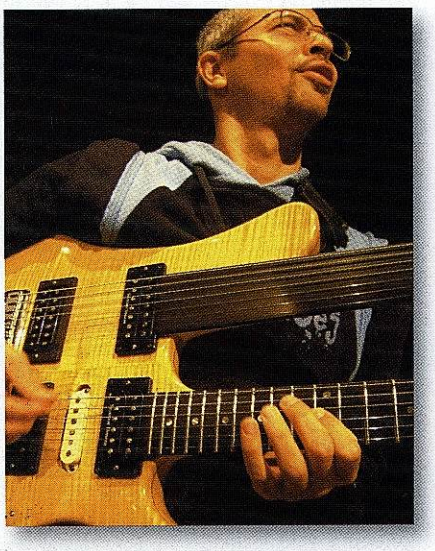

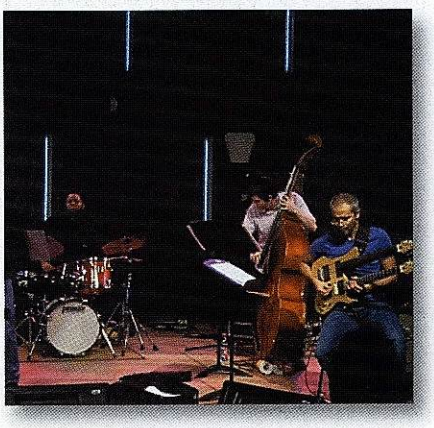

Dilek Himam (dilek@genccazcilar.org)
Erdem Korkmaz (erdem@genccazcilar.org)

The New School for Jazz and Contemporary Music

New York, jazz müziğinin merkezi sayılabilecek bir yer. Genel olarak müzik endüstrisinin kalbinin attığı yerlerden biri. Bu nedenle, New York'ta bulunmak, yaşamak veya müzik eğitimi almak bir jazz müzisyeni için son derece önemli.

Müzisyenleriyle, konser salonlarıyla ve jazz kulüp gibi seçenekleriyle New York özellikle henüz yolun başındaki genç jazz müzisyenleri için ciddi bir deneyim ifade ediyor. Bu nedenle, New York'ta yer alan bir okuldan söz etmek istiyoruz: The New School. Elbette okulun bu sayfalarda yer almasının nedeni The New School for Jazz and Contemporary Music adıyla eğitim vermekte olan bölümü.

1986 yılında kurulan The New School for Jazz and Contemporary Music oldukça yeni sayılabilecek bir okul. Ancak bugüne kadar Peter Bernstein, Brad Mehldau, John Popper, Larry Goldings, Walter Blanding, Avishai Cohen, Jesse Davis, Rebecca Coupe Franks, Robert Glasper, Roy Hargrove, Susie Ibarra, Ali M. Jackson, Virginia Mayhew, Carlos McKinney, Shedrick Mitchell, Vickie Natale, Bilal Oliver, Jaz Sawyer, Alex Skolnick, E.J. Strickland, Marcus Strickland, Manuel Valera gibi kendi alanında müziğe katkısı olmuş pek çok isim bu okulun mezunları arasında bulunmakta.

Okulun bulunduğu yer olan Greenwich Village; Blue Note, Smalls, Village Vanguard, Jazz Standard gibi kulüpler ile Carnegie Hall ve Lincoln Center gibi konser salonlarına ulaşımın çok kolay olduğu bir yer. Bir diğer avantaj da, okulun kampüs içerisinde yer almasından dolayı öğrencilerin sosyalleşebilmelerine olanak sağlaması. Okulda 100'ün üzerinde farklı ülkeden öğrenci olması, eğitim görmekte olan öğrencilerin önemli bir bölümünün uluslararası öğrenci olduğunu göstermektedir. Okulda verilmekte olan eğitim değerlendirildiğinde; öğrencilerin profesyonel jazz müzisyenleri ile eğitim aldıklarını görmekteyiz. Ancak bu noktada üzerinde durulması gereken bir konu var. Üniversite yöneticileri "artist in mentor" adını verdikleri bir programı yürütmekteler. Peki nedir bu artist in mentor programı? Okulda eğitim vermekte olan jazz müzisyenleri ve eğitmenler öğrencilere sadece teorik ve uygulamalı bir jazz eğitimi vermenin yanı sıra aynen bir rehber gibi öğrencilere danışmanlık yapmakta ve onları geleceğe hazırlamaktalar. Böylece, geleceğin jazz müzisyenleri henüz okuldayken gelecekte kendilerini nelerin beklediğini öğrenme fırsatına erişebiliyorlar. Ayrıca, belirli bir not ortalamasının üzerinde olan öğrenciler özel ders almak, seçtikleri bir müzisyenle eğitim, farklı kurumlarda belirli bir kredi sayısına göre ders alma veya yarı zamanlı eğitime katılma gibi olanaklara sahipler. Talepte bulunan öğrenciler ücretsiz olarak müzik teorisi, kulak eğitimi, piyano, ritm, kompozisyon ve müzik tarihi eğitimi alabilmekteler. Hatta isteyen ve yeterli görülen öğrenciler sözü edilen bu eğitimleri verebiliyorlar.

Öğrencilerin eğitimleri süresince aldıkları derslerin genel başlıkları; temel müfredat (teori, armoni, jazz emprovizasyonu, piyano, ritmik analiz, düzenleme ve kulak eğitimi gibi), vokal, müzik tarihi (jazz tarihi, klasik müzik tarihi, Debussy'den Cage'e 20. yy müzisyenleri, modern jazz ve dünya müzik tarihi), müzik endüstrisi (Blue Note, Verve, ASCAP, EMI ve Sony gibi şirketlerde staj, müzik pedagojisi, müzik endüstrisi seminerleri, sahne duruşu) gibi derslerden oluşuyor. Seçmeli derslerin iki gruptan oluştuğunu söylemek mümkün. Bu ders gruplarından biri; kompozisyon, teknoloji, teori ve analizleri içeriyor. Diğeri ise dünya müziği orkestraları, farklı müzikte türlerinin icra edildiği orkestralar ve çeşitli kompozitör veya grup liderlerinin eserlerinin analiz edilip çalındığı çeşitli orkestralardan oluşuyor. Tüm bu müfredat prova imkanları, performans alanları, konser ve kayıt imkanları ile jazz öğrencilerinin tam olarak donanımlı olmalarına yardımcı olacak nitelikte. Ayrıca okula bugüne kadar Jon Faddis, Barry Harris, Lee Konitz, Wynton Marsalis, Pat Metheny, Steve Coleman, Jim Hall ve Jimmy McGrief gibi müzisyenler düzenli eğitimler, atölye çalışmaları ve performansları ile konuk olmuşlar. New School'da jazz eğitimi sadece lisans düzeyinde verilmekte. Dolayısıyla, lisansüstü eğitimi düşünen müzisyenlerin başka bir okulu düşünmelerinde yarar var. Ancak, New School'da jazz eğitimi almakta olan öğrenciler not ortalamaları yeterli olduğu taktirde jazz ile birlikte eş zamanlı olarak toplamda beş yıl süren karma bir program ile "liberal arts" diplomasının da sahibi olabiliyorlar. Böylece, daha geniş bir vizyona sahip olmaları mümkün oluyor. Ayrıca, yine istekli öğrenciler The New School'un müzik ve tasarım fakültelerinden de ders seçebiliyor ya da farklı projelere katılabiliyorlar. Böylece, disiplinler arası çalışmanın da mümkün olduğu ifade edilebilir. The New School for Jazz and Contemporary Music ve VenetoJazz, İtalya Bassano del Grappa'da 2 haftalık bir atölye çalışması olarak tasarlanmış bir program da sunuyor. Bu programda The New School eğitmenleri tarafından verilen eğitimler yer almakta. Dersler master sınıfları, teori, düzenleme, kombolar, big band ve ayrıca şehir tiyatrolarında halk konserleri gibi farklı düzeylerde bir içeriğe sahip. Bu atölye çalışması aynı zamanda Veneto Jazz Festivali'nin de bir parçası. Atölye çalışmalarına her düzeyde ve her yaşta öğrenci katılabiliyor. The New School'da verilen dersler, ders içerikleri, eğitmenler, atölye çalışmaları, başvuru koşulları, burslar, finansal destek ve ilgili tüm konulardaki sorularınız veya merak ettikleriniz için caz@genccazcilar.org adresine e-posta atabilirsiniz.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Beyaz Saray'ın Kara Oyları

Amerikalı seçmenler cumhuriyetçilerin mi yoksa demokratların mı vatanını daha fazla sevdiğini anlamaya çalışsa da siyahî başkan adayı Barack Obama jazz sevgisini rakibine göre şimdiden ispatlamışa benziyor.

Amerika'nın dünyaya armağan ettiği belki de tek sanat dalı jazz'ın politik bir araç olarak kullanılması yeni değil. Her ne kadar günümüzde siyah müziği hip-hop daha fazla temsil ediliyor gözükse de oy hakkı elinde bulunduran orta ve üstü siyah seçmenler çoğunlukla blues ve jazz dinlemekte. Politikacıların ve onları biçimlendiren danışmanlarının iştahını kabartan bu politik gerçek karşısında seçim zamanı köye gidip vaat yağdıran politikacılarımız hesabı jazz da belli dönemlerde hükümet tarafından onurlandırılmakta. Bu sahte gösteriden nasibini yaşadığı dönemde siyah onurun jazz'daki temsilcisi Miles Davis de almış. Ülkemizde Alfa Yayınları'ndan çıkan otobiyografisinde, Reagan başkanlığında davet edildiği Beyaz Saray'da yaşadığı trajik komik manzaraları kendi üslubuyla açık seçik anlatmakta.

Malum nedenlerden dolayı tüm dünyayı etkileyecek olan yeni ABD seçimi gelecek ay yapılacak. İkna edici pazarlama tekniklerinin tümünün profesyonelce kullanıldığı bu seçimlerde jazz da yukarıda bahsettiğim bir politik enstrüman olarak yer almakta.

İstanbul Jazz Festivali için ülkemize gelen Amerikalı usta jazz piyanisti Herbie Hancock'un internet sitesinde aylardır bir video klip yayınlanmakta. Klipte demokratların siyahî başkan adayı Barack Obama'nın konuşmalarından alınan "Yes We Can" sloganı çok sayıda müzisyen tarafından söylenmekte. Klipteki tek jazz sanatçısı ise piyanosunun ezgisi ile şarkıya destek veren Herbie Hancock.

İnternette yapılan kısa bir araştırmada Obama'nın müzik tercihini siyasi malzeme olarak başarıyla kullandığını görüyoruz. Rakibine göre medya desteğini daha ustalıkla yöneten Barack Obama'nın ipod'unda hangi parçaların kayıtlı olduğunu artık tüm dünya biliyor. Kendisi ile yapılan röportajda jazz'ı çok sevdiğini, John Coltrane, Miles Davis ve Charlie Parker'ın çok sayıda albümünün olduğunu özellikle vurguluyor.

Peki, başkan adayı jazz'ı gerçekten seviyor mu? Eğer başkan olursa bu sevgisi JAZZ Dergisi'nin geçen sayısında belirtildiği gibi Bush döneminde yeterli fonu alamadığı kapanan Uluslararası Jazz Eğitimcileri Derneği (IAJE)'nin yeniden açılmasına yeterli olabilir mi? Obama'nın kısa geçmişine bakıp jazz'la nerelerde buluştuğu tahmin etmeye çalıştığımızda ilk olarak Hawaii eyaletinin Honolulu kentinde dünyaya geldiğini öğreniyoruz. Amerika Birleşik Devletleri'ne bağlı Havai adalarının başkenti ve en büyük kenti olan Honolulu hakkında kısa bir google gezisi yaptığımızda ise adı gibi neşeli bir jazz atmosferine sahip olduğunu öğreniyoruz. Obama annesinin ikinci eşi nedeniyle kısa süren Endonezya (Güneydoğu Asya'da yer alan dünyanın en kalabalık bu Müslüman ülkesinde bile bizdeki kadar jazz kulübü bulunmakta) yaşamının ardından üniversite eğitimi için önce Los Angeles'a ardından New York'a geçer ve 1983 yılında Siyasal Bilimler bölümünden mezun olur. Artık fazla sorgulayamaya gerek yoktur. Tahminimiz hiçbir yerde olmasa da jazz'ın başkenti New York'da jazz'la tanıştığıdır. Seçim yaklaşmakta... Vaatler doğaçlamaya yer bırakılmadan kürsülerden bolca söylenmekte. Dileğimiz bu seçimlerin dünya barışı için olduğu kadar jazz sanatı içinde hayırlı olması.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

JAZZ insanları

"Şu Ali Sönmez Dedikleri"

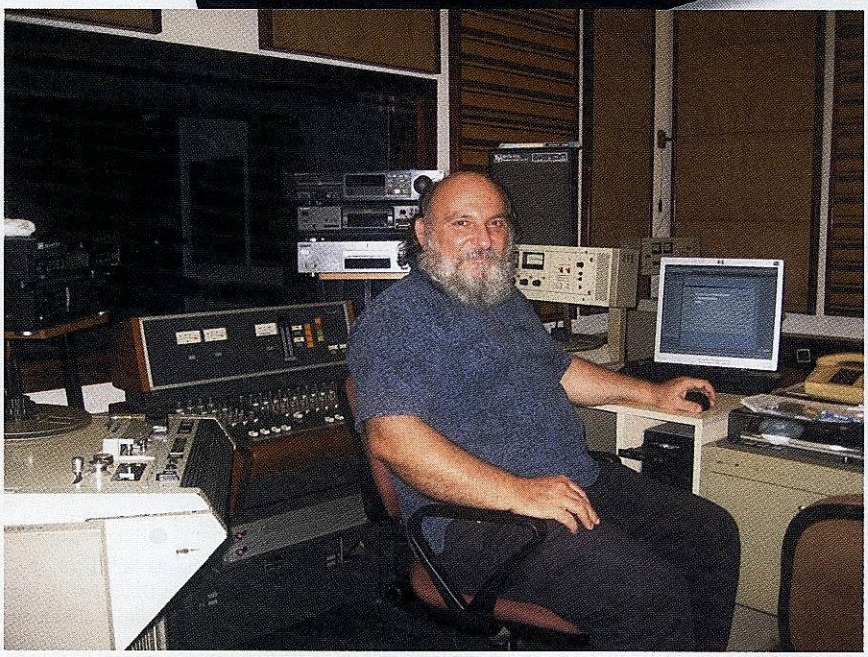

Bazı radyo yapımcıları vardır. Sesleri ve üslupları ile programlarını basit bir sunumun ötesine taşır, bir kimlik edinmesini sağlarlar. Ali Sönmez de onlardan birisi...

Sezen Cumhur Önal, İzzet Öz, Yavuz Aydar'ın pop ve rock severler için taşıdığı anlam, jazz yapımcılığında Cüneyt Sermet, Hülya Tunçağ ve bugün bu köşede kendisine yer vermekten onur duyduğumuz Ali Sönmez için aynı değere sahiptir.

"**Jazz İnsanları**"nda bundan böyle dergi yazarlarını sizlere tanıtacağız. Onların her üç ayda bir sizin için yazdıkları yazıların hangi emek ve yaşam tecrübesi ile oluştuğunu tanık olmanızı istiyoruz.

Bu yazarlar arasında özel bir yeri olan Ali Sönmez, JAZZ Dergisinin hazırlanma aşamasında Zuhal Focan'a destek veren ilk kişidir. Her Cuma gecesi TRT Radyo 3'te yayınlanan ve bu yıl 16. yaşına giren "**Şu Caz Dedikleri**" programının yapımcısı ve sunucusu Ali Sönmez'i sizin de yakından tanımanızı istedik.

"70'li yılların Müzik ve Sinema Cennetinde Yaşadım"

29 Mart 1955'te İstanbul'da doğan Ali Sönmez, çocukluğundan itibaren müziğe ve sinemaya ilgi duymuş. "***Çocukken evimizde radyo hep açık olurdu. Sinemayla tanışmamsa, 6 yaşından itibaren anneannemle beraber Kadıköy'deki yazlık sinemalarda gördüğüm Türk filmleri aracılığıyla oldu. Saint Joseph Fransız Erkek Lisesi'nde yatılı okuduğum yıllarda sinemalarda haftada 5-6 film izlerdim.***"

70'li yıllarda bulunduğu çevre nedeniyle Fransız şansonlarına ve ülkemizde "hafif batı müziği" adı verilen popüler müziğe ilgi duyar. İlk satın aldığı LP ise 3 plaklık "Woodstock" albümüdür. "***Yeniyetme yıllarımda favori gruplarım Pink Floyd, Led Zeppelin ve Creedence Clearwater Revival'dı. Önce İstanbul İl Radyosu, daha sonra TRT Radyo 3 sayesinde jazz da ilgi alanıma girdi. 70'li yıllarda Sinematek üyesi olarak sanat sinemasıyla tanıştım. O dönemde Türkiye'de oldukça zor olan bir işe soyundum ve LP koleksiyonu yapmaya başladım.***"

1979 yılında Boğaziçi Üniversitesi'nin Endüstri Mühendisliği bölümünden mezun olur ve yurtdışına gider. ABD, Georgia Tech'te Endüstri ve Sistem Mühendisliği dalında master yapar. Aynı okulda doktora çalışmalarını sürdürürken, Atlanta'nın "art-house"larında sinema, kulüplerinde jazz tutkusunu geliştirir.

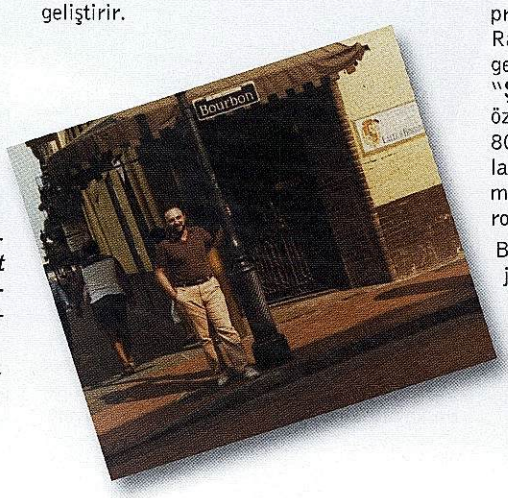

"***Önce Betacam kaset, daha sonra DVD olarak zengin bir film arşivi yaptım. O arada LP koleksiyonumdaki plakların sayısı birkaç bini buldu; CD'lerin piyasaya sürülmesiyle birlikte özellikle jazz ağırlıklı benzer bir koleksiyonu oluşturmaya başladım.***"

8 yıl süren ABD serüveninin ardından yurda dönen Ali Sönmez, Türkiye'de pek az insanın sahip olduğu bir şansı yakalayarak, hayatını hobilerinden kazanmaya başlar. 1988'de girdiği İstanbul Kültür ve Sanat Vakfı'nda İstanbul Film Festivali'nin Yönetmen Yardımcısı olarak 16 yıl görev yapar, İKSV'nin ikinci sinema etkinliği olan Filmekimi'ni yaratır. Aynı zamanda TÜRSAK'ın kurucu üyelerindendir. 2008'de üstlendiği Bursa İpek Yolu Film Festivali danışmanlığı ise sinema sevgisinin İstanbul dışındaki sinemaseverlere ulaşmasını sağlar. Değerli yazarımızın radyoda jazz programcılığı 1994 yılında başlar. İstanbul Radyosu'nda dış yapımcı olarak, her Cuma gecesi 23:00'te TRT Radyo 3'te yayınlanan "**Şu Caz Dedikleri**" programını hazırlar ve özgün üslubu ile sunar. Geride kalan 15 yılda, 800'e yakın programda, sadece kendi kaynaklarını kullanarak, jazz tarihinin en değerli müzisyenlerini ve en önemli kayıtlarını mikrofona taşımıştır.

Bu arada İKSV'deki görevi sinema dışında jazz'a da taşımıştır. İstanbul Jazz Festivali'nin ilk iki yılında başladığı katalog editörlüğünden danışmanlığa yükselir. 2000 yılından beri İstanbul Jazz Festivali'nin Danışma Kurulu üyesidir.

"Jazz sevgisine akademik bir ilgi ile yaklaştım"

"Ailemde kimsenin fazla ilgi duymadığı jazz müziğini ilk kez ortaokul yıllarımda İstanbul İl Radyosu programlarında dinlemeye başladım. Bunu lise yıllarımda, Ankara Radyosu'nda hazırladığı programlarda "Jazz-Rock Fusion" tarzına ağırlık veren İzzet Öz'ün ve o dönemde İzmir Radyosu'nun birbirinden değerli yapımcıları arasında sivrilen sevgili Hülya Tunçağ'ın son derece kaliteli ve bilgilendirici programları izledi."

Boğaziçi Üniversitesi'nde okurken, en büyük zevklerinden biri, okulun Robert College döneminden kalan kütüphanesinin zengin Jazz arşivine girmektir. ABD'ye gidince, jazz LP koleksiyonunu ECM ve CTI şirketlerinin albenili kapaklara sahip plaklarıyla zenginleştirir. *"Bir yandan da jazz tarihini kitaplardan okuyor, adından söz edilen önemli kayıtları ve klasik albümleri ediniyordum. Yani son derece bilinçli ve akademik bir ilgiydi benimki. Tabii Atlanta'ya konser vermeye gelen değerli müzisyenleri de unutmamak lazım. Bir de ABD yıllarımdaki en iyi iki dostum, Prof. Deniz Gökçe ve Babür Çelebi'nin jazz koleksiyonları da bana yol göstermişti."*

Kamil Özler, Neşet Ruacan, Ali Sönmez, Erkut Taçkın

İKSV ile ilişkisi ABD'de iken başlar. İstanbul Festivali kapsamında davet etmeleri gereken jazz müzisyenleriyle ilgili danışmanlık yapmaktadır. Oscar Peterson, Modern Jazz Quartet, John McLaughlin, Keith Jarrett gibi isimleri festivale öneren Ali Sönmez'dir. *"Türkiye'ye döndüğümde jazz konusundaki birikimim, Türkiye'nin en ciddi radyo kurumu olan TRT'de program yapacak düzeye gelmişti. Ama önce İKSV aracılığıyla sinema dünyasına girdim ve festival düzenlemekte uzmanlaştım. İstanbul Film Festivali'nde görev aldığım ilk yıl, festival programında yer alan "Şu Caz Dedikleri" adlı bölümün küratörlüğünü de üstlenmiştim."*

"Benim için jazz'ın muhteşem dönemi 1945-1965 arasıdır"

Çağdaş jazz'ı internet ve Jazz Times dergisi aracılığıyla yakından takip etmeye çalışsa da ilgi alanının 1945-1965 arasındaki dönem olduğunu, CD alırken hala eski, nadide kayıtların daha fazla ilgisini çektiğini özellikle belirtmekte. *"Ben bu işlere merak sardığımda, radyo programlarımda kapsamlı tanıtımlara giriştiğimde ve hatta Jazz dergisindeki köşeme yazmaya başladığımda, Internet ve MP3 gibi günümüzün vazgeçilmez kolaylıkları henüz ortada yoktu! Jazz dünyasını ve piyasaya sürülen CD'leri daha çok dergilerden (ABD'den Down Beat, Jazz Times, Jazziz; İngiltere'den Jazz Journal International; Fransa'dan Jazz Hot, Jazz Magazine ve Jazzman) takip ediyordum."*

Ali Sönmez, İstanbul'da jazz yaşamını yakından takip etmekte. İstanbul Caz Festivali ile Akbank Caz Festivali'ni ve İş Sanat'taki hemen tüm Jazz konserlerini izleyen yazarımız, ağırlıklı olarak Nardis ve Babylon'daki, nadiren de Naima'daki konserlere gitmekte.

"Jazz adına daha çok şey yapmak istiyordum."

"İlk başlarda hedefim, radyo program metinlerimi ve çeşitli basın-yayın organlarında çıkan yazılarımı, genç kuşaklara referans oluşturacak biçimde, eklerinde örnek müziklerin yer aldığı CD'lerin de bulunacağı kitaplarda toplamaktı."

Bugünlerde kitap çalışmaları için eski hevesi kalmadığını belirtmekte. Her türlü bilgi ve müziğe internet aracılığıyla kolayca ulaşılabilmesi yanında günümüzün olumsuz ekonomik şartları nedeniyle çok istediği yapımcı/derlemeci olarak jazz plakçılığını da ertelemek zorunda kalmış. *"Sayısı artan radyo programlarım ve yazılarım aracılığıyla bilgimi aktarmaya ağırlık vereceğim. Festival ve kurumlara danışmanlık yaparak da, değeri ülkemizde fazla bilinmeyen bazı müzisyenleri jazz severlerle tanıştırmak sürekli amaçlarım arasında."*

"Ben JAZZ Dergisi'nin Amcasıyım"

Zuhal Focan'ın İstanbul Jazz Festivali'nin Esma Sultan'daki bir açılış kokteylinde yanına giderek radyo programlarını ilgi ve beğeniyle takip ettiğini belirtmesi ve çıkaracağı dergi projesine destek istemesi üzerine JAZZ Dergisi'ndeki "Şu Jazz Dedikleri" köşesi başlar. *"Zuhal Hanım'ın dergide bana bir köşe ayırması ve hatta ismimi ilk sayının kapağında Chick Corea ve Gil Evans'ın yanında "highlight" etmesi beni gerçekten çok mutlu etmişti; çünkü artık bilgimi jazz'a ilgi duyan diğer müzikseverlerle paylaşabileceğim farklı bir kulvar vardı önümde."*

İlk sayıdan itibaren işini ciddiye almıştır. ABD'de uzun süreli bulunduğu ve Türkçe klavyeli bir bilgisayara ulaşma şansının olmadığı bir dönemde tek sayfayla yetinmek zorunda kaldığı ve iki ay süren Güney Amerika yolculuğu nedeni ile yazamadığı sayı dışında, 13 yıl boyunca okura ilginç gelebileceğini düşündüğü birbirinden farklı konularda kalem oynatır. *"Jazz dergisi Zuhal Hanım'ın bebeğiyse, ben de onun amcası sayılırım ve kıymetini iyi bilirim!"*

"Okurlarımdan Gelen Mesajlar Beni Çok Mutlu Etmekte"

Ali Sönmez köşesinin özel sayfa tasarımı ve ele aldığı konular ile derginin en güzel bölümünü hazırlamakta. *"İlk yıllarda daha fazla e-posta alıyordum; özellikle köşemde hediyeli yarışmalara yer verdiğim dönemde! Daha sonra bir miktar azalma oldu. Ama bana yazan ve Jazz'a olan ilgilerini paylaşan, tavsiye alan ve soru soran pek çok dostum oldu."*

İletişim konusundaki en güzel anılarını radyo programlarını Türkiye'nin farklı köşelerinde dinleyen jazz severlerle yaşar. Şırnak'ta komando olarak görev yaparken gece nöbetinde onu dinlemeyi sürdüren genç bir jazz sever gibi ülkemizin her köşesinde onun programlarını dinleyerek jazz bilgisini arttıran dinleyicilerinden gelen mesajlar kendisini çok mutlu etmektedir.

"Jazz Sözlüğü"nü Kitaplaştıracağım"

Ali Bey, 2009'da TRT Radyo 3'te 16. yayın yılına giren "**Şu Caz Dedikleri**"nde tekrar eski formata geri dönüp, müzisyen, akım ve albüm tanıtımına ağırlık verecek. Hiç kuşkusuz radyo klasikleri arasına giren programında 3 yıldır sürdürmekte olduğu vokal jazz'ın ünlü kadın şarkıcılarının tanıtımını, bundan böyle, Cuma'yı Cumartesi'ye bağlayan gecelerde saat 02:30'da, yani "Şu Caz Dedikleri"nin bitiminden iki buçuk saat sonra yayına girecek olan yeni programı "**Cazın Divaları**"na aktaracak. Fransız popüler müziğiyle ilgili bilgi ve birikimlerini ise 2009 yılı boyunca her Pazartesi öğlen 12:10-13:00 arasında yine Radyo 3'te yayınlanacak olan "**Şanson**" adlı yeni programında müzikseverle paylaşacak.

"İKSV'den ayrıldığımdan beri, yaklaşık dört yıldır free-lance ve part-time olarak çalışıyorum; bir tür erken yarı emeklilik de denilebilir. Böylece ilgi alanlarıma daha fazla vakit ayırma olanağım var.

Aralık ayı başında gerçekleştirilen, danışmanlığını üstlendiğim 3. Bursa İpek Yolu Film Festivali'ni başarıyla geride bıraktık. Sinema alanındaki çalışmalarımı da sürdürüyorum. Ayrıca, ilk kez Jazz dergisindeki köşemde parça parça yayımlanan "Jazz Sözlüğü"nü gözden geçirip kitaplaştırma çabası içindeyim."

Ali Sönmez yıllarca oluşturduğu engin jazz ve sinema bilgisini bizlere titizlikle aktarmaya adamış bir yaşam sürmekte. İnanıyoruz ki kendisinin tüm dostlarına, okurlarına ve dinleyenlerine dilediği "*keyif dolu yıllar*" mesajına uygun olarak, daha uzun süre bu çabası sürecek. Bize verdikleriniz için teşekkürler Ali Sönmez.

Derleyen: Ali Sönmez
(ali.sonmez.2009@gmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"Jazz speaks for life. / Jazz hayatın sözcüsüdür." – **Martin Luther King**

Genç Koleksiyoncu: WES MONTGOMERY

(6 Mart 1925 – 15 Haziran 1968)

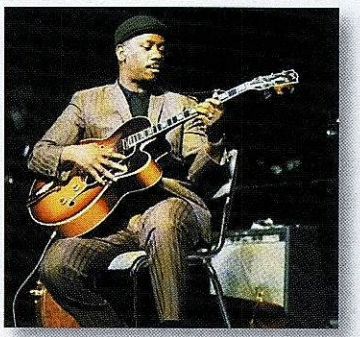

John Leslie Montgomery 6 Mart 1925 günü, İndiana eyaletinin İndianapolis kentinde dünyaya gözlerini açtı. Yeniyetme çağlarına gelmeden ağabeyi Monk bas gitar, küçük kardeşi Buddy ise piyano ve vibrafon çalmaya başlayacaktı. Ailesinin müzikle bu kadar haşır neşir olmasına karşın Wes'in müziğe ilgi duyması oldukça geç oldu. Modern Jazz'ın öncü gitaristi Charlie Christian'ın plaklarından etkilenerek ilk elektrikli gitarını ve anfisini aldığında 19 yaşındaydı ve yeni evlenmişti. Ama gitardan çıkardığı sesler çiftin komşularını rahatsız etmeye başlayınca, delikanlı pena yerine başparmağını kullanarak daha yumuşak bir ton elde etmeyi düşündü. İşte şartların zorlamasıyla vermiş olduğu bu karar, Jazz gitarda yepyeni bir sound'un ortaya çıkmasına neden olacaktı. Herhangi bir müzik eğitimi almayan Wes Montgomery, kendi kendini yetiştirirken, daha önceleri Django Renhardt'ın denediği ünison oktavları ve Barney Kessel tarafından kullanılan dörtlü paralel akorları da repertuarına kattı. Yaşamı boyunca hiçbir zaman nota okumayı öğrenmemesine rağmen, Charlie Christian'ın sololarını mükemmel taklit edebildiği için, Haziran 1948 – Ocak 1950 arasında, Charles Mingus, Fats Navarro, Benny Bailey, Milt Buckner gibi müzisyenlerin de yer aldığı Lionel Hampton Orkestrası'nın gitaristi olarak görev yaptı. Daha sonra, doğum yeri olan İndianapolis'e dönerek, yıllarca yöresl gruplarda ve kardeşleriyle kurduğu The Mastersounds grubunda çaldı. İlk plak kayıtlarınıysa, ağabeyi Monk ve kardeşi Buddy'yi de içeren bir sekizliyle, 1957 yılının son günlerinde yaptı. "Montgomery Brothers and Five Others – Fingerpickin'" adını taşıyan bu albüm, yine İndianapolis'te yetişen ve 2008'in son günlerinde yaşama veda eden usta trompetçi Freedie Hubbard'ın da ilk plak kaydı olarak Jazz tarihine geçecekti. California'da gerçekleştirilen bu kayıtlarının ardından tekrar İndianapolis'e dönen Wes Montgomery, karısını ve üç çocuğunu geçindirebilmek için gündüzleri bir radyo fabrikasında kaynak işçiliği yaparken, geceleri de önce beş saat Turf Bar'da, sonra da sabaha kadar Missile Room adlı kulüpte gitar çalıyordu. 15 Eylül 1959'da, konser vermek üzere İndianapolis'e gelen Count Basie, Lennie Tristano ve Cannonball Adderley'yi de içeren dev bir müzisyenler kadrosu, gecenin ilerleyen saatlerinde Montgomery'nin çalıştığı Missile Room'a gelip, gitaristin de yer aldığı bir jam session'a katıldılar. O gece Montgomery'nin olağanüstü tekniğinden son derece etkilenen Cannonball Adderley, New York'a döner dönmez bağlı olduğu Riverside plak şirketinin sahibi, yapımcı Orrin Keepnews'a, müthiş bir gitaristi dinlemesi için ilk uçakla İndianapolis'e gitmesi gerektiğini söyledi. 22 Eylül gecesi, Montgomery'yi tam sekiz saat süren rutin bir çalışması boyunca izleyen Keepnews, gecenin sonunda hemen orada onunla kontrat imzaladı. Böylece 34 yaşında keşfedilen Wes Montgomery, Riverside için dolduracağı ve kendisine şöhretin kapılarını aralayan bir dizi albümün ilki için, ertesi hafta New York'a gitti. Bu albümlerden ikincisi olan, 1960 yılının Ocak ayında kaydettiği "The Incredible Jazz Guitar of Wes Montgomery", çoğu eleştirmene göre, gitaristin meslek yaşamındaki en başarılı performanslarını içermektedir. Özellikle albümde yer alan "West Coast Blues" adlı parçadaki solosunda Jazz gitara getirdiği tüm yenilikleri sergileyen Montgomery, kısa sürede "Charlie Christian'dan beri gelmiş en büyük Jazz gitaristi" olarak nitelendirilir. 1960 yılında Down Beat dergisinin geleneksel anketinde "Yılın Yeni Yıldızı", Billboard'da ise "Yılın En Fazla Ümit Vaad Eden Müzisyeni" seçilir ve Metronom dergisinin Gitar Ödülü'nü kazanır. 1961 ve 1962 yıllarında, John Coltrane'in Eric Dolphy'yi de içeren grubuyla California'da çalışan Montgomery, 25 Haziran 1962 gecesi, Berkeley'deki Tsubo adlı kafede, o dönemde Miles Davis'in ritm seksiyonunu oluşturan piyanist Wynton Kelly, basçı Paul Chambers ve davulcu Jimmy Cobb ile tenor saksofoncu Johnny Griffin eşliğinde kaydettiği "Full House" albümüyle başarısını perçinler. Bu plaklarını doldurmadan önce, 15 yıl boyunca gözlerden uzak tekniğini geliştirip olgunlaşma olanağı bulan gitarist, bu nedenle kısa sürede, özellikle Jazz müzisyenlerinin hayran olduğu bir efsaneye dönüşür. 60'lı yılların başında kendi üçlü ve dörtlüleriyle konserler veren ve Riverside için tam 25 kayıt seansına katılan Montgomery, 1964 yılında bu şirketin iflas etmesi üzerine Verve plak şirketine geçer. Burada, ünlü prodüktör Creed Taylor'ın uygun gördüğü tarzda, Jazz niteliği tartışma götüren ama geniş bir kitleye seslenen albümler yapmaya başlar. Ticari yanı ağır basan bu albümleri kaydetmeden önce, Wes Montgomery 60'lı yılların en yenilikçi ve etkileyici gitaristi olmuştur. Zaten Verve logosu altında çıkardığı albümlerin aksine, klüp çalışmalarında ve konserlerinde ortamı uygun gördüğünde Jazz ağırlıklı yorumlara ağırlık veren gitarist, 1965 yılının başında meslek yaşamının ilk ve son Avrupa turnesine çıkar, Londra, Paris, Brüksel, Madrid, Lugano, San Remo ve Rotterdam'da konserler verir. Avrupa'dan döndükten sonra, Mayıs ve Haziran aylarında New York'ta Greenwich Village'taki Half Note kulübünde, ilk kez üç yıl önce "Full House" albümünde birlikte çaldığı Kelly, Chambers ve Cobb'la birlikte sahne alır ve bu performansları Verve tarafından kaydedilir. Ama bu mükemmel kayıtlar, sonradan ilave edilen bakır ve yaylı çalgılarla, prodüktör Creed Taylor'a göre "zenginleştirilir", ama çoğu Jazzsever ve eleştirmene göre "katledilir"! Pat Metheny'nin "gelmiş geçmiş en mükemmel Jazz gitar albümü" diye tanımladığı "Smokin' at the Half Note" albümü, neyse ki CD olarak yayınlandığında tüm bu safralarından arındırılmıştır. Yine de bu albümde yer alan, "Four on Six" gibi bazı ünlü parçaların özgün kulüp performansı sırasında değil de, Eylül ayında stüdyoda kaydedilmiş olduğunu vurgulamak gerekir. Wes Montgomery, 1966'da kendisine bir Grammy ödülü kazandıran "Goin' Out of My Head"ten itibaren, genellikle Don Sebesky'nin yönettiği büyük orkestralar önünde kaydettiği müziği Jazz kabul etmemiş ve popüler müzik saydığını söylemiştir. Şöhreti ve plak satışları her geçen gün artarken, pek çok Jazz eleştirmeni ise yetenekli gitaristin kendini sattığını düşünmektedir. Oysa Montgomery, artık sayıları yediyi bulan çocuklarını ve karısını beslemek için yıllardır çektiği sıkıntıyı unutamamış, eline geçen fırsatı değerlendirmek istemektedir. Ancak o dönemde Jazz çevrelerinde yayılan bir rivayete göre, Wes Montgomery, ilerki yıllarda kuracağı CTI plak şirketi aracılığıyla daha pek çok değerli Jazz müzisyeninin aklını çelecek olan Creed Taylor'ın yapımcılığında kaydettiği albümleri hiç dinlemezdi. 1967 yılında, hamisi Creed Taylor'la birlikte, Herb Alpert'ın kurduğu A&M plak şirketine geçen gitarist, o yılın en çok satan Jazz albümü olan "A Day in the Life"ta Herbie Hancock, Ron Carter ve Grady Tate'ten oluşan bir ritm grubuyla çalıştı. Şöhretinin ve ticari başarısının zirvesinde olmasının yanısıra, 1966 ve 1967 Down Beat anketlerinde hem okuyucular hem de eleştirmenler tarafından "En İyi Gitarist" seçilmesine karşın, son yaptığı albümlerde verdiği ödünlerden hiç memnun değildi. Yeteneklerinin köreldiğine inanmaya başlayan Montgomery, tam yeniden Jazz ağırlıklı çalışmalara dönmeye hazırlanırken, İndianapolis'teki evinde geçirdiği ani bir kalp krizinin ardından, 15 Haziran 1968 günü, tıpkı Django Reinhardt gibi, daha 43 yaşındayken yaşama veda etti... Melodik ve yumuşak stiliyle, modern Jazz gitarın en önemli ismi kabul edilen, Grant Green'in ve özellikle George Benson'ın kariyerlerine öncülük eden ve Pat Metheny üzerinde büyük etkisi olan Wes Montgomery'nin ne yazık ki çok kısa süren müzik yaşamında kaydettiği albümler arasından yaptığımız seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtlarını birer okla vurguladık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

➲ The Artistry of Wes Montgomery (1959-63) RIVERSIDE FCD-60-019
➲ Riverside Profiles (1959-63) RIVERSIDE RCD 30074
➲ Impressions: The Verve Jazz Sides (1964-66) VERVE 521690 (2 CD) ☪
* Compact Jazz (1964-66) VERVE 831372 ☪
* Jazz 'Round Midnight (1964-66) VERVE 521654 ☪
* Talkin' Verve: Roots of Acid Jazz (1964-66) VERVE 529580 ☪
* The Silver Collection (1965-66) VERVE 823448
➲ A&M Gold Series (1967-68) A&M 397076

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için)

* Fingerpickin' (1957) PACIFIC JAZZ CDP 37987
* Far Wes (1958) PACIFIC JAZZ CDP7 94475
* The Wes Montgomery Trio (1959) RIVERSIDE/ OJC CD 034 ☪
➲ The Incredible Jazz Guitar of Wes Montgomery (1960) RIVERSIDE/OJC CD 036 ☪
* Movin' Along (1960) RIVERSIDE/OJC CD 089
* The Montgomery Brothers: Grove Yard (1961) RIVERSIDE/OJC CD 139
* So Much Guitar! (1961) RIVERSIDE/OJC CD 233 ☪
➲ Full House (1962) RIVERSIDE/OJC CD 106 ☪
* Fusion: With Strings (1963) RIVERSIDE/OJC CD 368
* Boss Guitar (1963) RIVERSIDE/OJC CD261
* Portrait of Wes (1963) RIVERSIDE/OJC CD 144 ☪
* Movin' Wes (1964) VERVE 810845
➲ Smokin' at the Half Note (1965) VERVE 210347 ☪
* Bumpin' (1965) VERVE 539062 ☪
➲ Goin' Out of My Head (1965) VERVE 825676 ☪
➲ Tequila (1966) VERVE 831671 ☪
* California Dreamin' (1966) VERVE 827842 ☪
➲ A Day in the Life (1967) A&M CD 0816
* Down Here On The Ground (1968) A&M CD 0802
* Road Song (1968) A&M CD 0822

KOMPLE SET

("Tuzu kuru" Wes hayranları için)

* The Complete Riverside Recordings (1959-63) RIVERSIDE 12RCD-4408 (12 CD Box)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

WHAT A LITTLE MOONLIGHT CAN DO?

Söz ve Müzik: Harry Woods

Ooh, ooh, ooh
What a little moonlight can do
Ooh, ooh, ooh
What a little moonlight can do to you
Youre in love
Your hearts fluttering all day long
You only stutter cause your poor tongue
Just will not utter the words
i love you
Ooh, ooh, ooh
What a little moonlight can do
Wait a while
Till a little moonbeam comes peepin through
Hell get bored
You cant resist him
All youll say
When you have kissed him is
Ooh, ooh, ooh
What a little moonlight can do
Ooh, ooh, ooh

PRELUDE TO A KISS

Söz: Irving Gordon & Irving Mills
Müzik: Duke Ellington

If you hear a song in blue
Like a flower crying for the dew
That was my heart serenading you
My prelude to a kiss

If you hear a song that grows
From my tender sentimental woes
That was my heart trying to compose
A prelude to a kiss

Though its just a simple melody
With nothing fancy, nothing much
You could turn it to a symphony
A shubert tune with a gershwin touch

Oh how my love song gently cries
For the tenderness within your eyes
My love is a prelude that never dies
A prelude to a kiss

Though its just a simple melody
With nothing fancy, nothing much
You could turn it to a symphony
A shubert tune with a gershwin touch

Oh how my love song so gently cries
For the tenderness within your eyes
My love is a prelude that never dies
A prelude to a kiss

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00-24:00 arası, TRT Radyo 3'te.

TRT Radyo 3'te, 16. yayın yılına giren programımda, 2009'un ilk üç ayında, 1930'lara damgasını vuran Swing tarzına ve bu dönemin ünlü Big Band'lerine yer vereceğim.

CAZIN DİVALARI

Her Cuma'yı Cumartesi'ye bağlayan gece 02:30-03:15 arasında, TRT Radyo 3'te.

Önemli kadın Jazz şarkıcılarının kapsamlı tanıtımı, bu yeni programımda, Shirley Horn'un özgün albümleriyle sürüyor.

3 Ocak	At Northsea: All Night Long – 1 (1981)
10 Ocak	At Northsea: All Night Long – 2 (1981) + Violets for Your Furs – 2 (1981)
17 Ocak	Violets for Your Furs – 2 (1981) + I Thought About You – 1 (1987)
24 Ocak	I Thought About You – 2 (1987)
31 Ocak	Softly (1987)
7 Şubat	Close Enough for Love (1989)
14 Şubat	You Won't Forget Me (1990)
21 Şubat	Here's To Life: Shirley Horn With Strings (1991)
28 Şubat	I Love You, Paris (1992)
7 Mart	Light out of Darkness (1993)
14 Mart	Live at the 1994 Monterey Jazz Festival (1994)
21 Mart	The Main Ingredient (1995)
28 Mart	Loving You (1997)
4 Nisan	I Remember Miles (1998)

BİR KİTAP / BİR VİDEO

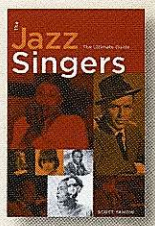

THE JAZZ SINGERS
The Ultimate Guide

Yazan: Scott Yanow

Backbeat Books (ABD), 2008
ISBN: 0879308257
264 sayfa
Karton Kapaklı
22.95 $

Jazz şarkıcıları üzerine şimdiye kadar yazılmış bu en geniş kapsamlı referans kitabını kaleme almış olan Scott Yanow'u uzun yıllardan beri All Music Guide to Jazz'ın editörü ve onun web uzantısı olan allmusic.com'un demirbaş yazarlarından biri olarak gayet iyi tanıyoruz. Down Beat, Jazz Times, Jazziz, Coda, ve Cadence gibi yayın organlarına da katkıda bulunan ve Jazz kayıtları alanında, son 20 yılın en çalışkan ansiklopedik bilgi derleyicisi olan Yanow, bu kez de 1911 yılından 2007'nin sonuna kadar, Jazz'ın vokal kulvarında çalışmış ve kayıt yapmış olan, genelde ismini iyi bildiğimiz (ama bazen de hiç duymadığımız!) "521 Büyük Jazz Şarkıcısı"nı alfabetik olarak tanıtıyor. Neden 521, veya hepsi eşit "büyüklük"te olabilir mi diye sormayın lütfen! Çoğu kez bu kitap için özel olarak dağıtılan anket formlarına verilen cevaplardan ve şarkıcılarla yaptığı söyleşilerden yola çıkan yazar, her şarkıcının doğum tarihi ve yeri, aldığı eğitim gibi standart biyografik bilgileri aktardıktan sonra, tarzları ve etkilendikleri/etkiledikleri diğer şarkıcılar gibi konulardaki kişisel değerlendirmelerini sunuyor; şarkıcıların çoğunda söylemiş oldukları birer tümceye de yer veriyor. Siyah-beyaz fotoğraflarla süslenmiş olan kitapta, her şarkıcının en iyi CD'leri önerilmiş ve hatta koleksiyoncuların peşine düşmesi gereken LP'lerinin de isimleri verilmiş. Kitabın bir başka özelliği, Jazz şarkıcılığının tarihi hakkında genel bir değerlendirme yazısını içermesi. Kitabın diğer bölümleri arasında, Amerikalı (ve çoğu kez New York'tan) güncel genç şarkıcılara epeyce iltimas geçilmiş olan "Günümüzün Diğer 198 Şarkıcısı" (son yılların en fazla ilgi uyandıran şarkıcılarından Norah Jones'un hiçbir listede görülmemesi; Madeleine Peyroux'nun ise ancak bu ikinci listede kendine yer bulabilmesi Yanow'un tartışma götürür değerlendirmeleri arasında!), "30 Vokal Jazz Grubu", "Jazz Söylemiş 55 Kişi" ve "Sinemadaki En İyi Jazz Şarkıcıları" da var. Jazz şarkıcıları hakkında (çoğu ilk elden derlenmiş) bu kadar fazla bilgi içeren bir başka kitabın bulunmadığı düşünülürse, "The Jazz Singers"ın vokal jazz'a ilgi duyan müzikseverlerin başucu referans kitabına dönüşeceğini tahmin etmek falcılık sayılmasa gerek.

JAZZ ICONS
Series 1-2-3

Naxos Jazz Icons
ABD, 2006-2007-2008
595' + 611'+ 629'
Siyah-Beyaz & Renkli; 1.33:1
DD 1.0 Mono
DVD Region 0 / NTSC
160$ + 120$ + 120$

Ülkemizde de bazı DVD'leri satışa sürülen "Jazz Icons" adını taşıyan bu seriden söz etmekte aslında biraz geciktik. ABD'de 2006, 2007 ve geçtiğimiz aylarda piyasaya sürülen 3 ayrı sette, 23 ünlü Jazz müzisyeninin 1950'li, 60'lı ve 70'li yıllarda Almanya; İsviçre, Hollanda, İsveç gibi farklı Avrupa ülkelerindeki televizyon kanalları için kaydettikleri performanslardan derlenmiş DVD'ler (tek tek de satılıyorlar) biraraya getirilmiş. Setlerde yer alan müzisyenler ve performanslarının kayıt tarihleri şöyle: SET 1 (8 DVD): Art Blakey & The Jazz Messengers (1958); Dizzy Gillespie (1958 & 1970); Louis Armstrong (1959); Quincy Jones (1960); Thelonious Monk (1966); Buddy Rich (1978); Ella Fitzgerald (1957 & 1963); Count Basie (1962); Chet Baker (1964 & 1979); SET 2 (7 DVD + Bonus DVD): Duke Ellington: (1958); Dexter Gordon (1963 & 1964); Wes Montgomery (1965); Sarah Vaughan (1958 & 1964); Dave Brubeck (1964 & 1966); Charles Mingus (1964); John Coltrane (1960, 1961 & 1965); SET 3 (7 DVD + Bonus DVD): Sonny Rollins (1965 & 1968); Rahsaan Roland Kirk (1963 & 1967); Cannonball Adderley (1963 & 1963); Bill Evans (1964-1975 arasında 5 kayıt); Lionel Hampton (1958); Oscar Peterson (1963, 1964 & 1965); Nina Simone (1965 & 1968). Görüntü ve ses kalitesi iyice elden geçirilmiş bu ilginç kayıtlara, müzisyen ve konserlerle ilgili bilgiler, özel olarak ısmarlanmış birer önsöz ve sonsöz ile bol resim içeren, 24 sayfalık kapsamlı kitapçıklar eşlik ediyor. DVD'leri tek tek almaya kalkıştığınızda her birine 20$ ödemek zorundasınız; halbuki set olarak satın aldığınız takdirde, bir DVD bedavaya geliyor; üstelik 2. ve 3. setlerde (tek başına satılmayan) birer bonus DVD de var. Önümüzdeki yıllarda yeni setlerin de ilave edileceğini düşündüğümüz (Avrupa'da TV yayınlarına çıkmış ve kayıtları arşivlerde saklanan daha nice önemli Jazz müzisyeni var!) bu seriyi, sinema tarihinin klasik ve önemli filmlerini elden geçirip, ekstralarıyla birlikte mükemmel bir biçimde sunan Criterion Collection'a benzetmemek mümkün değil. Artık sinefilleri olduğu kadar Jazzseverleri de kollayıp mutlu eden bir koleksiyon var ve bütçenizin sınırları içinde bu setleri mutlaka edinmeye çalışmalısınız.

EFSANEVİ JAZZ MEKÂNLARI

BIRDLAND

1678 Broadway (52th St. civarı) (1949-1965) / 2745 Broadway (105th St. köşesinde) (1986-2008)
315 West 44th St. (8th Avenue civarı) (2008'den beri), Manhattan, New York, NY

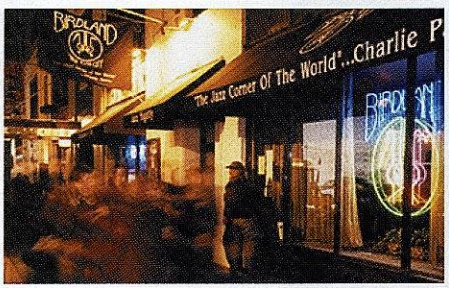

İlk kez Morris ve Irving Levy tarafından, lakabı "Yardbird" (daha sonra kısaltılarak "Bird") olan Bebop'ın öncülerinden efsanevi alto saksofoncu Charlie Parker'a ithafen, 15 Aralık 1949'da hizmete sokulan Birdland, yukarıdaki fotoğrafta da göreceğiniz gibi açılış gecesi Lester Young ve Lennie Tristano'yla beraber sahne alan (ama bir süre sonra kulübe adım atması yasaklanan) Parker'ın mekan için uygun gördüğü "The Jazz Corner of the World / Dünyanın Jazz Köşesi" sloganıyla anılır. Yukarıda belirtildiği üzere, farklı dönemlerde, üç ayrı adreste açılmıştır. 1950'lerde 1.5$ ödenerek girilen ilk mekan 400 kişilikti ve sahnesi de bir büyük orkestrayı alacak genişlikteydi. Kulüpte, adına uygun bir şekilde, kafes içinde ispinoz kuşları bulunuyordu. O dönemde aktif olan Jazz müzisyenleri ile şarkıcılarının çoğunun sahne aldığı bu mekanda yapılan ünlü kayıtlar arasında ilk akla gelenler, Art Blakey ve grubu Jazz Messengers'ın 1954 tarihli "A Night at Birdland"i ve John Coltrane'in 1963 tarihli "Live at Birdland"tir. Kulübün adını taşıyan parçalardan, piyanist şarkıcı George Shearing "Lullaby of Birdland"i; Weather Report'un Manhattan Transfer tarafından da yorumlanan "Birdland"i en tanınmışlarıdır. Upper West Side'taki ikinci mekan, tıpkı Village Vanguard gibi, üçgen biçimindeydi ve ilginç bir akustiği vardı. Bugünkü sahibi John Valenti, geçen yıl kulübü tekrar Midtown'a, çok daha geniş bir mekana taşımıştır. Her gece 21:00 ve 23:00'te başlayan setleri izlemek için, masada 15-25$, barda 10-20$ ödemeniz ve en az 10$'lık içki içmeniz gerekmektedir.

Daha fazla bilgi için: **www.birdlandjazz.com**

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Yellowjackets; Sınıflandırılamayan Bir Jazz

Son zamanlarda, YellowJackets'ın yaptığı müziğe "smooth-jazz" diyenlerin sayısı çok. Bunun abartılı bir değerlendirme olduğunu düşünüyoruz.

Klasik müziği anlayarak dinlemeye ne dersiniz?

Klasik müziğin bekli de hiç açmadığınız o kapısını aralamanın zamanı geldi!

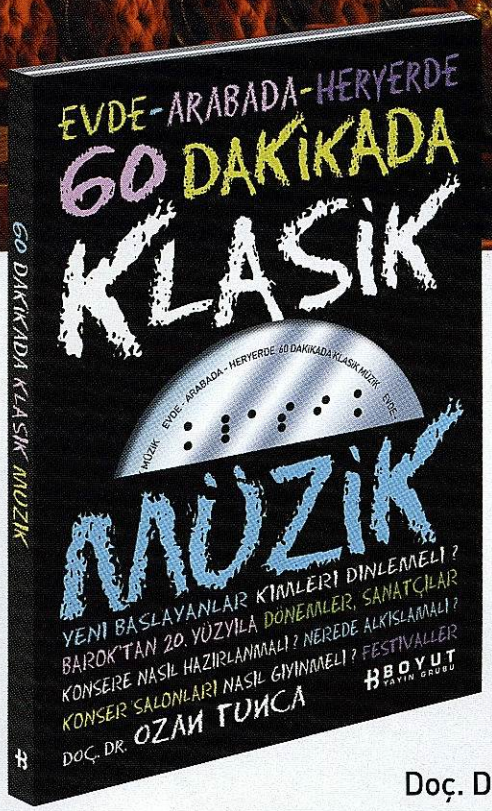

CD-kitap

Klasik müziği anlamak, öğrenerek dinlemek ve sonunda 7'den 70'e herkesin keyif alması için...

Sadece 60 dakikada tamamlamak zorunda kaldığı konferanslarında edindiği tecrübelerle, dinleyicileri en gerekli ve en doğru bilgiyi aktarmak fikri ile yola çıkan Ozan Tunca, müzik adına söylemek istediği her şeyi bu CD-kitapta topladı.

- Klasik müziği neden dinlemeli
- Nasıl daha çok zevk alabiliriz
- Dinlerken nelere dikkat etmeli
- Konserde nasıl giyinmeli
- Nerede alkışlamalı
- Baroktan 20. yy'a dönemler
- Müzik terminolojileri ve enstrümanları

Her CD- Kitap satışı ile Altı Nokta Körler Vakfı'na bir CD bağışlanıyor.

Klasik müzik dünyasının kapıları görme engelli vatandaşlarımız içinde aralanıyor. Satın aldığınız her CD-Kitap ile **Altı Nokta Körler Vakfı**'na, Braille alfabesi ile özel hazırlanmış CD zarfı içinde **60 Dakikada Klasik Müzik CD**'si adınıza bağışlanacaktır.

1950 ALTI NOKTA KÖRLER DERNEĞİ

Doç. Dr. Ozan Tunca

Kültürel bir dünyaya adım atan gençler için de çok önemli bir kaynak. Yolda, işte, okulda.. her yerde dinleyerek de klasik müziği öğrenebileceksiniz. Müzik derslerinde de yerini alacak bu çalışmayı hemen edinmek ve adresinize kargo ücreti alınmadan gönderilmesi için **Hemen arayın!**

BOYUT YAYIN GRUBU

www.boyut.com.tr

Boyut Yayın Danışma Hattı 0212 444 53 53

Yellowjackets, müzikal altyapısını, jazz vizyonunu sıkça değiştiren, içinde gizil bir tutku barındıran, hatta değişimini devamlı zenginleştirmiş, fazla kategorize edilemeyen bir jazz'ın temsilcisidir. Evet, soundu, çoğu kez akıcı, hoş ve yumuşak bir jazz atmosferini simgeler. Ama, müziği, yani albümler ilk günden bu yana incelendiğinde, jazz dışı çok sayıda müzik türünü, hatta fusion'ı bile müzikalitesinin içine yedirse de, bilinen jazz-fusion kategorisinde de düşünülemez. Özellikle 1980'li yıllarda Spyro Gyra'yla aynı müzikal aile içinde düşünülür. Hatta müziklerini R&B köklü bir pop-jazz çizgisi gibi düşünenler olmuştur. Ama, çeyrek yüzyılı aşan müzik serüvenlerine titizlikle bakıldığında; hele de 2008'de çıkan "Lifecycle" albümüne göz atıldığında, bu ve benzeri kategorileştirme çabalarının anlamsızlığının daha bir farkına varılıyor.

Bizce, özellikle 1990'lardan sonra, açık biçimde bir "çağdaş jazz"ın temsilcisi durumunda. Yaptıkları jazz'ın kaynaklarına uzanıldığında; R&B'un derin izlerine hep rastlanırken, funk, rock, Latin ve crossover müziklerinin de dolayımlı izleriyle karşılaşılır. Belki tek kusurları, kusursuzluk arayışlarıdır. Evet, enstrümanlarını bu kadar temiz çalmaları, kendine has bir ruhani atmosfer yaymalarını önlemiştir. Ama, bu müzik, baştan beri derinlemesine dinlendiğinde, müzisyenlerin bireysel yeteneklerini, müzikal kimliklerini tüm ayırıcılığıyla keşfetmek mümkündür. Dörtlülerinde, birikimleri oldukça farklı isimler hep varolmaktadır. Ama, performansları esnasında, aralarında kurdukları terapik bağ hep saklı durur. Grubun yaptığı müziğin on yıllardır tüketilemeyişinin nedeni budur. Belki tek kusur, bazen virtüözitenin ön plana çıkması, ya da özellikle 1980'lerin albümlerinde pop bir duyarlılığa yer yer değmeleridir. Ama, bizce pop da topyekün dışlanacak bir form ve sound değildir. Günübirlik hayatla köprüler kurma noktasında, bu formdan da yararlanılabilir. Özellikle 1970'lerde, jazz arenasında, nadir seçkin ürünler veren büyük jazz'cı veya jazz gruplarına rastlanır.

Grubun müziğinde, melodik öğeler kadar, doğaçlamanın ayırıcı rolü de dikkat çeker. Virtüöziteleri, çoğu kez melodilerinin içinden veya ardından gelir. Doğaçlamaysa müzisyenlerin özel ruh hallerinin temsilidir. Onları bir tür World Music'e bile yakınlaştıran melodik örgüdeki çeşitlilikleridir. 1970'lerin kargaşalı ve biraz da "ticari" fusion açılımların jazz'da geleneksel ve modern jazzla farklı köprüler kurma dönemidir. Yani klasik kaynaklı bir tepkicilik. Bir dönem fusion yapanlar bile akustik jazz'a daha çok eğilmişlerdir. Elektirikli-jazz tabii ki sürer, ama artık modern hatta post- modern bir eğilime yöneliş dikkat çekmektedir. YellowJackets, dönemin hem elektronikası, hem akustik duyarlılığından aynı oranda etkilenen bir gruptur. Ama, 1970'lerdekine benzer bir fusion'dan görece uzaklaşıp, dünyanın birçok müzikal kaynaklarını, popüler de olsa jazz yaklaşımlarına ve sound'larına özgürce yedirirler. Görece geniş bir dinleyici kesimine bu yüzden yaklaşırlar. Ama, öte yandan, jazz'ı ve Siyah Müzik'i seven, görece elit bir dinleyici kesim de YellowJackets'ın müziğine sempatiyle bakar. Grup, sofistike sound'laraysa, kaynaklarından vazgeçmeden, 1990'lı yıllarda ulaşır. Bu dönem gruba katılmış olan Bob Mintzer'in sözkonusu açılımda özel yeri olduğu söylenebilir. Çünkü, Mintzer, sofistike jazz'ın tam göbeğinden gelen bir müzisyendir. Grubun müziğini derinleştirir. İlk dönem müziklerinde, yer yer hissedilen elektronik kaynaklı metalik seslerden hızla uzaklaşan bir YellowJackets söz konusudur.

Grubun müziğini kategorize edemeyişimizin en önemli belgelerinden biri, iki Grammy ödülünü farklı müzik türlerinde almasıdır. 1986'da "And You Know That" adlı parçalarıyla Grammy'de "En İyi Enstrümantal Preformans" ödülünü alırlar. İki yıl sonra ise bu kez "Politicsk"le "En İyi Jazz-Fusion Performans"ı ödülüne layık görülürler. Grup, apayrı müzik türlerinde ödüllendirildiklerinde de, tek bir müzik çizgisini simgelemediklerini kanıtlarlar. Evet, R&B ilk dönemlerinde grubun en temel müzik kaynaklarından biridir. Hatta, jazz'ın bile görece uzağında durabilen kompozisyonları vardır. Ama, bu müzikal çeşitliliğin asıl ölçütlerinden biri; geçmişte ve bugün grubun hemen tüm üyelerinin özgün kompozitör kimliklerinin olmasıdır. Yirmi yedinci yaşını bitiren grubun, ilk gününden beri üyesi olan iki müzisyen; keyboard ve synth çalan Russell Ferrante ve basçı Jimmy Haslip'tir. Bugünkü kadronun, onyedi yıldır üyesi olan diğer müzisyense, önce de andığımız Bob Mintzer. Saksofonlar ve bas klarnet çalan bir nefesliler ustasıdır. Son kadronun en genç ismi, davul ve perküsyoncu Marcus Baylor'dur. İlk üç sanatçı önemli bestecilerdir. Hepsinin müzik vizyonlarında, birikimlerinde

değişik kaynaklar yatmaktadır. Eskiden de durum böyle olduğu için, grubun parçalarında apayrı müzikal tatlara rastlanır. Ama, ilginç olan, bu farklı müzikal- bireysel duruşların, belli bir grup sound'una, duyarlılığına sadık ürünler ortaya çıkarabilmeleridir. Farklı birikimden gelen besteler, grup performansıyla bir ortak müzik diline dönüşebilmekte; birçok müzik türü, melodi çeşitliliği grubun sound'una yedirilerek yorumlanabilmektedir.

Grup, kurulurken, tabii ki böyle düşünülüp, müzikal varsayımlarla çıkmamıştır ortaya. Kuruluş serüveni oldukça ilginçtir ve 1977 yılına kadar uzanır. Yellowjackets, Robbin Ford Group adlı bir dörtlünün içinden ortaya çıkmıştır. Basçı Jimmy Haslip, profesyonel müzik hayatına gerçek anlamda bu grupla başlar. Dörtlünün diğer üyeleri, Jackets'ın hala üyesi olan piyanist Russell Ferrante ve davulcu Ricky Lawson'dur. Grubun lideri, gitarist Robben Ford için stüdyoya girerler. Ortaya "Inside Story" adlı, ağırlıklı enstrümantal bir albüm çıkar. Bu plağı yapan firma, müzisyenlerin daha pop merkezli bir albüm yapmalarını ister. Vokal materyallerin de olmasını istedikleri bir çalışmadır bu. Ford ve diğer müzisyenler daha has enstrümantal bir müzikten yanadırlar. Kendi çizgilerinde bir demo albüm kaydı yaparlar. Ve bu demo yoluyla Warner Bros. firmasıyla anlaşma yaparlar. İşte, YellowJackets adı da bu albümün kabulünün ardından gelir. Ford, bu grubun yaratıcısıdır. Ama, albüm öncesi ve sonrası süreçte, kendini grubun içinde gibi düşünmez. Ekibin part-time bir elemanı olarak varolur.

Kendi adlarına çıkan ilk albümleri, jazz radyolarında bir rüzgar gibi esip geçer. Halktan ve eleştirmenlerden olumlu ilgi görür. Ama, o kadarla kalır. Asıl çıkışlarını, 1983'te çıkan ikinci albümleri "Mirage A Trois"le gerçekleştirirler. İlk dönemdeki ilginç sound'larını dünyaya bu albümle taşırlar. Çok farklı bir stil dikkati çekmektedir. Jazz, fusion, R&B ve rock unsurlar albümdeki kompozisyonlarda bir bileşenden çok, ayırıcı müzik çizgileri olarak belirmiştir. Bir jazz sentezi değildir ortaya çıkan. Oldukça eklektik bir jazz tavrı ağırlığını koymaktadır. Konserler veren, festivallere katılan bir genç gruptur bu. Değindiğimiz bu ilk iki albümün ardından; eski yol arkadaşları, grup üyelerine profesyonel kapıları açan Robbin Ford, gruptan tam olarak ayrılmıştır.

1984'te Playboy Jazz Festivali'ne katılırken iki konuk müzisyenle tanışırlar. Bu iki isim Latin jazz'ın ünlü perküsyonisti Paulinho de Costa ve grubun artık Ford yerine yeni üyesi olan alto ve soprano saksofoncu Marc Russo'dur. Ünlü Tower Of Power'ın nefesliler seksiyonu ve kurucu kadrosunun üyesi olmuş, grubun sound'una ayrıcalıklı bir ses kazandırmış bir isimdir. Soloist enstrüman olarak saksofon, gitarın yerini almıştır. İki müzisyen de 1985'de yine Warner Bros.'dan çıkacak olan, "Samurai Samba" albümünde yer almaktadır. Jazz ve R&B'un yanında, bu albümle birlikte ilginç Latin ezgi ve ritimler de grup sound'unda ağırlığını oluşturmaya başlar. "Homecoming" bu albümün çarpıcı parçalarındandır. Grup, jazz eksenine biraz daha oturmaya başlayan, ama R&B'un dans ritimlerini de özgün biçimde jazz tavrına yediren bir ekiptir artık. 1986'da çıkan dördüncü albümleri Shades ile birlikte grup, Warner Bros.'tan MCA'ya geçer. Ama, daha önemlisi, uluslararası müzik arenasında seslerini daha çok duyururlar. Albümdeki "And You Know That" adlı parça Grammy'de yılın en iyi enstrümantal performans parçasıdır. Grubun müziğine, artık yepyeni bir duygusal doku girmektedir. İlginç dramatik ruh hallerinin gölgelerle yansımalarıdır bunlar. Russo, nefeslileriyle birlikte grubun sound'una yeni bir jazz ve blues üslubu katacaktır. Müzikal çeşitlilik tek bir jazz imbiği içinde yeni bir yola, sese eğilir.

İlk günlerinden beri davulcusu olan Ricky Lawson, Yellowjackets'den ayrılıp, ünlü pop yıldız Lionel Richie'nin turne grubuna katılır. Sonraki yıllar pop, Siyah Müzik ve jazz'ın farklı grup ve projelerinde çalmayı sürdürür. Örneğin bir dönem Airto Moreira – Flora Purim'in grubunda yer alır. Brothers Johnson, Al Jarreau veya Bettie Midler gibi yıldızların konserlerinde çalar. Bu isimlere Stevie Wonder, Michel Jackson, Whitney Houston ve Phil Collins gibi isimlerin turneleri de eklenir. Albümler de yayınlar ve müzik arenasından hiç uzak durmaz. Yellowjackkets'a dönersek, Lawson'un gruptaki yerini William Kennedy alır. Bu yeni davulcu, gruba katıldığı 1986'dan 1999 yılına kadar ekibin çekirdek üyesi olur. İşin ilginci, bu davulcunun poliritmik davul çalış tekniği, Yellowjackets'ın müziğine yeni bir açılım daha kazandırır. Grubun müziğinin özgürleşmesidir bu. Doğaçlamaya daha çok yaslanan, Afrika'ya özgü ritim "world beat" elementleriyle beslenen bir açılımdır bu. 1987'de bu yeni davulcuyla çıkan "Four Corners" adlı albüm, grup sound'unda bir yenilenmenin, benzersiz bir müzikal kaynaşımın habercisidir. Devamlı değişebilen, dinamik bir gruptur artık. Rock'la da derin akrabalıklar kurmuş grup, bu albümle birlikte kendi sound'unda yine başkalaşır. Yeni ve ürkütücü bir atmosferi de simgeler bu albüm. Rock, çok farklı bir kisveyle grubun sound'una yedirilir. Müzikte değişim, deneyim zenginliğine, müzikal buluşlara hep yeşil ışık yakan bir Yellowjackets vardır gündemde. Kendine has bir world beat çizgidir bu. Yapılan karmaşanın içinden bir bulurlaşmaya doğru jazz'da ve ötesinde yolculuktur. Kendine özgü müzikal renkleri, gölgeleriyle grup en önemli noktalarından birine ulaşmıştır.

Arayış dolu süreç, 1988'de çıkan "Politics" albümü için de geçerlidir. Elektronik elementlerle akustik sound'ların kesişme noktalarında gezinen, sound'unda radikallik hissedilen bir müzik çıkmıştır ortaya. Sanki bir dönüşüm daha yaşamaktadırlar. "Sürekli devrim" sürecidir bu. Çokça elektronik yerine bir akustik sound'u yeğlemektedirler. Büyülü, relaks bir ruh halinin izleri vardır parçalarda. "Politics" yine Grammy'de "en iyi jazz-fusion performansı dalında" birincilik alacaktır. Ama, bizce, 1970'lerin fusion'ıyla hiç bağı olmayan bir jazz tavrıdır ortaya çıkan. 1989'da ise, synthesizer'ın de kullanıldığı bir akustik Yellowjackets albümü sırayı alır. " The Spin"dir bu albümün adı. Albüm, Oslo'da kaydedilir. ECM firmasının ünlü stüdyosında. Albümün mühendisliğini de ECM'le özdeşleşmiş Jan Erik Kongshaug yapmaktadır. Grup, arayış ve kaygılarla dolu keşif dolu yolculuğunun ardından "The Spin"de has bir akustik jazz'ı ne denli özgün çalabildiklerini gözler önüne sermektedir. "Geraldine" ve "Storytellers" gibi parçalarda doğaçlama yetilerini ön plana çıkarmışlardır. Grubun dönüşümünde önemli payı olan saksofoncu Russo, "The Spin" albümünün ardından kendi stüdyosu ve solo çalışmalar düşüyle Yellowjackets'dan ayrılır.

Başta vurguladığımız gibi, grup, farklılıklarla dolu bir müzikaliteyi sounud'unun altyasıpı kılmıştır. Jazz belirleyicidir ama, jazz'ın ötesine bir yolculuğu da hep yeğler. Bu yüzden de fazla kategorize edilemeyen; müzikal ve teknik çeşitliliklerle dolu bir sound'lar evreni kurmaya başlarlar. Grup, "The Spin"den sonra bir trio olarak kalmıştır. Yeni albümleri "Greenhouse" için gruba bir konuk müzisyen

katılır: Bob Mintzer. Oldukça tanınmış bir isimdir bu. Tenor ve soprano saksofonun yanında; bas klarnet ve alto flüt'te çalmaktadır. Ama, daha da önemlisi, Mintzer, bir orkestra lideri ve aranjördür. Kendi orkestrası Bob Mintzer Big Band'in müziğini aranje etmesinin yanında, New York Filarmoni Orkestrası'na solist olarak da katılmıştır. Disiplini ölçüsünde, sponten bir doğası olan, jazz'da müzikal çeşitliliğe, kaynaşıma açık bir kişilik durumundadır. Grup, bu yeni ve önemli üyenin yanında, GRP Records'a bir geçiş yapmıştır. Mintzer, "Greenhouse" albümüyle birlikte Yellowjackets'ın çekirdek elemanı olur. "The Spin"le açılan çağdaş jazz'a eğilimlerinim ipuçlarına rastlanmaktadır. Bu yeni dörtlü, konser ve turnelerle kendi özel elektrikli müziklerini sound'larına taşımaktadırlar. Montzer, ekibe farklı bir enerji kazandırır. Nitekim, grubun, 1992'de çıkan iki konser albümü "One Music" ve "Live Wires" ilginç ve yeni ipuçlarıyla doludur. Straight-ahead bir akustik jazz çizgisidir bu. Modern jazz'dan beslenir. Ama, daha çok sezgiciliği ve romantizmi dikkate değerdir. Tabii ki, son cümlede önemli olan, Mintzer'in de bulunduğu stüdyo albümlerinin niteliğidir. Evet, sanki akustik jazz düz ama o oranda da ileri bir müzik tavrını işaretler. 1980'li yılların zengin açılımlarından çok, garip bir akustik duyarlılığın derinleşmesidir söz konusu olan. GRP sound'unun da izlerine rastlanır.

Mintzer'li, akustik jazz'ı simgeleyen ilk iki stüdyo albümleri "Like A River" (1993) ve "Run For Your Life" (1994)tür. Grup için, belki, jazz'da bir olgunlaşma dönemidir bu. Değişim bu kez içe ve uzama doğrudur. Zaman belli, bugün'dür. Ama, her şey bu gün'ün içinde yakalanır. Keşfedilir ve uçar gider. Kalan içteki ezgiler, yani sızılardır. Yellowjackets, bu iki stüdyo albümünde bir şöhrete doğru evrilir. Artık "jazz gibi jazz"dır yaptığı. Bunun ne denli iyi bir evrim olup olmadığı tartışılabilir. Temiz, düz bir jazz'dır bu. Ama, enstrümantalistlerin becerileri ilk kez bu açılımla birlikte belirginleşir. 1980'lerin müzikal çeşitliliğinden kopmuşlardır belki. Ama, asıl, tüm yöneldikleri müzikler derinlerde, oluşturdukları yeni jazz'ın yine gizli kökleri olmayı sürdürür. Gruba ilgi gitgide çoğalır. Grup, 1995'te GRP'den Warner Bros'a tekrar geri döner. Gerçi, GRP aynı yıl "Collection" adlı bir seçmeler albümünü yayımlayacaktır. Bu eski – yeni firma Warner Bros.'tan aynı yıl çıkan "Dreamland" albümü, temiz olduğu kadar relaks bir ruh halini yansıtır. Uzun bir düşülkesinde jazz yolculuğudur yaptıkları. Gevşek, bir ölçüde de melankolik bir atmosfer o yeni açılımı başkalaştırmıştır. Müzisyenlerin bireysellikleri, iç konuşmaları jazz eğilimlerinin bir parçası gibidir bu albümde. Ama, grubun asıl arayışlarını, geçmişiyle bugünü arasında kurarlar. Müzikal köprüyü en iyi yansıtan çalışma, 1997 yapımı "Blue Hats" olacaktır. Değişim yine bu albümler sürecinde su yüzüne çıkar. Kendi müzikal köklerinden çok, spontan bir ruh halinin izleri yakalanır bu çalışmada. Yellowjackets'ın tükenmeyen yenilenişinin göstergelerinden biridir. Müzikal açıdan tekrar bir zenginleşmeye doğru yol alınmaktadır. 1980'lerin ruhuna göndermelerde bulunan bestelerine rastlanır.

Grup, müziğinde, tekrar kategorize edilemeyen bir jazz tavrına geri dönmektedir. 1998'te GRP'den "Priceless Jazz" adlı bir derleme albümü daha çıkar. Ama, ilginç müzikal nokta, 1998'de çıkan "Club Nocturne" adlı çalışmalardır. Üç vokalist; Kurt Elling, Jonathan Buttler ve Brenda Russell albümün konuklarıdır. Farklı müzikler arasında açık köprüler kurularak yazılan ilginç kompozisyonlardan oluşur bu albüm. Grubun "Crossover" çizgisini en iyi yansıtan albümdür bu. İlk dönemlerine ilginç müzikal geri dönüşlere rastlanır. Ama, bu yeni zaman diliminin müzikal duyarlılıklarını da sound'una yerleştirerek. Warner Bros.'un artık son stüdyo albümü olur "Club Nocturne". Jazz'da ve genelde müzikte sorular sormaya, bileşenler aramaya eğilimli bir Yellowjackets'la karşı karşıya kalınmıştır. O, yer yer varsayılan hoşluk dolu ama o denli de "düz" algılanan 1990'lı yılların grup jazz'ı tekrar yenilenmiştir bu çalışmayla. Bir yıl sonra da, grubun "The Best Of Yellowjackets" albümü yayımlanır. Tabii ki Warner Bros. firmasından.

Bu kutlama CD/ DVD'si grubun geçmişiyle bugünü arasında bir bağ kurmayı yansıtmanın yanında, nostaljik bir atmosferi de beraberinde taşıyordu. Bugünün önemli bağımsız firması Heads Up!'ın kayıt titizliği ve teknolojiyle estetiği kaynaştırma uğraşı dikkate değerdi.

Bu süreçten sonra, grup, ilk defa uzun bir dönem stüdyo albümü çıkarmaz. Bunun nedeni, biraz da yeni bir firmayla anlaşma yapamamalarındandır. 1999'un başında, grubun onüç yıldır davulculuğunu yapan Kennedy, gruptan ayrılmıştır. Grubun yıl boyu yeni davulcusu ünlü Peter Erskine olur. Williams'sa gospel müziğine ve prodüktörlüğe sıvanacaktır. Ancak, Erskine de yılsonuna doğru ekipten ayrılır. Davulcu arayışı sürmektedir. Performanslarında bir dönem Terry Line Carrington'da grubun davulcusu olur. Ama, 2000 yılında Yellowjackets görece genç davulcu Marcus Baylor'da karar kılar. Bu arada, firma noktasında bağımsız kalan Yellowjackets, çalışmalarını kendi imkanlarıyla yapmaya yönelir. Grup, 2001 Kasım'ında kendi adına ilk ve tek bir albüm yayımlar. Tabii ki yeni davulcusuyla. Bu bir "live" albümdür. Los Angeles'taki Mint'te kaydedilir. Albüme de "Mint Jam" adı verilir. Yeni kompozisyonların da içinde bulunduğu, farklı bir performans vizyonuyla dikkat çeken bir Yellowjackets'dır bu. Grup üyelerinin bireysel kimliğini, duyarlılığını çok iyi yansıtır.

Yellowjackets, oldukça sıkıntılı bir sürecin ardından 2002'de önemli bağımsız firma Heads Up!'la anlaşma yaptı. Bu durum, müziğinin yine uluslararası müzik arenasına taşınabilmesi anlamına geldi. "Mint Jam" albümü süreç içinde dünyaya yeni baştan pazarlanırken; 2003'te bir de "Peace Round: A Christmas Cellebration" adlı zarif bir nostaljik kayıt dikkat çekti. Grubun yeni stüdyo albümü çıkmayalı yıllar olmuştu. 1998' albümü "Club Nocturne"den bu yana grup, yeni kompozisyonlarıyla varolmamıştı. Nitekim, önemli çıkış, öncekinden tam beş yıl sonra, 2003 yılında gerçekleşti; "Time Squared". Swing ile funk'ın, akustikle elektroniğin iç içe yoğrulduğu yepyeni bir müzikal bileşendi beliren. Grup, kendi jazz'ını yenilemiş, farklılaştırmıştı. Çok spesifik bir ritim algısı ön plana çıkmıştı. Ama son cümlede, grubun yeni jazz'ıydı bu. Geçmişle de köprüler kurarken, 2000'li yılların yeni yüzünü, insani boyutla sound'larına taşıma uğraşındaydılar. Ferrante ve Haslip'in kendi kızkardeşleri için yazdıkları "Claire At 18" Gabriela Rose", grubun duygu yoğunluğunun, dünyanın hallerinin ve bireyin yaşadığı kaosları yansıtıyordu sanki. Dipten ve derinden. 2005'de çıkan "Altered State"de aynı duygu ve ruh durumlarını yansıtan parçalarla doluydu.

Bir bakıldı ki, yıl 2006 ve grubun 25. yılına, yaşına gelinmişti. Üretimini çeyrek yüzyıldır sürdürebilen nadir gruplardan biriydi Yellowjackets. Jazz'da kategorize edilemeyen, hemen varolanın dışına çıkabilen bir müzikal açılımı yansıtıyorlardı. Her albümleri aynı mükemmeliyette miydi? Belki değil. Ama, hiçbir durum, onları yaratıcı ve arayış dolu yüzünden uzaklaştıramadı. Pop'a yaklaşan istisna kesitlerinde bile. Grubun yirmibeşinci yılı için Heads Up! Kollarını sıvadı. Ve bu yıl "Twenty Five" adıyla CD/ DVD formatında bir albüm yayımladılar. İlginç bir "live" albümdü bu. Paris'teki New Morning gece kulübünde yapılan kayıtlardan oluşuyordu. DVD ise yaklaşık dört saatlik kayıtlarla doluydu. Grubun eski üyeleri konu oluyor, röportajlar kullanılıyordu. DVD, farklı konser kayıtlarıyla da beslendi. Eski on yıllara şapka çıkarılıyordu bu DVD'de. Teknik özen dikkat çekiciydi. Bu kutlama CD/ DVD'si grubun geçmişiyle bugünü arasında bir bağ kurmayı yansıtmanın yanında, nostaljik bir atmosferi de beraberinde taşıyordu. Bugünün önemli bağımsız firması Heads Up!'ın kayıt titizliği ve teknolojiyle estetiği kaynaştırma uğraşı dikkate değerdi.

Artık sıra, bu ilginç grubun, bu yazının kaleme alınmasına neden olan, 2008 Mayısında çıkan son stüdyo albümü "Lifecycle"a geliyor. Yalnız, bu albümü de anımsatmadan önce, grubun artık beyinlerinden biri olan saksofonist Bob Mintzer'in ve basçı Jimmy Haslip'in farklı albümlerini kısacık gündeme getirmek istiyoruz. Özellikle Bob Mintzer'ın 1985 yı-

lına kadar uzanan, big-band'iyle yaptığı albümler es geçilmeyecek yoğunluktadır. Sanatçının orkestrasının 1985-1998 yılları arasında tam onbeş tane albümü yayımlanmıştır. Sofistike bir jazz orkestrasıdır bu. Modern jazz kökenlidir. Ama, tıpkı Yellowjackets'daki gibi, big-band nosyonuna yaslanan ilginç bir orkestrasyonla ürettiği bir müzik tavrı dikkat çekicidir. O da, orkestrasının müziğinde jazz dışı müziklerle sound'u arasında yer yer akrabalıklar kurar. Tutkulu bir jazz tavrıdır bu orkestrada ortaya çıkan. Bazen de, avangart açılımlara olan Mintzer'in müzikal eğilimleri dikkat çeker. Yellowjackets'ın sound'unun daha sofistikeleşmesinde, Mintzer'ın besteci ve aranjör kimliği hep etkili olmuştur. İncelenip araştırmaya değer, apayrı bir müzikal mecradır bu orkestranın müziği. Mintzer'ın ayrıca kendi adına çıkan iki solo albümü de vardır; "I Remember Jaco" (1991) ve "One Music" (1992). Bu dörtlü içinde, kendi adına iki solo albümü yayımlayan diğer müzisyense, basçı Jimmy Haslip'tir. Yellowjackets'ın ruhundan esintiler alan, ama bireysel kimliğinin bas stilinde daha çok öne çıktığı çalışmalardır bunlar. Haslip'in bas stilindeki lirik cümlelerinin daha öne çıktığı bu albümlerin adlarıysa "Arc" (1993) ve "Red Heat" (2000)dir.

Yellowjackets, ünlü gitarist Mike Stern'le 2002 yılında bir jazz festivalinde tanışırlar. Bu sıcak dostluk, firma ortaklığının da motivasyonuyla grup ve Stern'ü 2008'ın başlarında, bir stüdyo albümü yapmaya yöneltir. Gitar, bu grupta, Robbin Ford yoluyla ilk iki albümlerinde yer alır. En son olaraksa, tam onbeş yıl önce, grubun 1994 yapımı "Run For Your Life" albümünün "Even Song" parçasında, Ford tekrar grubun konuğu gözükmüştür. Yellowjackets, Stern'le birlikte çalışmaya yoğunlaşırlar ve 2008'in 20 Mayıs'ında bu ilginç ortak proje albüm olarak belirir; "Lifecycle". Yellowjackets'ın yirminci stüdyo albümüdür bu. Stern, üstün gitar tekniği ve stiliyle Jackets'ın müziğine apayrı tınılar, renklilikler katacaktır. On parçadan oluşan, kolektif bir albümdür bu. Stern'de iki yeni bestesiyle "Lifecycle'a katkı getirmektedir. Stern'ün iki büyülü ballad yanında, grubun tempolu, ritmik sound'u yine ağırlığını koymaktadır. Mintzer, Ferrante ve Haslip'in farklı karakterli kompozisyonları, tek bir grup potasında eritilip, yine bir Yellowjackets kimliğine dönüşür. Albümü, tek bir "çağdaş jazz" yapıtı olarak düşünmek mümkündür. Yine akustik ve elektronik performanslarda iç içe yoğrulurlar. Ballad yanı ağır basan, o denli de içli iki parça Stern'ün "Dream Go" ve Ferrante'ın "Claire's Closet'tır. Stern'un "Double Nickel" ve Mintzer'ın "Yahoo"su bir tür çağdaş jazz groove'larını anımsatır. Son parça "Lazaro", Yellowjackets'ın tek ortak bestesidir. Solo ve doğaçlamalarda, ölçülü bir boyut dikkat çeker. Nefesliler ve gitar bu noktada tabii öndedir. Ama, ritim seksiyonunu karşılayan diğer müzisyenlerin, özellikle de klavyeci Ferrante'ın ölçülü ve temiz performansı albüm boyu dikkat çeker. Eski Yellowjackets'ı daha çok simgeleyense "Measure Of A Man" veya "3 Circles" türü parçalardır. Müzisyenlerin enerji ve yaratıcılığının en çok öne çıktığı besteler olarak da düşünülebilir.

Yellowjackets, yedi parçada Stern'ün katkılarıyla yine köklerine bir yolculuk yapar önce. Ama, aynı oranda da, modern zaman'ın duyarlılıklarına olan sadakatını öne çıkarır. Bir fusion değildir belirleyici olan. Ama, parçalar boyu Latin, blues ve funk müziklerinin grubun jazz'ıyla olan dipten akrabalığı dikkat çeker. Evet hayatın kısır döngüsü, karanlığı, hatta gizi bile parçalar veya yorumlanış tarzında, enstrüman çalış stilleri de dikkat çeker. Stern'ün stil ve duyarlılığı, gruba yeni bir yorum hazzı kazandırmıştır. Birbirinden orijinal kompozisyonları dinlerken, parçaların bestecilerinin bireysel müzik vizyonları veya müzikal eğilimleri hemen dikkat çekmektedir. Örneğin Ferrante'nın "Claire's Closet" veya Mintzer'ın " Falker's Maze"i gibi. "Double Nickel"se, Stern'ün jazz aurası içinde şekillenir. "Lifecycle", ömrü otuz yıla yaklaşan grubun sound'undaki ayırıcı özellikleri yine de içinde barındırır. Yüzü, yine yeniliğe açıktır. Karmaşık duyarlılıkların içinde sıkça gezinirler. Bazense bir arınmışlığın içinde bulurlar kendilerini. Tüm modern zamanın müzikçileri gibi.

Yellowjackets, jazz tarihinde, göz ardı edilemeyen bir grup olmayı sürdürüyor. Biraz yaşlansalar da, enerjilerinden, duygu yükünden hiç vazgeçmiyorlar. Coşku öne çıkarken, birden içlerine dönüyorlar. Gizemci hiç değiller. Ama, küçücük giz dünyaları yer yer kompozisyonlarına yediriliyor. Benzerine hiç rastlanmayan stilleri dinleyicilerini şaşırtmaya devam ediyor. Stern'le olan ilginç buluşma, grubun müzikteki arayışlarının açık göstergesi. Hayatın monotonluğuna, sıradanlığına, müzikleriyle tepki göstermeyi sürdürüyorlar. Hem teknolojiden ölçülü yararlanarak, hem akustiğin hakikiliğine yönelerek. Ama, bunun yanında, her tür yeni ses ve tınıları, arkalarda sound'larına yedirmekten hiç vazgeçmeden. Bob Mintzer'in bu albümdeki EWI'sı gibi!

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Kamil Erdem

Kamil Erdem, 7 yıllık bir aradan sonra yeni bir albüm kaydetti: Odd Tango. AK Müzik etiketiyle piyasaya sunulan bu albüm, Kamil Erdem'in müzikal geçmişini, deneyimlerini ve yenilikçiliğini bir araya getirdiği, aynı zamanda son derece orijinal bir proje. Flütte Mark Alban Lotz, udda Fatih Ahıskalı ve vurmalılarda Alan "Gunga" Purves"in eşlik ettiği Erdem, albümde hem besteciliği, hem de yorumculuğuyla yer alıyor.

Eserlerin bir kısmını Erdem, bir kısmını da Lotz bestelemiş olsa da, tüm parçalar hem fikir ve yapı olarak birbiriyle uyumlu, hem de albümün genel konseptini tutarlı bir şekilde oluşturuyor. Aksak ritimleri ve Türk Sanat Müziği'nin kompleks melodik yapılarını, batılı bir üslupla bir araya getiren albüm, özgün yorumlarla ve başarılı sololarla da dikkat çekiyor. Dinleyicilerini kimi zaman çeşitli sürprizlerle yakalayan, kimi zaman da şaşırtan parçalar, hem bestecilerin, hem de yorumcuların başarısını bizlere bir kez daha gösteriyor.

1959 yılında Ankara'da doğan Kamil Erdem, TED Ankara Koleji ve ODTÜ Elektrik Mühendisliği'nden mezun. Müziğe başladığı enstrümanı olan klasik gitardan, bas gitara geçen müzisyen bu dönemlerde, hem Klasik Türk Müziğiyle, hem de jazz'la ilgili çalışmalar gerçekleştirdi. 1981-1986 yılları arasında Okay Temiz'in Oriental Wind topluluğunda çalan Erdem, 1990'da Asia Minor topluluğunu kurdu. Asia Minor'le *Yol Boyunca* (1991), *Longa Nova* (1996) ve *Kedi Rüyası* (1997) albümlerini kaydetti, bu dönemde Avrupa ve Amerika'da turneler gerçekleştirdi. Ankara Uluslararası Müzik Festivali, İzmir Avrupa Caz Günleri, Akbank Uluslararası Caz Festivali ve İstanbul Caz Festivali gibi ulusal müzik festivallerinin yanında, Jazz Fest Wiesen, World Music Festival, Festa dell'Unita gibi uluslararası festivallerde de yer aldı.

Kamil Erdem, müzik yaşamı boyunca, kendi liderliğini sürdürdüğü toplulukların yanı sıra, birçok farklı müzisyenle birlikte de çaldı. İyi bir solist olmasının yanında, son derece sağlam bir eşlikçi de olan Erdem, 1995 yılında Mısır'lı topluluk Sharkiat'ın albümünde konuk sanatçı olarak çaldı ve bu toplulukla Kahire'de konserler verdi. 1998 yılında ise, Anatoli Vapirov Balkan Project üyesi olarak Bulgaristan'da Varna Summer Jazz Festivali'nde çaldı. Dünyanın farklı yerlerinde yaşayan, farklı kültürlerle yoğrulmuş, kendi etnik geçmişini müziğine yansıtan müzisyenlerle çalışırken, onların sesini duyan, böylece evrensel anlamda müziğe ve müziğin gelişimine katkıda bulunan Erdem, aynı zamanda solo bas çalışmaları da gerçekleştirdi. 1996 ve 1997 yıllarında Alman basçı Martin Lillich'le oluşturdukları Bassic Connection adlı bas ikilisiyle Ankara ve Berlin'de konserler verdi, 2001 yılında da ilk solo bas albümü olan *Bir Bas Masalı* albümünü kaydetti.

Farklı müzikal perspektiflere sahip, aynı zamanda müziğinde son derece samimi olan Kamil Erdem'le, kendi müzikal çalışmaları, Türkiye'de jazz eğitimi ve yeni albümü *Odd Tango*'yla ilgili son derece keyifli bir sohbet gerçekleştirdik, yeni quartetiyle vereceği konserleri heyecanla bekliyoruz.

Biraz Kamil Erdem'i tanıyalım. Müziğe nasıl başladınız?

Gitarı ilk kez ilkokuldayken elime aldım, bir süre klasik çaldım. Ancak sonra Klasik Batı Müziği'nin dışına çıktım. Hemen jazz değil tabi ama pop, Türk Sanat Müziği'nin çok seslendirilmesi... Modern Folk Üçlüsü'nü çok severdim. Bir bakıma gitar tekniğini bozarak başparmakla bas notaları çalardım ve zamanla özellikle bas sesleri sevdiğimi gördüm. Lise son, üniversite başı gibi de bas gitara başladım. Bas gitara başlayınca ve enstrümanın teknik detaylarına da girince, insan ister istemez jazz'a yöneliyor.

İlk ciddi uluslararası profesyonel çalışmam ise Okay Temiz'le gerçekleşti.

Oriental Wind...

Evet, 1981, 82. Sonra 1986 yılında ilk yurtdışı konserimi de Okay Temiz'le verdim. Asia Minor'ü kurmamı da sağlayan teklif yine o turnenin sonunda ama ondan üç dört sene sonra başka bir şekilde geldi. 1990'da Asia Minor'ü kurdum; 1991, 1996 ve 1997'de *Sokak Boyunca*, *Longa Nova* ve *Kedi Rüyası* albümlerini kaydettik. Çokça Avrupa turnesi yaptık, üç defa da Amerika'ya gittik.

Mısır'a da gittiniz.

Evet, ancak Mısır'a Asia Minor'le gitmedim, Mısır'a Sharkiat'ta çalmak için tek başıma gittim. 2001'de de solo bas albümü yaptım, *Bir Bas Masalı*. 2008 yılında da, aradan yedi yıl geçtiken sonra, bu son albümümü çıkardım.

Ankaralıyım, 2001 yılında Yıldız Teknik Üniversitesi'ndeki görevim vesilesiyle İstanbul'a taşındım. Daha öncesinde, 1998'den itibaren 3 yıl boyunca Polonya'da bir jazz workshopında, Pulavy'de, hocalık yapmıştım. Oradaki çalışmalarıma geçtiğimiz yıldan itibaren tekrar başladım. Yıldız Teknik Üniversitesi'nde çalışmaya başladıktan sonra da, bir takım Avrupa üniversitelerine gidip geldim, bazı workshoplar gerçekleştirdim, konuk öğretmenlikler yaptım. Yurtdışındaki eğitmenlik deneyimim, benim hocalık kariyerime kesinlikle çok şey kattı. Kısacası performans ve akademik yaşamı birlikte sürdürmeye çalışıyorum.

Ankara'da bulunduğunuz yıllar içerisinde nasıl bir jazz ortamı bulunuyordu?

Ankara'da olsun, İstanbul'da olsun, maalesef Türkiye'de çok ciddi bir jazz ortamı bulunmuyor. Ankara'da Tuna Ötenel vardı, ancak o bir altyapının bir sonucu değil, kendi kendine üstün yeteneği sonucunda ortaya çıkmış bir müzisyen. O bir şekilde müziğe yönlendirildikten sonra zaten Tuna Ötenel olurdu, hepimiz için de bu geçerli aslında. Bizler belli bir ekolün, belli bir altyapının ürünleri değiliz, kendi kendimizi yetiştirmiş müzisyenleriz. Buradaki jazz müzisyeni potansiyeli o açıdan Amerika'dakiyle zaten karşılaştırılamaz. Ama Avrupa ülkelerinden de farklı. Burada, gençlerin yetişmesini sağlayacak güçlü bir jazz ekolü bulunmuyor.

Nisan'da Güney Afrika'ya gitmiştim, şaşırtıcı bir

şekilde orada big band'lerin haddi hesabı yok. İyi veya kötü çalıyorlar anlamında söylemiyorum, ancak jazz'ın gelişebilmesiyle ilgili önemli bir öğedir big band. Big band'ler olmadan kolay kolay iyi bir jazz ekolü oluşmaz, ancak kendi kendine, kendi çabası ve yeteneğiyle ortaya çıkan müzisyenler olur. Bu bir üstyapısal bir oluşumdur, altyapısal bir oluşum değildir.

Elbette bu benim kişisel bir görüşüm, ancak Türkiye'de de hiçbir zaman, şu anda Avrupa'da ya da Amerika'da olduğu gibi ciddi bir jazz sahnesi, ortamı olacağını düşünmüyorum.

Sizin de belirttiğiniz gibi, genç müzisyenlerin big band tecrübesini yaşaması da çok önemli.

Tabi, orada artikülasyonu öğrenecek, sazları ve tınılarını tanıyacak.

Bir bakıma usta çırak ilişkisi içerisinde deneyim kazanacaklar.

Gayet tabi, ayrıca repertuarlarını geliştirecekler. Orada öğrendikleri repertuarları ileride combolara taşıyacak, farklı şekillerde, küçük formasyonlarda çalacaklar. Ancak Türkiye'de kaç tane big band var? TRT var, ki orada da zaten profesyonel müzisyenler çalıyor. Belli çabalarla, belli sponsorluklarla başka big band'ler de kuruldu. Şenova (Ülker) bunu daha önce denedi, ancak hepimizin yaptığı bazı denemeler gibi, bu deneme de kısa ömürlü oldu. Altyapı oluşturmaya yönelik denemeler maalesef kısa ömürlü oluyor, okul olsun, orkestra olsun...

Tabi ben bunları söylerken hiçbir yeri veya kurumu eleştirmek için söylemiyorum, sadece bu işin tabiatı bu ülkemizde. Böyle olagelmiş bir durum, bu sadece bir tespit.

Siz performansın yanı sıra, akademisyenlik çalışmalarınız içerisinde müziğin teorik yanıyla da yakından ilgileniyorsunuz. Teoriyi veya pratiği gençlere, öğrencilere nasıl aktarmak gerekiyor? Jazz eğitimi sizce nasıl olmalı?

Benim üniversite çatısı altında verdiğim dersler daha ziyade pratiğe yönelik. Teori tabi ki işin içinde bir miktar var ama bence jazz'da teori pratiği izler. Hatta Yıldız Teknik Üniversitesi'nde bir süre önce workshop'lar yapan gitarist David Friesen de şöyle bir tespit yapmıştı: "İyi bir jazz müzisyeni bir şeyler çalar, sonra da uyanık bir beyaz onun teorisini yazar. Ondan sonra, aradan sekiz on sene geçer, bir başka çok yetenekli bir jazz müzisyeni o teoriyi altüst edecek başka bir şeyler çalar. Bu sefer de başka bir uyanık beyaz çıkar ona göre başka bir teori yazar." İşin şakası bir yana, bence hakikaten jazz'da pratik teoriyi izler.

Bu bakımdan, kendimi hep bir pratisyen olarak görürüm ve öğrencilerime de o şekilde ders vermeye çalışırım. Bu kendi yaklaşımım tabi... Enstrüman eğitimi de veriyorum, topluluk da çalıştırıyorum. Birkaç tane hayatta lazım olabilecek teori dersim vardır; derslerde de sahne performansını hiçbir zaman aklımdan çıkarmadan bir şeyler anlatmaya çalışıyorum.

Ayrıca zaten jazz'da da adam olacak çocuk eğitimden geçmese de adam oluyor, ancak adam olmayacak çocuk, en has eğitimden geçse de maalesef olamıyor. Bu gerçi tüm müzik dalları için de geçerli, ancak özellikle jazz'da herkes solist olduğu için bu konuyu vurguluyorum. Eğitim kesinlikle çok gerekli. Eğitim aldığınızda, Amerika'yı yeniden keşfetmenize gerek kalmıyor, daha zor bir şekilde yapabileceğiniz bir şeyi daha kolay yapabiliyor, uzun sürede gelebileceğiniz bir yere çok daha kısa sürede gelebiliyorsunuz. Eğer iyi niyetli ve işinin ehli bir hocanın gözetimi altındaysanız, bu süreç çok daha rahat oluyor. İşte böyle kendimce tespit ettiğim konuları da göz önünde bulundurarak, ben de öğrencilerime yol göstermeye çalışıyorum.

Sizin projelerinize ve gerçekleştirdiğiniz müzikal çalışmalara geri dönelim. Türk Sanat Müziğinin çok seslendirilmesi konusunda çalışmalarınız olmuştu.

Hiçbir zaman ben Türk Sanat Müziğini çok seslendirmek başlığı altında bir çabada bulunmadım. Ben gitar çalarak müziğe başladım ve ben hep diğer müziklerin yanında Türk Müziğini de dinleyerek büyüdüm. Gitarla da Türk Sanat Müziği çaldığınız zaman ister istemez çok sesli çalıyorsunuz. Bir de daha sonra basla ilgilendiğimde, bu sefer de Türk Sanat Müziği çalarken, bas sesleri çalmaya başladım. Doğal bir gelişim bu, yoksa sentetik bir anlayışla şöyle bir makam, şöyle bir melodik yapıyla uyar, onların altına şu akorları yerleştireyim gibi bir çabam olmadı. Benim çalışmalarımda, Türk Müziğindeki çok seslilik bir renktir sadece. Bir akor yürüyüşü oluyor tabi ki, dolayısıyla bu akor yürüyüşüne göre sololar ortaya çıkıyor ve bu bakış açısı da esasında jazz'dan kaynaklandığı için, müziğimin jazz'a bir komşuluğu oluyor.

Asia Minor projesi nasıl ortaya çıktı? Burada ne amaçlamıştınız?

Alan "Gunga" Purves, Fatih Ahıskalı, Kamil Erdem, Mark Alban Lotz

Bu projede ve her projede ben kendimi tatmin edecek bir müzik yapmayı amaçlıyorum, o kadar...

Asia Minor şöyle ortaya çıktı: Okay Temiz'le ilk yurtdışına çıkışımdı. İsviçre'deki konserler sırasında bir prodüktörle tanıştım ve irtibatta kaldık. Aradan çok seneler geçtikten sonra da bir anda elimde bir proje olup olmadığını sordu. Elimde o sıralarda bir proje olmamasına rağmen ben hiç beklemeden olumlu yanıt verdim. Hemen Yahya, Tahir ve Cem ile bir araya gelip bir demo kaydı yaptık. Üç parça çaldık, o parçalar da *Sokak Boyunca*'daki 1959, Sokak Boyunca ve Meriç'ti.

Bu proje beğenildi, hemen Avrupa turnesine çıktık; bir sonraki yıl da ilk albümümüzü kaydettik. Kanun, saksofon, davul ve bas. Ekibe önce yarı zamanlı, sonra da tam zamanlı olmak üzere keman eklendi, Turay Dinleyen katıldı. Orada bu enstrümanlar olacağı belliydi; bunların tınılarını, herkesin solistlik yeteneklerini ortaya çıkacak ve en önemlisi de bütün bu tınıları ve solistlik yeteneklerini birbirine tutkalla yapıştırabilecek kuvvetli bir melodik yapı oluşturmaya çalıştık. Bu müzikal yapı içerisinde de tabi her şey tek ton ve modal değildi; benim o zamanki müzik altyapıma yönelik olarak belli birçok seslilik bulunuyordu.

Aslında saksofonla kanun bir araya sıklıkla gelen enstrümanlar değil...

O zamana kadar ben de bu iki sazı bir arada dinlememiştim.

Daha sonra da 2001 yılında *Bir Bas Masalı*'nı kaydettiniz. Bu albümde de hiçbir prosesör kullanmadan bir kayıt gerçekleştirdiniz, bu anlamda sade bir yapıt oldu.

Evet, teknolojik anlamda yalın bir albümdü. Kanunla unison çaldığımızda komalı sesleri vermek ve tısınını bu projede daha uygun bulduğum için Asia Minor'de sadece perdesiz bas çalmıştım, perdeli bası ise neredeyse 10 yıla yakın bir süre içerisinde almamıştım. İnsanın yeni fikirleri ortaya koymak için yeni tınılara ihtiyacı oluyor. İşte bu dönemde ben de yeni tınılar duymak istiyordum. Perdeli basla da belli solo yapılar geliştirdim ve sonra da *Solo, Duo, Trio* diye bir proje yapmaya karar verdim. Ancak önce trio kısmından vazgeçtim, sonra da duo... Sonunda geriye solo proje kaldı.

Tabi ki marjinal bir çalışma bu, herkes solo ya da bazen perküsyonla ve davulla desteklenmiş basla çalınmış bir müzik dinleme ihtiyacı içerisinde değildir. Ama solo basla da olsa, o sınırların içinde de olsa belli bir müzikalite elde edebildiğime inandım ve bu yolda ilerledim.

Solo bas tapping ağırlıklıdır. Tabi benim klasik gitardan gelen bazı arpej tekniklerini de kullandığım zamanlar olur. Bu albümde sadece bir iki parçada perdesiz bas kullandım, özellikle Türk Müziği artikülasyonları çaldığım eserlerde...

Albümlerinizde hep sizi ya bas gitarla ya da perdesiz basla görüyoruz. Akustik basla aranız nasıl?

Çok iyi. Şimdiye kadarki albümlerimde sadece *Kedi Rüyası*'nda iki parçada kullanmıştım. Onun dışında son dönemlerde Nardis'teki bazı yabancı şarkıcılara eşlik ettim akustik basla.

Ama önümüzdeki ilk albümde, belki bu sefer bas gitarı bir iki parçada kullanıp, ağırlıklı olarak kontrbas kullanacağım. Şimdi bir akustik uprightım var, taşıması da daha kolay oluyor. Bu uprightı önümüzdeki konserlerden itibaren yeni gruba da entegre edeceğim.

Şu anda aklınızda belli bir proje var mı, ya da önümüzdeki dönemler için bir teklif geldi mi?

Zaten şimdiye kadar bana hiçbir şey teklif edilmedi, hep ben kendim oluşturdum. Şu anda proje ya da hayal etme biçiminde de olsa, aklımda bir şeyler var. Ancak bir parça yok henüz. Bence işin tınısı bir şekilde zihinde oluştuktan sonra gerisi geliyor.

Mesela *Odd* Tango'yla bir önceki albümüm arasında 7 yıllık bir ara var. Bu sürenin geçmesinin en büyük sebebi de, ne yapacağıma dair bir fikrim olmamasıydı. Zihnimde yeni bir fikir oluşmamıştı; ki ben de kendimi esas olarak icracı olarak görmekteyim. Jazz'da icra, bir bakıma da spontan bestecilik.

2008 yılında *Odd* Tango'yu kaydettiniz ve bu albümünüzde yıllar önce birlikte çaldığınız bir müzisyeni görüyoruz: Mark Alban Lotz. Ekim 2005'te Mark Alban Lotz'la birlikte Nardis'te çalmıştınız, size Burak Bedikyan ve Cem Aksel de eşlik ediyordu. Lotz'la nasıl bir araya gelip bir proje yapmaya karar verdiniz?

Mark, 2005 yılında burada bir program yapmak istemişti. Ancak, çok hazırlanmak için çok kısıtlı vaktimiz olduğundan, şimdiye kadar kaydettiği albümleri burada çalamadı. Biz de bir araya gelip standartları içeren bir konser verdik. Bu tanışıklıktan sonra bir daha uzun süre haberleşmedik. Ancak, Mark'ın kendi web sitesinde yazdıklarına istinaden, buradaki performansından keyif aldığını, burada çalmaktan memnun olduğunu düşünüyordum.

2007 yılında, Utrecht Konservatuarı'nda misafir hoca olarak ders verdim. Onun da Utrecht yakınlarında oturduğunu bildiğim için geleceğimi önceden bildirdiğimde, bana o tarihte Utrecht'te bir World Music jam session'ı olduğunu söyledi ve benim bu jam session'ı yönetmemi istedi. Utrecht Konservatuarı'ndaki bir haftalık derslerden sonra, Türkiye'de çok sık, Avupra'da da neredeyse hiç olmayan bir şey yaşandı: Hava şartlarından dolayı iş iptal oldu.

Biz yine de Mark'la buluştuk ve ne yapabiliriz diye konuşurken, bu projeyi ortaya çıkardık. Music World Series adında, Mark'ın da o zamana kadar bir iki defa çalıştığı, dünyanın çeşitli bölgelerinden müzisyenleri alıp Hollandalı müzisyenlerle bir araya getiren ve turneler organize eden bir kuruluşla çalışmaya karar verdik. Bu kuruluş, müzisyenleri bir araya getirip, Hollanda'da gerçekleştirilen birkaç konseri içeren bir prömiyer turne gerçekleştiriyor. Biz de bur fırsatı değerlendirdik ve bir proje geliştirip Music World Series'e önerdik.

Müzisyenlere gelirsek de; Fatih'i 1999 yılında o Yeni Türkü, biz de Asia Minor'le Amerika turnesi yaptığımızda yakından izleme fırsatı bulmuştum. Türk Müziğinde şimdiye kadar hep kanun için partisyon yazmıştım, ancak bu sefer daha yumuşak ve benim de daha yakından tanıdığım bir saz olsun istedim. Alan'ı ise Mark önerdi ve böylece ekip ortaya çıkmış oldu.

Benim eski bestelerimin bir kısmını bu grup için yeniden düzenledik, ancak albüme almadık. Konser programında bu besteleri çalıyoruz, aynı zamanda yakında repertuarı da biraz daha genişleteceğiz. Çıkan sonuçtan ben de memnun kaldım, bu quartet ile bir albüm daha yapmak istiyorum.

Türkiye'de bu ekiple bir konser verdiniz mi?

Evet, Şubat'ta bahsettiğim Hollanda turnesi olmuştu, orada beş konser verdik. Sonra albümün kaydını gerçekleştirdik, miksajını ve masterını da Ankara'da sonlandırdık. Nisan 2008'de de Ankara'da, Ankara Müzik Festivali'nde çaldık. 1 Aralık'ta Nardis'te, 3 Aralık'ta ise Ankara Caz Festivali'nde çalıyoruz.

Albüm AK Müzik etiketiyle çıkıyor, ancak tabi Music World Series bu albümü ayrıca destekliyor.

Biraz da albümdeki eserlerden bahsedelim isterseniz. Sizin bestelerinizle Mark Alban Lotz'un besteleri ortak bir tema, ortak bir sound çerçevesinde buluşmuş ve albümün genel konseptini bir bütün olarak oluşturmuş. Bestelerin temasal anlamda bu kadar birbirini tamamlayabilmesini nasıl sağladınız?

Mark, dünya müziklerine meraklı bir müzisyen. Öncesinde onun da albümlerini dinlemiştim, güzel bir projenin ortaya çıkacağı belliydi. Mark bansuri de çalıyor, Hint Müziğine de çok meraklı. Bu tür, Türk Müziğini çağrıştırabilecek besteleri var. Besteleri ortak yapmadık, onun kendi besteleri, benim kendi bestelerim var albümde. Ancak besteleri yaparken, birbirimizin neler çaldığını, neler çalabileceğini biliyorduk. Ben de Fatih'in neler yapabileceğini gayet iyi biliyordum, perküsyon da zaten provalar sırasında ortaya çıktı. Elbette, partisyonların yazılması ve bestenin kağıda dökülmesi işin kaba kısmı oluyor. Esas müzik, provalar sonunda, hatta hatta bir iki konser sonunda adam akıllı ortaya çıkıyor.

Herhangi bir jam session'da çalmakla, kendi topluluğunuzla birlikte çalmayı karşılaştırabilir misiniz? Bu farkı nasıl yorumlarsınız?

Jam session'ların garantisi olmaz. Jam session'daki performansınıza göre gece uyku tutmayabilir, ya da performansınızdan çok da keyif alabilirsiniz. Aynı performans düzeyini hem kendi topluluğunuzda, hem de jam session'da yakalayabildiyseniz, jam session'daki sizi daha çok mutlu eder, çünkü jam session'da ilk defa bir araya gelmişsinizdir ve iyi bir uyum sağlamışsınızdır. Jam session'un verdiği mutluluk da daha fazla olur, yaratabileceği hüsran da...

***Odd Tango*'yu biraz daha yakından inceleyelim. İlk parça, *Yeni Köprü*, hareketli aydınlık bir yapıya sahip, hızlı ve dinleyiciyi kavrayıveren bir şarkı.**

Yeni Köprü'de, aslında benim *Bir Bas Masalı* albümünde çaldığım *Birinci Köprü* parçasındaki basları aynen çalıyorum. O bir solo bas parçasıydı, hep üzerine bir melodi yazmayı düşünüyordum. Hatta aynı şarkının üzerine bir de vokal yazdık, Sibel'le (Köse) Güney Afrika'da çaldık. Bu sebepten ötürü bu şarkıya *Yeni Köprü* dedim.

Albüme adını veren *Odd Tango* nasıl ortaya çıktı?

Odd, hem tek sayı, hem de sıra dışı, garip anlamına geliyor. *Odd Tango* da her iki tanıma uyuyor aslında. Normalde tangolar 4/4'lüktür, minördür, ancak bu şarkı 7/4 başlıyor, sonra 9/4 devam ediyor. Yani garip bir tango, ilgi çekici ve sürprizli bir şarkı...

Şarkı biraz daha karanlık başlıyor, daha sonra bir bas interlude ile devam ediyor. Sonraki kısmı da daha önce yaptığım bir besteydi. Hatta 9'lu tango olarak yazmıştım bu eseri. Sonra da 7'li başlayıp 9'lu devam eden bir şarkı oluşturmak istedim. Parçanın girişindeki bölüm Nikriz makamıdır...

Mesela bu şarkı da Hollanda'daki konserler sırasında son haline geldi. Şarkının ikinci bölümünde ritim tamamen çıkıyor aradan ve kadans gibi bir bas solosu var. Sonra şarkı 9'lu kısma bağlanıyor. Bu yapı, doğaçlama bir şekilde, konser sırasında ortaya çıktı.

Lotz'un *Çok Trafik* parçası da, özellikle ilgi çekici, ritmik özellikleri dolayısıyla da karmaşık bir eser...

Evet, bu da multi ritmik bir parça. 12'yle başlıyor, sonra 9, 7, 6 oluyor. Çok farklı ritimleri var, çalması da bir bakıma zor ancak çok zevkli bir parça. Bu eserin sololarını da farklı yaptık, birinde tek ton yaptık, birinde aynı progressionu birlikte çaldık; sonunda albümde bu şekilde tercih edildi. Mark, bu eseri İstanbul'daki izlenimleri üzerine bestelemiş. İstanbul trafiğine ithafen yazılmış bu parçanın, kendi trafiği de epeyce karışık zaten. Mark'ın bestesi *Ol Bosperus* da var mesela. Parçanın girişinde üç flüt kaydı var, tamamen flüt üzerine düşünülmüş bir parça ve bu tınılar benim çok hoşuma gitti. Canlı performansta tek flüt kullanıyoruz, ancak yine de farklı tınılar elde edebiliyoruz.

Vaktinizi ayırdığınız ve bu keyifli sohbet için teşekkür ederim.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

THE WORLD ACCORDING TO SARP

Belki okuyanınız vardır, "The World According to Garp" benim yıllar önce okuduğum güzel bir kitaptı, sonra filmi de yapıldı, Robin Williams oynamıştı. Süha Kurultay'dan Sarp'ın "Bence" albümünün çıktığını öğrenince aklıma bu kitap geldi. Kim bilir Sarp bugün olduğu yerden dünyayı nasıl görüyor diye düşündüm.

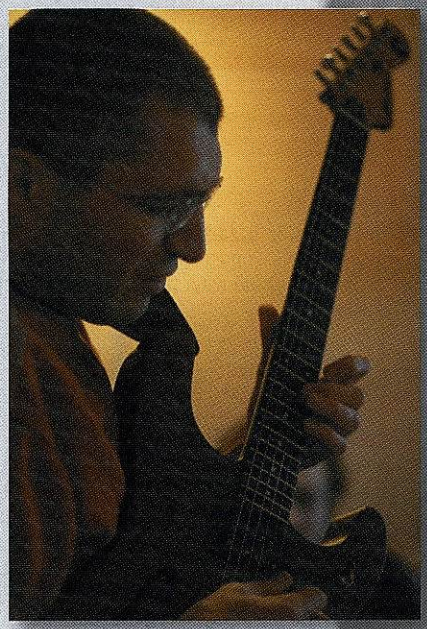

Sarp Maden Türkiye'nin ileri gelen genç nesil gitaristlerinden birisidir. Onunla ilk defa Quartet Muartet albümü için röportaj yapmıştım, kendisine has bir duruşu ve stili olan ilginç bir müzisyen. Yeni albümünde de kişisel birikimini ustalıkla ortaya koyuyor.

Sarp 1968 yılında İstanbul'da doğmuş, 1987-1990 yılları arasında Boğaziçi Üniversitesi'nde psikoloji okuduktan sonra 1990- 1991' yıllarında Bilkent Üniversitesi'nde müzik eğitimi almış. 1988'de bir başka ilginç müzik insanı Ali Perret'ten armoni ve teori dersleri görmüş. Kısacası iyi donanımlı bir müzisyen, jazz'dan etniğe, akustikten elektroniğe, melodikten avangarda uzanan geniş bir müzik yelpazesinde besteci ve virtüöz olarak yer alıyor.

Sarp'ın geçmişine bakınca onun gerçekten ilginç müzikal serüveninde kısa döneme sığmış birçok işbirliği ve albüm çalışmasını görmek mümkün. Sarp geçtiğimiz 12 yıl içerisinde Acid Trippin (1996), Lodos (1997), Trio Mrio (1998), Quartet Muartet (2004/2007) albüm kayıtlarının yanı sıra, Sibel Köse, İmer Demirer, Elvan Aracı, Ricky Ford, James Lewis, Volkan Öktem, Genco Arı, Mike McGinnis, Janusz Szprot, Nick Kadajski, David Binney, Stephane Belmondo ve Dan Moretti ile çalışmış. Aynı zamanda çeşitli mekân ve festivallerdeki konserlerinden de yurt içinde ve dışında tanınan bir müzik adamı.

Değerli müzik yazarı sevgili arkadaşım Murat Beşer'e göre bu albüm Sarp Maden'in Allah vergisi yeteneğinden bizlere yansıyan sonik bir ışık. Ve onun yıllarca biriktirdiği beste hazinesinden seçilmiş küçük bir ilk deste, müzisyenlerin baştan sona aynı ekipmanla çaldığı, pek tınılı bir Latin-Jazz fusion albümü.

Albümde Sarp'a eşlik eden Volkan Öktem, Eylem Pelit, Genco Arı ve Sibel Köse'de ülkemizin en değerli jazz sanatçıları arasında yer alıyorlar. Albümde tüm aranjman ve besteleri Sarp Maden'e ait 8 parça bulunuyor.

Albümle ilgili bilgilerin çoğu kapakta yer aldığı için ben albümü yaratan insanı aramaya başlayarak sohbeti açtım ve bu çalışmanın Sarp'ın müzik dünyasında ne ifade ettiğini sordum:

Bu albüm benim için pozitif enerjisi çok yüksek olan bir albüm, o dönemde böyle bir şeye ihtiyacım vardı, dolayısıyla biraz kendim için yaptım. Şimdiye kadar yaptıklarımdan daha aydınlık bir albüm yapmak istedim. Kayıt süreci de böyle oldu, Sibel'in yer aldığı parça hariç diğer parçaların tamamını 2 günde kayıt ettik.

Her parçayı ilk seferde çaldık ve bitirdik. Arada çok güzel yemekler yedik, gülmeceli sohbetler falan, hep birlikte iyi zaman geçirdik.

Bu albümde bir anlamda bütün hayatım, yaşadığım her şey var. İnsan müzikte kendi hayatını, içsel ve dışsal yolculuğunu ortaya koyar. Müzik ise onun müzisyen olarak ilgi duyduğu alanların ve yaptığı keşiflerin dışa vurumudur.Aslında tüm jazz albümleri bir buluşmadırlar, hatta doğrudan doğruya müzik çalarak veya söyleyerek ona katılmayanların bile buluştuğu yerdir, yeter ki başka şekilde ona bir katkıda bulunsun. Bu albümde hem benim hem Volkan'ın hem de Sibel'in hikâyesi mevcut.

Ondan kendi hikâyesini anlatmasını istedim.

19 Kasım doğumluyum 40 yaşındayım, 10 yıl sonrası için özel bir hayalim yok, bence akışla birlikte gitmek daha güzel. Gene de şunu söylemek isterim, size biraz bencilce gelebilse de her zaman özgür ve sağlıklı olmak istiyorum Bana göre özgürlük bireysel bağımsızlıktır. Şimdiye kadar da hiç evlenmedim.

Bunu sözel olarak dillendirebilse idim belki de bu müziği yazmama gerek kalmazdı. Edebiyatçılar bana kızacaklar ama yazı yazmak müzik yapmaya göre attan inip eşeğe binmek gibi bir şey. Müzik çok güçlü bir ifade biçimi ve ayrıca söze gerek kalmıyor. Müzisyenler müziğin bütününü duyarlar, sözleri de ayırmazlar. Bu yüzden de albüm hakkında mümkün oldukça bir şey söylememeyi tercih ederim ama sordunuz diye bir şeyler anlatıyorum.

Müzikal olarak daha olgun daha derin fikirler çalabilmeyi aşamalı olarak her yıl biraz daha sürdürmek istedim ve zaman içerisinde

bunu başarabildiğimi gördüm. Müzikteki bütün alanlarda tınılardan artikülasyona, cümlelere, interplay'e ve diğer farklı alanlara daha derine girmek istiyorum.

Volkan ve Genco bu albüm için ideal isimlerdi, onlarla çalarken çok rahat ediyorum. Albümdeki ekip şöyle ortaya çıktı. Alp bir süre İngiltere'de idi, o yokken Sibel köse Band olarak Eylem Pelit'i aramıza aldık. Bu albümdeki parçalardan da çalıyorduk, zamanla çaldığımız şeyler gelişip çok güzel olunca hadi gelin çalalım oldu. Prova falan da yapmadık.

Gerçekten benim için çok içten bir albüm oldu. Önceden hiçbir şey hesaplamadım albüm ve müzik hakkında. Bunu çok seviyorum çünkü müziği ne kadar yoğun olarak kafanızda önceden tasarlarsanız o kadar çok şablon oluyor. Bunu yapmazsanız müzik spontane oluyor ve her yere gidebiliyor. Ben bu yüzden çalmadan önce pek konuşmayı da sevmiyorum. Parçayı değişik seferlerde çalmamızda da farklı şeyler çıkıyor ve bu da spontane olma derecesini gösteriyor.

Bu albümdeki müzik benim tek ilgilendiğim müzik türü değil, başka çok değişik müziklerle de ilgileniyorum. O tarzlardan da bir şeyler de yapmak istiyorum Tanju'yu kaybetmeden önce böyle bir albüm üzerinde çalışıyordum, şimdi onu tamamlamayı düşünüyorum. Daha ağır parçalardan oluşan bir albüm yapmak istiyorum. Bir Hammond Trio veya kontrbaslı bir albüm düşünüyorum. Hatta aynı ekiple bir albüm veya Quartet Muartet ile de yeni bir albüm yapmayı düşünüyorum.

Açıkçası, hedeflediğim şeyler daha çok içsel şeyler oluyor. Müzikte de böyle bu işi yapmaya devam edebilmek benim için yeterli, Müziğin çalınabilmesi benim için en büyük armağan. Geçen sene sol elimi sakatladım ve 4 ay çalamadım. O günlerde çalamamanın ne anlama geldiğini nasıl bir eksiklik olduğunu gerçekten anladım. Dünyanın kaç bucak olduğunu öğrendim, müzik aslında müzisyenin içindeki enerjiyi olumlu ve yaratıcı olarak dışa vurma aracıdır. Müzik olmayınca sudan çıkmış balıksınız ve zamanı başka şekilde doldurmanız lazım, bu çok büyük boşluk. O sürede çoğu kez Sudoku oynadım, internete baktım. Şu sırada 10 yıl aradan sonra yeniden Cihangir'e taşındım ve bundan dolayı çok mutluyum. Yaşıyorum o kadar.

Sohbetimiz sırasında benim evimde müzik dinlediğim sistemde onun albümü çalıyordu. Bu yüzden de bazen konuşuyor bazen de susuyorduk. Albüm bitti, üzerinde konuşacağımızı da konuşmuştuk. Özel hayatını sordum cevap vermek istemedi ve "o bana kalsın" dedi. Ben de o zaman yediğin içtiğin senin olsun, müzik konuşmamız bitti, bari bir müzisyen olarak dünyayı nasıl görüyorsun diye sordum:

Çok ciddi politik ve bölgesel sorunları olan bir ülkeyiz, ekonomimiz de iyi değil. Hepsinin çözümü var ama hükümetler bu çözümleri hayata geçirmek istiyorlar mı bunu sormak lazım. Bana göre tüm sorunları demokrasi ile aşmak isteyen bir hükümet olsa, hem daha fazla demokrasi olsa gerçekten çözüm üretmek mümkün olabilir. Yaşadığımız sorunlar herkes gibi beni de olumsuz etkiliyor. Terörden etkilenmemek mümkün değil. 25 yılda Güneydoğu sorunu çözülemez miydi diye düşünmek lazım. Dünyanın genel hali de bizim yaşadığımız aynı meselelerin agrandize edilerek büyütülmüş haline benziyor. Amerikalılar yeni bir başkan seçtiler, Obama hiç değilse Bush'tan bir nebze daha iyi diye düşünüyorum. Dünyadaki sorunların bir şekilde çözülmeye başlanması gerekiyor, bence buna mecburuz bu sorunlarla sonuna kadar yaşayamayız.

Albümün sonunda yapımcısı Süha Kurultay için de bir cümle var;

Süha, müzikal olarak aynı dili konuştuğum bir yapımcı ve dost bulmak ne kadar büyük bir şans. Ah bir de kadın olsaydım :))

Süha bu konuda ne der bilemiyorum, ama Sarp albüme emeği geçen diğer insanlara da seslenmiş:

Bu albüme emeği geçen arkadaşlarım, davul ötesi insan Turgut Alp Bekoğlu, dünyanın en iyi menajeri Elif Kayaman, ulaştırma bakanları Halit Korkmaz ve Aziz Kodal, albümde kullandığım şişko gitarı yapan Murat Sezen ve Remzi Erdoğan, çeşitli fotoğraf hileleriyle bizi insana benzeten Burcu Yolgeçti, müziğimiz hakkında atıp tutan Murat Beşer, hepinize sonsuz teşekkürler. Ve benim canım ailem, annem, babam ve kardeşim, bu albüm sizin için.

Ve son söz, dinlerseniz bu albüm sizin için de olabilir :))

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

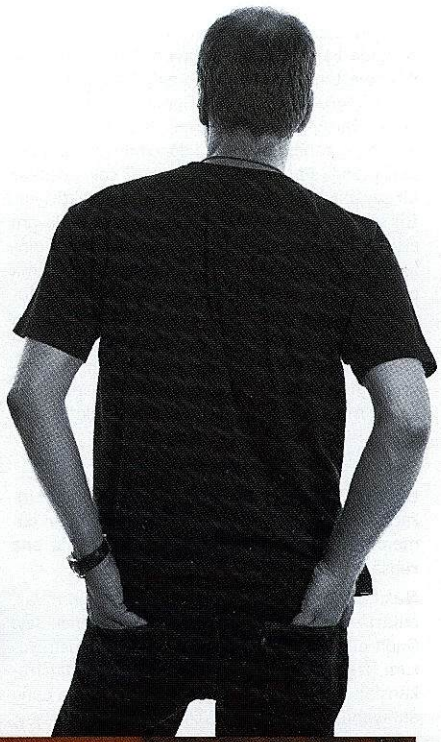

Başarılı iş adamı kimliğinin ardındaki müzik sever insan.

Süha Kurultay, Dörtte bir Arif Mardin

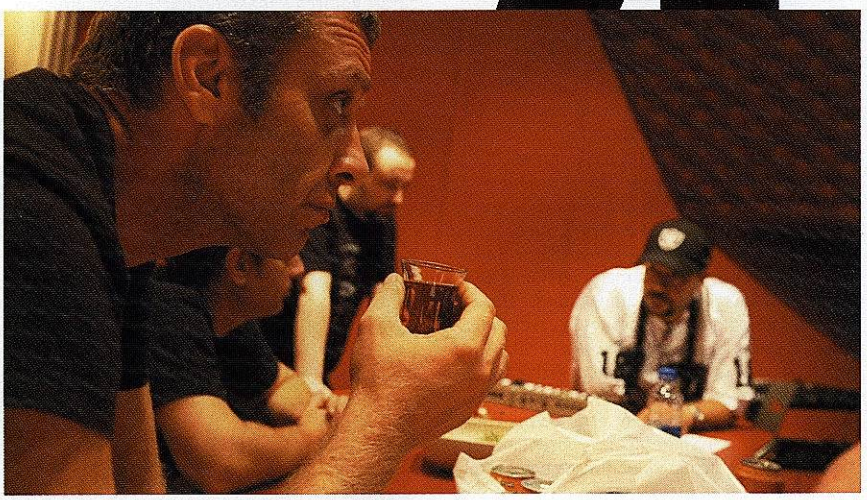

Süha Kurultay ile ilk tanıştığımda o İstanbul Jazz Center'in kurucu ortağı idi. Ben Kenny Barron ile röportaj yapmaya gelmiştim, ayrıca fırsat bu fırsat çok sevdiğim bir müzisyenden bir albümünü imzalamasını isteyecektim ama olmadı. Süha bana kendi albümünü verdi ve üzülme "al bunu imzalat" dedi. Onun CD koleksiyonu canavarı olduğunu Kerem Görsev kulağıma fısıldamıştı, bunun nasıl bir fedakarlık olduğunu bir başka canavar olarak benden iyi anlayan olamazdı. O an Süha'nın başarılı iş adamı kimliğinin ardındaki müzik seven tatlı insanın yüzünü bir an gördüğümü hissettim.

İstanbul Jazz Festivalinde karşılaştığımız gün onun eşiyle çektiğim resminde de aynı sıcak insanı gördüm. Daha sonra Süha jazz kulübü patronluğunu bıraktı ve müzik prodüktörü oldu. Bu değişimi bahane ettik ve sıcak bir yaz günü Ulus semtindeki bir kafede onun gençlik yıllarından başlayarak müzik ile sık sık kesişen öyküsünü dinledim.

Önce biraz kendinden bahsederek söze girdi:

Müziğe ilgi duyuşumun başlangıcı Teknik Üniversite mezunu yüksek mimar mühendis, babam oldu. Babam müziğe çok meraklı idi. Önce evde Aiwa marka bir pikap ile babamın 45'liklerini dinleyerek müziğe başladım, bu o devirlerde çok makbul bir pikap idi. Evdeki albümlerin hepsi jazz değildi ama iyi müziklerdi. Aralarında Francis Lai Orkestrası, Fausto Papetti, Paul Mauriat Orkestrası o devirin popüler müzik gruplarının albümleri de vardı ve onları dinlemek çok hoşuma giderdi.

Şimdi 47 yaşındayım. İstanbul Erkek Lisesini bitirdim, çok iyi bir okuldu. Orada okurken bir çok gencin başına düştüğü gibi benim de başıma "rock" müzik denen taş düştü. Yıl 1973-76 arası, yaşım"teen age", bu dönem jazz'ında rock'unda altın dönemi oluyor. İkinci Dünya Savaşı sonrası doğan çocukların gençlik yılları, isyan dönemi, tabi bir de bu dönem Beatles sonrası dönem oluyordu. Deep Purple'lar, Led Zeppelin'ler, Jethro Tull'lar, Pink Floyd'lar, saymakla bitmeyecek kadar grup vardı etrafta, o yıllarım rock müzik ile geçti. Daha sonra Teknik Üniversite'de elektronik mühendisliği okurken son yıllara doğru jazz hayatıma girmeye başladı. Chick Corea'nın the "Leprechaun's Dream" albümünü almıştım ve çok ilgimi çekmişti. Bunu diğerleri izledi, Herbie Hancock, John Mc Laughlin ve Keith Jarrett albümleri bu ilk albümleri izledi. Mahavishnu Orchestra, Billy Cobham, Tony Williams, Weather Report, RTF gibi Miles Davis'in eski tayfalarını zamanla keşfettim ve dinledim. O devirde jazz ile rock müziklerinin bir fusion'u vardı. Benim için de rock ile başlayan bu yolculuk sonunda jazz'a varmış oldu. Miles da anılarında Beatles'dan etkilenerek fusion'u yarattığını söyler. Böylece jazz macerası başladı, engin bir deniz olduğu için de şöyle bir 30 yılımı aldı. Hala da 2000'lerde müzik adına çok üretim yapılmasa da jazz vaktimi almaya devam ediyor. Bana göre 1980'lerde müzik şöyle bir durdu ama 1990'lı yıllarda tekrar açıldı. Şimdi 2000'li yıllardayız ve yeniden bir duruş var. Bir şeyler oluyor, her yerde oriyantal müziklere bir yöneliş var, etkileri artıyor. Amerika sahip çıkmadı ama Avrupa jazz'ı kendi folk müzikleri ile harman ederek çok entelektüel bir yerlere taşıdı.

Jazz'ı Türkiye'de olumsuz olarak algılayan bir kitle var, onlara göre jazz Louis Armstrong ve Frank Sinatra gibi sınırlı birkaç kişi çerçevesinde kalıyor ve ona da klasik jazz yaftasını yapıştırıyorlar. Pek fazla bilmiyorlar. Bundan sonra kulüp açarsam adını jazz kulübü koymayacağım çünkü jazz deyince Türkiye'de çok geniş bir kitleyi kaybediyorsun. Halbuki jazz o kadar geniş bir kavram ki. Elektrik jazz var, modern jazz var, fusion jazz var, kuzey jazz'ı var. Birçok çeşit jazz var. Jazz'dan bahsederken ille de bir isim gerekiyor mu onu da bilmiyorum. Son 10 yılda Fransa'dan İtalya'dan, Kuzey ülkelerinden ve Almanya'dan çok bayıldığım birçok jazz'cı çıktı ve jazz çok farklı yerlere vardı. Ben çok fazla klasik jazz dinlemiyorum. Modern jazz'lara ve yeni yapılan şeylere çok açığım onları dinliyorum. Rock dinlemeye de devam ediyorum, kısacası müzik hayatımın çok geniş bir bölümünü kapladı.

Süha'nın çok başarılı iş adamı olduğunu biliyordum, biraz da bu konuya girmesini bekledim, girdi ama girmesi ile çıkması bir oldu;

Teknik Üniversiteyi bitirdikten sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde biyomedikal konusunda yüksek lisans derecesi aldım ve daha sonra tıbbi cihazlar üreten bir şirket kurdum, 1987 den beri hastanelere anahtar teslim ameliyathane ve yoğun bakım tesisler kuruyorum. Ama bu arada müzik hayatımdan hiç yok olmadı. Lisede elektriklerin sık sık kesilmesinden ve mum ışığında çalmak

zorunda kalmamızdan dolayı aldığımız ilhamla "Candle Light" yani "mum ışığı" adını verdiğimiz bir grubumuz vardı. Benim bir Hammond orgum vardı, grupta klavye çalıyordum. Erken evlendim, iş sahibi oldum, bu dönemde müzik biraz geri planda kaldı. Müziği üretmek çok talepkar bir şey, başka bir kafa ve bol zaman gerektiriyor. Bir süre müzik çalamadım ama dinlemeye devam ettim, hatta daha da yoğun ve analiz ederek dinlemeye başladım. Müzisyen olmak isterdim ama olmadı. Fakat on binlerce müzik albümünden oluşan bir arşivim oldu. Anladım ki iyi bir dinleyici olmak da epey emek gerektiriyormuş. İstanbul Jazz Center'da yurt dışından getirdiğimiz müzisyenler ile konuşurdum. Onlar bana bir müzisyen kadar müzik bildiğimi söylediler. Bu şekilde müzikten hiç kopmadım.

Baktım Süha'nın işten borsadan, yatırımdan ihracattan falan konuşmaya niyeti yok geminin dümenini gene müziğe çevirdim ve müziğin ona ruhsal boyutta ne ifade ettiğini sordum.

Nasıl söylesem ki, bak benim iki çocuğum var, onları sevmek gibi bir şey bu müzik denen şey. Onun olmadığı bir dünyayı asla hayal edemiyorum. Neden kulağımızdan gelen bazı tuhaf frekanslar bizi alıp bir yerlere götürüyor hala bunu anlayabilmiş değilim. Müzik inanılmaz bir şey, ruhu besleyen, yaratıcılığı besleyen inanılmaz bir dost. Müzikten almayı bilirsen ve yoğun müzik dinlersen kafan ile hayatında her yere gidebilirsin. İşte böyle bir şey müzik benim için. Müziğin içinde müzisyenlikten başlayarak farklı yerlere geldim. Önce Memo Garan'ın radyosu Oksijen'de program yapmaya başladım ve çok hoşuma gitti. Gittiğimde bu işin beni zehirleyeceğini biliyordum, oradaki diğer DJ'lerin hepsi benden gençti ve ben onların yanında yaşımdan dolayı dinozor gibi kalıyordum. Radyoda kendime bir DJ adı almam gerekince ben de ünlü dinozor T-Rex'in adını aldım. Orada "driving music" adlı bir programım vardı ve uptempo, fusion, hareketli yol müzikleri çalardım. Ama bu müzik sürüş müziği olduğu kadar seni de süren ve götüren bir müzikti. O radyoda Ayhan Sicimoğlu ile arkadaş oldum, onda da bir kulüp açma fikri vardı, birlikte açmayı düşündük. Ortaköy'de Housecafe'nin olduğu yerde açmayı düşündüm ama tavan alçaktı ve canlı müziğe pek uygun değildi. Çevremdekiler kulüp açmak için mekan baktığımı duyunca beni Aytek Şermet ile buluşturdular. Onlar da Kerem Görsev ile yerlerini tutmuşlar ve finansman arıyorlardı. Aytek ile ilk konuşmamız telefonda oldu ve 45 dakika sürdü. O akşam buluştuk ertesi gün de o ve Kerem ile ortak olduk. Ortaklık 2 yıl sürdü. Sonunda bazı anlaşmazlıklar oldu, önce Kerem sonra da ben bu ortaklıktan dostça ayrıldık. Tarzlarımız uyuşmuyordu. Bu benim için hobi idi ama aynı zamanda da bir iş olmuştu ve bu şekilde devam etmek uygun olmayacaktı. Radyo, ardından kulüpçülük derken artık müziği üretmenin zamanın geldi diye düşündüm ve bir müzik yapım şirketi kurdum. Şimdiye kadar İki jazz albümü ve üç tane daha farklı albüm yaptım.

Her insan bu dünyaya bir amaçla gelir, kimisi bu amacı yıllarca arar bulamaz, karşımda oturan insanla konuştukça onun eskilerin deyimiyle kişisel menkıbesine yaklaşmış olduğunu hissettim, ona nereden geldin, neyi arıyorsun ve bundan sonra ne yapacaksın diye sordum.

Yıllar içerisinde iş hayatımda epey başarılı oldum, epey çevrem oluştu, piyasayı tanıdım, kendimi tanıdım, yaşım da ilerledi. Ben artık hastane, postane gibi mecbur olduğum işleri değil sevdiğim işleri yapmak istiyorum. Bir ara Jan Nahum ile epey iş yapmıştık. O bir dönem İtalya'ya gitmişti. Birgün gazetede okudum ki Jan her işi bırakmış kitap yazmaya başlamış. Öyle işkolik ve hiperaktif bir insan bile bunu yapınca çok etkilendim ben de sevdiğim şeyleri yapmaya karar verdim. Bir gece onu İstanbul Jazz Center'da Kenny Barron'u dinlemeye gelince gördüm ve yanına gittim. O bana "sen burada ne yapıyorsun?" deyince ben de ona "burası benim, bana sen ilham verdin" deyince çok şaşırdı. "İyi, ben güzel bir şeye vesile olmuşum" dedi ama o arada Jan'ın kitap yazmayı bırakıp Petrol Ofisi'ne girdiğini öğrenince bütün hayallerim yıkıldı, gerçi o da buruldu bayağı .

Bundan sonrasına gelince de şöyle düşünüyorum. Yaptığım işe devam edeceğim. Bence Türkiye'de müzik dinleyicisi iyi bir yere geldi ama hak ettiği müzikler ona sunulmuyor. Eskiden bir Yeşilçam sendromu vardı, tıpkı onda yapılan kötü filmler gibi günümüzde de benzeri kötü müzikler var. Yeşilçam öldü, şimdi sinemada güzel şeyler yapılıyor, Türk filmleri hem ödül alıyor hem de güzel paralar kazanıyorlar. Bir çok başarılı film yapılıyor. Müzik için de bir şeyler yapılması gerekiyor. Ben diyorum ki iyi pop müzikleri yapalım, Türkiye'de günümüzde dünyada eşi benzeri olmayan kötü müzikler yapılıyor. Ben iyi müzikler yapabilmek için Mess Production'ı kurdum, zaten yıllarca "mass production" yapmıştım. Şirketin ismi ayrıca "do not mess with music" anlamına da geliyor. Şimdiye kadar 2

tane jazz albümü yaptım, bir tanesi Genco Arı'nın Wiz Art albümü, diğeri ise Sarp Maden'in "Bence" si. Yeni şarkıcılardan Ertuğ için A1 diye iyi bir pop albümü yaptım. Bu albümde bu parçaların hepsi çok iyi, Türk pop müziği albümü, haddimi aşarak sana bu albümü dinle diyorum. Zeynep Casalini ve Ercüment Vural'ın da albümleri var. Ercüment'inki de pop albümü. İçinde biriktirdiği besteleri yaptık. Mine ile bir projemiz var, tamamen elektronik müzik olan bir çalışma, farklı bir kıvamda bir müzik, ne pop ne de rock, Türkçe ve İngilizce sözlü.

Mess'in ortaya koyduğu albümler arasında ortak bir payda aradım, müzik türü olarak bulamadım, Süha'ya yaptığı albümlerin onun kişisel olarak saygı duyduğu albümler olup olmadığını sordum.

Bu türlerin isimleri ile çok alakam yok. İyi müzik olduktan sonra ben her şeyi dinlerim. Zeki Müren'in "Kahır Mektubu" ile Bob Marley'in vokal müzikleri arasında büyük bir benzerlik vardır, ikisi de içten ve yürekten söylüyorlar. Samimiyet bana göre müziğin türünden daha önemli bir özellik. Jazz dediğin müziğin birçok şekli var. Duke Ellington demiş ki "sadece iyi müzik ve kötü müzik vardır". Ben müzikte icraatın dışında iyi melodi de ararım, bu benim için müzikte çok önemlidir. Günümüzde ortaya çıkan birçok yeni ve modern rock müzikler var, onlardan "metal" denen rock çıktı, metalin de çeşitleri var ama görüyorum ki çoğunda sadece show var, gürültü var ama melodi yok. Notalar ölmüş birinin EKG'si gibi, hep aynı ve monoton. Gençlere sorup bu yeni müzikleri de takip ediyorum ama birçoğundan hoşlanmıyorum, nadiren çok iyi bir gruba ya da müzisyene rastlıyorum.

Anthony Jackson Genco'nun albümünde çalmak üzere buraya gelmişti, kendi adına az albümü var ama birçok önemli jazz adamı ile çalmış dehşet bir müzisyendir. Mike Stern ve Dave Weckl'da Genco'nun müziklerini çok beğenip yere göğe sığdıramadılar. Anthony bana döndü ve "sen iyi bir yapımcı olacaksın" dedi. Şaşırdım çünkü ben henüz kendimi bir yapımcı olarak görmüyorum. Daha bu ünvanı üstüme almadım. "Çünkü" dedi, Genco'yu gösterdi ve "bak bu genç adam var ya, bu günlerde birçok virtüöz müzisyen var ortalıkta, ama aynı zamanda hem çok iyi virtüöz, hem de besteci olan müzisyenler her zaman çok azdı, bugün de azlar. Sen bunu bulmuşsun bu yüzden iyi bir yapımcı olacaksın" dedi, şaşırdım kaldım. Genco ile ilk tanıştığımızda farklı bir pop jazz proje üzerinde çalışıyorduk, sonunda bana dedi ki "neden benim albümü sen yapmıyorsun?" Müziklerine hayran kalmıştım ama Anthony Jackson'dan da teyit alınca doğrusu çok hoşuma gitti. İyi müzikte her zaman varım

Sohbet ettiğimiz kafede ne bir yiyecek ne de içecek şey kalmıştı. Ayrılma vakti gelmeden önce ondan bundan sonra iyi müzik adına neler yapmayı istediğini öğrenmek istedim:

Ben hayatımda her şeyi çok erken yaptım, iş hayatıma da erken başlamıştım, hala devam ediyor, ama işin idaresini şimdi müdürlerime bıraktım. DJ'lik zaten bitmişti, İstanbul Jazz Center benim için hobi gibi idi şimdi o da geçmişte kaldı. Ama Mess Prodüksiyon ben ölene kadar devam edecek. Bundan sonra sadece müzik yapmayacağım, bir film veya bir müzikal yapmayı da düşünüyorum, yani yine bir prodüksiyon olabilir. Kim bilir belki kendim bir müzik yazarım, akşamları evimde geç saatlerde piyano çalışıyorum. Belki Genco'dan ders de almaya başlarım. Ben yıllarca para kazandım ama kazandığım paraları etrafa saçarak müzik zevkim için çarçur etmek istemiyorum. Müzikten büyük paralar kazanmak ve köşe dönmek olanağı da yok. Yeniden başarı arıyorum, ama bu sefer aradığım şey müzikte başarı. İş hayatımda değil, onu defalarca yaptım. Başka sahalarda da başarılı oldum, mesela askerliğimi yaparken piyade okulunda da birinci olmuştum. Sanat dışındaki başarı başka bir şey, sanattaki başarı ise beceriye yönelik bir şey oluyor. En basit tarifi ise şu oluyor, sevdiğin konuda başarı elde etmek asıl başarı oluyor. Ben hep hızlı yaşadım, 5 yaşında ilkokula gittim, bu gidişle 67 yaşımda da herhalde toprağın altında olurum. 57 yaşına geldiğimde bir prodüktör olarak Arif Mardin'in dörtte biri olsam bana yeter. Süha'ya veda etmeden önce ona takıldım, "sana bundan böyle Süha Mardin diyebilir miyim, yoksa çeyrek bir Arif Mardin mi olmak istersin?" Cevabını duymadım ama hissettim, o Allah uzun ömürler versin sevdiklerine bağışlasın her zaman müziğin ve güzelliğin peşinden giden Süha Kurultay olacak.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

GENCO ARI İLE WIZART ÜZERİNE, "WIZ" Mİ, "ART" MI?

Genco Arı'nın ilk kişisel albümü Wiz Art'ı dinlerken yıllar öncesine gittim, onunla yaptığım ilk röportajım aklıma geldi. Arşivi açıp okudum. O zamanlar Genco'yu "Bir başka Küçük Prens" diye nitelendirmişim ve ona jazz nedir diye sormuşum. Bakın neler söylemiş:

Jazz nedir dediniz, bilmem ki ifadesi güç, bakın bu kucağımdaki kedicik için de jazz denebilir. Jazz, çünkü ona bakmak, ona yakın olmak insana duygusal bir tatmin ve keyif veriyor. Veya başka bir şey söyleyelim. Bakın jazz bence kuralsızlıklar içerisinde büyük kurallar demektir. Peki, madem soruyorsunuz gelin bu lafı da açalım. Bakın, kurallar var, hepimiz biliyoruz. Şunu yaparsan doğru olur, şunu yaparsan yanlış olur diyoruz. Peki, şimdi soralım, kime göre doğru veya yanlış? Ben aykırı bir insan olmaya çalışmıyorum ama kurallardan da sıkılıyorum. Jazz müziğindeki rahatlık beni çekiyor. Jazz'ın ifade gücü çok fazla. Herkes kendisini bir şekilde ifade eder. Ben kendisini çaldığı müzikle ifade eden bir insanım. Benim arkadaşlarım çalarken neleri ifade ettiğimi hemen anlarlar. Bir gece Cem Aksel geldi, bestemi çalıyordum, müziğin bir gece önce rüyamda gördüğüm balıkları ifade ettiğini hemen anladı. Bestelerim beni ifade ederler. Her müzisyen karmaşıktır, kendi içinde çelişkileri vardır. Jazz müziği de bu çelişkileri ifade etmek için çok güzel bir araç. Jazz'da çaldığınız müzik de hergün yaşadığınız şeylerle birlikte sürekli olarak değişir.

Albümün nasıl gerçekleştiğini kendisi ile yaptığım röportajda Süha anlatmıştı, ancak kapak yazılarını okurken bu öyküyü kendi ağzından yazdığını fark ettim; şöyle demiş:

Aslında şirketi kurmadan bile önce kaydını bitirmiş olduğumuz bu albümü yurtdışı beklentileri yüzünden bu zamana kadar çıkaramadık. Müzik yapımcılığına karar verdiğim ve ilk projenin çalışmalarına başladığım aylarda o projenin bazı parçalarının aranjmanını yapan sevgili Genco ile tanıştığım günü yani daha doğrusu geceyi hatırlıyorum. Jazz kulübü zamanlarından ismini birçok arkadaşımdan duyduğum Genco ile o gece aranjmanı bir kenara bırakıp sabahın ilerleyen saatlerine uzayan zevkli bir müzik muhabbeti yapmıştık. Sohbetin bir yerinde ilk teklif Genco'dan bana geldi. "Ağabey, sen jazz'ı bu kadar biliyorsun, seviyorsun ve imkânların var, benim albümümü neden sen yapmıyorsun ki?" Ani cevap: "Dinleyeyim o zaman!"

Stüdyoya geçip de oradaki bir keyboard'tan Genco'nun "Büyü" isimli bestesini dinlediğimde evet, büyülenmiştim. Karar o anda verilmişti, bunu biliyorduk. Ben biliyordum en azından. Hikâyenin devamı sevgili Murat'ın yazısında anlatılıyor, tekrara gerek yok. Sadece Genco'ya içtenlikle çok inandığımı ve bu inancın boşa çıkmayacağını hep birlikte göreceğimizi bir daha belirtmek istiyorum. O, büyük bir müzisyen. İnsana özgü zaaflara kapılmadığı ve biraz da şansı yerinde olduğu takdirde başarısı kaçınılmazdır.

İlk albümünü yapmış olmanın gururu ile, Genco ve diğer olağanüstü müzisyenlerden dinleyeceğiniz bestelerin modern jazz standartları arasına gireceğinden şüphem yok. Sizi Genco'nun hayal dünyasıyla baş başa bırakayım, arkanıza yaslanın, keyfini çıkartın.

Albümü dinlemiş ve nasıl yapıldığını öğrenmiştim, şimdi sıra Küçük Prens ile tekrar buluşarak köprülerin altından ne gibi sular aktığını öğrenmeye gelmişti, ama o daha ilk sözlerini dinlerken aradan geçen zamanda oradan suların değil sellerin aktığını hissettim:

Bu albümü yapma sebebim yakın bir arkadaşımın bana serzenişi oldu. Bana şöyle dedi "Yarın ölürsen senin bestelerini ben kendi çocuğuma "bak böyle bir adam vardı" deyip nasıl dinletebileceğim diye sordu ve ekledi, "sence bu bana ve ona karşı yapılmış bir haksızlık değil mi?". Bu sözleri duyunca bestelerimin yer aldığı bir albümü yapmam gerektiğini anladım. Ölüm bir gerçek, bu yüzden herkes müziğini ortaya koymalı. Ben yaşamı bir bilgisayar oyunu gibi düşünüyorum, tanrıya yaklaşma yolunda 12 kademesi olan bir bilgisayar oyunu. Müzisyenler bu oyunun 8. 9. kademesindeler, Tanrıya yakın olmak için normal insanlara göre daha çok şansları var. Bence her insanın görevi yaşamı süresince tanrıya yaklaşmaktır. Ben bunu müzik yaparak sürdürüyorum. İçimden gelen samimi müzikler yapıyorum.

Yeni albümün adı "Wizart", İngilizcedeki "büyücü" anlamına gelen "Wizard" kelimesini çağrıştırıyor. Genco'nun bu albümün kapağında 2 farklı resmi var, bir tanesi peruklu ve Mozart'a benziyor, diğeri de sanki bir zenci resmi gibi koyu tenli. Ona neden böyle bir albüm kapağı

seçtiğini sordum:

Bu albüm benim hem klasik hem de jazz müzikleri yönümü ifade eden bir görsel kompozisyon. Albüm bir jazz albümü ama klasik müzik severler de bu albümü zevkle dinleyebilirler. Zaten bana göre klasik ve jazz ayrı şeyler değiller, ikisi de bir bütünün yani müziğin parçaları. Ben tarzlara da inanmıyorum. Ben değişik şeyler yapıyorum, klasik müzik besteleri yapıyorum, üç öğrencim Deniz Ümit ve Başak onları çalıyorlar ve çok yetenekli çocuklar. Ünlü bir pop şarkıcısına eşlik edip onun düzenlemelerini yapıyorum. Değişik gruplarda da jazz çalıyorum. Bu albümde kendi grubum ile çaldım.

Albümün yapımında sevgili Süha ağabeyin çok büyük bir desteği oldu. O sırada müzik yapımcılığına soyunmuştu, ona bir bestemi dinletip neden benim albümümü sen yapmıyorsun diye sordum. Dinledikten sonra zaten kararını vermişti bile.

Albümde birlikte çalacağım müzisyenleri kafamda seçmiştim bunu Süha ile paylaştım, birlikte karar verdik. O önce Mike Stern'i aradı. Sonra sırasıyla Anthony Jackson ve Dave Weckl'i aradı. En son Bob Franceschini ye ulaştı. Süha inanılmaz bir beceriklilikle her şeyi ayarladı, herkesi bir araya getirdi ve çaldık. Albüm bir müzisyenin kendisini ifade etme aracıdır. Bu albümde çaldığım insanlar ile sanki 20 yıllık arkadaş gibi idik. Onlarla çalışmak çok zevkli bir şeydi, hatta büyülü birşey diye de ifade edebilirim. Birlikte çok yoğun şeyler yaşadık. Doğrusu onlardan çok bir şey öğrenecek vaktimiz olmadı ama müziği ne kadar çok sevdiklerini gördüm, işlerini yaparken ne kadar profesyonel ve ciddi olduklarını gördüm. Hatta galiba aşkın gerçek tanımını onlardan gördüm.

Bana göre ise her albüm bir müzisyenin hayat yolculuğunda yeni limanlara yelken basmadan önce alınan bir soluktur, içindeki her şey o müzisyenin bu dünyadaki varlığının bir başka öykü çerçevesinde farklı açıdan bizlere yansımasıdır. Genco bana kendi albümünü şu sözlerle anlattı:

"I knew" eski eşimden ayrılacağımızı anladığım gece yazdığım bir parça. Bu olaydan dolayı çok üzüldüm, ama tabi yaşadığım şeylerden birçok şey de öğrendim, özellikle daha az hata yapmayı öğrendim. Mesela böyle bir evlilik yapmamam gerektiğini öğrendim, nasıl bir evlilik istediğime gelince ise, onu da şimdilik bilemiyorum.

"Turkish Pizza" yani Lahmacun ismi kayıtlar sırasında Amerikalı müzisyenlere öğle yemeğinde ismarladığımız yemekten kaynaklanan bir isim. Herkes lahmacuna bayıldı, yemeyen olmadı. Benim "Si bemol blues" adlı parçamın adını lahmacunun şerefine değiştirdik.

"Corners" Sarp Maden'in çok sevdiğim bir parçası, melodisini çok seviyorum. Albümdeki tek bana ait olmayan parça da bu.

"Internal Affair" bas gitarla yaptığım bir beste, beynimi kalbime yaklaştırdığım, duygularımla hareket ettiğim bir gece idi. O geceden bu güne kalan şey bu müzik oldu. "Far Beyond" yani "açık ara" parçanın içerisindeki açık akkor aralıklardan kaynaklanan bir isim.

"Wiz" solo piyano bir parça ve arkadaşlarım tarafından bana verilen bir isim.

"Are You there" de Cem Nasuhoğlu'na yazdığım bir parça.

Parçalar hakkında çok şey söylemek istemiyorum. Dinleyenlerin ne hissedeceği ve düşüneceği benim düşüncelerimden daha önemli. Albümün devamında gene samimi müziklerle gelecek yeni bir albüm olacak, şu sırada onun üzerinde çalışıyorum, kimlerle çalacağım belli değil benzer müzikler ve farklı şeyler de var. Neleri albüme alacağımı henüz bilmiyorum. Şimdilik sadece beste yapıyorum.

Ona klasik müziğin şimdi daha yakın olduğu jazz müziği çalmasına nasıl yansıdığını neler kattığını sordum:

Klasik müzik bana dokunuş kartını ve detaycılığı sağladı. Ayrıca tabiki teknik alt yapıyı sağladı. Ama bana göre jazz ve klasik müzik benim için büyülü bir şey ama ne diyeceğimi bilemiyorum, sadece ağlamak istiyorum, Tanrı nasıl olur da bu kadar güzel bir şey yaratmış olabilir. Ben bu ilahi güzelliğin sadece bir taşıyıcısıyım, onu insanlara iletmek için çalışıyorum. Müziğe samimiyete ve aşka gidiyorum. Tanrı aşkı ilahi bir aşk, ne olduğunu bilmiyorum ama merak ediyorum.

Genco bugün Kurtköy'de yaşıyor, bunun sebebini "sosyal olmuyorum" diye açıklıyor. Orada rahatça piyano çalıp beste yapıyor ve öğrencileriyle çalışabiliyormuş. "Yer biraz uzak, ama öğrenciler bana geliyorlar, gelemeyenleri de gidip ben alıyorum" derken yüzünde tatlı bir gülümseme belirdiğini izledim. Daha ilerisi için planlarında Kaş'a gidip yerleşmek var, orayı ise "sakin ve çok güzel bir yer" diye nitelendiriyor ve ekliyor: Çok etkileniyorum, oraya gidince ben dağılıyorum".

Süha Kurultay, Genco Arı

Bana gelecekten başka ne beklediğini şöyle ifade etti:

Şimdi 26 yaşımdayım, gelecek için çok farklı bir şey beklemiyorum ama her şeyden önce insan olmak istiyorum. Şimdiki gibi müzik çalmaya devam eden, ders veren, albümler yapan bir insan olmak istiyorum. En çok istediğim şey içimdeki samimiyeti aynı sıcaklığıyla koruyabilmek. Bestelerim uluslararası platformda tanınsın isterim ama böyle bir sıkıntım yok. Ben buradayım ve hiçbir yere gitmeyeceğim. Çok yetenekli müzisyenlerimiz var. Herkes her iyi müzisyen albüm yapsın istiyorum, insanlar güzel müzikler dinlesinler. Eğer müzik adına Türkiye'de bir adım atılacaksa en önde ben olayım istiyorum.

Bana göre insan önce tanrıya âşık olmalıdır çünkü yaşam doğum ile ölüm arasında bir yolculuktur, ölüme giden güzel yoldur. Yaşam ölüm olduğu için anlamlıdır. İnsan ölmeden önce ardından güzel müzikler bırakmalı diye düşünüyorum. Sadece müzikler değil çocuklarım da olsun istiyorum. Boşandıktan sonra çok içime kapandım, biraz dışa açılmam gerekiyor.

Bu sözleri dinledikten sonra 6 yıl önce yapmış olduğum röportajdan hatırımda kalan sözleri tekrar okudum ve Genco'nun nereden nereye geldiğini anlamaya çalıştım:

İnsanlar sonsuzluğu kabul edemiyorlar. Herkes her şeyin sonsuza kadar kendisinde kalacağını düşünüyor. Hâlbuki insanlar sonsuzluğu sorgulamak zorunda. Aynanın karşısına geçip ben neyim, ben kimim diye sormalı. Bu soruların cevabını verebilmek de zor. Yaşadığımız hayatta her şey tesadüf de olabilir, tüm gördüklerimiz bir senaryonun parçası da olabilir.

Yaşadığımız herşey seçimlere göre gelişir. Her zaman değişik yol ayrımlarında değişik şeyleri seçen de bizleriz, dolayısıyla her şeyin sorumlusu da bizleriz.

İnsan yaşadıkça çalar ve yaşadıklarının niçin yaşadığını sorgulaması ve anlaması gerekir. Yaşadığımız her şeyin bir amacı vardır, kimse durup dururken bir şey yaşamaz, acıların bile bir amacı vardır.

Mutluluk ise insanın kafasında oluşan bir kavramdır, birçok fiziksel acısı olan bir insan bile mutlu olabilir. Düşünce ve düşünmek çok güçlü kavramlar ve insanı birçok yere götürebilirler.

İnsanların çoğu kendisini gökteki tek ve en iyi yıldız olarak göstermeye çalışıyor. Hâlbuki bu yaşamda en iyi diye bir şey yok. Sadece bizim keyif aldığımız ve almadığımız şeyler var, bu da tek başına en iyi veya en kötü olamaz.

Ben sürekli olarak kendisini sorgulayan bir müzisyenim. Müzikle yaşıyorum ve müzik dışı bir hayat yaşamıyorum. Ben bundan şikâyetçi değilim ama etrafım şikâyetçi. Müzik benim için bir yaşama kaynağı, onun hakkında o kadar çok şey anlatabilirim ki.

Albümün iç kapak notlarını yazan sevgili arkadaşım ve jazz dostum Murat Beşer'e de kulak vermek gerektiğini düşünüyorum:

"Wizart", melodi aşığı bir bestecinin, az konuşan, ama sözcükleri yerinde kullanarak duyguları melodiye tahvil eden ilk albümü.

Piyanist egosuna hiçbir köşe bucağında rastlanmayan "Wizart", temiz yürekli genç bir müzisyenin ev sahibi olmanın ayrıcalığına itibar etmeden, teknik gösteriye prim vermeden noksansız gerçekleşmiş ilk hayali.

Zorlu bir yaşamdan damıtılmış, 25 yaşında olmasına karşın en az bunun iki katı deneyime sahip ellerden çıkmış parçalardan oluşan "Wizart", bize son olarak bir sanatçının ne yaşarsa onu anlattığını, bir müzisyenin ne çekmişse onu çaldığını bir kez daha altını çizerek söylüyor.

İlk sorumuz şu idi, Wiz mi Art mı? Bence her ikisi de, tıpkı Genco'nun klasik ve jazz müziği hakkındaki yorumu gibi; bunlar birbirinden ayrı kavramlar değiller, ikisi de birbirini tamamlayan ve tetikleyen enerjiler.

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

AYŞE TÜTÜNCÜ İLE YERİN YEDİ KAT ALTINDAN GÖĞÜN YEDİ KAT ÜSTÜNE ÇIKMAK ÜZERİNE

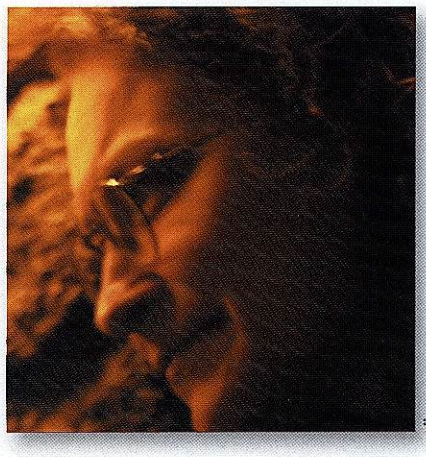
Ünal Asan

Sevgili arkadaşım Ayşe Tütüncü yeni albümü "Yedi Yer Yedi Gök" ile çıkıp gelince ona sordum, nedir bu yedi sayısının kerameti, nedir bu albümün hikmeti sana göre. Yoksa 37 yıldan beri süren bu müzikal yolculuğunda kendine soluk alacak bir mola mı verdin?

Sen de bilirsin ki her albüm aslında yolculukta alınan bir nefestir. Bu albümün meramı müzikle anlatıldı, ayrıca sözle ne olduğunu anlatmak istemem, böyle yaparsam onu dinleyen insanların düşlerini kısıtlamış olmaz mıyız? Ama gene de bir iki şey söylemek mümkün. Temmuz 2007'den beri bu albüm üzerine çalışıyordum. Değişik parçalarım değişik zamanlarda bestelendi, en azından yarısı 1999'dan beri yaptığım besteler, yani bazı parçalar bir önceki albümüm olan Panayır'dan eski. En eskisi albüme adını veren parça "Yedi Yer,Yedi Gök"tür. İlk albümüm olan Çeşitlemeler'i bitirdikten sonra özel olarak hem çok perküsyon hem de piyano için bir beste yapmak istemiştim. Beste bitti, sıra gruptakilerin öğrenmesine geldiğinde nota yerine meşk yolunu tercih ettik ve onu ilk kez 1999'da 6. İstanbul Jazz Festivali'nde çaldık.

Meşk nedir diye sorarsan şöyle açıklayabilirim. Meşk bir müziğe hakim olacak hale gelmenin çok canlı ve zengin bir yolu, o müziği bilenden tekrar tekrar 'duymak ve çalmaya çalışmak' yoluyla yapılıyor; bana kalırsa meşk deneyden çok deneyime, alıştırmadan çok 'hayat'ın kendisine yakın düşer.

Şimdi biz Türkiye olarak çok büyük bir havzanın ortasındayız, yaşadığımız topraklardaki müziklere iz düşümü olan birçok değişik müzik dinledim. İran, Arabistan, Azerbaycan, Yunanistan, Mısır ve bir de Anadolu'nun değişik yörelerindeki müzikleri dinliyorum.

Bu geniş coğrafyanın müziklerini dinlerken hangi müziğin hangi coğrafyanın müziği olduğu çok karışık, tanımlamalar ve ayrımlar yapmak çok zor. Bu geniş bölgede herkes birbiri ile el ele, kol kola ve iç içe.

Halay diyorsun her yerde bir halay var, mesela Kürtçe'de "gowend" denen şey de o, bizim dediğin aksak ritimler, değişik değişik yerlerde karşına çıkabiliyor, tüm müziklerin birlikte var olduğu bir coğrafyanın ortasındayız, ayrıca şunu da sormak lazım, müziğin ille de tek bir etiketle tanımlanması, hatta tanımlanması gerekir mi?

Ünal Asan

Tabii neyin nereden geldiğini tarih içerisinde izlemek hoş bir şeydir. Müziklerin değişik coğrafyalardan gelerek zaman içerisinde iç içe geçmesini görmek çok ilginç. Aynı durum müzik aletleri için de geçerli, mesela ud her yerde çalınıyor ama akordu farklı. Mısır'da çalınan ud ile bizde çalınan udun akordu aynı değil.

Ayşe Tütüncü de dört ay önce röportaj yapmış olduğum Alman müzisyen Stephan Micus gibi sınırları asla var olmayan bir dünyada geziyor ve tüm müzikleri tadıyor. Ancak bendeniz röportajı yaptığım derginin adı Jazz olduğu için ona tüm bu patırtının ortasına jazz'ı nasıl oturtacağımı sordum.

"Ben her zaman söylüyorum, ilk müzik eğitimime klasik piyano çalarak başladım ve bu benim hamurumda var. Çocukluğumdan beri birçok değişik müzikler dinledim, türküler, Türk Sanat Musikisi, çeşitli yörelerdeki müzikler. Bunlar da beni bir yerlere taşıdı etkiledi. Sonuç olarak ilk önce bu birikim Mozaik grubumuzda bende ballad, rock, senfonik rock olarak dışa vurdu, ayrıca o devirde de jazz ile selamlaşıyorduk.

Bu bir terkip diye düşünelim, yaptığım eserlerin bir yazılı bölümleri bir de doğaçlama bölümleri var, çalan arkadaşlarım yazılı bölümün nerede bittiğini doğaçlamanın nerede başladığını bilirler. Bunlar kâh belli bir akor dizisi üzerine yapılan doğaçlamalar olur, kâh da tamamıyla serbest toplu doğaçlama. Bu anlamda "contemporary" yani çağdaş müzikle de çok iç içe olan bir müzik bu.

Yaptığım parçaların bir kısmını jazz içinde hissediyorum, bir kısmını da hissetmiyorum. Mesela "Panayır" albümündeki "Çukulata Renkli Şarkı"nın bir jazz parçası olduğunu hissediyorum, ama "Girit'e Mektup"u öyle hissetmiyorum. Fakat onun da armonik dünyası ve üslubundaki bir renk jazz ile ilgilidir. Tabi şu da var, Girit'e Mektup benim içinde doğaçlama olmayan tek parçamdır.

Ayşe'yi bilenler bilir, o kâh ciddi kâh çocuksu bir insandır. Benimle konuşurken de zaman zaman bu iki kutup arasında gidip geldi. Ona bir müzisyen olarak nereye gittiğini, 10 sene sonra nerede olmak istediğini sordum.

2003 yılında da şunu fark ettim; biz Türkiye'de hem kültür hem de sanatla uğraşan insanlar olarak, ayrıca tüm diğer mesleklerde çalışan insanlar da aynı şekilde, genel olarak yüzümüzü batı yönüne çok dönmüşüz ve sırtımızı da doğuya dönmüşüz. Böyle bir konumumuz oluşmuş, tabi hep batıya bakarsan doğuda ne olup bittiğini ve görülecek şeyleri

göremezsin değil mi? Zaman içerisinde böyle bir şeyin bizde sistematik olarak yer ettiğini biraz da dehşetle fark ettim. Bunu, Amerika Irak'a girip Bağdat müzesi talan edilince fark ettim. Bu haberi gazetede okuyunca o müzeyi görmediğimi fark ettim. Tabi hani müze salı günü yıkıldı, yıkılmasa idi tüh kaçırdık, ben perşembe günü onu görecektim gibi bir durum yok. Fark ettim ki ben zaten o müze ile geçmişte hiç ama hiç ilgilenmemişim, hatta hiç merak etmemişim. Etmemişim çünkü o müze Bağdat'ta, onu görmek için hiçbir zaman yanıp tutuşmamışım. Öte yandan senin batındaki bir takım şeylere ulaşmaya çalışıyorsun ve ulaşılacak bir havuç olarak görüyorsun. Ama nedense elimizde doğulu havuçlarımız yok. Yanlış anlaşılmasın, doğuya ve bizim doğumuzdaki, güneyimizdeki kültürlere merak duyan bir sürü insan da tanıdım, ama ben bu sözleri söylerken toplumda mevcut olan genel bir kalıptan bahsediyorum.

Geçen sene konser vermek için Suriye'ye gittik, orada Jazz Festivali'nde Şam ve Halep'te çaldık, bu da düşüncemi pekiştiren ikinci bir şey oldu. Düşün, sokaklarda yürüyoruz, insanlar Türkiye'den geldiğimizi öğrenince müthiş bir sevinç duyuyorlar ve bize sevgi gösteriyorlar. Bizle konuşuyorlar, yüzleri yarımay gibi oluyor, konserde tüm seyirciler Arap, Süryani, Kürt, Ermeni, hepsi bizi sevinçle bağırlarına basıyorlar, orada da hissettim. Biz o bölgede ne kadar sevildiğimizin ve o insanlara neler ifade ettiğimizin farkında bile değiliz. Neden, çünkü o "hafif tıfıl küçük kardeş" ve biz ona sırtımızı dönmüşüz. Aşağı yukarı böyle bir şey, farkedince çok hayret ettim..

Dünyanın bir bölümünü ihmal ederek, ona gözünü kapatarak, sırtını dönerek bir şey olduğunu sanmak iyi bir şey değil. Benim felsefemde kendini bir şey oldum sanmak yerine bir şeyler olabildikçe onun farkında olmak vardır.

10 yıl sonra bu farkına varmak konusunda çok daha çalışmış olmak istiyorum. Artık çok daha fazla kendi şahsi kültürümde eksik olan şeylerin etkisine açık olmak istiyorum. Zaten bunu fark ettiğimden beri de çok daha açığım. Sevdiğin şeyleri müziğine aldıkça onlar da bir şekilde daha çok senin müziğine giriyorlar. Bütün mesele kendini açmanda, zaten onlar seni yıllardır etkilemişler. Ben bunlardan birden bire etkilenmedim ki, sadece o etkiyi durduran bir filtre olduğunu fark ettim. Ayrıca bunun da bize öğretilmiş bir filtre olduğunun farkına vardım.

Bir öğrencim ile yazın sahil beldelerinden birinde yürüyorduk, derken yolun kenarında dehşetengiz bir çingene müziği duydum, tam ben ağzımı açıp kıza 'bak ne harika bir müzik, kemanı böyle çalmak, klarneti böyle üfleyebilmek ne kadar güzel şey' diyemeden anneannesi "aman uzaklaşalım, kötü kütü müzikler" dedi. Bu bahsettiğimiz filtre o kişide çok yoğun çalışıyor olmalı, diye düşünmüştüm.

Filtre kelimesinden medet umup ta sevgili arkadaşım Ayşe'ye bu albümün insanların kendi filtrelerini fark etmeleri için bir araç olup olmadığını sorduğumda aldığım cevap beklediğimden farklı oldu:

Bunun cevabını ben veremem, bence müzisyen olarak sen bir şey yaparsın, ortalığa salarsın, artık o senden çıkar. Herkesin senin yaptığın müzikle ve albümle olan ilişkisi o kadar şahsidir ki, hiç kimse oraya giremez.

Ünal Asan

Karşımdaki müzik insanını dinlerken kendi filtrelerimi gözden geçirerek ona peki albümdeki parçalar hakkında çok olmasa da bir şeyler söylemek ister misin, diye sordum:

Ben hem bu albümün, hem de tüm albümlerin değişik mekânlarda ve bir de kulaklık takarak dinlendiğinde değişik detaylar fark edildiğini gördüm. Ben çok detay seven biriyim ve bu albümde de birçok detay var, dolayısıyla da albümün dinleyiciler tarafından değişik şekillerde ve konumlarda dinlemesinin hoş olacağını düşünüyorum.

Bu albüm benim şimdiye kadar yaptığım en kalabalık kadrolu albümüm oldu. Ancak her parçada herkes yer almıyor. Ama iki parçada bayağı bir kalabalığımız var. Geri kalanlarda ise nefeslilerde hem Yahya Dai, hem Oğuz Büyükberber tek ya da beraber çalıyorlar. Davulda hem Cengiz Baysal, hem Gökçe Gürçay yer alıyor, ancak ayrı parçalarda. Timuçin Gürer, Serdar Gönenci, Saruhan Erim perküsyon grubunu oluşturuyorlar. O iki parçada vokalistlerimiz var, ama her biri tek tek gelip söylemiyorlar, bu topluca yapılan doğaçlama bir geri plan vokali. Bu parçanın havasını iyice işlemek ve derinlik getirmek için tasarlanmış olan bir şey. Vokalistlerimiz Talya Balıkçıoğlu, Sibel Köse, Sibel Gürsoy, Selen Gülün ve ben. İki parçada benim çok sevdiğim Emre Karabulut var, elektro gitar çalıyor, 8. parçada Özgür Salıcı kontrabasta ve Turgut Alp Bekoğlu ise davulda.

Kayıtları İTÜ Erol Üçer MİAM Kayıt Stüsyosunda gerçekleştirdik. Kayıt mühendisi Pieter Snapper, ancak Tanju Duru'nun, ayrıca Tansu Kaner ve Selim Saraçoğlu'nun kaydettiği birer parça var. Miksajı ben ve Pieter gerçekleştirdik. Mastering Reuben de Lautour tarafından yapıldı.

Bu albümü daha sonra grup olarak konserlerde çalmak zor, çünkü işin içinde çok kişinin katkısı oldu. Zaten bu albümü daha önceden yapamamamın sebebi de bu, bu kadar insanı bir araya getirmek çok zor. Konserde albümü aynı kadroyla çalmak mümkün değil, ama albümdekine yakın bir şey yaratmaya çalışacağız, çünkü herkesi aynı anda bulamayabiliriz, belki bazı parçaları da hiç çalamayabiliriz.

Ayrılmadan önce Ayşe'nin bana vermiş olduğu prova kapak üzerinde küçük bir not gördüm, şöyle yazıyordu:

Bütün düzenlemeler ile belirtilenler dışındaki bütün besteler Ayşe Tütüncü'ye aittir...

Çağrışımlar hepimize.. Doğaçlamalar ise o ana ait.. Sonra düşündüm, dinlediğim müzik, yaptığım sohbetten eve ne götürüyor olacaktım. Şu çıktı: Bu albüm Ayşe Tütüncünün koskoca bir coğrafyadan topladığı ilham çiçeklerinden yüreğinde damıttığı, müzisyen olan ve olmayan bir dolu arkadaşıyla kaynattığı yüce bir müzik şölenidir, Onu dinleyebilecek kadar açık yürekli olan herkes için mükemmelliği arama yolunda yeni bir adım, kısacası yedi yer ile yedi gök arasında yedi renkli bir gök kuşağıdır.

Tüm bu güzellikler için sana teşekkür ederim genç kadın, gittiğin diyarlardan hoş geldin aramıza, dur bir soluk al şimdi, sonra tekrar yola çıkarsın.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Islak Köpek...

"Güzel bir ses bulursanız, onu çalın; güzel bir ses bulmazsanız, onu çalmayı durdurun."*

Türkiye'de özgür doğaçlama müziğinin mühim temsilcisi Islak Köpek'in A.K. Müzik tarafından yayınlanan ilk albümünü geçtiğimiz haftalarda raflardaki yerini aldı. Albümdeki parçalar 2006'da kaydedilmiş ve bu kayıtlarda bugüne değin kadroda yer almış isimlerden gitarda Dirk Stromberg ve perküsyonlarda Volkan Ergen de bulunuyor.

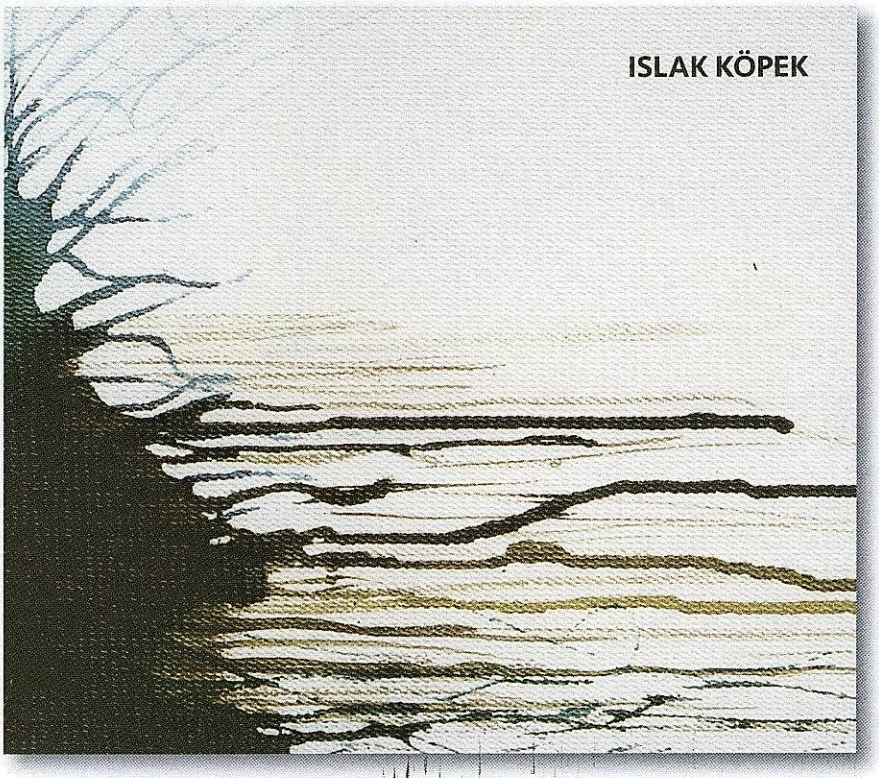

Islak Köpek'in şimdilerdeki kadrosu ise, gitarda Şevket Akıncı; melodika, cracklebox ve bilgisayarda Korhan Erel; tenor saksofonlarda Robert Reigle ve Volkan Terzioğlu; ve kemanda Dilek Gökçen Acay'dan oluşuyor. Özgür doğaçlamanın doğasındaki kollektiflik, solocu eşlikçi ayrımı olmayışı gibi unsurlar sohbetimize de yansıyor ve ortaya, okumak üzere olduğunuz satırlar çıkıyor...

Islak Köpek'in kuruluş sürecinden bugüne, şu anki kadroyu almanız nasıl oldu?

Korhan: Islak köpek'in doğuşu da biraz doğaçlama oldu. 2003 sonlarına doğru Volkan'la tanıştık, bu tarz müzikle ilgilendiğini duyduğumda bir çalma fikri çıkmıştı ortaya, bana gelmişti ve çok enteresan, progresif bir kayıt yapmıştık. 2004'te Şevket'le tanıştıktan sonra içinde doğaçlama ögelerinin de olduğu farklı bir proje ile müzik yapmaya başladık. Bir yandan da doğaçlama müzik yapar mıyız yapmaz mıyız diye bir fikir oluştu, çünkü benim daha önce Erdem Helvacıoğlu ile yaptığım projede biz doğaçlamayı çok fazla kullanıyorduk, "özgür" doğaçlama olmasa da... Mart 2005 sonu gibi, daha önce çaldığım Viyana'daki Essl Sammlung'un müzik direktörü doğaçlamacı ve besteci Karlheinz Essl Türkiye'ye geldiğinde, beraber çalmamız için bir konser ayarlamamı istedi benden. 31 Mart günü Galata Perform'da o, Şevket ve ben tamamen doğaçlama bir performans verdik. Sonra Avrupa Kültür Derneği tarafından düzenlenen Culture Turkey 2005 etkinliğinin kapanış partisinde doğaçlama bir müzik istendi bizden. Şevket, ben, Volkan Ergen ve Murat Gökçe doğaçlama çalmak üzere bir grup kurduk, Darphane'i Amire'ye gidildi, prova yapılmadan çalındı. Bu iki konserden sonra doğaçlama çalma düşüncesi benim ve Şevket'in kafasında iyice olgunlaştı ve Şevket, Volkan Ergen, Volkan Terzioğlu ve benim yer aldığım kadro oluştu, ilk konserimizi Jazz Cafe'de verdik. Şevket'in önerisi ile Islak Köpek ismini aldık. Bu kadro ve isimle ilk konserimizi 2005'te Galata Perform'daki Görünürlük Projesi'nde verdik. Sonra topluluk ayda bir Galata Perform'da sahne almaya başladı. O sıralarda Bilgi Üniversitesi'nde ders vermek üzere Türkiye'ye gelmiş olan gitarist Dirk Stromberg ile tanışıp doğaçlama ile çok ilgili olduğunu duyunca da onu da davet ettim. Sonra Robert Reigle'la tanışmam ilginç oldu, İtalyan Kültür Merkezi'nde metal birşeyi devirip ses çıkarınca, "Ne güzel sesti o!" dememle başladı sohbetimiz. Onun da müzisyen ve doğaçlamacı olduğunu öğrenince bir konserimize davet ettim. Tarzımızı beğendi ve davetimiz üzerine gruba katıldı. 6 kişilik yeni kadro ile ilk konserimizi 6 Ocak 2006'da verdik ve 2006 yazında da Volkan Ergen'in ayrılmasına kadar bu kadro devam etti. Albümü de Volkan'la yaptık, sonra Volkan kendi projerine odaklanmak istedi, darbukaya yoğunlaşmıştı o sıralar.

Albüm tasarısı var mıydı o zamanlar, albümde yer alan kayıtlar bu amaçla alınan kayıtlar mı?

Volkan: Evet, vardı.

Korhan: Albümdeki parçaların üçü Bilgi Üniversitesi'nde alınan kayıtlar, biri Galata Perform'da canlı çalınmış bir performans kaydı, albüme koyarız diye kaydetmiştik. Zaten albümün çıkma girişimleri ondan kısa süre sonra başladı ama çıkması uzun sürdü. Malzemelerin toplanması, sürecin araştırılması...

Türkiye'de yayınlanmış fazla sayıda özgür doğaçlama albümü yok sanıyorum...

Şevket: Robert'in bahsettiği Hüseyin Ertunç

Trio'nun 1975 tarihli albümü var.

Volkan: Ama o özgür jazz albümü.

Şevket: Oğuz Büyükberber'in ara sıra albümlerinde özgür doğaçlama öğeleri katarak yaptığı kayıtlar var, Çağlayan Yıldız, Tolga Tüzün ile falan. Biz biraz daha yapı bozumcu bir tavırla yaklaşıyoruz.

Volkan: Adını en başından koyduk, dedik ki özgür doğaçlama yapıyoruz. Bunun dışında herhangi bir adıma yönelik bir eğilimimiz olmadı. Enstrümanları konvensiyonel çalmanın dışında yöntemler ve yapı bozumcu karakteri en başından beri tanımladık. Bu konudan da sapmadık.

Korhan: Doğaçlama müzik yapan bir sürü grup ve müzisyen var tabi ki, ama özgür doğaçlama bir tür ve biz o türün temsilcisiyiz.

Şevket: Özgür doğaçlamanın türsel bir tınısı var ve 1960'ların ortalarından beri, bir gelenek haline gelmiş bir türsel tını. 1965'te AMM isimli topluluk tamemen yapı bozumcu ve anti-enstrumantalist bir tavırla müzik yapıyordu. Anti-enstrümantalist derken, gitarın gitar gibi tınlamadığı mesela... Enstrüman olmayan objeler de çalıyorlardı, kontrollü kaza dediğimiz olaydan yararlanıyorlardı, yere bir şey fırlatıyorlar ve ya bir radyo kanalı açıyorlardı, ne denk gelirse ve o sesleri de kullanıyorlardı. Bir de başka bir ekol Derek Bailey, Evan Parker, John Stevens'ın temsil ettiği ekol, orada enstrümanları ayırabiliyoruz. Fakat yapı bozumculuk şurda, geleneksel melodi, ritm, armoni olmadan müzik yapılıyor. Geriye kalan nedir, melodi, armoni, ritm olmadığında?

Tını olabilir...

Şevket: Tını, doku. O açıdan resim sanatına da çok benziyor. Özellikle soyut dışavurumculuğa... Kollektif doğaçlamada daha politik bir durum da var, örneğin bir otorite yok grup içersinde. Herkes eşit, lider yok, solocu yok, eşlikçi yok. Aynı zamanda herkes eşlikçi ve solocu... Bireysel özgürlüğe de izin veren bir yönü var.

Konserlerden önce o gün yapmak üzere olduğunuz doğaçlamanın genel gidişatına dair konuştuğunuz oluyor mu?

Robert: Başlangıçta biraz daha plan odaklıydık. Zaman ilerledikçe planlar minimuma indi, şimdilerde sadece parçaya kimlerin hangi kombinasyonlarla başlayacağına ve kaç parça çalacağımıza karar veriyoruz.

Korhan: Süresini konuşmuyoruz mesela. Ama parçaların 15 dakikada sonlanması gibi bir içgüdümüz var. Mesela ilk parçaya iki saksofon başlayacak, ikincisine gitar ve elektronikler, üçüncüsüne keman ve saksofon, dördüncüsüne hepimiz başlayacağız gibi planlar...

Robert: Bu dahi bir dogma değil, her seferinde başka bir sistemde başlama konusunda özgürüz.

Korhan: İlk başta daha planlıydık; başlangıçları, gidişatı planlamaya çalışıyorduk. Hatta Akbank Jazz Festivali'nde yönetilmeyi bile denedik. O dönem üyemiz olan gitarist Dirk Stromberg bizi yönetmeyi denedi çeşitli işaretlerle, müziği kaldırıp durdurmak, yavaşlatıp hızlandırmak gibi denemeler yapıldı. Ama ondan çok çabuk vazgeçtik, şuan ki durumda, kaç parça çalacağız bu akşam, o parçalara kim başlayacak gibi basit kararlar...

Şevket: Hatta bazen hiç bir şey konuşmuyoruz, bu içgüdüsel bir şey çünkü. Mesela kalabalık bir konser verdik Galata Perform'da, aramızda çellist Kevin Davis de vardı. Hiçbir şey konuşmamıştık, bu müziği yaptıkça içgüdülerimiz de gelişiyor. Prova yaptığımızda içgüdüleri çalışıyoruz, müziği değil. Birbirimize uyumu çalışıyoruz.

Korhan: Dinlemeyi çalışıyoruz, susmayı çalışıyoruz. Dinlemek ve susmak çok önemli bu müzikte...

Bu sorunun cevabının evet olduğunu biliyorum, herşey birbiri ile ilintili sonuçta. Ama ülke ve dünya gündemindeki olaylar o günkü performansınızı nasıl etkiliyor. Mesela Hrant Dink öldürüldüğünde, o gün bir konser verseydiniz nasıl çalardınız?

Şevket: Verdik, Galata Perform'da.

Aranızda "bugün böyle bir şey oldu, bununla ilgili görüşümüzü, tepkimizi yansıttığımız bir performans olabilir" gibi diyaloglar oluyor mu?

Şevket: Yaptığımız müziğin soyut anlamla politik bir yönü var. Dolayısıyla bu tip olayların yanında bulunuyoruz, dile dökmesek bile, destekleyen bir tarafımız var. Ama bunu dile dökersek, bu müziği etiketleştirir bir şekilde.

Korhan: Islak Köpek'in kollektif olarak bir duruşu, bir manifestosu yok. Şahsen beni o gün gündemde bir olay olmuşsa kişisel olarak etkiliyor, bu müziğime yansıyor mu yansımıyor mu bilmiyorum. Ama sahnede oradaki müziğe yoğunlaşmak dışında birşey düşünmüyorum, ama oraya bir moral bozukluğu ile geliyorum, bu etkiliyordur belki. Kavramsal sanatta herşey açıklanır ya, ona da karşıyım, "Hani öyle bir olay oldu da, ben de bu kırmızıyı kullandım burada..." gibi. Herhalde etkiliyordur ama nasıl etkiliyordur bilmiyorum.

Robert: Bana göre, varolan enerjiyi grup içerisinde ve oradan da seyirciye aktarmak emprovizasyonun doğasında var. Bunun tersi de geçerli. Bu enerji çok zengin, ince, narin... Herbirimizin herşeyi bizi birbirimize bağlıyor. Doğaçlamanın başarısı birbirimizin müziğindeki bu narinliğin, bu inceliğin farkında olmamıza bağlı. Bu başarılı olduğunda, izleyici ile de gidip gelen bir iletişim oluşuyor. Bu tip şeyler benim için belirli bir melodi ya da bunun gibi bir şey değil.

Volkan: Bu görüş aslında en başından beri aramızda bir tartışma konusu oldu. Müziğin politikliği ya da müziğin ne şekilde ortaya çıktığının konusu radyo programlarımızda bile gündemimize geldi. Özgür doğaçlama müziğin kendisine içkin bir tavrı ve yapısı var. Kalıplaşmış ve belli kısıtlara bağlı kalmadan, tamamen o sırada müziğin dokusunu oluşturmak üzere ortaya koyduğun öğelerin birleşimi olarak ortaya çıkan müzik olduğundan dolayı bu, elbette o sırada hangi moral durumundaysen bunun müziğe yansımaması mümkün değil. Hepimizin hayata yaklaşımının bir izdüşüm olarak müziğe yansıması da çok mümkün oluyor. Özgür doğaçlamanın içinde çok ciddi bir biçimde eşitlik kavramı var. Dolayısıyla elbette herbirimizin politik duruşu müziğe yansıyor, müziğin kendisinin de zaten bunları içermesi, bizim bu mecrada kendimizi somutlaştırarak vermeye çalışmıyoruz, kendi ayaklarının üzerinde duruyor.

Albümde yer alan üçüncü parçanın ismi "Mu No Basho" (Mutlak Yokluğun Yeri), siz bu kaydı yaptıktan sonra mı konuldu, yoksa o an buna mı odaklandınız?

Robert: Bu bir parçaydı. Tarihte bu şekilde açıklama ve metin odaklı kompozisyonlar yapan besteciler var, bu yeni bir fikir değil. Besteciler 1960'lardan beri yapıyorlar bunu. O gün kayıt yapacaktık ve ben o sıralar Budizm Felsefesi ile ilgili bir kitap okumaktaydım ve estetik açısından çok önemli olduğunu düşündüğüm bir paragrafla karşılaştım. Çünkü estetiğin aynı zamanda doğrunun ve gerçeğin belirtileri olduğu gibi bir şey söylüyoruz. Doğaçlarken grup üyelerinin aynı şey hakkında düşünmesini istedim. Herkes için bu metinin bir kopyasını hazırladım, bunu okuduk ve çaldık. Doğaçlarken belli bir zihin durumunda olmak gibi, müzikal göstergelerle yönlendirmek gibi değil. Bizim müziğimizin ana akım doğaçlamadan farkıyla ilgili, az önce konuştuğunuz bazı konulara dönmek istiyorum. Bugün Robert Kuhn'un "Closer to Truth" isimli kitabına bakıyordum. Kitapta üç müzisyenle olan diyalogları var; bunlardan biri psikoloji, zihin gibi konuları çalışan bir bilim adamı, diğeri ise müzikolog. İçlerinden biri, müzikal bir temanın başlangıç ve bitimini farketmenin insanoğlunun evrensel özelliklerinden biri gibi olduğunu söylüyordu. Mozart'ın bir operasını dinleyen üç yaşında bir kız çocuğunu örnek veriyordu: Mozart hakkında hiçbir şey bilmiyor, ama her müzikal cümlenin başında odada yürümeye başlıyor ve müzikal cümle bitip diğeri başladığında geri dönüp aynısını diğer yöne yapıyor. Bunu tüm opera boyunca yapmaya devam ediyor. Bizim müziğimizi farklı kılan ise farklı tip başlangıç ve sonlar kullanmamız olabilir. Alışılmış müzik türlerinde, sona doğru bir yükselme olur ve bu bitişe işarettir ve ya bu tırmanıştan sonra müzik, önemli olduğunu düşünmemiz sağlanan bir notaya geri döner. Fakat bizim müziğimizde, farklı türlerde başlangıç ve sonlar var. Bunlar grup olarak doğaçlama yönteminden ortaya çıkıyor.

ifade etmemizin çok önemli bir aracı olarak ortaya çıkıyor. Edebiyatta bilinç akışının odakta olduğu yapıtlar vardır, mesela Marcel Proust'un ya da James Joyce'un romanlarına baktığımız zaman. Bizim müzik de öyle aslında, tam bir akan ırmak gibi, o akışın içine kendimizi bıraktığımız zaman, izleyicinin kendi bilincini ortaya koymasını sağlayan bir ortam olduğunu düşünüyorum.

Şevket: AMM ile ilgili bir dizi radyo programı yapmıştık. Orada grubun iki elemanı, ve , Maocu'ydular. Bunu müziklerine yansıtmaya çalıştılar, büyük bir başarısızlıkla sonuçlandı ve grubun dağılmasına sebep oldu bu. Yani müziğin bir metafor olmaması lazım. Keith Rowe çıkarttığı seslerle kapitalizmin bozukluğunu dışa vuracak, piyanosu ile Çin'deki huzuru temsil edecekti. Bunlar çok zorlama ve grubunun özgürlüğünü ciddi biçimde kısıtlayan şeylerdi ve grup içersinde tartışmalar çıktı. Grup bir şekilde dağıldı bu yüzden. Dolayısıyla bu müzik kendi başına durmalı, birşeye metafor olmadan... Soyut bir mesajı

Aynı zamanda İTÜ MİAM'da (Müzik İleri Araştırmaları Merkezi) doğaçlama dersleri veriyorsunuz, doğaçlama öğretmek ile ilgili görüşlerinizi paylaşır mısınız?

Robert: Doğaçlama öğretmenin en iyi yolu doğaçlama yapmak. Diğer bir yandan, doğaçlama üzerine sonsuz bir literatür var: kayıtlar ve doğaçlama ile ilgili yazılı kaynaklar. Bir doğaçlamacı, doğaçlamaya tamamen kendi içinden gelen bilgiler ışığında mı, yoksa başka insanların neler yaptığına bakarak mı yaklaşacağına karar vermeli. Pek çok kişi için bu konularda ne kadar çok bilgi sahibi olurlarsa, doğaçlamalarının da o kadar iyi olacağını düşünüyorum. Çünkü birçok müzik türünde doğaçlama geleneği var, klasik müzikte, geleneksel müziklerde, jazz'da ve doğaçlanan müziklerde... Derslerde zaman kısıtlı olduğu için öncelik doğaçlama yapmakta...

Tüm müzik tarihinden tüm çağlardan hayatta olan ya da olmayan bir müzisyen seçme hakkınız var, Islak Köpek'e konuk doğaçlamacı olarak kimin katılmasını isterdiniz?

Volkan: Bu konuya ilişkin olarak aklımızda olan bir doğaçlama festivali düzenlemek, hepimizin aklında isimler var. Ön çalışma yapamadık henüz ama isimler uçuşuyor kafamızda.

Robert: Cecil Taylor (piyanist), Kazo (dengbej), Bhob Rainey (saksofonist), Michiko Hirayama (soprano) ve besteciler: Per Nørgård, Jonathan Harvey, Iancu Dumitrescu, Harley Gaber, Helmut Lachenmann, Julio Estrada, Toshio Hosokawa.

Albüm kapağında Halil Turhanlı'nın sizle ilgili yazmış olduğu bir yazı var, bu albüme özel bir yazı mıydı?

Volkan: Halil Turhanlı hepimiz için çok özel bir isim. Doğaçlama ile ilgili konuşurken bir gün bizi programına davet etti, Robert'la ikimiz gidebildik, canlı çaldık orda. Albüm çıkarma isteği çıkınca bizden, içerdeki yazıyı kim yazsın diye konuştuk. Halil'e teklif ettik, çok sevinerek yapacağını söyledi. Bizim için de gurur verici oldu.

*Robert Reigle'ın Islak Köpek'in 2008'de yayınlanan albümünün kapağında yer alan cümlesi. Bu arada Islak Köpek fotolarının sahibi: Özlem Karacaoğlu Erel

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

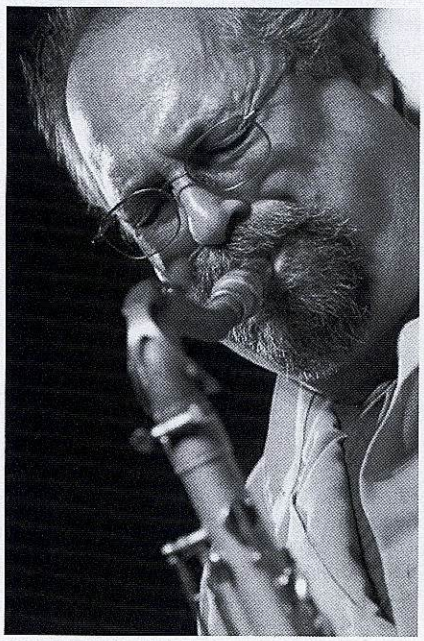

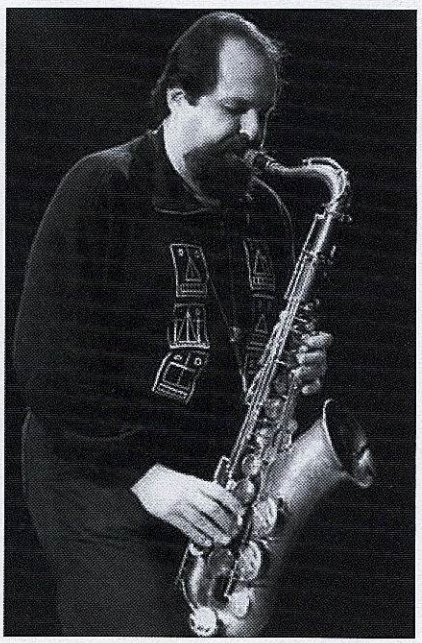

Joe Lovano...

Henüz geride bıraktığımız 2008 içersinde, Cologne WDR Radio Big Band and Orchestra eşliğinde; besteci, aranjör ve şef Michael Abene'ın orkestrasyonu ile kendi bestelerini seslendiren, günümüz jazz dünyasının en hatırı sayılır saksofonistlerinden Joe Lovano ile, bu albüme ve günümüz jazz'ına dair mini bir telefon görüşmesi...

Yeni albümünüz Symphonica'dan bahsedebilir misiniz?

Albüm, Almanya'nın Cologne şehrinde, Kohner Filarmoni Konser Salonu'nda yapılan canlı kayıtlardan oluşuyor ve orijinal olarak Avrupa'da bir radyo yayını için yapıldı. Orkestrayı Michael Abene yönetiyor, bu proje için benim bestelerimin orkestrasyonlarını yaptı ve aynı zamanda programa Charles Mingus'un "Duke Ellington's Sound Of Love" isimli bestesini de dahil ettik. Yani program öncelikli olarak benim bestelerimi ve çalışımı ortaya koyuyor. Bunu özel yapan tam bir senfoni orkestrası ile kaydedilen tek bir performanstan oluşuyor olması.

Tam bir orkestra ile kaydettiğiniz ilk albüm mü bu?

Daha önce New York ve Avrupa'da büyük orkestralarla yaptığım şeyler olmuştu, ancak benim bestelerimin çalınması ilk kez oluyor.

Kompozisyonlarınızın bir filarmonik orkestrası tarafından çalındığını duymak nasıl bir deneyimdi?

Yazmış olduğum parçaları Micheal'ın orkestrasyonları ile yepyeni bir ışık ve harika bir atmosfer içersinde keşfetmek benim için çok heyecan vericiydi. Bana kendim olmam ve an içersinde yaratıcı olabilmem açısından çok fazla özgürlük sağladı. Benim için oldukça aydınlatıcı bir deneyimdi, bu orkestrasyonlarla yine çalmayı dört gözle bekliyorum. Umarım yakında dinleyebiliriz size yine İstanbul'da..

Evet, yıllar içinde çok kez geldim; enerji, hissiyat ve uygarlığın derin kökleri öyle güçlü ki orada, oldukça ilham verici. En son geldiğimde Saksofon Summit ile çalmıştık, Michael Brecker, Dave Liebman ve ben.

Micheal Brecker'ın vefatından sonra Saxophone Summit'te aranıza Ravi Coltrane katıldı, biraz Saksofon Summit'ten bahseder misiniz?

Temmuz'da Avrupa'da güzel bir turnemiz oldu, bu hafta da iki gece Boston'da çaldık. Bu topluluk oldukça özel, hem kendi müziğimizi hem de John Coltrane'in çeşitli dönemlerini keşfediyoruz, bu sıralar Coltrane'in "Seraphic light", "Cosmos", "Piece on Earth", "Expressions" gibi geç dönem bestelerine odaklanıyoruz. Her çalışınızda, gerçekten ilham verici anlar ve müzisyen olarak kim olduğunuz izdüşümü. Benim için bir senfoni orkestrasıyla kayıt yapmak, rahatlamak ve müziğin beni doğaçlamanın yeni dünyasına götürmesine izin vermek...

Amerika sınırları dışında icra edilen jazz hakkında ne düşünüyorsunuz?

Bugün jazz, nereli olurlarlara olsunlar müzisyenlerin birey olarak kendilerini buldukları yaratıcı bir müzik türü. Değişik enerji kombinasonları ile ortaya çıkan yeni müzik ve güzel jazz'ı yaratan etkiler heryerde var. Jazz nedir, jazz onu çalan insanlardan çıkan doğaçlama müziktir. Yani dünyanın heryerinden etkileyici müzisyenler var. Ben farklı yerlerden müzisyenlerle çalmaktan çok hoşlanıyorum.

Aynı zamanda Berklee Müzik Okulu'nda ders veriyorsunuz, müzik öğretmekle ilgili deneyimlerinizi paylaşır mısınız?

İstanbul'a son geldiğimde bir workshop yapmıştım ve çok yetenekli genç müzisyenler duymuştum, çalmayı nasıl öğrendiğimiz ve kendimize çalmayı nasıl öğrettiğimiz hakkında konuşmuştuk. Workshop'lar yaptığımda ya da ders verirken, kendi deneyimlerimi ve kendime çalmayı nasıl öğrettiğimi paylaşıyorum. Sound'ınızı geliştirmelisiniz ve sound'unuz müziğe olan yaklaşımınızdan gelir. Herkesin bilmesi gerek temel ve teknik şeyler tabi ki var, ama etkileyici ve ruh dolu olmak istiyorsanız enstrümanınızın çalış tekniğinin ötesine geçmelisiniz. Bunun gibi şeyler hakkında konuşuyorum...

Bu arada McCoy Tyner'ın "Sama Layuca" isimli bestesinde attığınız soloları dinlemeye doyamadım. Bu dörtlü ile çalmak nasıl bir deneyimdi?

Harikaydı, McCoy'la ilk olarak 1999'da Kaliforniya'da çalmıştık. Daha sonra 2006'da Yoshi's Club'da McCoy Tyner, Christian McBride, Jeff "Tain" Watts ve ben bir hafta boyunca çaldık ve bu iki gece kaydedildi. McCoy Tyner tüm zamanların modern jazz ustalarından biri, çok yaratıcı bir müzisyen. Çok ruhani biri, onunla olmak ve onun müziğini keşfetmek oldukça heyecan verici. Müziğin bestecisi ile beraber çalmanız, bir McCoy parçasını başka biriyle çalmanızdan oldukça farklı. Sahnede besteci ile beraber çalmanız size sahnede belli bir yön ve ilham veriyor.

Yaprak Melike Uyar
yaprakmelikeuyar@gmail.com

Peter Brotzmann...

2008 Kasım ayı içersinde bir canlı performans ve kayıt için İstanbul'u ziyaret eden, Avrupa özgür doğaçlama sahnesinin kurucularından olarak anılabilecek saksofonist Peter Brotzmann ile kariyerine ve Avrupa doğaçlama geleneğine dair bir sohbet...

Formal bir müzik eğitimi almadınız değil mi?

Üniversite'de sanat okudum; resim ve grafik tasarımı. Müzik hep bir yandaydı, biraz çalıyor olmak da iyiydi ama bunu bir meslek olarak yapacağımı düşünmemiştim. Genç yaşlarımda resim yapmakla ve sergilerle çok meşguldum. Ama müziği seçtim. Daha sonra beraber çalışacağım Hollandalı müzisyenler Misha Mengelberg, John Bennings ve Derek Bailey, Evan Parker gibi İngilizlerle iletişime geçtim. Yani müzik benim için her geçen gün daha çekici oldu. 1960'larda tanıştığım Amerikalı çocuklar zaman zaman Carla Bley ve Don Cherry ile çalmak üzere bir gruba katılmamı teklif ettiler. Yollarda, turnede olmayı ve bu insanlarla birarada olmayı sevmeyi öğrendim ve müzik daha önemli hale geldi. Müziği seçme konusunda kararımı vermiştim.

İlk dönemlerde geleneksel jazz grupları çalıyordunuz yani?

Okulumuzda bir jazz grubu vardı ve klarnetçi okulu bırakınca onun yerine geçtim. Evde ailemi ve köpeğimi çılgına çevirerek plaklardan çalmayı öğrendim (gülüşmeler). Sonraları bebop ve swing çalmak üzere yarı profosyonellere katıldım.

Özgür doğaçlamaya ilginiz ne zaman başladı?

Herşey birbiri ardına oldu. Müziğe ilk başladığım zamanlarda John Cage ekolüne ilgim olmuştu, sonraları Fluxus ile bağlantı kurdum.

Fluxus akımında La Monte Young gibi besteciler de vardı değil mi?

Evet, o da oralardaydı. Diğer bir yandan Charles Mingus, Don Cherry ve Carla Bley... 1960'ların ortalarında Cecil Taylor ile tanıştım. İki taraftan da etkilenmiş olduğum için şanslıyım, sadece jazz'a sıkışıp kalmadım. Cologne'e çok yakın bir kasabada yaşıyorum, o zamanlar Stockhausen bir elektronik müzik stüdyosu açmıştı Cologne'de. Yani bilgi edinebileceğim çok fazla yer vardı etrafımda. Çünkü hiç bir zaman bir müzik öğretmenim olmadı, her zaman ne yapmak istediğimi bulmak zorundaydım. İstediğimi seçmekte özgürdüm, stil umurumda değildi, umrumda olan müziğimi çalmaktı. Basçı Peter Kowald ile ve az önce bahsettiğim Hollandalı ve İngilizlerle tanışmam üzerine herşey başladı.

O zamanlarda müzik ortamı müthiş olmalı...

Evet, bugünlere kıyasla çok daha fazla iletişim vardı, kimsenin parası yoktu. Eğer bir konser verecekseniz, kimse size para vermiyordu. Ama hepimiz yollardaydık, eğer Amsterdam'da olan birşeyler varsa oraya giderdik ya da İngiliz müzisyenler Almanya'ya gelirlerdi. O yıllarda Almanya ilgili iyi olan şey, müzik ortamının çok güzel olması idi, hemen hemen bütün radyo kanalları bize yardımcı oldular, bir sürü kulüp vardı. Bu nedenle o dönemler Almanya müzikte buluşma noktası gibiydi. Don Cherry İsveç'in güneyinde yaşıyordu, ama bütün işleri Almanya'da kulüplerde, radyo kanallarında ya da festivallerdeydi. Yani oldukça canlı bir ortamdı.

Biraz Machine Gun döneminden bahseder misiniz?

1966'da kendi plak şirketimi kurdum, ve kendi üçlüm ile orası için kaydettim. Trio basta Peter Kowald ve davulda İsveçli müzisyen Sven-Ake Johansson'dan oluşuyordu. Grupla birkaç festivalde çaldık ve 1967'de For Adolphe Sax isimli albümü kaydettik. Sanıyorum ki doğaçlama müzik alanında ilk Avrupalı grubun ortaya çıkışıydı. 1968 Avrupa'da, özellikle Fransa ve Almanya'da

politik açıdan oldukça kaynayan bir dönemdi. Müzik politik duruşumuzu sindirmiş bir müzikti. "Machine Gun" ismi birçok yanlış anlaşılmaya yol açtı. Aslında Don Cherry ile çalışırken onun bana vermiş olduğu takma isimlerden biriydi. Tabi bu isimle bir süre kaydedince, politik bir duruş oldu. Diğer bir yandan o yılların müziği politik duruşu yansıtan bir ifade gibiydi.

Mesela Archie Shepp ve Max Roach gibi Amerikalı müzisyenler için de benzerini söyleyebiliriz...

Tabi ki, özellikle Amerikalı müzisyenler için tüm hayatları politik bir duruş gibiydi. Özellikle Archie Shepp, Charles Mingus ve Max gibi ciddi adamlar için... Washinton D.C.'deki ya da Detroit'teki ırk isyanları, ya da güneyde Malcolm X'in öldürülmesi unutulamaz. Çok zor zamanlardı. Amerikalı meslektaşlarımın bu problemleri vardı, bizim ise Avrupa'da başka problemlerimiz, özellikle Almanya'da savaşın ardından gelen nesil olarak yetişmişsen... Savaş bittiğinde 4 yaşındaydım. Nazilerin yönetimde ve hükümette olduğu bir dönemde büyüdük. Böyle bir dönemde yaşayınca, bu bir daha olmamalı; ordu ya da bunun gibi şeyler, hayır...

Tabiki babalarımıza neler olduğu konusunda sorular soruyorduk, ama bizim neslimiz hiçbir zaman cevaplar almadı, cevapları biryerlerde kendimiz bulmak zorundaydık. Yani o dönemlerde, çok naif ama bir o kadar da net bir şekilde, müziğimizle ve duruşumuzla dünyayı biraz olsun değiştirebileceğimizi düşünmüştük. Tabi bir zaman sonra bunun ne kadar naifçe olduğunu, hiç birşeyin değişmediğini görüyorsun. Bu sıralar sıkça yaşadığım bir deneyim var, özgür doğaçlama ve bu müzik hakkında konserden önce bir fikri olmayan bazı genç arkadaşlar gelip "Benim belli şeylere bakışımı değiştirdiniz." diyorlar. Yapabileceğimiz bu. Bazı genç arkadaşlar gelip bana bunları söyleyince hep çok mutlu oluyorum. Diyorum ki biri için birşeyler ifade etmişim, yaptığım anlamsız değilmiş ve bu benim için bir anlamda tatmin edici. Ama bahsettiğim dünyayı genel olarak değiştirmekti, bazı devrimler yapmaktı. Tabi ki çok naifçeydi bu...60lardaki Kore savaşı, A.B.D'nin Küba'ya müdahalesi ve bunun gibi saçma şeyler... Özellikle biz Almanlar, benim neslim, biz hiçbir şeye cevap almadık, bu grupların aktiviteleri çok vahşiceydi. Savaştan sonra çok kötü durumda olan çok iyi insanlar tanıyorum. Ben şanslıydım, çünkü müzik vardı. Dünyayı gezip görme imkânım oluyordu. Diğer kültürlerden ve insanlardan öğrenme şansına sahiptim.

Ormanda kaydettiğiniz Schwarzwaldfahrt albümünüzden bahseder misiniz?

Schwarzwaldfahrt Almanya'nın güney kısmında yer alan, oldukça büyük ve karanlık bir orman... Bir radyo kanalının teşviki ile oldu, orada program yapan oldukça ileri görüşlü bir radyocu ve yazar vardı. Han Bennink ve ben doğayı ve yürümeyi seviyoruz ve dedik ki neden bir kayıt cihazı alıp, arabaya atlayıp ormana gitmiyoruz? Tabi bunu yapmak için izine ihtiyacımız vardı, radyodan kullanımı kolay bir kayıt cihazı aldık ve ormanın yakınlarında bir kasabada konaklamak üzere yola çıktık. Kış zamanıydı, her yer kardı ve ortalıkta kimseler yoktu, gerçekten ıssızdı orman.

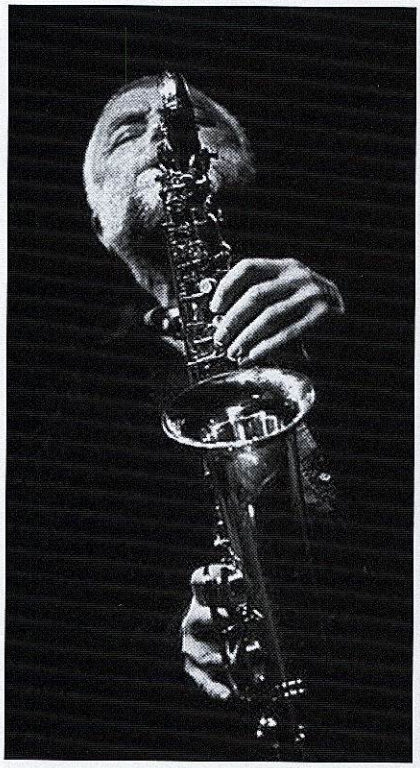

Geleneksel olarak tabir edilebilecek enstrümanlara ilginiz var mı?

Bunu uzmanlarına bırakmayı tercih ediyorum. Japonya'ya ilk ziyaretimde oldukça yaşlı bir shakuatchi ustasıyla tanışmıştım, flütlerinden birini bana hediye etmişti, evde güzel bir shakuatchi'm var yani. Ama bu insanlar ömürlerini bu enstrümanlara adıyorlar, ama benim için bu doğru değil sanki, tabi ki biraz çalıyorum. Ama belli şeyler belli ülkelere ve kültürlere aittir. Eğer Karaorman'a bir daha elimde shakuatchi ile gidersem bu pek doğru olmaz sanırım, doğru da tınlamaz (gülüşmeler). Büyük bir saygım var. Ama farklı kültürleri kaynaştırmanın pek yanlısı olduğum söylenemez. Geleneksel müzik icra eden Japon müzisyenlerle de Faslı müzisyenlerle de çalışıyorum. Ama belli bir raddeye kadar, müzikleri harmanlamayı hiç istemedim.

Böyle füzyonlar yaratmanın problemli olduğu çok durum var...

Afrika'da harika müzisyenler var mesela, 15 yıl önce Afrika'nın batısında turneye çıktım ve bir sürü iyi müzisyenle tanıştım. Bunlardan bazıları Avrupa'ya geldiler ve ilk gelişlerinde harika çalıyorlar, ikincisinde müzik değişmeye başlıyor, üçüncüsünde müzik elektronikleşmiş ve bir sürü aptal pop akımından etkilenmiş oluyor. Bence farklı kültürler oldukları gibi kalmalı.

Like a Dog Quartet'den ve Albert Ayler ile iletişimizinden bahseder misiniz?

1960'larda Albert Ayler, Heidelberg kentinde konuşlanmış Amerikan ordusunun müzik bölümündeydi. Orda sıkça çaldığım bir jazz kulübü vardı, ordudan bir sürü kişi gelip dinliyordu. Sonra birkaç yıl sonra, ilk Albert Ayler plağı çıktığı zaman –bu kaydı Kopenhag'da yapmıştı-, bu kulüpte konuşma imkânımız olmuştu. Minik kariyerlerimizde belli benzerlikler var, ben saksofon hakkında fazla bir şey bilmeden başlamıştım ve başından beri kendi tonumu ve sound'umu geliştirmek için çalıştım. Albert Ayler'ı ilk duyduğumda, "Oo! Benzer şeyler yapan biri daha var!" gibi hissetmiştim, tabi bir Amerikan geleneği de vardı müziğinde. Tabi medyanın ve dinleyicilerin tepkileri benzerdi "Hayır, bu müzik değil..." gibi... Bence bu oldukça müzikti. Bir yerlerde benzer şeyler yapan birinin olduğunu bilmek benim için güzeldi. En başından itibaren onun müziğinden hoşlandım. Like a Dog Quartet'i kurmaya karar verdiğimizde, Amsterdam'da bir kafede oturuyorduk ve hepimizin Albert Ayler'ı sevdiği ortaya çıktı. Ayler'ın melodileri hiç kullanmadık, bence metaryali alıp olduğu gibi çalmak doğru değil, müziğindeki ruhu kavramaya çalıştık ve ortaya çıkan yine kendi müziğimizdi. Grubun ismi benim bilgim dışında ortaya çıktı, bir gazete benden Albert Ayler ile ve ölümüyle ilgili bir makale yazmamı istemişti ve makale "bir köpek gibi öldü" cümlesi ile sonlanıyordu ve menejer bu cümleyi almıştı. Başta bir sürpriz olmuştu benim için...

Günümüzde Avrupa özgür doğaçlama sahnesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Pek iyimsel bakmıyorum... Amerika'da köklere dönüş gibi reaksiyonel bir durum söz konusu. Amerikalıların kendi müzik tarihleri var, onların kendi müziklerine bakışı Avrupalılardan oldukça farklı. Bir çok siyahi Amerikalı müzikten hayatını kazanmak adına ana akımlara yöneliyor. Ben hala yolculuk yapan, turnelere çıkan en yaşlılardan biriyim, bir sürü meslektaşım ve dönemdaşım artık fazla çalmıyor, eğitim veriyorlar ya da stüdyolarda yaptıkları işler var. Yaptığın şeye inanmak zorundasın, yoksa çok zor.

Bunu yapmaya karar verdiğimde zengin olmayacağımı, konforlu bir hayatım olmayacağını düşünmemiştim; ama asla şikâyet etmedim bundan, çünkü bir yandan oldukça konforlu bir hayatım var. Sürekli yolculuk ediyorum, istediğimle çalıyorum, oldukça şanslıyım. Başka insanların farklı tercihleri var, eğer para kazanmak istiyorsanız film ya da reklam müziği yapabilirsiniz mesela. Birçok genç müzisyen enstrümanlarına taktıkları elektronik aparatlarla uğraşıyor, benim felsefeme göre müzik, öncelikle iletişimdir. Bilgisayar ve çeşitli aygıtlarla yaptıkları şeyler iletişime yer bırakmıyor.

Çünkü jazz müziği her zaman tanınabilir olmuştur, mesela Thelonious Monk ya da Bud Powell'ın piyano çalışını duyduğunuzda bunu ayırt edebilirsiniz. Belki biraz eski kafalıyım ama müziği algılayış şeklim bu. Bugünlerde müzik okullarından konservatuarlardan, saksofonuna dair tüm teknik bilgiyi, armoniyi, kompozisyonu bilerek bir sürü müzisyen mezun oluyor. Ama sahneye çıktıklarında söyleyecekleri bir şey yok, bu yüzden dersler ya da workshop'lar verdiğimde, jazz müziğin ya da genel olarak müziğin needen geldiğini anlatmaya çalışıyorum. Müzik onu yaratan birey olmadan hiçbir şeydir bence...

RÖPS

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

Spyro Gyra tekrar Türkiye'deydi

Geçtiğimiz Kasım ayında bir efsane tekrar Türkiye'ye geldi. 25 yılı aşan müzik kariyerlerine 29 albüm ve 7 Grammy ödülü sığdıran dünyaca ünlü Amerikalı pop jazz grubu Spyro Gyro ile İstanbul Jazz Center'da çılgın kalabalıktan uzak ama müzisyenlere yakın bir sohbet etme fırsatım oldu.

Spyro Gyra Jazz'ı R&B, funk ve pop öğelerini harmanlayan müzikleriyle dünya genelinde bugüne kadar 20 milyondan fazla albüm satmış bir grup, her şeyin "download" edilebildiği bir dünyada bu gerçek bir ticari başarı. 2006 yılında yayınladıkları "Wrapped In A Dream" albümleriyle kariyerlerinde 8. defa Grammy'ye aday oldular. Grubun kurucusu Alto saksofoncusu ve bestecici Jay Beckenstein, ona piyano ve klavyede Tom Schuman, gitarda Julio Fernandez, bas gitarda Scott Ambush ve davul -perküsyonda Bonny Bonaparte eşlik ediyorlar. Birbiri ile son derece iyi uyumlu, mükemmel müzisyenlerden oluşan tabanca gibi bir grup.

Bilenler bilir, grubun ikinci albümlerinde yer alan "Morning Dance" adlı parça çağdaş jazz müziğinin klasikleri arasında yer alıyor ve bu türde yayın yapan radyolarda hala sıklıkla yayınlanıyor. Spyro Gyra'nın 2001 yılında yayınladığı "In Modern Times" ise ulaşılması güç bir rekora imza atarak Billboard Modern Jazz listesinde 64 hafta boyunca üst sıralarda yer almıştı.

Ben yıllar önce Jazz Dergisi'nde grubun 20. yılı kutlanırken bir yazı yazmışım, onlarla konuşmaya gitmeden önce bu yazıyı çıkarttım ve tekrar okudum. Onları tanımadan, daha doğrusu sadece albümlerinden tanıyarak ve araştırma yaparak şunları söylemişim:

Spyro Gyra yirminci kuruluş yıllarını yepyeni bir albüm ile kutluyor, "20/20". Peki, bu iki yirmi ne ifade ediyor. Grubun kurucusu saksofoncu Jay Beckenstein'e göre bu albüm başlığı yirmi yıl öncesi olduğu kadar yirmi yıl ötesini de çağrıştırıyor. 1979'da hit olan "Morning Dance"dan beri Spyro Gyra müzik dünyasına artik bir daha çıkmamak üzere girdi ve her gün daha da iyiye gidiyor.

Grubun kurulduğu yıllarda böylesine popüler olabileceğini kimse düşünmemişti. Her şey grubun ilk klavyecisi Jeremy Wall ve Beckestein'in bir kulüpte keyif için yaptıkları jam session'lardan doğdu. Daha sonra kulübün sahibi artik düzenli olarak çalmaya başlayan grubu tanıtmak için bir isim aradı. Beckestein biyoloji derslerinden hatırladığı bir ismi şaka olsun diye önerdi; "spirogira", ama yanlış yazılma sonunda bu isim "Spyro Gyra" olarak lanse edilince müzik dünyasının efsanelerinden biri doğmuş oldu. İlk projelerini 16 track bir kayıt stüdyosunu kiralayarak gerçekleştirdiler. Grubun elemanları dışarıda ayrı ayrı işlerde çalışarak kazandıkları paralar ile stüdyo kirasını denkleştirdiler. İşe en alt seviyesinden başladılar. İlk albümlerinin 500 tanesini bir otomobilin bagajına koyarak sokakta sattılar. Derken bir radyo istasyonu onların albümünü yayınladı. Beckestein bu albüm için şunları söyler: "Bu çalışmamızı dinlerken ileride bizi popüler yapacak olan şeylerin tohumlarını işitiyorum. O zamana göre çok ileri ve yaratıcı bir albüm idi bu. İlk anda dinleyene tuhaf gelen bir karışımı içeriyordu. İçinde jazz, R&B ve hatta Karayip müziği bile vardı. O zamanlar insanlar bu yeniliğe ne tepki vereceklerini bilemediler. Bu gün baktığımda ise her şey ne kadar alışılmış gözüküyor."

Sypro Gyra yıllar içerisinde tüm zamanların en başarılı turne gruplarından biri oldu ve hep popüler kalmayı başardı, her zaman çok se-

vildi. Onların müziğini katogerize etmek de zor. Gelenekçilere göre çok "pop" idi. Fusion severler için ciddiye alınamayacak kadar hafif idi. Ama yıllar geçti, jazz müziği çeşitli akımların içerisinde yeni şekillere büründü ve Sypro Gyra'da bu yeni dünyada yumuşak jazz tarzında özel bir referans noktası oldu. Gene Beckstein'in şu sözleri grubun felsefesine çok güzel ışık tutuyor:

Geçmişte bizi ciddiye almayan birçok insanın bu gün müziğimizi jazz olarak kabul etmesi ve saygı göstermesi çok matrak bir şey. Çoğu zaman saflık sevenler kendi sanat anlayışlarını kıskançlıkla korurlar.

İlk önceleri bizim gibi birçok müzik sitilini birbirine karıştıran bir grubun neler yaptığını anlamadılar. Ben Jazz müzisyeni oldum çünkü jazz bana pop müziğinin katı yapısından kaçabildiğim bir özgürlük sağladı.

Tek istediğim şey müziğimin sitili ile değil içeriği ile değerlendirilmek. Son tahlilde sanat kendini çeşitli çerçevelerde ve stillerde ifade eder, zaten müzik de bu yüzden çalınan bir şeydir, bir çeşit ifadedir.

İstanbul Jazz Center'da tanıştığımız zaman onlara kendileri hakkında ilk yazı yazdığım zamandan beri aklımda olan soruyu sordum. Kendisinden başka insanlarla işbirliği yapma konusunda gerçekten özürlü bir milletin çocuğu olarak bunca uzun yıl nasıl olup da birlikte çalmayı başarmışlardı. Sorunun cevabını Jay Beckstein verdi:

Bu yıl birlikte çalışmaya başlayalı tam 30 yılımız doldu, sanırım çok şanslıyız, sadece birlikte çaldığım müzisyenler değil gruba değişik yönlerden destek veren tüm arkadaşlarım son derece makul, zeki, yetenekli ve çalışkan insanlar. Aramızda hiçbir zaman saçma sapan ve anlamsız bir kırgınlık, anlaşmazlık olmadı. Ayrıca bu grupta son derece demokratik bir ortam vardır, herkes için eşit fırsat ilkesi ile çalışırız, kimse eşlikçi değildir, herkes yaptığımız müziğe katkıda bulunur. Sanırım bir arada kalabilmemizi sağlayan en önemli özelliklerimizin başında bu geliyor. Ama başka faktörler de var. Bu başarıda grubun patronu olarak benim de ciddi bir katkım oldu.

Siz sadece grubun lideri ve saksofoncusu değil aynı zamanda bir bestecisiniz, bu yönleriniz grubu nasıl etkiliyor?

Ama bu grupta zaten herkes besteci, bu da bizleri bir arada tutan şeylerden birisi, herkesin yeteneklerini sunabileceği geniş alanlar var, herkes önemli bir rol oynuyor.

Çok eskiden sadece ben beste yapar ve grubu bir arada tutardım ama artık durum farklı, şimdi herkesin yaratıcılığını ortaya koyabildiği bir ortam var.

Bir şey daha eklemeliyim, bu grup çok sık olarak bir arada çalışıyor ve çalıyor. Burada çalışarak hayatınızı bir müzisyen olarak kazanabilirsiniz. Ayrıca birçok iyi yerde çalıyorsunuz.

Grubun çok özel ve kendine has bir sesi var. Her şeyin birbirine benzediği jazz'da birçok şeyin zaten çoktan keşfedilmiş olduğu bir dünyada nasıl olup ta bu farklılığı yakalayabiliyorsunuz?

Sanırım bu farklı ses bizim gruptaki müzisyenlerin bireysel farklılıklarından geliyor. Benim saksofon sesim diğer saksofonculardan farklıdır, iyi yönde de kötü anlamda da farklıdır, beni dinlerseniz benim saksofon çaldığım bellidir. Bu farklılık gruptaki diğer müzisyenler için de geçerli. Müzik stilimiz ile ilgili bir şey değil çünkü grup olarak çok farklı şeyler çalıyoruz. Müziğe çok yönlü olarak yaklaşıyoruz. Otuz yıldan beri grubun lideri olarak çala çala sanırım artık ben sadece kendi kendime benzediğim noktaya geldim.

Peki, ekonomik olarak dünya kötü durumda iken duygusal sizce grup nereye gidiyor?

Zor zamanlar sizi sadece elinizde olana daha çok şükür etmeyi öğretir. Kendim için konuşursam şunu diyebilirim. Geçen sene şikayet ettiğim hiçbir şeyden şikayet etmiyorum, hala çalışabildiğim için de çok mutluyum.

Ziyaret ettiğiniz bunca değişik ülkeden neler öğrendiniz?

Şunu öğrendik diyebilirim, nereye giderseniz gidin, insan hep aynı insanmış. Teke tek insan olarak bakarsak hepimizin benzer yönlerimiz farklı yönlerimizden daha fazla. Dünyanın her yerinde insanlar sizi beğenmek ve sizin tarafınızdan beğenilmek istiyor. Ama diğer yönden her ülkede farklı kültürel ve sanatsal birikimler var. Dünyanın her bir köşesinin farklı tadı var, farklı lezzetli yemekler, farklı lezzette müzikler, hepsi birbirinden farklı şeyler. Giyim tarzları, kibarlık kuralları var ama son tahlilde hepimiz aynıyız, aynı şeyleri seviyoruz ve istiyoruz. Barış istiyoruz, aşk istiyoruz, ailelerimizin mutlu olmasını istiyoruz. Çocuklarımız için iyi bir gelecek ve onların güçlü olarak yetişmesini istiyoruz.

Değişik ülkelerin bizim kendi müziğimize benzemeyen müziklerini dinlemeyi seviyoruz. Türkiye gibi bir ülkeye geldiğim zaman batı tarzı pop çalan Türk müzisyenlerin ne çaldığı ile pek ilgilenmiyorum. Ama geleneksel Türk müziklerini dinlemeyi seviyorum çünkü onların kendine özgü bir tarafı var ve onları dinlerken kendi müziğim için farklı bir ilham alabilirim

Türk jazz müzisyenlerine yetişkin bir müzisyen olarak ne mesaj vermek istersiniz?

Bu sorunun cevabı o müzisyenin içinde olduğu seviye ile doğrudan doğruya ilgili bir şey.

Amatör seviyede olan ve bu işe yeni başlamış genç bir müzisyen için eski ustaları dinlemek onların ne yaptığını anlayıp kopya etmek yararlıdır. Onların sesini, tekniklerini anlamak ve onlar gibi çalmak ilerleme yolunda bir adım olur.

Ama yetişkin müzisyenler için durum farklıdır, artık eski ustaları kopyalamanın ve tekrarlamamın faydası kalmaz, onlara tavsiyem şu: Asla başkaları gibi olmayın, gidin, araştırın ve kendi sesinizi bulun. O ses sizin kişiliğinizin ifadesi olacaktır. İnsanlar sizi o ses sayesinde sürüden ayıracaktır. Sizi değerli yapan farklı bir sesinizin olmasıdır. Kısacası üst seviyede bir müzisyen için mutlaka kendi özel sesini bulması kendisi olması gerektiğini düşünüyorum.

Peki, size göre günümüzde jazz nereye gidiyor?

Bilmiyorum, zaten sadece jazz değil birçok şeyin günümüzde ne yönlere gittiğini söylemek mümkün değil, her şey çok hızlı değişiyor. Ama şunu biliyorum, bence jazz en karmaşık ve insanı zorlayan iletişim dillerinden birisi. Çok zor bir müzik ama bu zorluk onu aynı zamanda uğraşana da en çok ödülü sağlayan müzik haline getiriyor. Bu zorluk aynı zamanda onunla uğraşan müzisyenlere en büyük gelişme fırsatını sunmak demek. Jazz dili son derece karmaşık ve büyüleyici ve bu yüzden ben jazz'ın asla yeryüzünden silinmeyeceğini düşünüyorum. Dünyanın popülarite olarak ona hak ettiği yeri verip vermeyeceğinden şüphem var. Jazz her zaman diğer müziklerden beslenen üst düzey bir sanat olarak var olmaya devam edecek. Jazz'ı iyi çalabilmek için ona gerçekten büyük emek vermek gerekiyor. Ona ulaşmak isteyen müzisyenler her zaman olacak.

Jay benimle konuşmaktan önüne gelen enfes tavuk yemeğine göz atamamıştı bile. Bana böyle bir tabağın sunulmayacağı da kulüpte bulunduğum süre boyunca gördüğüm düşük yoğunluklu misafirperverlikten belli idi, ona acıdım ve yeterince konuştuk, daha çok konuşursan jazz'a ulaşmış olsan bile tavuğa ulaşamayacaksın dedim. O yemek yerken grubun klavyecisi Tom Schuman röportaj nöbetini devir aldı:

Benim Jay ile tanışmam tam 34 yıl oldu, o zamandan beri de hiç ayrılmadık. O zamanlar Fender Rhodes ve piyano çalıyordum, Jay ile çalışmaya başlayınca piyanomun üstü bir dolu klavye ve diğer elektronik aletler ile doldu. Elektronik olarak benim alanımda ne çıksa

parayı basıp almak zorundayım ancak bu şekilde en son yenilikleri takip edebiliyorsun.

Otuz yıllık beraberliğin gerisinde şu var, hepimiz bu grubun ve yaptığı müziğin iyi olduğunu, iyi bir katkı yaptığın müddetçe seni değişik yerlere, müziklere doyumlara ve boyutlara taşıyacağını bilecek kadar akıllı insanlarız. Ben bunu her zaman bildim. Ayrıca Jay'in karşımıza çıkabilecek tüm engellere rağmen bu grubu sürdürebilecek ve ilerletebilecek bir insan olduğunu biliyorum. Ekonomik zorluklar, finansman gibi birçok sıkıntıyı aşabilecek bir insan o. Bence tüm bu güçlüklerin ortasında hala çalışabiliyor olmamız bir mucize ve ben hala onun veya kurduğu organizasyonun bunu nasıl başarabildiğini anlamıyorum. Kişisel olarak ben hala dünyayı gezen bir grupta çalışabilmekten dolayı çok mutluyum. Sizin gibi insanlarla tanışmaya değişik dinleyici topluluklarına çalmaya devam ediyorum.

Peki, sana göre müziğinizin özelliği ve farkı nedir

Julio Fernandez ve ben çok eskiden beri Jay ile birlikteyiz. Gruba aldığımız diğer kişileri de kendi müzik anlayışımıza göre seçtik. Jay'in söylediklerini duydum, onun görüşüne ben de katılıyorum. Bizim müziğimizi özel yapan tüm grup üyelerimizin kişisel farklılıklarının yarattığı bir şey. Tabi bizi bir arada tutan asıl karakter ise grubun lideri Jay'in ta kendisi. Grubu Rolling Stones'a benzetirsek o da bizim Mick Jagger'imiz oluyor. Bir grup üyesi olarak şunu diyorum, Mick Jagger olmasa idi Rolling Stones olmazdı. Jay bizim asıl sesimizdir.

Peki bir de sana göre jazz nereye gidiyor, düşüncelerini öğrenmek istiyorum;

Bence jazz sonunda bizim çaldığımız bu müzik olacak; şaka bir yana ben her zaman jazz olacak çünkü jazz demek iletişim demektir. O tüm kültürleri birleştiren ortak bir dil ve diğer ülkelerin dilini öğrenmekten de daha kolay. Dünyanın neresinde çalarsanız çalın, hangi ülkede olursanız olsun sizi jazz müzisyeni olarak kabul ederler ve müziğinizle söylediğimiz şeyi anlarlar. Şimdiye kadar gidip de kabul görmediğimiz yer oldu mu Jay?

Jay'in tavuktan dönüşü muhteşem oldu, son lokmayı yutarken top onun ayağına inmişti bile.

Son tahlilde hayır ama bazı ülkelerin kültürlerinde tepkiler farklı olabiliyor, onları müzikle ayağa kaldırarak dans ettirmek zor olabiliyor. Ancak onların nasıl tepki verdiğini öğrenmek ve ona göre davranmak mümkün. Bizim müziğimizin yüzde 90 enstrümantal müzik olması da bu açıdan çok faydalı oluyor. Herhangi bir dil sorunumuz yok, gittiğimiz yerde kimse İngilizce bilmese de fark etmiyor. Zaten müziğin kendisi evrenseldir. Bu yüzden de nerede çalarsak çalalım insanlar ifade ettiğimiz duyguları anlıyorlar. Her insan bir şekilde müzik ile ilgilidir ve onda kendisinden bir şeyler bulur. Müziğe söz ilave etmek aslında ona şiir katmak demektir. Bir anda müziğiniz ile dinleyiciniz arasında büyük bir engel oluşturabilirsiniz. Çin'de İngilizce sözlü bir şarkı söylemek bu duruma bir örnek olabilir. Yapacak fazla bir şey yoktur. Gerçi şimdiye kadar ana kıta Çin'de hiç çalmadık ama Hong Kong'da çaldık çok iyi tepkiler de aldık. Benzer bir örnek olarak Japonya'yı verebilirim, oradaki dinleyici çok kibar ve az tepki veriyor, bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kaldık. Ayağa kalkıp dans etmiyorlar zaten kalktıklarında ise güvenlik koşarak ayağa kalkanları oturtuyor. Ama bu şekilde dinleyicimize göre çalmayı da öğrendik. Küçük kulüplerde de büyük statlarda da çaldık. Dün akşam Eskişehir'de idik, galiba bizi dinleyen 700 kişi vardı, çok hoşumuza gitti.

Yediğiniz içtiğiniz sizin olsun, inşallah tekrar buraya gelir sizi seven dinleyicileriniz ile buluşursunuz. Biraz sonra sahne almanız gerekiyor, son olarak Türkiye'den eve ne götürdüğünüzü sorabilir miyim?

Çok güzel bir şehir İstanbul, bu sabah kalktım ve Ortaköy'de etraftı gezdim, caminin yanında oturdum. Ezan sesini duydum, çok etkileyici idi ve hemen teybe aldım. Duyduğum ses gerçekten dürüst ve saf bir sesti, beni dua etme havasına soktu, içimden kalkıp camiden içeri girip dua etmek geldi. Diğer camilerden de ezan sesleri gelmeye başladı ve tüm sesler birbirine karıştı. Bir anda ruhumla baş başa kaldığımı hissettim, kendi ölümlüğümü düşündüm. Benim için çok özel bir andı. İyi ki o güze sesi kaydetmişim, İstanbul'dan ayrılırken yanımda götürdüğüm şey de bu olacak. Ne zaman aynı şekilde ruhumla baş başa kalmak istesem o bandı dinleyeceğim.

Oradan ayrılırken kendi kendime sordum, acaba ezan sesindeki derinliği fark edebilme ile 35 yıldır aynı grubu başarıyla bir arada tutarak, para kazanarak sürdürebilmek arasında bir bağlantı var mı?

Bence bazı insanlar dünyanın neresinde olursa olsun güzelliği fark edebilecek bir ruh sezgisine sahip, güzellik de onları diğer insanlardan farklı boyutlara taşıyabiliyor. Ben de Jay'den ayrılırken eve bu bilgelik dersini götürdüm, şimdi sıra Ortaköy'e gidip farklı bir gözle bakmaya geldi.

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

KURT ELLING İLE İKİ ARADA BİR DEREDE SOHBET

Emra İşlek

Kurt Elling'in İstanbul'a tekrar geleceğini öğrendiğimde çok mutlu oldum, iki yıl önce onu Akbank Jazz Festivali kapsamında Aya İrini Kilisesinde dinlemiştim ama tanışma ve sohbet etme şansımız olmamıştı. Geçen sene Nardis'e geldiğinde de kaçırmıştım. Bu sefer çalıştığım yerin hemen burnunun dibindeki konser salonuna geliyordu ve bu fırsatı kaçırmak istemiyordum. Önce onu dinlediğim konser için yayınlanan basın bültenini okuyarak kendimi buluşmaya hazırladım:

Kurt Elling, kompozitör, aranjör ve şarkı yazarı kimliklerinin yanında, jazz dünyasının en önemli vokalistlerinden biri olarak kabul ediliyor. Elling'in efsanevi Blue Note Record tarafından yayınlanan altı albümü birden Grammy ödülüne aday gösterildi. 2000 yılından bu yana Downbeat ve Jazz Times geleneksel okur anketlerinde zirveden inmeyen Elling Avrupa'dan Japonya'ya, Kanada'dan İsrail ve Avustralya'ya kadar çok sayıda ülkeyi kapsayan başarılı turnelerini sürdürüyor. Bugüne kadar en iyi erkek vokalist kategorisinde Jazz Journalists Association ve Academie du Jazz in Paris'nin The Prix Billie Holiday ödüllerini kazanan sanatçı dört oktavlık zengin bariton vokaliyla tanınıyor. Elling, son albümü Man In The Air ile Pat Metheny, Herbie Hancock, John Coltrane, Bobby Watson ve Joe Zawinul gibi efsanevi isimlerin klasiklerine yepyeni bir yorum getirmişti. University Of Chicago's Divinity School mezunu olan ve 2003 yılında The National Academy of Recording Arts and Sciences başkanlığına seçilen Kurt Elling, bugünlerde önümüzdeki yıl yayınlanacak yeni bir albümün yanısıra, bir oyun ve senaryo hazırlığını sürdürüyor.

Bu yıl İş Sanat'da yapılacak konser için hazırlanan basın bülteninde onun yeni çalışmalarından da bahsediliyordu:

Kurt Elling jazz standartları ve yeni bestelerin yanı sıra Wayne Shorter, Keith Jarrett, Dexter Gordon ve Pat Metheny gibi ustaların doğaçlama sololarına Rilke, Kerouac, Neruda ve Mevlana esinli sözler ve imgeler taşıyan sanatçı, "vocalese" denen bu tekniğin de en iyi uygulayıcısı olarak kabul ediliyor. İş Sanat'a dörtlüsüyle konuk olacak ünlü müzisyen, kimilerine göre Satchmo ve Mark Murphy'nin tahtının sahibi olarak da gösteriliyor. Elling'in zekâ ve derinlik taşıyan bariton sesi Kasım ayının en unutulmazlarından biri olmaya aday.

Konseri izledikten sonra bu kehanetin ne kadar doğru çıktığını düşündüm ve daha önce kuliste yaptığımız 5 dakikalık kısacık sohbette konuştuğumuz şeyleri hatırladım, ona son iki albümü olan "Man in the Air" ve "Night Move" arasında ne gibi farklar olduğunu sormuştum ama o öncelikle İstanbul intibalarını benimle paylaşmayı tercih etmişti:

Genel olarak jazz dinlenmesi zor bir müziktir ama biz çok şanslıyız, nereye gitsek iyi bir dinleyici kitlemiz oldu. Özellikle de İstanbul'da. En son geldiğimizde Akbank Jazz Festivali konserde çalmıştık. Daha sonra da Nardis Jazz Kulübünde çok hoş bir gecemiz oldu, Nardis son derece sıcak bir jazz ortamı, orada çalmaktan çok büyük bir keyif aldık. Bu sefer eski ve yeni albümlerden parçalar çalacağız, eski çalışmaları bilenler için de bizi ilk defa dinleyecekler için de sürprizler olacak. Herkesin eğlenmesini ve yaptığımız müzikten hoşlanmasını istiyoruz. Müzik her şeyden önce açık yürekli olmayı ve yüreğindekini cömertçe insanlar ile paylaşmayı gerektirir.

Son iki albümlerimiz arasındaki farka gelince; Bunu kesin bir ifadeyle söylemek kolay değil, her şeyden önce iki albüm arasında sonik farklar var, örneğin "Man in the Air"de vibrafon var ve bu albümün genel havasını çok etkiliyor. İkisinin de düzenlemeleri birbirinden çok farklı ve dolayısıyla farklı enerjileri var, gerçekten de adının ima ettiği gibi "The Man in the Air" havada bir adam gibi duygular veriyor.

"Night Moves"da ise birçok farklı müzisyen var ve ayrıca albümde bir de yaylı dörtlüsü yer alıyor. Onun daha fazla farklı yönlere açılımı olan bir albüm olduğunu düşünüyorum ve hissediyorum.

Kendisi hakkında okuduğum bir web sayfasında Kurt için Mel Torme, Frank Sinatra, Cab Calloway gibi müzisyenlerin ruhunu taşıyor diye bir cümle okuduğumdan bahsettim, acaba bu büyük müzisyenlerden neler öğrenmiş olabildiğini merak ediyordum. Ona ayrıca şu an nerede olduğunu ve nereye gittiğini sordum.

Onların her birini dikkatle izledim ve neler yaptıklarını öğrenmeye çalıştım. Her birisinin farklı büyük yönü var, elimden geldiğince o yönleri öğrenmeye ve öğrendiklerimi hazmetmeye ve içselleştirmeye çalıştım. Ruhsal olarak nereye gittiğimi söylemem çok zor, yaşam ancak yaşadıktan sonra dönüp arkanıza baktığınızda neler olup bittiğini anlayabildiğiniz, neyin neden gerçekleştiğini görebildiğiniz bir şey. Bugün arkama baktığım zaman kendi geçmişimde bir dolu sıkı çalışma, yapılmış hatalar ve kazanılmış zaferler görüyorum. Ayrıca gerçekten iyi müzik yapmaya çabalanmış geceler, arkadaşım ve piyanistim Laurence Hobgood ile geliştirilmiş derin bir dostluk var. Kurt Elling markasının oluşturulmasında onun büyük bir katkısı oldu. Bütün düzenlemelerimi o yaptı. Yıllardan beri varlığımızdan haberdar olarak konserlerimize gelerek albümlerimizi alarak bizi ellerinden geldiğince destekleyen insanlar var. Bence tüm bunlar geçmişe bakınca epey yer tutan şeyler.Ben Chicago'da hiç kimsenin tanımadığı bir insan iken bugün birçok hayranı olan bir müzisyen haline geldim.

Az bir şey değil bu. Müziğe Divinty Church Kolejinde başlamıştım, bu teolojik olmaktan çok akademik ve felsefe ağırlıklı bir eğitim idi. Ama bunların arasındaki ayırım çizgisi de epey belirsizdir, birisinin nerede başlayıp nerede bittiğini, ötekinin nerede başladığını çok ayıramazsınız. Ama şurası muhakkak, ben bir rahip olmak üzere eğitim almadım.

Chicago çok derin bir müzik geçmişi olan bir kenttir, birçok önemli müzisyen buradan geçmiştir. Ben Charlie Parker ve Dizzy Gillespie gibi dev isimlerle çalışmış müzisyenlerin içinde büyüdüm. Bunlar bana kendi sahnelerinde orkestralarında yer verdiler hatta bundan da öte beni olduğum yerden tutarak buraya çektiler. Bir başka anlamda da bana hayat verdiler. Hepsine minnettarım.

Ayrıca Yellow Jackets'den Bob Mintzer, Charlie Hunter, Peter Erksine, Clayton Hamilton Orchestra gibi değerli müzisyenlerle çalışma fırsatım oldu.

Tabi birlikte çalışmak istediğim halde fırsat bulamadıklarım da oldu, kim Wayne Shorter ve Herbie Hancock ile çalışmak istemez ki. Brad Mehldau ile de çalışmak isterdim, beğendiğim birçok büyük jazz müzisyeni var.

Geçmişi bırakıp biraz da geleceğe yöneldik ve ben ona gelecekte nasıl hatırlanmak istersin diye sordum.

Elimden geldiği kadar iyi müzik yapmaya ve başta Laurence olmak üzere tüm müzisyen arkadaşlarımla iyi işbirlikleri yapmaya çalışıyorum. Müzik felsefemiz hem geleceğe yönelik yeni deneyler yapmak hem de geçmişin birikimini bizimle birlikte geleceğe taşımak. İstiyoruz ki jazz'ı hiç bilmeyenler onu iyi bir müzik olarak tanısınlar ve ondan büyük bir heyecan duysunlar. Jazz konusunda referans temeli olanların da yaptığımız müzikten büyük keyif almasını istiyoruz.

Günümüzde jazz denen şeyin ne olduğu ne olmadığı bir yandan tartışılırken bir yandan da onun nereye gittiği tartışılıyor. Kısacık zamanımız içerisinde Kurt'un bu konuda neler düşündüğünü de öğrenme fırsatım oldu:

Jazz adına doğrusu çok zor günlerden geçiyoruz, bana göre bir dağılma süreci yaşıyoruz ama bir yandan da daha çok yaratıcılığın ve innovasyonun önem kazandığı bir jazz dünyasına doğru ilerliyoruz. Böyle bir dünyada dinleyiciler ile iletişim daha da önem kazanıyor. Bahsettiğimiz bu dağılma süreci içerisinde bir kaosun varlığından söz edebiliriz çünkü insanların tam olarak aradıkları müzikleri bulmalarını kolaylaştıracak bir filtre sistemi henüz gerçekleştirilmedi.

Günümüzde teknolojideki gelişme müziğin hızlı ve etkin olarak çok büyük kitlelere iletilmesine imkan sağlıyor. Ama yine aynı teknoloji yetenekli yeteneksiz herkesin kendi gürültülerini kolayca etrafa saçmalarına da yardımcı oluyor. Bu oluşum sanıldığı gibi ne müzik ne de müzik dinleyicisi için iyi bir şey değil.

Kurt Elling bakın teknolojinin sürüklediği bu dünyayı nasıl görüyor ve bir müzisyen olarak ona göre dünya nereye gidiyor:

Dünyanın nereye gittiğini bilemiyorum ama keşke bilebilse idim derim. Belki bu şekilde milyoner olurdum. Yanlış anlama ama paraya önem veriyorum, çok param olsa önce ailemi daha rahat yaşatmayı düşünürdüm.

Daha sonra da Chicago'da bir jazz kulübü açardım. Bunu da sadece bir kulüp olarak değil, okul sonrası jazz eğitimi de verilen bir yer olarak düşünürdüm. Hatta şöyle de diyebiliriz, müzik adına her şeyin yapıldığı bir toplumsal kültür merkezi. Çok da iyi olurdu. Ayrıca param olsa idi albüm şirketlerinin baskısından ve yönlendirmesinden de kurtulur her yeni projenin olabildiğince iyi şekilde üretilmesini sağlamaya çalışırdım. Daha iyi kayıtlar yaptırabilirdim.

Paranın bir kısmı ile de bazı politik hareketleri desteklerdim. Seçimleri Obama kazandı, çok şükür bu seçimin dünyaya ve Amerika'ya birçok iyi şey getireceğine ve Amerika'nın dünya üzerindeki ilişkilerini yeniden iyileştireceğini umuyorum. Barack Obama ile birlikte yemek yemedik ama kendisi bizim şehrin senatörü idi. Onun kariyerini birçok insandan daha yakın takip ettim, başarısı beni çok etkiledi. Ondan çok umudum var, her kararı ile mutabık olmasak bile onun dünyaya iyi şeyler getireceğine ve Bush'un yarattığı olumsuz izleri sileceğine eminim.

Sohbetimiz bittikten sonra onu röportaj yapmak üzere bekleyen televizyon ekibine doğru yürürken gözü İş Sanat'ta konser vermiş sanatçıların fotoğraflarının olduğu panoya takıldı, üzerinde Zeki Müren anma konseri yazılı fotoğrafa bakarak bu Zeki Müren değil dedi. Onun bir anma konseri olduğunu ve Zeki Müren'in ne yazık ki artık yaşamadığını söyledim. Çok üzüldü.

Ben de çok şaşırdım ve ona Zeki Müren'i nereden tanıdığını sordum. Meğer Kurt Elling tıpkı Mevlana'ya duyduğu ilgi gibi Türk Müziği'nin bu çok değerli sanatçısını tanır, müziklerini dinlermiş. Ne ilginç değil mi, gerçekten güzel ve yürekten yapılan müzik kültürler ve sınırlar ötesi bir boyut kazanıyor. Ben Kurt Elling ile iki arada bir derede konuşabildim, ona gençler için bir tavsiyen var mı diye soramamıştım, ama eğer sorabilseydim bana herhalde bunu söylerdi:

Müziğiniz yürekten olsun, güzel olsun, o zaman bu dünyada erişemeyeceğiniz hiç kimse olamaz, belki onlara eriştiğinizi yaşarken bilemezsiniz ama beden gider güzellikler baki kalır bu kubbede.

Tuncel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

AHMET KADRİ RİZELİ JAZZ ALLA TURCA

Nezih Yeşilnil, Ahmet Kadri Rizeli, Cem Aksel, Nail Yavuzoğlu

Albümü ilk defa elime alınca içimden Ahmet Kadri Rizeli'ye şöyle demek geldi:

Azizim! Siz tanınmış bir kemençecisiniz, nenize gerek gümüşlü zurna, yani jazz albümü.

Gerçi bu lafın aslı "sen bir fakir çingenesin nene gerek gümüşlü zurna"dır. Evet, lafın aslı budur ama teşbihte hata olmaz, hatasız teşbih de olmaz. Sonunda kafamdaki soru şişede durduğu gibi durmadı ve gerçek bir İstanbul beyefendisi ve kemençe üstadı olan Ahmet beye tarafımdan soruldu. O da gayet doğal olarak cevap verdi:

Efendim yerinde bir soru sordunuz, öyle gözüküyor ki demek henüz müziğe doyamamışız, bu albüm onu gösteriyor. Nail Yavuzoğlu ile uzun yıllardan beri birlikte çalışıyoruz, kendisi ile bu tip denemeler yapıyorduk. Sahne çalışmalarımızda türküleri jazz tarzında düzenlemiş ve tiyatrocu bir ablamıza okutmuştuk. Bu tip sıra dışı girişimlerimizden bir tanesinde, bundan senfonik müzik ile kemençe nasıl gider diye denemiştik. Ali Rıza Koral ağabeyimizin eseri idi. Bu bir arayış işte, başka bir şey değil. Yoksa biz jazz'cı falan değiliz. Sazımız, kendi melodilerimiz müziğimiz kendi perdelerimiz diğer müziklere nasıl uyuyor bunu araştırıyoruz. Kendi müziğimizi nasıl batı ile entegre edip jazz ile bir arada var olabiliriz buna bakıyoruz. Bana göre biz kendi müziğimizi batıya ancak bu şekilde dinletebiliriz ve kendimizi ifade edebiliriz, anlatabiliriz. Senfoni orkestralarla barok orkestralarla da çok konserler verdik.

Kemençe ilginç bir enstrüman, batı enstrümanlarının sesi ile çok güzel bütünleşiyor. Bir de jazz'da bu uyum nasıl oluyor onu görelim dedik. Uzun müddetten beri farklı bir albüm yapalım istemiştik.

Bizler bu albümde jazz müziğinin kendine has yapısı ile Türk müziğinin kendine özgü ve bir bakıma çok farklı olmayan yapılarını kaynaştırmaya çalıştık. Bunu yapabilmek için de jazz'ın melodik ritmik yapısı ve emprovizasyonu ile Türk müziğinin melodik, ritmik yapılarını ve taksimlerini karıştırdık.

Asıl amaç şu, sazımızın sınırları nedir, neler yapılabilir bunu görmek istedik. Müziğimizin ve kendimizin sınırlarını zorlamak istedik. Jazz'cılarla oturup birlikte çalmak kolay bir şey değil. Başarılı olduysak ne mutlu bize, bana göre iyi bir albüm oldu ve emeğimizin karşılığını aldık. Maddi bir şey zaten söz konusu değil ama kendimizi doyurduk, farklı lezzetlerle kendimizi doyurduk.

Ahmet beyin albümdeki resminde arkasında duran takıma baktım. Grubun lideri Nail'den başka çok sevdiğim bir müzik insanı olan kontrbasçı Nezih Yeşilnil, genç nesil davulcularımızdan en iyilerinden birisi olan Cem Aksel onu önlerine katmış bana sakın "kemençeyi hor görme" der gibi bakıyorlardı. Kemençeyi jazz'a buyur ettikten sonra bu işlere giren insanın nasıl bir varlık olduğunu araştırmaya başladım:

Dedelerim Rizeli ama ben burada doğup büyüdüm, 1959 doğumluyum. Seneye inşallah 50 olacağız. Koç burcuyum, koçlar çok inatçı oldukları kadar çok da girişimcidirler, birçok yeni proje ile aynı anda ilgilenirler, ayrıntılar ile ilgilenmezler ama başladıkları işi de bitirirler. Kemençe çalmadan müziğe ilkokulda keman çalarak başladım. Ankara'da idik, annem rahmetli, şiir yazardı, babam beyin cerrahıdır, biz 5 kardeşiz, hepimiz müzik çalıyoruz. Babam kendisi bir enstrüman çalmasa da müziği çok sever. Konservatuara girdiğimde bir saz seçmem gerekiyordu, ben de kemençeyi seçtim. Nedenini bilmiyorum, galiba o devirde bunları çok çalan yoktu. Ben ud ve kanun da çaldım, ancak onları çalan insan çoktu. Belki de kemençeyi bu yüzden bilinçaltında sevmişimdir, onu galiba diğer enstrümanlardan daha fazla kendime yakın gördüm. Hocalar konservatuara girerken öğrencilere seçmeleri için sazları çalarak tanıtırlar. Ben de klasik kemençeyi seçtim. Bu kemençe Karadeniz kemençesinden farklıdır, yayla değil tırnakla çalınır. Bulgaristan, Macaristan, Romanya ve Yunanistan'da yaygındır. Hindistan'da da buna benzer bir alet çalınıyor. Osmanlıda çalınan kemençe bu kemençedir.

Ahmet beye eşlik eden Nail'in triosunun adı Modal Jazz Trio idi, bu da bizi doğal olarak bir sonraki sorumuz olan modal jazz'ın ne olduğuna getirdi. Ahmet Bey modal denen şeyin aslında tonalite olduğunu, makamsal bakış açısından bakarsak modalın makamın batı hali olduğunu söyledi. Ahmet Bey konservatuarı bitirmeden önce kendi hocasının asistanı olmuş, okulu bitirince de TRT'ye girmiş, son on yıldan beri de klasik Türk Musikisi şefliği yapıyor. Albümün repertuarı da kemençe jazz kavramının ilginçliğini daha da belirginleştiriyor, bakın her bir parçanın seçiminin ardında neler var:

Albümün giriş parçası "Ninni", nasıl bir albüm yapsak da bu parçayı alacaktık çünkü bu müzik bir Türk olarak bizlerin hayatımızın başlangıcında ilk dinlediğimiz müziktir. Bu

parçayı arkadaşımız Gül Yazıcı gerçekten olağanüstü güzellikte yorumladı, kendisi hem çok iyi bir müzisyen, hem de çok güzel bir sesi var. Albümde iki tane jazz standardı olsun istedik çünkü bu bir jazz albümü. "Moon River" ve "Summertime"ı seçtik. Seçimi yaparken parçaların hem tanınmış olmasını istiyorduk hem de kemençeye de iyi gitmesini. Ayrıca parçaların kemençe ile nispeten kolay çalınabilmesini ve grubun bütünlüğüne uymasını istedik. Ayrıca tüm müziklerin aynı tonda olmamasını istedik ve farklı müziklerden bir repertuar yaptık.

Nail'in bestelediği parçalardan da bazılarını albüm için seçtik, jazz'cıların ritim anlayışları da her şeyleri gibi bizden farklı. Müzikler çalındıktan sonra kulakları tırmalamasın, inişler çıkışlar olsun istedik.

Aslında ben bir anlamda hazıra konmuş oldum çünkü bu trio zaten vardı, ben armut piş ağzıma düş olarak onlara monte oldum. Gene de zor oldu, çalış stillerimiz farklı onlar arasında bir uyum yakalamak kolay değildi, seslerimiz tam olarak uymuyordu, çeyrek sesleri yedirmek gerekiyordu, sonunda birlikte başardık çalış tekniğim ve tavrım trio ile uyumlu oldu ve albüm çıktı. Bu albüm ile ilgili her şeyi Nail ayarladı, ekip zaten yıllardan beri hazırdı, Türkçe'de bir deyiş vardır, "saz çalanla çalınır" bu böyledir, kuralı budur. Albüm ortaya çıkınca basmadan önce TRT Radyo Jazz Orkestrasındaki arkadaşlarıma ve Avrupa'daki tanıdığım müzisyen arkadaşlarıma dinlettim, hepsinden iyi tepkiler aldım. Benim kendi bestelerim de var, klasik tangolar oldukları için bu albüme uymuyorlardı, repertuara almadık. Ama belki ileride yapacağımız albümde onlar da yer alacak. Albüme iki tane de türkü aldık. Ayrıca 5 tane de Nail'in eseri var. Albümün son parçası "For Cansu" tahmin edebileceğiniz gibi Nail'in kendi kızı için yapmış olduğu bir beste.

Albüm bittikten sonra piyasaya verilince doğrusu beklemediğim kadar ilgi gördüm, herkes bir tane istedi, çok beğenildi.

Sony için bugüne kadar 12 tane albüm yaptım, bu da yeni bir açılım oldu. Daha önce de vurguladığım gibi tüm bu çalışma aslında bir deneme ve bir araştırma. Türk müziğini nereye getirmeliyiz? Bence bu herkesin merak ettiği üzerinde araştırma ve deneyler yaptığı bir mesele olmalı. Benim Sarband diye yabancılarla birlikte çaldığım başka bir grubum daha var, çalanların yarısı Türk, ayrıca değişik müzisyenler değişik programlara göre aramıza katılıyorlar. Yabancılar aslında bizim kendi müziğimize çok ilgi gösteriyorlar, değişik sesleri, makamları ve ritimleri öğrenmek istiyorlar. Barokçular taksimleri bilmiyor, hatta emprovizeyi de bilmiyorlar. Sorarak öğrenip bizimle çalmaya çalışıyorlar. Bizdeki doğal sesler onların çok hoşuna gidiyor, birçok yabancı buradaki müzikleri öğreniyorlar, bu müzik hakkında bilgi edinip sonra kitap yazıyorlar.

Ahmet Kadri Rizeli siz bu yazıyı okuyunca yarım asrı devirmiş olacak, ona bundan sonraki yarım asır için neler yapmak istediğini sordum:

Bu yaşta şunu öğrendim önce sağlık sonra huzur ve mutluluk geliyor. Kim bilir, bir ikinci 50 yıl daha ömrümüz olur mu bilemiyorum, insan bu yaşta böyle şeyler pek düşünmüyor. Bir müzisyenin hayatı ya yolda ya da konserde geçiyor. Biz çok konser veriyoruz. Şunu anladım, en önemli şey mutluluk, insan hayatında sadece mutlu olmayı aramalı. Evliydim, şimdi değilim, bir oğlumuz var, şimdi 24 yaşında, üniversitede felsefe bölümünü bitirdi, gitar çalıyor.

Bu albüme katkıda bulunan herkese çok teşekkür ederim. Özellikle Sony BMG Müzik Türkiye Genel Müdürü Şemsettin Göktaş Beyfendiye ve yerli ürün müdiresi Yasemin Kağa hanımefendiye teşekkür etmek isterim.

Ahmet beyin verdiği cevap benim asıl sorum olan ikinci yarım asır konusundaki beklentilerinin ne olduğunu tam olarak bana anlatmamıştı. Ama aradığım cevabı albümün iç kapağına yazmış olduğunu gördüm:

İnsan hep hayallerinin, aşklarının, sevdiklerinin peşinden koşar; iyiyi ve güzeli arar. Bazen yakalar, bazen de kaçırır ama yine de koşmaya, kovalamaya, aramaya devam eder. Ben de aynen öyle yaptım ve yapmaya devam edeceğim.

İlk aşkım müzik ve kemençenin peşinden koşmaya çok uzun senelerdir devam ediyorum, diğerlerine de olduğu gibi... Kim bilir belki bir gün iyiyi ve güzeli yakalarım.

Başak Yavuz
basakyavuz@gmail.com

Polonya'nın jazz divası; Aga Zaryan Türkiye'de...

Polonya halkı tarafından baş tacı edilen ve ülkesinin jazz kraliçesi Aga Zaryan en iyi jazz vokalisti ve iki Altın Plak ödüllü. Aga Zaryan'ın farklı ses tonu, etkileyici müziği ve yorumu ile yeni piyasaya çıkan ve Avrupa'da dağıtılan çalışması "Picking Up the Pieces"e Amazon ve E-bay'den ulaşabileceğiniz gibi agazaryan@cosmopolis.com.pl adresinden de ulaşabilirsiniz. Aga Zaryan 1998'de Polonya Zamosc'daki Uluslararası Jazz Vokalisti Yarışması'nı kazandıktan sonra hızlı bir çıkış yaparak oldukça tanınan bir sanatçı oldu. Sanatçı Şubat ayı içinde İstanbul Nardis, Ankara Fige, Bursa ve Antalya konserleri için ülkemize geliyor.

Müziğe olan ilginiz ne zaman başladı? Müzikle ilgili attığınız her adımda başarılı olmuşsunuz, Zamość yarışmasındaki dereceniz, Amerika'ya gitmeniz, farklı konseptlerdeki albümleriniz...

Müzisyen bir aileden geliyorum. Amcam geleneksel jazz çalardı, babam piyanisttir, teyzelerimden biri de klasik müzik şarkıcısıydı. Ben küçükken profesyonel tenis oyuncusuydum, müziğe başladığımda 17 yaşındaydım.

Polonya'nın en önemli jazz vokalistlerinden Ewa Bem'le çalışmak müzikalitenizi nasıl etkiledi?

Ewa Bem benim ilk öğretmenimdi. Henüz başlangıç düzeyindeyken bana kendime inanmayı öğretti. Kendi stilimi ve repertuarımı seçmeme izin verdi. Çok dikkatli bir dinleyiciydi.

Zamość'taki yarışmada aldığınız dereceyle Amerika'ya gitme fırsatı bulduğunuzu ve orada Rebecca Paris ve Madeline Eastman ile çalıştığınızı okudum. Yine Amerika'da piyanist ve kompozitör Michał Tokaj'la tanışıp daha sonra birlikte konserler yapıp albümler kaydetmişsiniz. Peki kariyerinizdeki dönüm noktası neydi?

Buna cevap vermek zor. Michal Tokaj ve Darek Oleszkiewicz'le tanışmak ve çalışmak çok önemliydi tabi. Ortak bir müzik anlayışını paylaşabileceğim müzisyenleri bulmuş oldum ve bana yardım eli uzattılar. Doğru müzisyenleri bulmak gereklidir, bir de albümler için sponsorları bulmak. Ama öncelikle mutluluğu ve müzik yapma mücadelesini paylaşabileceğin bir grubun olmalı. Sonrası çalışma ve şans.

Tenor saksofonu Tomasz Szukalski'nin çaldığı ilk albümünüz, benim favorim. Özellikle "Trust me" ile birleştirdiğiniz "Chan's Song" aranjmanına bayıldım. Bu fikir nasıl doğdu?

Ben de ilk albümümü seviyorum. Masum bir albüm o, beni duygulandırıyor. İki Herbie Hancock şarkısı seçtim ve Michal Tokaj'la birlikte bu şarkıları kaynaştırmanın ilginç olacağını düşündük, onları akustik bir dokunuşla yorumladık.

İkinci albümünüz, iki ayda platin albüm seviyesine yükseldi. Albüme adını veren "Picking Up The Pieces" şarkısının sözleri size ait. Şarkı sözü yazmaya ne zaman başladınız, bu yeteneğinizi nasıl geliştirdiniz?

Birkaç yılım standartları söyleyerek geçti. Sanırım bir gün geldi ve duygularımı kağıda dökmek istedim. Bunu yapabilecek kadar iyi olup olmadığımı analiz etmeyi bıraktım. Şarkı sözü yazma ihtiyacım, hayat deneyimimle paralel olarak gelişti. Yakında çıkacak olan beşinci albümümde çoğu şarkının sözlerini ben yazdım. Artık bu şarkıları söylemek çok doğal görünüyor, sanki kendi kendimi terapi ediyor gibi hissediyorum, özgür hissediyorum.

"Beauty is Dying", ilk Lehçe albümüz ve Varşova başkaldırısının 63. yıldönümü için yapılan çok özel bir proje. Bu albüm hakkında çok fazla görüş okudum ve özellikle bunlardan biri dikkatimi çekti: "Milosc'u gözlerimizde yaşlarla dinledik." Milosc ne hakkında? Bu şarkıyı söylerken sizi bu kadar derinde hissettiren nedir? Lehçe söylemek sizi ve insanlarını birleştirmiş gibi görünüyor.

Bu abüm bazı Polonyalılar'ı çok duygulandırdı çünkü II. Dünya Savaşı döneminin şiirlerini söyledim ve tabi ki bunları kendi dilimde söyledim. Michal Tokaj'ın yazdığı müzikler, bu şiirlerin çok doğal bir yolla, klasik ve jazz geleneğini harmanlayarak altını çizdi. Polonyalı'lar özgürlüğü seven insanlar ve tarih bize karşı çok acımasızdı. Varşova başkaldırısı kahramanca bir mücadeleydi. Kazanmak için hiç şansımız yoktu ve gençler hatta çocuklar bile Alman işgaline "Hayır!" demeliydi. Milosc "aşk"demek. Krystyna Krahelska tarafından, zor günlerde sevgiye duyulan ihtiyaç konusunda yazılmış bir şiir. İnsanlar o hastalıklı dünyada güvenebilecekleri bir şey bulma özlemindeydiler. Krahelska, ayaklanmanın ikinci gününde, yaralılara yardım etmeye çalışırken öldürüldüğünde 30 yaşındaydı. "Beauty is Dying", yüzde seksenbeşi imha edilen Varşova kentinde ölen insanlar anlamındadır.

Son albümünüz "Live at Palladium" hakkında ne söylemek istersiniz?

Bu albümü çok seviyorum, aynı zamanda DVD olarak da basıldı. Bütün şarkıların duyumu farklı. Emprovizasyonlar, stüdyo kayıtlarına nazaran daha vahşi, daha kirli ve daha ötede.

Ufukta yeni bir albüm var mı?

Evet, bu aralar yeni albümün üzerinde çalışıyoruz. Bunu bir sır olarak tutmak istiyorum; bu konuda tek söyleyebileceğim şarkılarının çoğunun sözleri bana ait ve şarkılar Michal Tokaj, David Doruzka, Larry Koonse ve Zbigniew Wegehaupt tarafından yazıldı. Bu yeni albümün sound'u dinleyicilerim için yeni bir şey olacak.

Asıl isminiz Agnieszka Skrzypek. Neden Aga Zaryan ismini kullanıyorsunuz?

Tüm dünyada telafuzu daha kolay olduğu için. Gerçek adım ve soyadım tam bir kabus. Kimse telafuz bile edemezken şimdi herkes "Aga Zaryan" ismini hatırlıyor.

Hayattaki idealiniz nedir?
Müzikal olarak değil.

Bilmediğim yerlere seyahat etmeyi çok seviyorum. Kışın kayak yapmayı, özellikle yamaçtan çok hızlı kaymayı seviyorum ama diğer taraftan iyi hissetmek için güneşe de ihtiyaç duyuyorum, bu yüzden elimden geldiğince sıcak yerlere de gitmeye çalışıyorum. Denizin sesi ve dalgalar beni sakinleştiriyor. Türkiye'deki iklime gıpta ediyorum. Ailemle ve arkadaşlarımla vakit geçirmeyi severim, umarım birgün benim de bir ailem olur ama problem şu ki benim durumumda bu mümkün olabilir mi, emin değilim.

Sizi İstanbul'da dinlemek için sabırsızlanıyoruz.

Ben de güzel ülkenizi tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Bodrum'a gittim ve orada kendimi cennette gibi hissettim. .Deniz kenarında konser verdim ve bu harika bir deneyimdi.

Aslı Delikara
delikaraasli@gmail.com

'Turkophony'

Orhan Osman'dan deneysel çalışmalar...

Balkan müziklerinin ve Rebetiko'nun usta yorumcusu Orhan Osman, davulda bir dünya markası olan Dave Weckl ile yaptığı deneysel çalışmasıyla 29 Aralık 2008'de Ghetto'da görücüye çıktı.

Orhan Osman'ın bestelerinden oluşan etnik jazz projesi Turkophony 2010'da yayınlanacak ve bu toprakların ritimleri ile dünya devlerini buluşturacak albüm projesinin de ön çalışması niteliğinde.

Karadeniz, zeybek ve bunun gibi Anadolu'nun nabzını tutan ritimler, Turkophony projesinde folk, jazz şeklinde yorumlanacak.

Orhan Osman ve Dave Weckl ile konser öncesi dergimiz için kısa birer söyleşi gerçekleştirdik.

'Turkophony' projenizden biraz bahseder misiniz?

Tamamen kendi bestelerimdem oluşan bir albüm ve sahne projesi.

Cover parça yok. Türk ritimleri ile jazz armonileri arasında ortak bir dil oluşturmaya çalıştığım bir proje.

En büyük amaç, dünya devlerinin Turkophony'de yer alması...

2010'da bu projenin bir albümü olacağını duyduk. Albümde kimlerle çalışmayı planlıyorsunuz?

Albümde Dave Weckl, Tom Kennedy, Horacio Hernandez'la çalıştık. Kayıtları tamamladık. Victor Wooten, Frank Gambale gibi isimlerin de katılamasını bekliyorum. Zamana yaydığım bir proje bu. Ne zaman tamamlanırsa o zaman çıkaracağım, hiçbir zaman ve maddi kaygımın olmadığı bir çalışma.

Dave Weckl ile nasıl bir araya geldiniz? Bu birlikte ilk sahne çalışmanız mı olacak?

Dave'le internet aracılığıyla tanıştık. Zaman içinde çok güzel bir dostluğumuz oldu. Türkiye'ye her gelişinde bu dostluğu pekiştirdik. Mike Stern'le geldiğinde kısa bir sahne deneyimimiz de oldu. Sahnede beraber müzik yaptık. İnanılmaz keyifliydi.

Ve şimdi ilk kez, bu proje için beraber sahnede olacağız. Ben de tüm ekibim dahil o gece olacaklar için çok heyecanlıyız.

29 Aralık akşamı birlikte nasıl bir sinerji yaratmayı planlıyorsunuz? Dinleyicileri nasıl bir müzik bekliyor?

Dinleyicilerimizin bildiği tınılar olacak. Yabancı olmayacak müzikler ama, daha önce böyle bir müzik de duyduklarını sanmıyorum. Orada ortak bir dil oluşturacağız. Herşey jazz ve fusion üzerine kurulu. Bunun içinde Akdeniz, Anadolu, Ege tınıları da duyacaklar. Tüm bunların hepsi bir fusion havuzunda toplanacak. Benim için de değişik bir deneyim olacak. Benim için önemli olan bir diğer paylaşım; orkestramın da, sürekli müzik yaptığım müzisyenlerin de bu projede yer alması. Onlar için çok iyi bir deneyim olacak. Örneğin Bahadır Tatlıöz, Sencer Özbay bize eşlik edecek. Ve tabii Türkiye'de kendini ispatlamış, çok deneyimli jazz müzisyen ağabeylerimiz de bu projede yer alacak. Aycan Teztel, Şenova Ülker. Dolayısıyla bu isimlerin de katılımıyla heyecanım artıyor. Ve birtakım sürprizlerim olacak. Bizim kültürümüzdeki folk enstrümanlarla müzik yapacağız. Şimdilik bu kadar söyleyeyim.

Aslı Delikara
delikaraasli@gmail.com

Dave Weckl,

Orhan Osman'ın 'Turkophony' Projesi İçin İstanbul'daydı...

Dave Weckl, hakkındaki yorumlarla, kendisini hiç dinlememiş kesimde bile ilgi uyandıracak bir dünya markası. Yetenek, azim, çok çalışmak ve alanında yeni nesiller yetiştirmek çabası birleşince 'Dave Weckl' olmuş. Davula yeni başlayıp, Weckl eğitim ya da konser DVD'sini izleyenlerin yorumları iki başlıkta toplanmış görünüyor. 1. 'Dave Weckl'in çaldığı davulsa bizim bunca zaman dinlediğimiz nedir?' 2. Daha çok davulla tanışanlardan şakayla karışık bir sitem; 'Ben nasıl olsa bu şekilde davul çalamayacağım, en iyisi yol yakınken bırakmak'. Ancak Weckl, tekniğinin tekrar edilemez olduğunu düşünmüyor ve bunu istemiyor olmalı ki birçok eğitim DVD'si ile yeni davulcuların yetişmesine destek oluyor. Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da Turkophony projesinde çalacak olması Türkiye'deki hayranlarını, e-forumları çoktan hareketlendirmiş bile. Weckl, Balkan müzikleri ve Rebetiko'nun usta yorumcusu Orhan Osman'ın etnik jazz projesi 'Turkophony' ile 29 Aralık Pazartesi Ghetto'da sahne aldı. Karadeniz, Zeybek gibi Anadolu'nun nabzını tutan ritimlerin yorumundan beslenen 'Turkophony; 2010'da yayınlanacak albüm projesinin de ön çalışması niteliğinde. Konser öncesi Weckl'a sorularımızı yönelttik. Başarısının sırrı için 'davul beni seçti' diyor! Bir enstrüman sizi 'seçerse' neler olabiliyor, buyurun okuyun..

Müziğe 8 yaşında başlamışsınız. Aileniz size çok iyi bir davul (Buddy rich ludwig) alıp teşvik etmiş. Başarınızda bunun payını nasıl açıklarsınız?

İlham, hayalinize odaklı kalabilmek için sizi cesaretlendiren, daha çok pratik yapmanızı ve bilgilerinizi artırmanızı sağlayan bir anahtardır. Davul çalmamda ailem her zaman bana destek oldu ve muhteşem davulcuları ve müzikleri dinlediğim gençlik yıllarımda (18 yaşımda) almış olduğum bu Buddy Rich seti benim için ilham verici anlardan biridir.

Gençken farklı şeyler denemeye daha hevesli oluruz. Siz hiç yoldan sapmadan davul çalarak başlayıp öyle de devam etmiş görünüyorsunuz. Lise yarışmalarından hep ödülle dönmüş ve ilk konserinizi 19 yaşında vermişsiniz. Davul'a bu denli tutkuyla bağlanmanıza sebep nedir?

Aslında ilk gerçek konserim 19 yaşımdan önceydi; sanırım 12 ya da 13 yaşındaydım ve 14 yaşımda baştan sona bütün konserde çalmaya başladım. Neden davul çalmayı tercih ettiğim ya da devam etmek istediğim konusunda bunu yapmayı sevdiğimden başka bir şey söyleyemem. Genelde hep derim: Davul beni seçti! Gençken bir sürü spor dalı ile de uğraştım ve 14 yaşında müzik dışında uğraştığım bütün sporları bırakarak müziğe geçit verdim. İyi bir baseball oyuncusundan daha çok, iyi bir davulcu olduğumu biliyordum.

Dünyanın yaşayan en büyük davulcusu olarak görülüyorsunuz. Bunun ne kadarı eğitim, ne kadarı yetenek, çok çalışmak, doğru kişilerle bir araya gelmek ve şans sizce?

Öncelikle, iş müzik yapmaya ve enstrüman çalmaya geldiğinde en iyi ya da en büyük diye bir şey yoktur. Bu bir sanat, spor karşılaşması değil ve herkesin sanatını sunuş şekli farklıdır.

Müzikleri ile insanlarla iletişime girebilen ve duygusal bir bağ kuran herkes başarılıdır. Önce beraber çaldığınız müzisyenleri etkilemelisiniz, böylece dinleyicilerin daha çok etkilenmeleri için gerekli ortamı hazırlarsınız. Makyaj, ya da puzzle'ın parçaları, ifade etmeye çalıştığınız bana göre. Biraz doğuştan yetenek olmalı, yoksa çok kolay olmaz. Gelişim için ise çok çalışmak zorundasınız. Başarıyı arıyorsanız ve bunun peşinden gitmek için korkmuyorsanız, ne yapmak istediğiniz ile ilgili bilge kararlar alabiliyorsanız doğru insanlarla tanışmak ve şans kendiliğinden geliyor.

Sizin için önemli, efsane kabul ettiğiniz davulcular kimler?

Liste sonsuz, fakat Buddy Rich, Steve Gadd, Vinnie Coliauta, Tony Williams, Elvin Jones, John Bonham, Jo Jones bunlardan birkaçı.

Eğitime çok önem veriyorsunuz. Eğitim DVD'leriniz davula gönül vermiş birçok genç müzisyene ilham veriyor. Bunun sizin için anlamı hakkında bir şeyler söylemek ister misiniz?

Benim için bu, aldıklarımı geri vermek. Benim ne yapmış olduğumu merak edenlere geçtiğim yollardan öğrendiğim düşünce ve konseptleri aktarmak. Bu dürüst paylaşım benim beslenme kaynağım.

Hangi 'efsanelerle çaldınız, hangi efsanelerle de 'keşke çalabilseydim' dersiniz?

Müthiş müzisyenler ile çalarak kutsandım. Web sitemdeki www.daveweckl.com diskografime göz gezdirmenizi öneririm. Artık daha fazlası için bir hedefim yok.

Sizce jazz'ın hiç sönmeyen ve muhtemelen hiç sönmeyecek olan yıldızı kimdir?

Bence öyle bir şey yok. Sadece birini işaret edemeyecek kadar çok müthiş insan ve müzisyen var. Gelişim devam ediyor ve tecrübelilerden öğrenen yeni nesil sanatın sürekli gelişimini sağlıyor.

Türkiye'de daha önce konserleriniz oldu. İstanbul dinleyicisini nasıl buldunuz? Bir konserinizde konsantrasyonunuzu bozan dinleyicilere kızmışsınız sanırım.

Özellikle anımsadığım bir olay yok; muhtemelen müziğe ve müzisyenlere ya da sahnede bizlerden birine yapıldığını düşündüğüm bir saygısızlık nedeniyledir. Saygısızlığa toleransım yok. Fakat genelde Türk dinleyicisini çok sıcak ve müziğe saygılı buluyorum.

Kullandığınız markalardan saç modelinize kadar takip ediliyorsunuz. Özellikle müzik sitelerinde sizi konser ve DVD'lerden izleyenler saçlarınız hakkında birçok yorum yapmışlar. Fazla magazin bulmazsanız, saçınız hakkındaki bunca yorumu nasıl karşıladığınızı sormak isterim.

Tanrım, hepimiz hayatlarımızda belli bir dönem geriye baktık ve "acaba bunu yaparken ne düşünüyordum?" dedik. Ya da "bu ben miyim?" Gençken ailem devamlı saçlarımı kısa kestirmişti. Kendi kararlarımı vereceğim yaşa geldiğimde (belki de kötü bir fikir), saçlarımı uzattım. Ama o dönemlerde büyük ihtimal saçlarını "yele" tarzı yaptıran tek kişi değildim. Biraz araştırma yapın ve 80'li yıllardaki herhangi bir kişiye bakın. Artık üzerine yorum yapılacak çok saçım da yok Sanırım o yılları işaret ediyorsunuz. İnsanların bunların ötesine geçip müziği dinlemeye ihtiyaçları var.

Türkiye'den Emre Altuğ'a ve Genco Arı'ya kayıt yapmışsınız. Buzuki Orhan Osman'la 29 Aralık'ta folk jazz bir program yapacaksınız. Türk müziği hakkında düşünceleriniz nedir?

Farklı kültürlerin müziklerini öğrenmekten keyif alırım. Zevkli olan; bugüne kadar beraber çalıştığım Türk müzisyenlerinin hepsi ile yaptığım, batı müziği ile çaldıkları Türk folk ya da Yunan müzikleri ile mix'lemek. Yani gerçekte herhangi bir kültürün öz müziği ile ilgili bir şey yapmadım. Türk ya da diğerleri. Fakat Türkiye müziğinin içindeki etnik etkiyi beğeniyorum, sevimli...

İstanbul'u bir müzikle tarif edecek olsanız neye benzetirdiniz? Size ilham verecek bir şehir mi burası?

Çok ırklı, zengin ve yoğun, çok kompleks... Fakat aynı zamanda da güzel... Bu İstanbul. Evet, bu şehir çok ilham verici, sadece enerjisinden bile...

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İş Sanat sezonun en renkli konserlerine sahne olacak.

18 Ocak 2009;

Cesaria Evora;

Son albümü Rogamar'la tüm dünyada büyük ilgi gören ve 2006 yılında çıktığı dünya turnesiyle milyonlarca izleyiciye ulaşan müzik dünyasının "yalın ayak divaçıplak ayaklı kontes"i Cesaria Evora, Türk izleyicisiyle bu kez İş Sanat'ta buluşmaya hazırlanıyor.

Cape Verde adasının Portekiz kolonisinden çıkıp özgürlüğünü kazanmasından sonra popüler olmaya başlayan sanatçı büyük ilgi gördü. Buna rağmen köklerinden hiçbir zaman kopmayan Evora'nın 45 yaşında ünü yakalayana kadarki hayatı, Morna'nın ruhuna uygun olarak acılar, yoksunluklar, felaketler içinde geçti. Sanatçı, gayet iyi bildiği açlığı ve sefaleti şarkılarına da yansıttı. Şarkılarını Portekizce ile Afrika dillerinin bir karması olan Creole dilinde söylemesine rağmen, sesinin sıcaklığı ile dünyanın her köşesinde geniş bir hayran kitlesi bulan sanatçı, hayat verdiği hüzünlü şarkılarla tanınıyor.

Etkileyici kontralto sesiyle şarkılarını gözleri kapalı olarak söyleyen Cesaria Evora ayrıca, Afrikalı hemcinslerinin fakirliğine sembolik de olsa dikkat çekmek için sahneye yalın ayak çıkıyor.

Evora, genç kızken başladığı şarkıcılık hayatında parlak sesi ve fiziksel çekiciliği dikkat çekmiş olsa da 90'lı yıllara kadar bar şarkıcısı olmanın ötesine geçememişti. 90'lara gelindiğinde Avrupa turnesi kapsamında verdiği bir konserin ardından Le Monde gazetesinin kendisiyle ilgili olarak "Cesaria Evora, capcanlı bir ellilik; hınzır bir sadakatle morna söylüyor. O bar şarkıcılarının dünya asaletine ait." diye yazması hayatının dönüm noktası oldu.

Madonna'nın dinlediği diva

Tüm dünyada hayranları olan bir fenomen haline gelen Evora, gittiği her ülkede kapalı gişe konserlere imza atıyor. Sahnede adeta devleşen sanatçı Kuzey Amerika turnesine çıktığında Madonna, David Byrne, Brandford Marsalis ve New York sosyetesi onu dinlemek için konser salonuna akın etmişti.

Dünyayı dolaşarak yüzlerce konser veren Evora, pek çok ödül aldı. 2003 yılında Güncel Dünya Müziği kategorisinde "Voz d'amor" (Aşkın Sesi) adlı albümüyle aldığı Grammy ödülü bunlardan biri. "Yalın ayak divaçıplak ayaklı kontes" olarak anılan sanatçı için bu ödüllerin belki en anlamlısı ülkesi tarafından verilen "Kültür Elçisi" unvanıdır. Bugün 65 yaşında olan ve her şarkısı milyonlarca kişi tarafından dinlenen sanatçı, hayat verdiği hüzünlü şarkılarla tanınıyor. Şarkıları, Portekiz Fado'larından Küba ve Afrika müziklerine uzanan geniş bir yelpazeyi yansıtıyor.

29 Ocak 2009;

Paquito D'Rivera "Funk Tango"

Türler ve kategorilere meydan okuyan bir jazz dehası **Paquito D'Rivera**. Latin jazz'ın yanı sıra klasik müzikte de aynı başarıyı gösteren sanatçı her iki kategoride de Latin Grammy Ödülü'nü alan ilk müzisyen. Jazz, rock, klasik ve geleneksel Küba müziğinin muhteşem bir bileşimini yakaladığı efsane

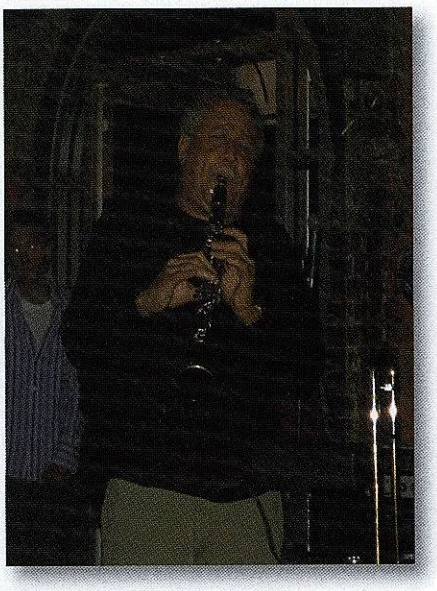

topluluğu Irakere ile defalarca Grammy adaylığı ve bir de Grammy yakalayan sanatçı dokuz Grammy'nin de sahibi. Otuzu aşkın solo kaydıyla son derece verimli bir kariyere sahip olan D'Rivera'nın çalışmaları, Afro-Küba ritim ve melodilerinden yola çıkıp pek çok etkiyi bünyesine alarak izlediği yol sanatçının eklektik müzik dağarcığını oluşturuyor. Muhteşem jazz kariyerinin yanı sıra klasik müzik alanında başarıları ödüllendirilen müzisyenin üç oda müziği bestesinin 2003 yılında Yo-Yo Ma tarafından canlı kaydı yapılmıştı. Tam bir müzik makinesi olan bu olağanüstü jazz'cı şimdi müziğiyle İstanbulluları uçurmaya geliyor.

26 Şubat 2009;
The Bad Plus

Kategorileri bir yana bırakın ve son on yılda jazz dünyasındaki en büyük çıkışlardan birini yapan bu inanılmaz üçlüye kulak verin. İster bir jazz kulübü, ister rock festivali ister konser salonu olsun, dünyayı ayağa kaldıran bu jazz piyano üçlüsü size beklediğiniz veya beklemediğiniz her şeyi sunuyor. Hepsi Amerika'nın orta batısından gelen başçı Reid Anderson, piyanist Ethan Iverson ve davulcu David King'den oluşan The Bad Blus, kimyalarının uyumuyla jazz'ın sınırlarına meydan okuyor ve onu bambaşka kulvarlara taşıyor. Deneyimli İngiliz prodüktör Tony Platt'le yaptıkları 2007 tarihli albümleri "Prog"da Tears for Fears, Burt Bacharach ve David Bowie şarkılarına alternatif yorumlar getiren topluluk geleneği merakları ve müzisyenliklerinin içinde eritirken jazz'ın kurallarını gözetmekle beraber onları paramparça edip ortaya yepyeni ve taze bir sound çıkarmayı da başarıyor.

Bu fırtına gibi üçlü ile Wendy Lewis bir araya geldiğinde İş Sanat'ta eşsiz bir müzikal deneyim yaşayacaksınız.

"1960 sonrasının jazz'ı ile indie rock unsurlarını onlardan daha iyi bir araya getiren olamaz... "

- The New York Times

14 Mart 2009;
Al Di Meola, World Synfonia

Chick Corea ile verdiği ilk konseri ve 1974 tarihli "Return to Forever"la başlayıp De Lucia ve McLaughlin'li "Super Guitar Trio"yla devam eden olağanüstü müzik yaşamında tekniği, lirisizmi, benzersiz virtüözitesi, giderek derinlik kazanan müzisyenliği ve besteleriyle çağdaş jazz'ın en önemli isimlerinden biri olan **Al Di Meola**, "Kariyerim boyunca çalıştığım en iyi grup" dediği ve Arjantin, Küba ve İsrailli müzisyenlerden oluşan **World Sinfonia** ile sevenleriyle buluşmaya hazırlanıyor.

25 Mart 2009;
Wayne Shorter Quartet

Brian Blade davul
John Patitucci kontrbas
Danilo Perez piyano

Elli yılı aşan kariyerinde yaşayan efsane statüsüne ulaşan **Shorter**'ın, Art Blakey's Jazz Messengers ve Miles Davis'in 60'lı yıllardaki beşlisi de dahil olmak üzere yaptığı besteler bile adını jazz tarihine altın harflerle yazdırmasına yetti. Buna bir de soprano ve tenor saksofonundan çıkan ilk notasında tanıdığınız yorumu, derin arayışlara giriştiği soloları ve Budizmin yansımaları da eklendiğinde işte jazz'ın ölümsüz isimlerinden birine tanık oluyorsunuz. Fazla söze gerek yok, gerçek bir jazz ustasını dinlemek istiyorsanız bu konserde olmalısınız.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Wayne Shorter 9 yıl aradan sonra bir kez daha İstanbul'da...

Yarım yüzyıllık bir müzik kariyerine sahip olan Shorter, çağımızın en dikkat çekici bestecilerinden, özellikle modern jazz tarihinin en orijinal müzisyenlerinden biri.

Fotoğraflar: Sevim Yolaçtı

15. İstanbul Jazz Festivali
Zakir Hussain
Fotoğraf: Yalçın Aydın
2008

NELER OLACAK

Sadece besteciliğiyle ya da yorumculuğuyla değil, müziğe bakış açısı ve yarattıklarıyla da gerçek bir deha olduğu aşikar olan müzisyen, kariyeri boyunca, jazz'ın gidişatını değiştiren çok önemli anlarda yer aldı. Art Blakey'in Jazz Messengers topluluğuyla, Miles Davis'in beşlisiyle ya da onun fusion çalışmalarıyla, Weather Report topluluğuyla ya da kendi müzikal yolculuğuyla dünyaya ifade etmek istediği birçok farklı duyguyu ve düşünceyi müziğiyle aktardı, bir usta olmasının yanı sıra, son derece özel bir insan olduğunu da gösterdi.

En son ülkemizde 2000 yılında 8. İstanbul Uluslararası Jazz Festivali vesilesiyle konser veren Wayne Shorter, bu sefer 8 yıllık bir aradan sonra 25 Mart Çarşamba akşamı İş Sanat Kültür Merkezi'nde dinleyicileriyle buluşacak. Kendisine, yaklaşık son 10 yıldır birlikte düzenli olarak çaldığı John Patitucci (b), Danilo Perez (p) ve Brian Blade (d) eşlik edecek.

2000 yılında, henüz lisedeyken Wayne Shorter'ı ve ekibini canlı olarak dinleme fırsatım olmuştu Cemil Topuzlu Açık Hava Sahnesi'nde. Diane Reeves konserinin ardından sahne alan dörtlü, Diane Reeves'in tam aksine, hiç konuşmadan çalmaya başlamıştı. Ulvi bir müzikti adeta icra ettikleri. Sanırım sponsor firmalar aracılığıyla konsere bilet bulan ve jazz dinlemenin güzel bir yaz akşamında iyi bir aktivite olacağını düşünenler, maalesef Shorter'ın müziğini tam olarak kavrayamadılar ve konserden erken ayrılmayı seçtiler. Her ne kadar bir iki şarkı sonra konser alanının bir kısmı boşalmış olsa da, topluluğu dinleyenler kendinden geçmiş ve beğenilerini konserin ardından dakikalarca ayakta alkışlayarak göstermişti, hem o zamanlar her nevi konserde ayakta alkışlama modası henüz ortaya çıkmamıştı. Ertesi gün, *Speak No Evil* ve *JuJu* albümlerini almıştım Shorter'ın. Özellikle *JuJu*, yıllardır en çok dinlediğim albümlerden biri haline geldi, tıpkı Shorter'ın en çok dinlediğim müzisyenlerden biri olduğu gibi...

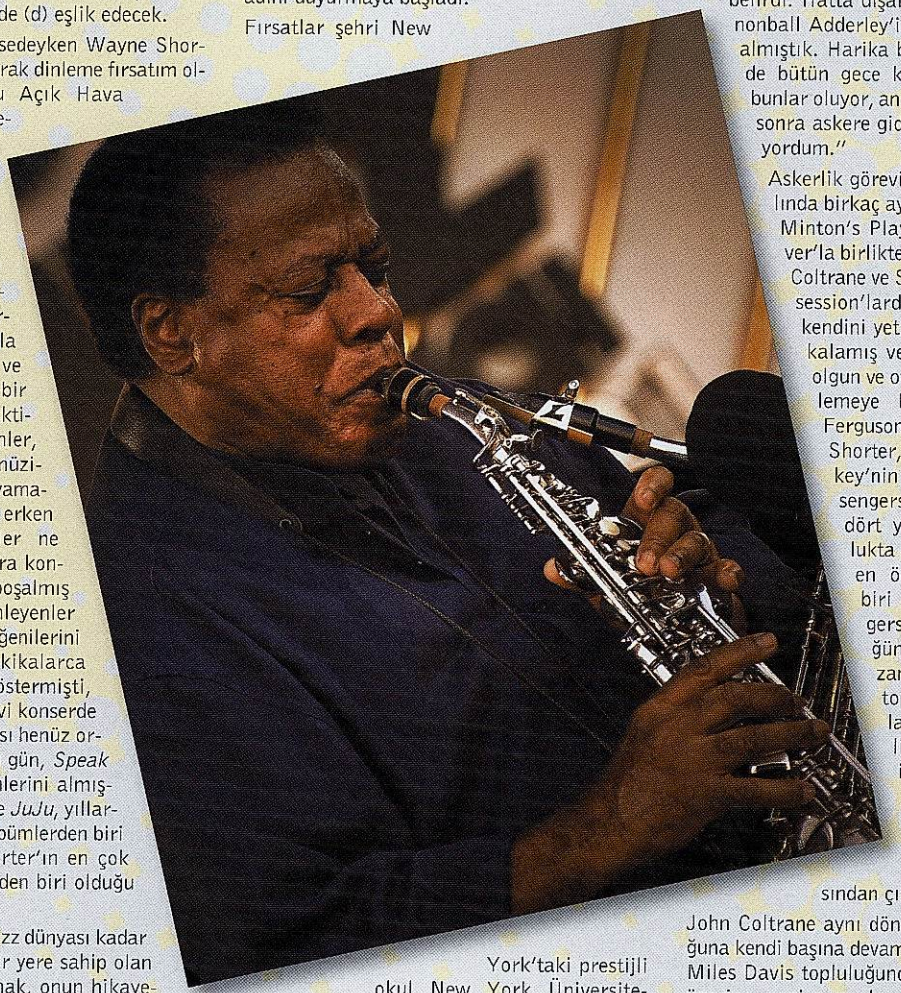

Jazz tarihi ve modern jazz dünyası kadar benim için de önemli bir yere sahip olan Shorter'ı kısaca tanıtmak, onun hikayesini kelimelerin ifade edebildiği kadar anlatmak isterim.

Amerika Birleşik Devletleri'nin New Jersey eyaletinde, New York'a trenle yaklaşık bir saatlik uzaklıkta olan Newark kentinde, 1933 yılında dünyaya gelen Wayne Shorter, henüz gençken müzikle ilgilenmeye başladı. Arkadaşlarıyla amatör gruplarda çalan müzisyen, bir yandan kentteki konserleri takip ediyor, konser veren müzisyenleri izlemeye, onlarla tanışmaya çalışıyordu.

"15 yaşındayken Lester Young'ı gördüğümü hatırlıyorum, Newark'ta Norman Granz Jazz etkinliğindeydi... Birkaç kişi Adams Tiyatrosu'nun önünde bekliyorduk ve nihayet her zaman giydiği takımı, pardösüsü ve kendine has şapkasıyla karşımızda beliriverdi. Tiyatroya nasıl gireceğimizi planlarken, binanın arkasından dolaşarak yangın merdivenini kullanmaya karar verdik. Zorlu bir yolculuğun ardından salona girdik ve bütün gösteriyi izledik.

Sadece Lester Young yoktu, Stan Kenton ve Dizzie Gillespie'nin toplulukları *Peanut Vendor*'ı, Charlie Parker ise *Laura*'yı çalmıştı. Illinois Jacquet de oradaydı, kendi müziğini çalıyordu. Ve o anda anladım ki, ben de müziğe başlamalıydım ve hemen kendime bir klarnet aldım. 16 yaşındaydım."

Klarnetten tenor saksofona geçen Shorter, aynı sene Newark'ta ilk grubu olan The Jazz Informers'ı kurdu. Repertuarında bebop eserlere yoğunluk veren Jackie Bland Band'de de çaldı ve şehirdeki jazz yarışmalarındaki başarılarıyla adını duyurmaya başladı.

Fırsatlar şehri New York'taki prestijli okul New York Üniversitesi'nde müzik üzerine eğitim alan Shorter, bu süre içinde Manhattan'ın jazz çevrelerinde yer edinmeye başladı. Dönemin en popüler mekanları olan Birdland ve Cafe Bohemia'da düzenli olarak sahne almaya başlamış, ayrıca Nat Phipps orkestrasının bir üyesi olarak profesyonel müzik yaşamına devam etmişti. Mezun olduktan sonra da 1956 yılından itibaren tam zamanlı olarak müzik yaşamına atılan Shorter, tam da Johnny Eaton'la birlikte gerçekleştirdiği çalışmalarla ismini iyicene duyurmaya, tekniğinden ve tenor saksofondaki ustalığından ötürü "Newark Flash" olarak anılmaya başlamışken Amerika Birleşik Devletleri ordusu tarafından zorunlu askerlik görevini yerine getirmek üzere askere alındı.

New Jersey'deki Fort Dix askeri üssünde askerliğe başlamadan sadece birkaç gün önce, Cafe Bohemia'da, dönemin en büyük müzisyenleriyle birlikte çalma deneyimini yaşamış, o gün Bohemia'da olan izleyiciler tarafından yıllarca unutulmayacak olan bir jam sessionda yer almıştı.

"Askere gitmeden sadece bir hafta önce Cafe Bohemia'ya müzik dinlemeye gitmiştim. Barda bir bardak konyak içerken ve askere alınma belgem arka cebimde bekliyorken yanıma Max Roach geldi ve 'Sen Newark'tan gelen çocuksun değil mi? Sen Flash'sın, değil mi?' dedi ve beni birlikte çalmak için çağırdı. Tüm akşam davulcular değişiyordu; önce Max çaldı, ardından Art Taylor ve Art Blakey onun yerini aldı. Oscar Pettiford da çello çalıyordu. Bir anda Jimmy Smith de orguyla kulübün kapısında belirdi. Hatta dışarıdan Miles'ın ve Cannonball Adderley'in de geleceği haberini almıştık. Harika bir geceydi, ancak ben de bütün gece kendi kendime 'Bütün bunlar oluyor, ancak ben sadece beş gün sonra askere gidiyorum!' diye düşünüyordum."

Askerlik görevinin ardından 1958 yılında birkaç ay boyunca Harlem'deki Minton's Playhouse'ta Horace Silver'la birlikte çaldı. Bu sıralar John Coltrane ve Sonny Rollins'le de jam session'larda yer almakta; artık kendini yetiştirmiş, soundunu yakalamış ve genç yaşına rağmen olgun ve oturmuş bir üslup sergilemeye başlamıştı. Maynard Ferguson ile kısa bir süre çalan Shorter, 1959 yılında Art Blakey'nin topluluğu Jazz Messengers'a katıldı ve yaklaşık dört yıl boyunca bu toplulukta çaldı. Jazz tarihindeki en önemli topluluklardan biri olan Jazz Messengers'ın müzik direktörlüğünü de yapan, aynı zamanda besteleriyle de topluluğa büyük katkılarda bulunan Shorter, lider olarak kaydettiği ilk albümleri olan *Second Genesis*, *Blues A La Carte* ve *Wayning Moments*'ı da bu yıllarda Vee Jay firmasından çıkardı.

John Coltrane aynı dönemde, müzik yolculuğuna kendi başına devam etmeye karar vermiş, Miles Davis topluluğundan ayrılmıştı. Bunun üzerine, yeni arayışlara yönelen Davis, genç ancak bir o kadar da yetenekli ve heyecanlı müzisyenlerden oluşan yeni bir topluluk oluşturdu. Herbie Hancock, Ron Carter ve Tony Williams'tan oluşan çok güçlü bir ritim seksiyonuyla birlikte, bir süre Sonny Stitt, Hank Mobley, George Coleman ve Sam Rivers'la 1964 yılına kadar çaldı. Ancak Davis, birlikte çaldığı bu isimlerin hiçbirinde istediği tınıyı, heyecanı ve düşünce zenginliğini tam anlamıyla yakalayamadı. Daha önce kendisine Davis tarafından teklif edilen, ancak Blakey'nin topluluğunda olduğundan ötürü Davis'e katılamayan Wayne Shorter, 1964 yılında Miles Davis beşlisine katılarak, bu boşluğu fazlasıyla doldurdu.

Shorter'ın 1964 yılında Lee Morgan, McCoy Tyner, Reggie Workman ve Elvin Jones ile kaydettiği ilk Blue Note albümü olan *Night Dreamer*'ın hemen ardından gelen *JuJu* ve *Speak No Evil* albümleri, Shorter'ın müzik karakterinin evrimini net bir şekilde yansıtan yapıtlardır.

Davis topluluğuna katılmadan sadece birkaç ay önce kaydettiği *Night Dreamer* albümü, Shorter'ın müzikteki entelektüel duruşunu ve tecrübesini yansıtmaktaydı. Ancak sanki bu albüm, müzisyenin geçmişiyle bir anlamda zıtlık taşıyordu. Vee Jay şirketinden çıkarttığı albümlerde veya Art Blakey'in Jazz Messengers topluluğunda daha kalabalık, daha karmaşık, daha hızlı, daha teknik yoğun bir üslubu vardı. *Night Dreamer*'da ise bu üslup ortadan kalkmaya başlamıştı. Melodilerin ve tınıların daha da ağırlık kazanmaya başladığı daha ekonomik bir üslup taşıyan Shorter, bir bakıma dönemin genel çalış biçiminden uzaklaşmıştı. Özellikle Charlie Parker ekolünün bir bakıma devamı olan Coltrane ve takipçileri, müziği daha da kompleks bir hale getirirken, Shorter da bir anlamda Lester Young, Lennie Tristano, hatta Miles Davis'in daha duru olan yolundan ilerlerken, kendi özgün karakterini net bir şekilde oluşturuyordu. *Night Dreamer*'da henüz bir önceki yıl Coltrane'in *A Love Supreme* albümünün kaydında yer alan ve çok sağlam bop temelleri olan McCoy Tyner ve Elvin Jones da yer alıyordu, ancak Shorter'ın etkisiyle onların da yaklaşımları bu albümde değişmişti.

Night Dreamer'da trompet çalan Lee Morgan, aynı zamanda Shorter'a daha önceki kayıtlarında olan hard bop üslubundan biraz daha uzaklaşmasında yardımcı olmuştu. Armoni olarak daha zorlayıcı olan, ancak melodik olarak daha yalınlaşan bu albüm, bir bakıma Shorter'ın önceki çalışmalarıyla Davis topluluğuna geçişi arasında bir köprü vazifesini görür. Shorter, bu sürede daha klasik sınırlar içinde bulunurken, bir yandan da sürprizli tarzını oluşturmaya başlar. Nitekim *JuJu*'da da, Miles Davis beşlisindeki arkadaşları Ron Carter ve Herbie Hancock'un katılımıyla, bir adım daha ileri giderek, müziğini daha da özgürleştirmeyi başarır Shorter.

Davis ve Shorter'ı yakından tanıyanlar, çok iyi bir ikili olduklarını, birçok müzikal paylaşımda bulunduklarını söylerler; hatta Shorter'ın bu topluluğun beyni olduğunu da belirten jazz eleştirmenleri vardır. Hakikaten de, Shorter hem besteleriyle, hem de yorumculuğu ve liderliğiyle Davis topluluğunun efsaneleşmesine çok önemli bir katkıda bulunmuştur. *Prince of Darkness, ESP, Footprints, Sanctuary, Nefertiti* gibi standartlaşmış eserleri Davis için besteleyen Shorter'ın besteciliği bu toplulukta daha da orijinal bir hale gelmiş ve daha belirgin bir yapıya ulaşmıştır.

Davis, Shorter'ın gruptaki yeriyle ilgili şöyle der: "Benim için topluluktaki uzman besteci Wayne Shorter'dı. O hala bir uzman. Wayne, Miles'a müzik getiren ve eserleri hiç değiştirilmeden aynı şekilde çalınan sadece birkaç müzisyenden biriydi. O gerçek bir bestecidir. Besteleri yazar, hatta herkes için onların nasıl duyulmasını istiyorsa, o şekilde partisyonlar bile yazar. Ayrıca, müzik kurallarıyla çalışmakla ilgili kendine has bir merak oluşturmuştur. Eğer bilinen müzik kuralları kendisi için işlemiyorsa, o zaman o bu kuralları müziğin dışına çıkmadan bozar. Shorter, müzikteki özgürlüğün, kuralları kendi zevkiniz ve istekleriniz için esnetebilme kabiliyetiniz olduğunu bilirdi."

1968 yılında beşlinin dağılmasının ardından birkaç yıl daha Miles Davis'le çalıştı ve Davis'in 1969 yılında kaydettiği *In a Silent Way* ve *Bitches Brew* gibi ilk fusion kayıtlarında yer aldı. Shorter'ın Davis topluluğunda yer alması, hem topluluk için çok büyük bir değerdi, hem de henüz otuzlu yaşların başında olan Shorter'ın kendisini daha da geliştirmesi, müziğini ilerletmesi ve arayışlarını farklı alanlara taşıması için önemli bir fırsattı. Bu fırsatı çok iyi değerlendiren Shorter, ilerleyen yıllarda hem akustik, hem de elektronik projeler gerçekleştirmekten kaçınmayacak, hatta yine jazz tarihinin en önemli topluluklarından biri olan

Weather Report topluluğunun da kurucusu olacaktı.

Shorter, 1970 yılında kaydettiği *Odyssey Of Iska* albümünün piyasaya çıkmasının ardından, daha önce Miles Davis'in fusion çalışmalarında birlikte çaldığı Joe Zawinul'la bir araya gelerek ünlü Weather Report topluluğunu kurdu. Topluluk, kurulduğunda Miroslav Vitous, Airto Moreira ve Alphonse Mouzon'dan oluşuyordu. 1973 yılında Vitous'un ayrılmasının ardından, 1985 yılına kadar Shorter ve Zawinul topluluğun liderliğini üstlendi. 15 yıl boyunca jazz adına çok yenilikçi bir üslup oluşturan, onlarca müzisyenin dönüşümlü olarak çaldığı, ancak belki de garip bir şekilde topluluk ruhunun ve sürekli devinim içinde olan bir soundun hep korunduğu Weather Report, funk, bebop, Latin, jazz, etnik müzik türlerinde eserler sundu ve toplam 17 albüm kaydetti. Bu albümlerin hepsinde Wayne Shorter çalıyor, bir kısmına besteleriyle katkıda bulunuyordu. Burada, Shorter daha az beste yaptı, topluluğun gidişatındaki katkısı, öncekilere göre daha azdı. Bir anlamda içine kapanmış, kendini, yaşamını ve müziğini biraz daha sorgulamaya başlamıştı.

Wayne Shorter'ın Weather Report topluluğunda 15 yıl boyunca kalması ve bu toplulukla müzik yaşamına devam etmesini eleştiren ve bu süre boyunca Shorter'ın kendi yeteneğini ve yaratıcılığını yeteri kadar kullanmadığını belirten jazz eleştirmenleri de vardır. Onlar, Shorter'ın çok daha farklı arayışlar içinde bulunabileceği, daha verimli ve üretken olabileceği bu dönemin Weather Report'ta harcandığını öne sürerler. Ancak, Shorter'ın da 1985 topluluktan ayrılması da çok kolay olmamıştır. "Eğer o zaman ayrılmasaydım, hiçbir zaman ayrılamazdım. Bir müzisyen olarak daha sosyal olmamın ve yeni bir topluluk kurarak daha farklı işler yapmamın zamanı gelmişti." demişti Wayne Shorter, Weather Report macerasının ardından.

Native Dancer albümü, Shorter'ın önemli projelerinden biridir. Shorter, Milton Nascimento ve Herbie Hancock'la birlikte kaydettiği bu albümün ardından Milton Nascimento'yla da

başka çalışmalar yaptı, Brezilya ve Latin müziğiyle Nascimento aracılığıyla yoğun etkileşimleri oldu. Müzisyen, 1970'lerde ve 1980'lerde, Miles Davis beşlisinin oluşturduğu, ancak Davis'in yerine Freddie Hubbard'ın çaldığı V.S.O.P topluluğuyla turnelere çıktı ve albüm kayıtları gerçekleştirdi.

Joni Mitchell'ın albümlerinde de katkıları vardır Shorter'ın. Joni Mitchell'ın besteleri, Shorter kadar Herbie Hancock için de ilham verici ve etkileyici olmuştur aslında. Aslında en son çıkardığı ve Joni Mitchell bestelerini yeniden yorumladığı *The Joni Letters* albümünün kaydında Shorter'a yer vermiştir Hancock. Hatta bu yıl Uluslararası İstanbul Caz Festivali'nde izlemiş olduğumuz konserde de Hancock'a aslında Shorter eşlik edecekti, ancak programındaki değişiklikten ötürü, konserde Shorter'ın yerine Bill Evans'ı izlemiştik.

1988 yılında Carlos Santana'yla da turneye çıkan Shorter, Miles Davis'in ölümünün ardından Hancock, Carter, Williams ve Wallace Roney'in katılımıyla Davis'e ithaf ettiği bir tribute albüm kaydetti. 1995 yılında 7 yılın ardından ilk solo kaydını gerçekleştirdi ve *High Life* albümünü çıkardı. Marcus Miller'la birlikte yapımcılığını üstlendiği bu albüm, 1997 yılında En İyi Güncel Jazz Albümü dalında Grammy Ödülü'nü kazandı. Aynı yıl, Hancock'la Shorter'ın yolları bir kez daha kesişti. Bu sefer de, *1+1* albümüyle çok ses getirdiler. Duo formasyonuyla gerçekleştirdikleri kayıtlar ve orijinal bestelerde çok başarılı olan ikili, *Aung San Suu Kyi* adındaki eserle de Grammy Ödülü'nü kazandı. Özellikle 1990'ların ikinci yarısında, son projeleriyle, adeta bir geri dönüş yaşadı Shorter. Farklı ödüller kazanırken, daha akustik projelerle, 1960'lardaki ruhunu yeniden canlandırmış, ancak bu sefer çok daha olgun ama yenilenmiş bir müzik kimliği oluşturmuştu.

High Life albümünden beri yılından beri ilk defa tamamen akustik olarak kaydettiği albümü olan *Alegria*'da (2003), tıpkı kendisi kırk yıl önce olduğu gibi, genç nesilden çok başarılı ve yetenekli, arayışlar içinde olan ve yeniliklerden çekinmeyen bir ekiple çalıştı. *Alegria*'yla En İyi Enstrümantal Jazz Albümü dalında Grammy Ödülünü de kazanan Shorter'a bu albümde, birazdan size bahsedeceğim ekibin yanı sıra, Brad Mehldau (p), Terri Lyne Carrington (d) ve Alex Acuna (perc) eşlik etti.

Shorter, en güncel çalışmasında da, yine kendinden sonraki neslin en yetenekli ve başarılı müzisyenlerini bir araya getirdi. Her biri kendi enstrümanında uzmanlaşmış ve kendi kariyerlerinde ilerlemiş olan John Patitucci, Brian Blade ve Danilo Perez'le birlikte, bir defa daha sevenlerini ve jazz dinleyicilerini şaşırtmayı başardı. Topluluk, canlı olarak kaydedilen *Footprints Live!* (2002) ve *Beyond the Sound Barrier* (2005) ile orijinal eserlerin yanı sıra, Shorter'ın 1960'larda bestelediği ve yorumladığı bazı eserleri tamamen farklı bir bakış açısıyla yeniden yorumladı. Özellikle 2005 yılında kaydettikleri projede, dörtlü hem hayranlarından, hem de jazz eleştirmenlerinden çok büyük övgü aldı. Hatta, *Beyond the Sound Barrier* albümü, 2006 yılında En İyi Jazz Albümü dalında Grammy Ödülü'nü kazandı.

Aslında başarının kendisi, alınan ödüllerde ya da olumlu eleştirilerde saklı değil; aslında başarının kendisi müzikte saklı. Her biri kendi hikayesini müzikle anlatmak isteyen, dünyaya söyleyecek çok sözü olan, kendilerini yaşama açabilme cesaretini taşıyan ve öncelikle kendi yarattıkları sınırları kaldırabilen, duvarlarını yıkabilen müzisyenlerin yaşamın kaynağına ulaşma yolculukları, bu yolculuktaki açık yürekliliklerı müziğin bu kadar etkileyici olmasını sağlıyor. Aynı zamanda her biri beklenmeyeni gerçekleştirirken, bir anda kendileri için beklenen haline geliyor, uyum notalardan ya da akorlardan öte bir noktaya taşınıyor.

"*Footprints Live!*'daki ekip, kendilerini daha önce kendi gruplarında çaldıklarından farklı bir şekilde esnetme, genişleme özgürlüğünü taşıyordu. Kendilerini, kendi topluluklarında, liderlik yaptıkları durumlarda olduklarından farklı şekilde tezahür ettiler ve gerçek bir ortaklık yarattılar" diyor Shorter ekibi hakkında.

Beyond the Sound Barrier, Shorter'ın ekibiyle oluşturduğu toplu düşünceyi, başarılı uyumu ve

sınırları zorlayan üslubu sürdüren bir albüm. Shorter, hem son albümüyle, hem de yeni topluluğuyla ilgili görüşlerini şu şekilde dile getiriyor: "Her şehirde aslında benzer ana hatlarda çalıyoruz, ancak her seferinde, her akşam birbirinden çok daha farklı duyulan, çok farklı sonuçlar ortaya çıkıyor. Ekip arkadaşlarımın hepsinin geleceğe dönük bir tutumu var. Hepimiz, aslında kırılgan ve yeniliklere açık olmanın gerekli olduğunu, kişinin kendisini açarak şansını denemesi ve bilinmeyenden korkmaması gerektiğini biliyoruz. Bu sebepten ötürü, içimizden biri yeni bir fikirle geldiğinde, bu fikri ortaya koymaktan çekinmiyor. Bu toplulukta hiçbir zorunluluğumuz yok. Genel tutumumuz 'Müziğimizi farklı renklerle boyamak, istediğimizde ve gerektiğinde yeni renkler oluşturmak, gerektiğinde de beyazı bile ortadan kaldırarak, yeni bir şeyler yapmaya çalışmak'".

Aslında *Beyond the Sound Barrier*'ın geldiği noktayı tanımlamak da kolay değil. Özellikle *Footprints Live!* albümünün başarısının ardından, birlikte daha çok çalmaya başlayan grubun yakaladığı üstün uyumun ve solist – eşlikçi rollerinin her müzisyen tarafından net bir şekilde dönüşümlü olarak benimsenmesinin yanı sıra, Shorter'ın bu topluluk için özel olarak bestelediği eserlerin gücü, albümün ve albümdeki her eserin çok üst seviyede olmasını sağladı. Bir bakıma, kırk yıl önce Miles Davis ve Wayne Shorter'la çalan ritim seksiyonunun ne kadar başarılı ve birbirinden iyi müzisyenlerden oluştuğunu bir kez daha hatırlarsak, Shorter'ın 2000'li yıllarda birlikte çalıştığı topluluktaki ritim seksiyonunun da müziği o denli kuvvetlendirdiğini, Shorter'a yeni buluşlar yapabilmek için imkan tanıdığını da görebiliriz. Özellikle canlı olarak dinlendiğinde, topluluğun icra ettiği entelektüel anlamda yoğun müzik, kesinlikle her an özel bir ilgi ve dikkat gerektiriyor. Geçtiğimiz beş, belki de on yılın en iyi topluluklarından biri olan bu dörtlüyü canlı dinlemek, her jazz dinleyicisi için unutulmaz bir deneyim olacaktır.

Shorter'ı, sadece çok başarılı bir besteci ya da güçlü bir yorumcu olmaktan öteye taşıyan ve asıl dehasını oluşturan, dünya görüşüyle müziği, hayatı bir araya getirmesi. Aynı zamanda Budist olan ve müzisyen, yaşamıyla müziğini ortak bir felsefi düşünce sistemi içinde buluşturmayı başarmış. Müziğini çoğunlukla tarif etmekten kaçınır ve der ki: "Müziği tarif etmek çok zordur. Eric Gravitt, eğer nasıl davul çaldığını anlatabilseydi, o zaman çalmaya ihtiyaç duymayacağını söylerdi. Aslında müzik gerçekten de bizzat deneyimlenmesi gereken bir olgudur. Eskiden insanlara müziği dinletmeden bebopın ne olduğunu anlatmaya çalışırdım. Ama artık anlıyorum ki bu imkansız. Dinleyicilerimiz, müziğimizin taze, mutlu, ümit verici, heyecanlandırıcı olduğunu söylerler, hatta olumlu anlamda genç olduğunu bile duymuştum."

Shorter, geçtiğimiz elli yıla daha önce bahsettiğim Grammy Ödülleri de dahil olmak üzere toplam 6 Grammy ödülü ve 13 Grammy adaylığı sığdırdı. Bu ödüllerin dışında, birçok yarışmada da ödül kazandı; üniversiteler, müzik enstitüleri ve müzik yayınları tarafından defalarca farklı şekillerde onurlandırıldı ve ödüllendirildi. 1962 yılında Downbeat Dergisi tarafından Saksofonun Yeni Yıldız Sanatçısı olarak gösterilen müzisyen, 1969 yılından itibaren de 15 yıl boyunca soprano saksofon dalında yine aynı prestijli dergi tarafından yılın en iyisi seçildi. Müzik kariyeri boyunca film müzikleri de besteledi, ünlü *'Round Midnight* filminde rol aldı. Shorter, ayrıca 1999 yılında dünyanın en prestijli jazz okullarından biri olan Berklee College of Music'ten fahri doktora unvanı aldı.

Son söz olarak, tekrar Shorter'a kulak verelim ve 2004 yılında yapmış olduğu bir röportajdan, son yıllar içinde birçok farklı röportajında dile getirdiği, günümüzde yarattığı eserler ve çaldığı müzikle ilgili en temel görüşüne kulak verelim:

"Aslında hep aynı amaç, aynı görev... Doğru savaşı savaşmak. Aslında gerçekten bu hayatın ne olduğuyla ilgili bir açıklama yapmak. Birçok müzisyen, kendi kurduğu doğruları korumak için uğraşıyor. Onlar sahnedeyken en iyi yaptıkları işleri yapmaya ve insanları etkilemeye çalışıyorlar. Ancak ben artık bütün bunları boş verecek, kuralları hiçe sayabilecek bir noktaya geldim. Müzikle ilgili yaptığım her şey bununla ilgili. Artık 71 yaşındayım ve kaybedecek bir şeyim yok. Sadece bilinmeyene gitmeye çalışıyorum."

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

Ustaların uştası Paquito D'Rivera 29 Ocak'ta İş Sanat'ta...

Emra İşlek

2009 yılında İş Sanat Kültür Merkezi'nde izleyeceğimiz ustalardan biri de Paquito D'Rivera olacak. 29 Ocak tarihinde gerçekleşecek olan ve yeni yılın ilk büyük jazz konseri olma özelliğini de taşıyan bu konserde D'Rivera'ya Diego Urcola (tp), Alex Brown (p), Oscar Stagnaro (b), Eric Hoob (d), Hector Del Curto (bandoneon) ve Pedro Martinez (perc) eşlik edecek. Grammy Ödüllü albümleri Funk Tango projesinden eserler seslendirecek olan ekip, jazz, klasik Küba ve Latin Amerika müziği ve Klasik Batı Müziği öğelerini çok iyi harmanlayan, D'Rivera'nın kıvrak üslubu ve güçlü tekniğine çok iyi ayak uydurabilen bir topluluk.

Günümüzün en başarılı klarnet ve tenor saksofon yorumcularından ve hem Latin müziği, hem Klasik Batı Müziği, hem de jazz alanlarındaki en yetenekli bestecilerinden biri olan Paquito D'Rivera, 1948 yılında Küba'nın başkenti Havana'da dünyaya geldi. Kendisi de saksofon sanatçısı ve aynı zamanda orkestra şefi olan Tito D'Rivera'nın oğlu olan müzisyen, henüz beş yaşındayken babasından müzik teorisi ve saksofon dersleri alıyordu. İlk konserini altı yaşında verdikten sonra Küba'nın en genç profesyonel müzisyeni olan D'Rivera, sadece on yaşındayken de Havana'da bulunan Ulusal Tiyatro Orkestrası'yla konserler vermeye başladı. Soprano saksofondan altoya geçen ve bu enstrümanı kendisi öğrenen D'Rivera, 12 yaşındayken Havana Konservatuarı'nda klarnet ve kompozisyon alanlarında müzik eğitimi almaya başladı.

Virtüöz seviyesinde klarnet ve saksofon çalan D'Rivera, 19 yaşındayken Küba Ulusal Senfoni Orkestrası'yla tüm Küba'da yayınlanan bir konser verdi. Gençlik yıllarında Küba Askeri Bandosu'nu da içeren topluluklarda performanslar sergiledi, Kübalı piyanist Chu Chu Valdez ile Orchestra Cubana de Musica Moderna (Küba Modern Müzik Okestrası) adlı topluluğu kurdu ve iki yıl boyunca bu topluluğun şefliğini üstlendi. 1973 yılında Orchestra Cubana de Musica Moderna topluluğunun üyelerine katılan üç yeni müzisyenle birlikte Irakere topluluğunu kuran D'Rivera, bu grup sayesinde Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde ün kazandı. Jazz, rock, Klasik Batı Müziği ve geleneksel Küba müziğinden öğeler taşıyan bir sound oluşturan Irakere, Küba'dan çıkarak Amerika Birleşik Devletleri'nde albüm anlaşması yapan ilk topluluk oldu. 1979 yılında Irakere albümüyle En İyi Latin Albüm kategorisindeki Grammy Ödülü'nü alan topluluk, aynı yıl içinde Amerikalı rock ve jazz müzisyenleriyle canlı olarak kaydettiği Havana Jam albümüyle Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ününü artırdı. D'Rivera, bu dönemlerde, Amerika ve Avrupa'da kariyerini sürdürmek, buradaki olanaklardan faydalanmak istiyordu. Bu sebepten ötürü, 1981 yılında Küba vatandaşlığından çıkarak ABD'ye politik koruma başvurusunda bulundu. Bu yıldan sonra Amerika Birleşik Devletleri'ne kalıcı olarak yerleşen müzisyen, Dizzy Gillespie, David Armam, Mario Bauza gibi ünlü müzisyenlerle çalmaya başladı.

1980'lerde Dizzy Gillespie'yle olan ortaklığını devam ettirdi D'Rivera ve 1988 yılında Birleşmiş Milletler Orkestrası'nın kurucularından biri oldu. Solo kariyerini de sürdüren müzisyen, Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Senfoni Orkestrası'nda solist olarak çaldı, aynı zamanda Paquito D'Rivera Big Band ve Paquito D'Rivera Quintet ile hem jazz, hem de klasik müzik icra etme fırsatını buldu.

Triangulo ve Caribbean Jazz Project topluluklarıyla da başarılı çalışmalar yürüten D'Rivera, kariyeri boyunca toplam 9 Grammy Ödülü kazandı. D'Rivera, 2000 yılında Tropicana Nights albümüyle, 2001 yılında Live at the Blue Note albümüyle, 2002 yılında da konuk sanatçı olarak katıldığı Bebo Valdes Trio'nun El Arte Del Sabor albümüyle Grammy Ödülünü kazandı. 2003 yılında Brazilian Dreams ve Historia del Soldado albümleriyle hem klasik batı müziği, hem de jazz dalında Grammy Ödülünü almaya hak kazanan D'Rivera, Wynton Marsalis ile birlikte bu iki dalda Grammy Ödülünü alan iki müzisyenden biridir. En son Grammy Ödülünü Riberas albümüyle En İyi Klasik Müzik Kaydı dalında alan D'Rivera, 2004 ve 2006 yıllarında Jazz Gazetecileri Birliği tarafından yılın klarnet sanatçısı seçildi.

D'Rivera ayrıca 2003 yılında Berkle School of Music tarafından şeref doktorasına layık görüldü. Kariyeri boyunca hem jazz dünyasının, hem de Klasik Batı Müziği dünyasının beğenisini kazanan müzisyen, yıllar boyunca birçok ödül almıştır; Downbeat Dergisi tarafından da defalarca yılın klarnet sanatçısı seçilmiştir. D'Rivera'nın yorumculuğunun yanı sıra özellikle Klasik Batı Müziği alanında besteciliği de çok güçlü. Londra Kraliyet Senfoni Orkestrası, Varşova Filarmoni Orkestrası, Amerika Birleşik Devletleri Ulusal Senfoni Orkestrası ve Brooklyn Filarmoni Orkestralarının yanı sıra, Latin Amerika'da bulunan Puerto Rico Senfoni Orkestrası, Costa Rica Ulusal Senfoni Orkestrası ve Simon Bolivar Senfoni Orkestrası'yla da konserler verdi, kendi eserlerini seslendirdi. 2005 yılında Sergio Assad ve Odair Assad'la Dances from the New World turnesini gerçekleştiren müzisyenin en önemli eserlerinden birini de Yo-Yo Ma'nın 2003 yılının Eylül ayında canlı olarak kaydetmiştir. Paquito D'Rivera konseri, 2009 yılını eğlenceli, dinamik ve heyecanlı bir konserle açmak isteyenler için kuşkusuz çok iyi bir seçim olacak.

Orhan Tuna
orhan@genccazcilar.org

2-16 Şubat 2009

Jazz Ruhumuzda Var

6. Uluslararası İzmir Jazz Festivali

İzmir Filarmoni Derneği'nin düzenlediği "6. Uluslararası İzmir Jazz Festivali" yine çıtasını yükseltiyor.

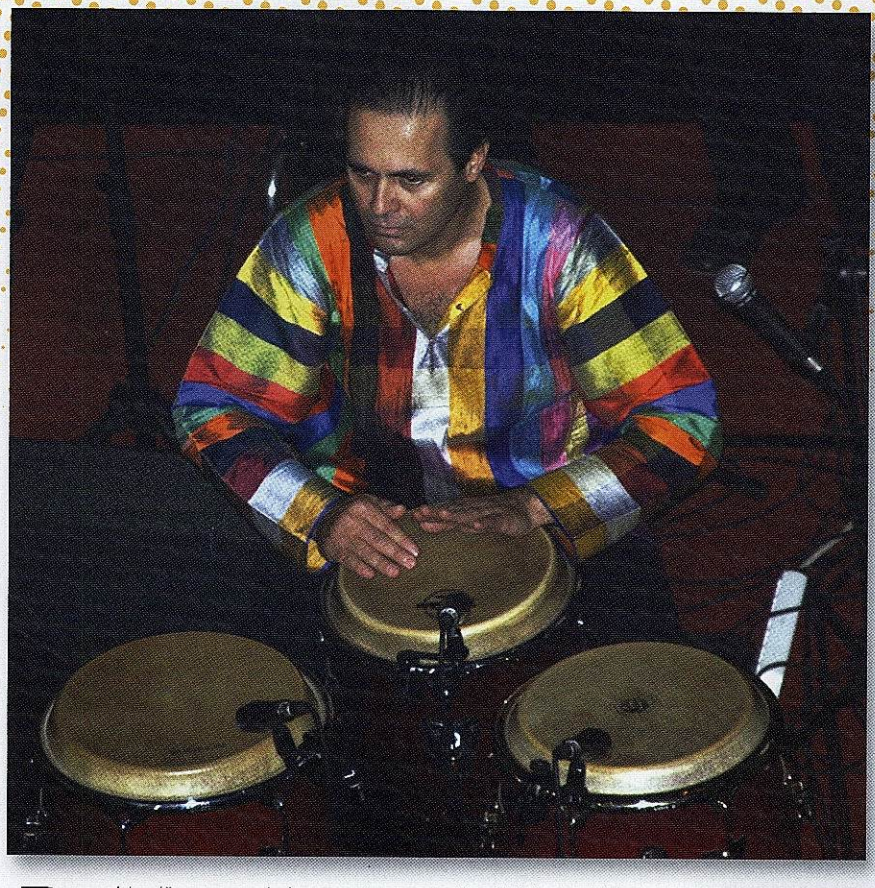

2 Şubat Pazartesi
Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars

4 Şubat Çarşamba
Tierney Sutton Band

Beş yıldır dünya çapında jazz müzisyenlerini İzmir'lilerle buluşturan festival, bu yıl da 15'i Türk 31 yetenekli müzisyeni jazz severlerle buluşturacak.

Hizmete girmek için gün sayan Ahmed Adnan Saygun Sanat Merkezi'ne konuk olacak bu ilk büyük festival, 2 Şubat Pazartesi akşamı "Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars" konseri ile başlayacak. İzmir'i her ziyaret ettiğinde büyük ilgi gören ve kıpır kıpır konserler veren Ayhan Sicimoğlu ve grubu, festivalin fırtına gibi başlamasını sağlayacak.

Dünyanın en iyi 10 jazz vokalisti içerisinde gösterilen Tierney Sutton, 14 yıldır birlikte çaldığı grubuyla, 4 Şubat Çarşamba akşamı festivale konuk oluyor. Vokal dalında Grammy ödülüne aday gösterilen ilk ve tek grup olan 'Tierney Sutton Band', şüphesiz unutulmayacak bir performans sergileyecek.

Bu yıl "Genç Cazcılar"la da işbirliği yaparak genişleyen festival, 5 Şubat Perşembe akşamı genç jazz müzisyenlerine sahnesini açacak. İzmir'li müzisyenlerden oluşan, Evrim Özkaynak önderliğindeki 'Fastrip' ve Estonya'da "International Young Jazz Singers Competition" halk birincisi olan Ferhat Öz, art arda sahne alacak.

Festivale hep yeni projelerle konuk

9 Şubat Pazartesi

Renaud Garcia-Fons Arcoluz Trio

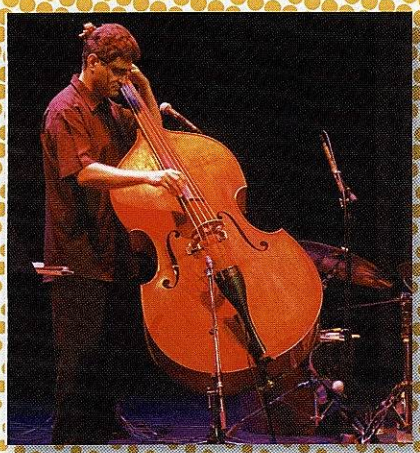

7 Şubat Cumartesi

Kerem Görsev Akustik Quartet

olan, Türkiye'nin en ünlü jazz piyanisti Kerem Görsev, 7 Şubat Cumartesi akşamı, 'Akustik Dörtlü'sü ile İzmir'lilerle buluşacak.

Programında, birbirinden farklı jazz türlerine yer vermeye çalışan festivalin 9 Şubat Pazartesi akşamki konuğu ise, dünyanın en iyi basçılarından Renaud Garcia-Fons. Kontrbası bir solo enstrümana, bir çeşit flamenko gitarına ve bir doğu enstrümanına dönüştüren müzisyen, 'Arcoluz' projesi ile farklı ve keyifli bir akşam yaşatacak. 10 Şubat Salı akşamı ise, 40'tan fazla albümü yayımlanan, 9 kez Grammy ödülüne aday gösterilen, MAC hayat boyu başarı ödülü sahibi, American Hall of Fame'de yer alan bir jazz duayeni Kenny Barron; üçlüsü ile festival sahnesinde yer alacak. Eleştirmenlere göre günümüzün en lirik jazz piyanistinin performansı kesinlikle festivalin kaçırılmaması gerekenlerinden biri. Festival, 2005 yılında konuk ettiği ve Haziran 2008'de aramızdan ayrılan büyük müzisyen Esbjörn Svensson anısına yapılacak "Ulf Wakenius Quartet plays Esbjörn Svensson" konseriyle sürecek. 2007 Aralık ayında kaybettiğimiz Oscar Peterson'ın grubunun da gitaristi olan Ulf Wakenius, kayıtları Esbjörn Svensson'un aramızdan ayrılışından önce tamamlanan, fakat yayımlanması bu talihsiz olayın sonrasına kalan, "Love is Real" albümündeki çalışmalarını, 12 Şubat Perşembe akşamı İzmir'li müzik severlerle paylaşacak.

16 Şubat Pazartesi akşamı ise festivalimiz Türk Armoni Yıldızları'nın konseri ile son bulacak. Eğitsel etkinliklerin kalite ve miktarını da arttırmayı hedefleyen festival, jam-session ve atölye çalışmalarına da yer verecek.

İzmirli jazz severlerin, festivale hak ettiği ilgiyi göstereceğini umuyoruz.

Ayrıntılı bilgi için:

www.izmircazfestivali.com

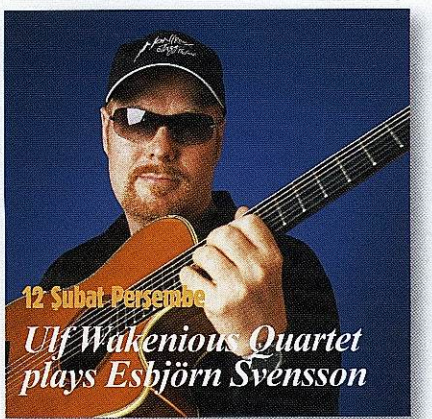

10 Şubat Pazartesi

Kenny Barron

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

7. Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali'ne Katılacak Gruplar Belirlendi.

Önder Focan - Sibel Köse

Ülkemizde jazz müziği ile ilgilenmek isteyen müzisyenler çoğalıyor ve doğal olarak kendilerine platform arıyorlar. İstanbul ve Ankara Caz Festivali yanında bu sene İzmir Jazz Festivali'de genç jazz müzisyenlerine programlarında sahne ayırmaya başladı.

Bu festivaller arasında özgün yapısı ile dikkat çeken "Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali", 11-14 Mart 2009 tarihinde 7. yaşını kutlayacak.

Eskişehir'de her yıl Anadolu Üniversitesi çatısı altında düzenlenen festivali, Anadolu Üniversitesi Jazz Kulübü ve Genç Cazcılar organize etmekte.

Festivale bu sene İstanbul'dan Boğaziçi Üniversitesi Caz Korosu, Ankara'dan Betone ve MCNKY, Hollanda'dan Oğan Şadan Band, Almanya'dan Janke-Randalu katılacak.

Festivale her yıl katılarak genç müzisyenlere destek veren ve açılış gecesinde sahne alan bu yılın profesyonel topluluğunu Önder Focan, Sibel Köse, Erdal Akyol ve Ediz Hafızoğlu oluşturmakta.

Ankara Jazz Derneği, TVA, Radyo A gibi kurumların desteği, MORFİL Ses Sistemleri, PİNO, Stroer&Kent Vizyon, Ekol Dijital, Cetemenler Copy Center, Top Yayıncılık'ın hizmet sponsorluklarında yapılan hakkında geniş bilgi almak için www.caz.anadolu.edu.tr ve genccazcilar.org adreslerini tıklayabilir, acmf@genccazcilar.org adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Aslı Delikara
asli@turuncuiletisim.com.tr

Ghetto'da Ocak...

GHETTO'da yıldız yağmuru...

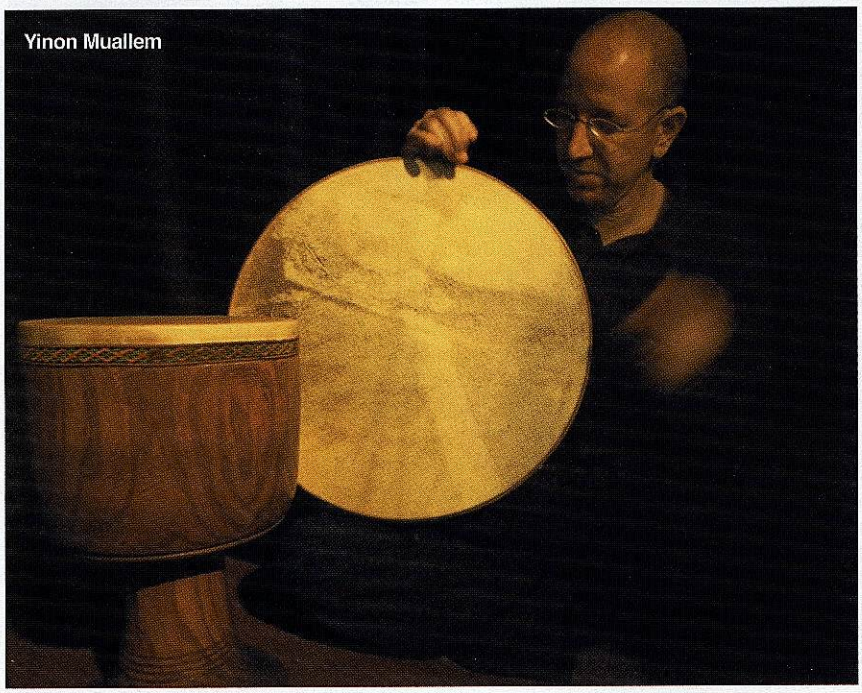
Yinon Muallem

Aydın Esen

Randy + Aydın Esen & Friends Funk & Fusion New Year Party

3 Ocak Cumartesi 2009

Piyanist **Aydın Esen** ve ses sanatçısı eşi Randy Esen ile 2009'a merhaba dediğimiz ilk hafta sonu, jazz, funk, füzyon ve elektronik müziğin iç içe geçtiği bir gece yaşayacağız. İçlerinde Selçuk ve Bilal Karaman kardeşler, Volkan Öktem, Başak Yavuz, Kaan Yıldız, Jeff V., Elif Çağlar, Ceylan Ertem, Jehan Barbur, Eren G., T. Bedir, Sarp Maden gibi misafir sanatçıların da olacağı bu parti tadındaki geceye gelin, yeni yıla Ghetto usulü pozitif enerji ile başlayın.

Yinon Muallem Ensemble

8 Ocak Perşembe 2009

Yinon Muallem, İsrail doğumlu, Irak kökenli bir perküsyon sanatçısı. Ortadoğu, Türk ve Güney Hindistan enstrümanlarını çalmada kendine özgü bir stil geliştiren Muallem; Farklı müzik türlerinin ritim ve melodilerini ustaca sentezlediği bir müzik yapıyor. Muallem'in müziğinin hemen her coğrafyada beğeni toplamasının ardında, geleneksel Türk, Sufi, Çingene, Klezmer, Balkan ve Hint müziklerinin etkilerini taşıması, ancak bunların herbirinden farklı, özgün bir müzik oluşturabilmesinde yatıyor.

Muallem, Ortadoğu müziği ile ilgili çalışmalarına başladığı yıllarda, ud virtüözü Yurdal Tokcan ile çalışmak üzere Türkiye'ye geldi. Muallem'in Türkiye macerası Yurdal Tokcan'ın yanı sıra Göksel Baktagir ve diğer Türk müzisyenlerle olan işbirliği şeklinde sürdü. Sanatçının projeleri arasında; Ross Daly (Yunanistan); ses sanatçısı **Alim Gasimov** ve bestekar Piris Eliyahu (Azerbaycan); Zhubin Kalhor (Iran); Muhammed Alnuma (Irak); Ömer Faruk Tekbilek, Tekfen Filarmoni Orkestrası, arp sanatçısı Şirin Pancaroğlu, piyanist Anjelika Akbar, Tanju Duru ve Akın Eldes (Türkiye); Ganesh Kumar ve Subash Chandran (Hindistan); İsrail Endülüs Orkestrası, Yair Dalal, Eyal Sela ve Darma Topluluğu (İsrail); Sheldon Sands (ABD) ile çalışmalarını sayabiliriz.

Muallem'in uçan halısında dünyayı gezeceğimiz performansında, sanatçıya bas klarinet ustası Oğuz Büyükberber eşlik edecek.

Ayhan Sicimoğlu & Latin All Stars

10 Ocak Cumartesi

Ayhan Sicimoğlu, ve grubu Latin All Stars, tüm Latin müzik ve dans severleri Ghetto'da yine bir araya toplayacak. Kıpır kıpır yerinizde duramayacağınız esprili geceyi, özgün düzenlemeleri ve Avrupa listelerini aylarca süsleyen parçaları süsleyecek.

Genco Arı

15 Ocak Perşembe 2009

Müzik dahisi Genco Arı, ilk albümü 'Wizart' ile sahnede

9 yaşında başladığı müzik yaşamında başarılı bir çizgi çizerek kompozisyon, aranje ve piyano konularında müzik otoritelerince 'dahi' kabul edilen Genco Arı, Mess Production etiketi ile çıkan 'Wizart' adlı ilk albümü ile Ghetto'da. 'Quartet Muartet' grubu ile tanıdığımız başarılı piyanist Genco Arı, albümünde Davulcu Dave Weckl, Basçı Anthony Jackson, Elektro gitarcı Mike Stern ve Sasofoncu Bob Franceschini ile yapılan kayıtlarda edindiği unutulmaz deneyimlerini müzikseverlerle paylaşacak.

Genco Arı

Brazzaville (Barcelona)

16 Ocak Cuma 2009

Brazzaville fırtınası yeniden İstanbul'da.

İçinde barındırdığı bossa nova, rock, dub ve jazz tınıları ile dinleyenlerce hemen benimsenen ve bizlere Akdeniz ve Pasifik atmosferini yaşatan Dünyaca ünlü grup Brazzaville Ghetto'da. Daha önce 2005 (12. Uluslararası Jazz Festivali) ve 2008'de Türkiye'ye gelen grup, her ülkeden çeşitli müzisyenleri ile adeta büyük bir aileye benzetiliyor.

1997 yılının sonlarında Los Angeles'ta başlayan Brazzaville macerası, 2003 yılında grubun kurucusu David Brown'un Barcelona'ya taşınması ile yeni bir boyut kazanarak kültürel ve müzikal anlamda zenginleşti. Bugüne dek 7 albüm yayınlayan grubun müziğinde, David Brown'un gençliğinde bir gezgin olarak dolaştığı tüm ülkelerde edindiği tecrübeler ve çeşitliliğin izlerini görmek mümkün.

Uzun yıllar Beck'in sasofoncusu olma görevini de üstlenen Brown, LA'da 3 albüm yayınladı ve bundan sonraki albümlerini Barcelona'da grubun Avrupalı versiyonu haliyle kaydetti.

Son kadrosu ile Barcelona'dan David Brown ve Ramon Aragall, Los Angeles'dan Kenny Lyon ve Sibirya'dan Oleg the Magnificent'dan oluşan grup, '21st Century Girl' adlı son albümlerinden parçalarla Ghetto'da olacak.

Kangroove

17 Ocak Cumartesi 2009

Ghetto'da her performanslarında kapılarda kuyruk oluşan ve 'kapalı gişe' dinlenen Kangroove full kadro vereceksleri konserleri ile yeniden bizlerle olacak. İstanbul gece hayatında ciddi bir dinleyici kitlesi ve takipçisi bulunan grup, 'bu gece ne yapsak?' sorusuna cevaben; bas gitarda Alp Ersönmez, davulda Mert Önal, vokalde Bora Uzer ve Amerika'ya yerleşen klavyecileri Can Çankaya'nın katılımı ile funk, soul, R&B ve hip-hop dolu bir performans ile karşınızda olacak.

Amsterdam Night Watch: New Cool Collective (Amsterdam)

23 Ocak Cuma 2009

Ghetto Hollanda Başkonsolosluğu'nun katkılarıyla 'Amsterdam Night Watch' projesinin ilk konserinde, jazz festivallerinin vazgeçilmez konuklarından; New Cool Collective'i ağırlıyor. Hollanda Başkonsolosluğu'nun katkılarıyla hayata geçecek Amsterdam Night Watch projesi, her ay Amsterdam'dan bir ekibi İstanbullu müzikseverlerle buluşturacak ve kültürler arası etkileşimin müziğin evresel diliyle kurulmasına tanıklık edecek. Mayıs ayına kadar sürecek proje kapsamında, Ocak'ta New Cool Collective, Şubat'ta Bernie's Lounge, Mart'ta Forthress ve Nisan'da Amsterdam Klezmer Band ve Calefax GHETTO'da sahne alacaklar.

Projenin ilk konuğu; 1994 yılında kurulan Benjamin Herman tarafından kurulan New Cool Collective olacak. Yaklaşık 10 senedir Avrupa ve Dünya'da, turlamadık sahne, çalmadık festival bırakmayan Benjamin Herman, New York'taki Manhattan School of Music'in Avrupa jazz sahnesine kazandırdığı bir proje adamı olarak, New Cool Collective ile birçok başarıya imza attı. Grubun 8 müzisyenden oluşan çekirdek kadrosu Hollanda'nın Grammy'si sayılan Edison Award ödülünün de sahibi. 2003 senesinde bir kez daha bu ödül için aday gösterilen grup, 2001'de de Heineken Crossover ödülüne layık görüldü.

Grubun müziklerinde kolaylıkla kendinizi dansa kaptıracağınız jazz ve funk örneklerine, perküsyon ve ritm zenginliklerine Afrika ve Latin tatlarına rastlanıyor. Londra Jazz Cafe ve Edinburgh Fringe Festivali, Capetown, Londra, Bristol, Prag gibi önemli jazz şehirleri, North Sea Jazz Festivali, Roskilde, Londra Jazz Festivali, grubun sahne aldığı önemli festivallerden bazıları.

12. Akbank Jazz Festivali kapsamında, festivalin en ilgi çekici konserlerinden birini veren grubu GHETTO sahnesinde, son albümleri 'Out Of Office'in turnesi dahilinde tekrar izleme şansını kaçırmayın.

Benjamin Herman (s), Anton Goudsmit (g), Joost Kroon (d), Willem Friede (keyb), Frank Van Dok (perc), Jos de Haas (perc), Leslie Lopez (b), David Rockfeller (tp),

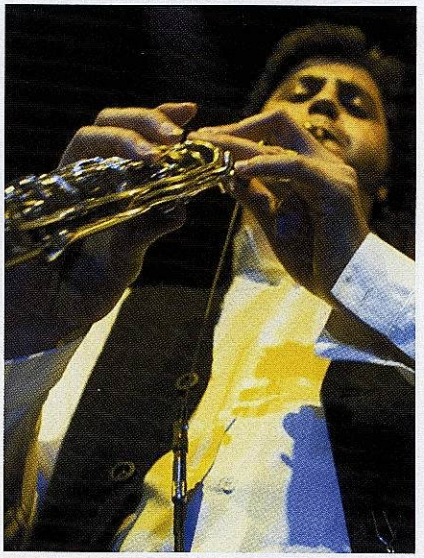

Serkan Çağrı&Rumeli Band

30 Ocak Cuma 2009

Serkan Çağrı ile 'Hoşgeldin Rumeli'

Zengin bir orkestra ve Klarinet virtiözü Çağrı ile, Rumeli ve Balkanlar Ghetto'ya taşınacak

Rumeli ve Balkanlar'ın geleneksel halk şarkılarını, etnik yapısını deforme etmeksizin çağdaş bir sunumla günümüze taşıyan Rumeli Band, cümbüş, brass ekibi, akordeon ve piyano gibi farklı enstrümanlar ile zengin bir Rumeli atmosferi yaratıyor. Dinleyenleri gündelik hayatın stresinden bir gecelik de olsa uzaklaştırıp müziğiyle mutlu etmeyi başaran Serkan Çağrı'ya bu konserde Makedonya göçmeni solist İmran Türkoğlu ve Elif Nun solist olarak eşlik ediyor.

Ayhan Sicimoğlu sunar: 'Reggaeton de Colombia' Konuk sanatçı, Rodrigo Rodriguez

31 Ocak Cumartesi 2009

Salsa, Latin ve Jazz'da dünya devleriyle sahne alan Rodrigo Rodriguez, Reggaeton de Colombia' gecesinde, 'Ayhan Sicimoğlu' sahnesinde... Latin müziğinin başarılı yorumcusu Ayhan Sicimoğlu, sahnesinde bu gece uluslararası bir vokal ve perküsyoncuyu ağırlıyor; Rodrigo Rodriguez...

2001 yılında İsviçre'de Armando Miranda, Cesar Correa ve yapımcı Al Gabriel ile birlikte uluslararası Salsa orkestrası Mercadonegro'nun temellerini atan RODRY-GO a.k.a Rodrigo Rodriguez Puerta; uzun yıllar bu orkestrada vokalist ve perküsyoncu olarak yer aldı. Bu orkestra ile 'Festival Latinoamericando Milan' gibi yüzlerce festivalde sahne almanın dışında, 2001'de gerçekleşen Pavarotti&Friends konserinde efsanevi Salsa Kraliçesi Mrs. Celia Cruz ile birlikte çaldı. Salsa ve Latin jazz dünyasının çok önemli isimleri isimleri dışında, George Benson, Carlos Santana, Barry White, Deep Purple, Tom Jones gibi sanatçılarla da aynı sahneyi paylaştı.

Aysun Ayışkan YALAZA
aysun@communica.com.tr

JC's Konserleri...

Jeremy Pelt

Paula West

14, 15, 16, 17 Ocak

Paula West (vo)
George Mesterhazy (p)
Kağan Yıldız (b)
Ediz Hafızoğlu (d).

Paula West kendi yolunda en iyi müziği bulmanın ve onunla ilişkiye geçmenin azmiyle doluydu. Kaliforniya'nın San Diego eyaletinde bir donanma askeri ailesinin içinde klasik müzik dinleyerek büyüdü. "Benim ailem jazz müzik dinlemezdi" der ve hatırlar: "babam klasik müzik dinlerdi." Paula kolejde okurken Dinah Washington, Billie Holiday ve Sarah Vaughn gibi jazz şarkıcılarını dinlemeye başladı.

Kolejden sonra hayatında neyi yapmak istediğinden pek emin olmadığı bir sırada San Francisco'ya taşındı. Topladığı plaklardan eski jazz şarkılarını çalıştı ve ses eğitimi almaya başladı. Yeteneğinin farkına vardıkça kendine olan güveni arttı ve açık mikrofon gecelerine katılmaya başladı. Böyle bir gecede daha sonraları kendine eşlik edecek olan piyanist Ken Muir ile tanıştı. Müzik eğitimine Faith Winthrop'dan ders alarak devam eden West ondan özgün tonunu ve yorumunu kullanmayı öğrendi. Şimdilerde neredeyse bir Paula West özelliği olarak anılan vibrato olmaksızın bir notayı sürdürebilmeyi öğrendi.

1995 de çıkan ilk albümü "Temptation" da Carrol Coates'den "You'll See" ve Dave Frishberg den "Peel Me a Grape" gibi eski parçalara yer verdi. Sanatçı daha sonra çıkan albümleri "Restless" ve "Come What May" de olduğu gibi tüm çalışmalarında hep kişisel olarak beğendiği parçalara yer vermektedir. Paula West sanatını kullanmayı ve yeteneğini sunmayı San Fransisco'nun ötesindeki dinleyicilerle de paylaştı. New York ve Philedelphia'da sahne programları düzenlemekte, Avrupa ve Amerika'daki radyo ve televizyon programlarına katılmaktadır. 1997 yılında Paris'te dolu salonlara "Maison de la Musique" dueti sahnelemiştir.

Flora Purim ve Airto Moreira;

12, 14 Şubat

Brezilya jazz müziğinin kraliçesi Flora Purim ve perküsyon ustası Airto Moreira, 12-14 Şubat tarihleri arasında İstanbul Jazz Center'da müzikseverler ile buluşacak. İkili dört gece boyunca Brezilya ve Latin müziğinin sıcak ezgilerinden oluşan repertuarları dinleyenleri büyüleyecek.

Çarpıcı tarzı ve müziksel yaklaşımıyla tanınan, Brezilya kökenini etkileyici jazz ve klasik müzik yeteneğiyle harmanlayan Flora Purim, 30 yılı aşkın müzik yaşamında Downbeat dergisince dört kez "en iyi kadın şarkıcı" seçildi. Grammy ödülü kazanan iki albümü bulunan Flora Purim, 1960'ların "bossa nova" akımından sonra ABD ve tüm dünyada oluşmaya başlayan ikinci dalga Brezilya müziğinin uyanışında bir dönüm noktası oldu. Flora Purim, 1967 yılından bu yana perküsyon ustası Airto Moreira ile birlikte çalışmalarını sürdürüyor. İkili, ilk olarak 1974 yılında "Fingers" adında ilk gruplarını kurdu ve tüm dünyada çeşitli performanslar sergiledi.

Jazz Times, Modern Drummer, Drum Magazine, Jazzizz Magazine dergileri ve Avrupa, Latin Amerika ve Asya'daki pek çok yayın tarafından bir numaralı perküsyoncu olarak seçilen Airto Moreira'nın müzikal performansları arasında Quincy Jones, Herbie Hancock, George Duke ve Paul Simon, Carlos Santana, Gil Evans, Gato Barbieri, Michael Brecker, The Crusaders, Chicago ile The Exorcist, Last Tango in Paris, King of the Gypsies ve Apocalypse Now gibi film sound track çalışmaları yer alıyor. "Planet Drum" perküsyon grubu ile 1991'de Grammy Ödülü'nü ve "Dizzy Gillespie's United Nations Orchestra" ile ise En İyi Jazz Albümü ödülünü kazanan Airto Moreira, 2001 yılında ise "Down Beat Magazine" okuyucuları tarafından "yılın perküsyoncusu" seçildi.

Catia Werneck;

4, 5, 6, 7 Mart

Catia Werneck Carvalho Da Silva (vo)
Vincent Vidal (p)
Matthew Hall (b)
Emre Kartari (d)

Catia Werneck Carvalho Da Silva'nın hikayesi bir Latin romanı gibi zengin ve renklidir. 1962 yılında Rio de Janeiro'da müzisyen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Bir piyanist ve gitarist olan babası seçkin jazz örneklerinden Bossa Nova'ya kadar geniş bir yelpaze ile tanışmasını sağladı. İlginç bir şekilde babası Catia'nın ve kardeşinin enstrüman çalmasını yasaklamış olsa da yine babasının teşvikleriyle dört yaşında şarkı söylemeye başladı.

Onaltı yaşına geldiğinde jingle'lar söyleyerek profesyonel müzik yaşamına başladı. 1980 yılında yani 18 yaşına geldiğinde Catia ve kardeşi Carlos, üniversitenin düzenlediği müzik festivaline katıldılar ve bir ödül kazandılar. Catia mezuniyetinin hemen ardından profesyonel müzik yaşamını sürdürmeye karar verdi. Ardından Rio'nun en büyük prodüktörlerinden biri ile kontrat imzaladı.

1985 yılında Marcu Ribas ve Maria Alcina'nın da aralarında bulunduğu dört şarkıcı ile büyük bir Avrupa turnesine katılması için

Flora Purim

teklif aldıktan sonra Amerika'ya gitti ve Broadway'de sahne aldı. Ardından Paris macerası başladı; Memphis Melody ve Sarah Vaughan - Liza Minelli ikilisi ile birlikte sahne aldığı Baiser Salé gibi jazz kulüplerinde çalıştı.

Yirmiüç yaşına geldiğinde George Benson ve Rachel Ferell ile tanışmasına vesile olan bir Amerika Birleşik Devletleri turnesi için davet aldı. 1987'den 1992'ye kadar Montreux'dan JVC'ye kadar çeşitli jazz festivallerinde Boto Novos Tempos ve Cruzeiro do Sul gibi gruplarla vokalist olarak sahne aldı. Aynı zamanda Touré Kunda, Patrick Bruel, Didier Soustrak, Chico Buarque ve Gilbert Bécaud'un dahil olduğu gruplarda vokalistlik yaptı.

1999 yılında ilk albümü olan "Estrela do Sultao"yu yayınladı. Ardından sırasıyla "Saudades de Paris", "La vie en rose", "Naturalmente" albümleri geldi. Son zamanlarda "Obrigado Brasil" başlıklı beşinci albümünün kayıtlarıyla uğraşmaktadır.

Jeremy Pelt;

19, 20, 21 Şubat

Jeremy Pelt (tp, flgh)
JD Allen (ts)
Danny Grissett (p)
Dwayne Burno (b)
Darrell Green (d).

1998 yılında Berklee College of Music'ten mezun olur olmaz New York'a gelen Jeremy Pelt, gelir gelmez şehirdeki önemli müzisyenler tarafından fark edildi. İlk profesyonel işi Mingus Big Band'le çalmak oldu. Bu iş, hem profesyonelleşmesi için bir fırsat olurken hem de grup elemanlarıyla uzun soluklu çalışmalar yapmasını sağladı.

Pelt New York'a gelişinden beri eski, yeni birçok jazz ustasıyla çalma imkânı buldu. Pelt'in birlikte çaldığı ustalardan bazıları: Jimmy Heath, Frank Wess, Charli Persip, Keter Betts, Frank Foster, John Hicks, Ravi Coltrane, Winard Harper, Vincent Herring, Ralph Peterson, Lonnie Plaxico, Cliff Barbaro, Nancy Wilson, Bobby Short, Bobby "Blue" Bland, The Skatalites, Cedar Walton ve daha niceleri.

Jeremy ayrıca, Roy Hargrove Big Band, The Village Vanguard Orchestra, the Duke Ellington Big Band gibi birçok grupla ortak çalışmalarda bulundu. Şimdilerde Lewis Nash yedilisinde ve Cannonball Adderley Legacy Band'de çalan Pelt, sürekli yenilenen müzik anlayışıyla, yaşadığımız zamanın heyecanını müziğine katıyor.

Jamie Davis Quartet;

26, 27, 28 Şubat

Jazz'da iyi erkek vokal azdır ve genelde jenerasyonda bir görülür. Jamie Davis, derin bariton sesiyle şimdiden jazz vokalistleri mabedinde kendine yer edindi. Jamie Davis bu güne kadar birçok iyi vokallerle de düetler yaptı; Patty Austin, Tony Bennett, George Benson, the Count Basie Orchestra, Rosemary Clooney, Jimmy Cobbs, Billy Cobham bunlardan bazıları. Kariyeri boyunca dünya çapında konserler veren Davis. Hem tek başına hem de The Count Basie Orchestra ile sayısız performansta bulundu. Zengin, derin bariton sesi ile seslendirdiği " A Time to Remember" adlı drama-belgesel, Black American Independent Filmmakers Award yarışmasını kazandı. A

1999 yılında San Francisco area jazz scene'de yaptığı çalışmaların tanınmasıyla Davis'e,1952 yılında çekilen meşhur " A Great Day in Harlem" fotoğrafına atfen çekilen "Bay Area's Giants of Jazz" fotoğrafında bulunması teklif edildi.

İçinde It's All About Love parçasının ve the Count Basie grubunun, Los Angeles'ın en iyi müzisyenleriyle birlikte çaldığı parçaların da bulunduğu solo CD'si "It's A Good Think" Aralık 2007'de dijital bir radyo istasyonu olan www.thejazz.com tarafından haftanın albümü seçildi. Albüm şu anda da British Airways, Scandinavian, Aer Lingus ve British Midland hava yollarının uçuş müziği listesinde bulunmaktadır.

Jacky Terrasson;

12, 13, 14 Mart

Jacky Terrasson (p)
Earl Travis (b)
Terreon Gully (d).

"Tartışmasız biçimde göz alıcı ve doğal" New York Times

İki Grammy adaylığı, bir özel Thelonious Monk Uluslararası Jazz Piyano Yarışması birinciliği... New York Times Magazine Jacky Terrasson'dan "Önümüzdeki 30 yıl içerisinde Amerikan kültürüne büyük etki edecek 30 yaşın altındaki 30 sanatçıdan birisi" şeklinde övgüyle söz eder. Jacky Terrasson, 1994'teki çıkış albümü Blue Note'dan sonra, Time Magazine tarafından 1995'in en iyi albümlerinden birisi olarak gösterilmesi ve yeni ölçütlerin yaratıcısı olarak kendini kabul ettirmesi ile birlikte dünya çapında inanılmaz bir üne sahip oldu. Los Angeles Times onu "Parlak bir doğaçlama yeteneğine sahip bir piyanist ve Terrasson kararlı bir biçimde kendi yolunu izleyecek gibi görünüyor" diyerek selamlar. 12 yaşındayken annesinin jazz koleksiyonu ile tanıştığı ülkesi Fransa'dan Atlantik'in karşı kıyısına uzanan bu yol Jacky'i "doğaçlamada ifade özgürlüğü" adına piyanoya yönlendirdi. Lycee Lamartine'de Bud Powell ile birlike 'Round Midnight' filminin müziklerini yapan ve onu Boston'daki Berklee College of Music'e kaydolması için cesaretlendiren Francis Paudras'ın öğrencisi oldu. Bu tanınmış konservatuarda geçen bir yıl, Jacky'nin, yıllar sonra prodüksiyonunu Betty Carter'ın üstlendiği çıkış albümü Blue Note çalması için davet eden Javon Jackson ile tanışmasını sağladı. Hızla gelen başarının ardından Carter, Jacky ile anlaşma imzaladı. Birlikte ilk çalışmaları Jacky'nin Monk Yarışmasındaki ödülü kazanmasının hemen ardından geldi. Bu birincilik ile birlikte büyük yapımcı şirketler Jacky için bir savaşa tutuştular ve ardından Blue Note geldi. Zerafet ve coşkuyu doğaçlamadaki ustalığı ile harmanlayan Jacky, Ugonna Okegwo ve Leon Parker'dan oluşan triosu ile modern jazzın en özel soundlarını ortaya koyan iki albüm daha (Reach, Alive) yayınladı. New York'tan Newsday'in sözleriyle; "Bu kadar üst düzey sahnesi olan bir başka trio'yu düşünmek bile çok zor".

Jacky 2007'de birkaç standardın kendi tarzında ters yüz edilmiş hali ile birlikte birkaç yeni kompozisyon ve Fransız-Amerikan köklerine müzial bir gönderme içeren ilk solo piyano albümünü yayınladı. Sanatçının Blue Note ile birlikte sekiz çalışması bulunmaktadır. Bunlardan Stefon Harris ile birlikte çalıştığı "Kindred" Grammy ödülüne aday gösterilmiş, "Smile" albümünden sonraki "A Paris" ve "The 2002 International Herald Tribune" tarafından En iyi on albüm arasında

Jamie Davis

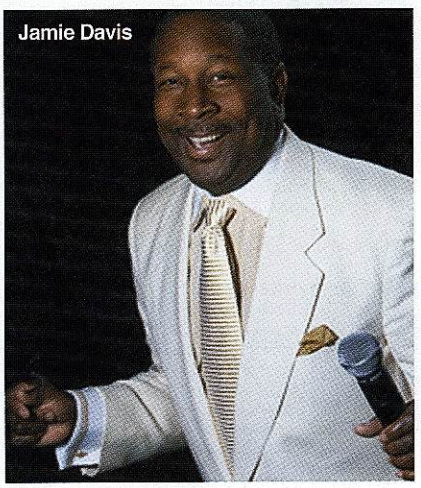

gösterilmiştir. Terrason Emmanuel Pahud ile birlikte yaptığı "Into The Blue" adlı çalışması ile 2004'de ikinci kez Grammy'e aday gösterildi. Hem Fransa'da hem Amerika'da üne sahip sanatçı, 2003'te Yılın En İyi Jazz Sanatçısı (Prix Django Reihnardt , Academie de Jazz°), Smile ile Yılın En İyi Jazz Albümü (Victoire de Jazz) ve iki kez Django d'Or En İyi Jazz Albümü ve En İyi Sanatçı ödüllerini kazandı. Jacky, Cassandra Wilson ile birlikte yaptığı "Rendevous" (1997) albümünde çok önemli bazı jazz vokalistleri ile birlikte çalıştı. Bunun yanında Dianne Reeves, Dee Dee Bridgewater, Jimmy Scott ve kendisi için "çalıştığım en etkileyici piyanist" diyen Betty Carter gibi isimlerle birlikte aranjör ve piyanist olarak çalıştı. Terrasson ayrıca Ray Brown ve Art Taylor ile birlikte çaldı, Ry Cooder ile birlikte iki albüm kaydetti.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Artık bir ekol olan Nardis'te jazz dünyasının eski ve yeni müzik neferleri omuz omuza çalıyor...

Nardis Jazz Festivalinden...

OCAK AYI PROGRAMI

Kerem Türkaydın Quartet
15 Ocak 2009 Perşembe

Kerem Türkaydın, 13 yaşında müzik çalışmalarına gitar çalarak başladı. 1996 yılında D.E.Ü. Müzik Bölümü'nü kazandı. Bu bölüme üç yıl devam ettikden sonra, 1999 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümüne tam burslu olarak kabul edildi ve Neşet Ruacan, Kamil Özler, Donovan Mixon, Ali Perret, Can Kozlu, İmer Demirer gibi usta müzisyenler ile gitar, armoni ve doğaçlama teknikleri konusunda çalışmalar yaptı ve bu birikimlerini VCD'li bir caz gitar metodu hazırlayarak 2005'te piyasaya çıkardı. 2001'den bu yana Kerem Türkaydın, çeşitli caz projelerinin yanı sıra popüler isimlerle de çalıştı. Bu gece Kerem Türkaydın Group, repertuarında, caz standartları ve latin parçalara yer verecek.

Kerem Türkaydın (g), Okan Barut (tb), Erdal Akyol (b), Berke Özgümüş (d).

Darıdere & Focan & Özgümüş "Hammond" Trio
16 Ocak 2009 Cuma

Önder Focan'ın Hammond projesi Yavuz Darıdere'nin varlığı ile hayat buldu. Hammond org ve gitar ve davuldan oluşan trioların yeniden keşfedildiği yıllarda caz gitaristi Önder Focan da 1997 yılında ABDli orgcu Sam Yahel ve genç neslin en beğenilen ünlü davulcularından Bill Stewart ile "Beneath the Stars" adlı albümü Blue Note etiketi ile piyasaya çıkarmıştı. Çok beğenilen bu albümden sonra gerek bu albümdeki parçaların, gerekse bu tarz müziği Türkiye'de çalan bir grubun eksikliği genç iki müzisyenin Önder Focan ile çalışmaya başlamasıyla sona erdi. Yavuz'un uzun bir zamandır ABD'de bulunması bu projeye bir süre ara verdirdi. Ancak ülkemize dönen İzmirli Yavuz Darıdere çaldığı solo ve armonilerle Hammond org sound'unu gruba veriyor. Sanatçı aynı zamanda bu tür grupların ortak yanı olan orgcunun basları çalmasını da son derece başarı ile gerçekleştiriyor.

Yavuz Darıdere (Ham.org), Önder Focan (g), Berke Özgümüş (d).

Feyza Eren
17 Ocak 2009 C.tesi

Amerika'da doğup büyüyen, Basın-Yayın / Radyo-TV mezunu olan Feyza Eren, 8 yıl Klasik Batı Müziği keman eğitimi gördü, müzikallerde ve tiyatroda oynadı. Feyza, 13 yıldır İstanbul'da caz söylüyor. Türk ve uluslararası, çok değerli müzisyenlerle çalıştı, çeşitli mekanlarda konser verdi ve şarkı söyledi. Akbank, Ortaköy, Ankara, Afyon, Bodrum ve İzmir caz festivallerine katıldı. Yurtdışında, Ricky Ford orkestrasıyla Fransa'da bir caz festivaline katıldı ve aynı grupla Paris'te Lionel Hampton Jazz Kulübünde şarkı söyledi. 2000 yılında Emin Fındıkoğlu yönetiminde ülkemizin en iyi caz müzisyenlerinden oluşmuş bir grupla "I'm New" adlı ilk solo albümünü çıkaran Feyza, bu akşam Nardis'te rengarenk bir şarkılar demeti sunacak.

Feyza Eren (vo), Engin Recepoğulları (ts), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Berke Özgümüş (d).

Valeria Proano
19 Ocak 2009 P.tesi

Valeria Proano Ekvator'un baskenti Quito'da doğdu. 15 yaşında profesyonel müzisyen olarak çalışmaya başladı. Valeria profesyonel müzik çalışmalarına Miami-Dade Kolej'inde klasik ses eğitimi aldı. Grammy ödüllü Latin Vokalist Jon Secada'dan aldığı bursla Miami Üniversitesi'nde çalışmalarına devam etti. Yumuşak, sıcak ve kusursuz bir sese sahip olan Valeria pekçok müzikal deneyimi ve etkiyi bir araya getirerek Bossa Nova'lardan caza keyifli bir pazartesi gecesi geçirtecek.

Valeria Proano (vo), İmer Demirer (tp), Neşet Ruacan (g), Kağan Yıldız (b).

Sarp Maden Quartet
20 Ocak 2009 Salı

Gitar tekniği ve armoni bilgisiyle, genç yaşına rağmen Türkiye'nin önemli gitaristlerinden biri olarak kabul edilen Sarp Maden, özellikle katıldığı birbirinden farklı birçok proje ile tanınıyor. Mahmut Yalay, İmer Demirer, Reyent Bölükbaşı, Oğuz Büyükberber ve Ateş Tezer ile birlikte "Lodos" ve Ali Perret, İmer Demirer, Ricky Ford, Erkan Oğur, Raci Pişmişoğlu ve Erdinç Şenol'dan kurulu "Acid Trippin"de yer alan Maden; Sibel Köse, Alper Yılmaz, Mike McGinnis, Turgut Alp Bekoğlu gibi isimlerle çalıştı. Çağlayan Yıldız ve Volkan Öktem'le oluşturduğu "Trio Mrio" adlı gruba, önce Alp Ersönmez ve 2004 yılında Genco Arı'nın katılmasından sonra "Quartet Muartet" ismiyle çıkardıkları "Dokuz Parça" adlı albümde yaratıcılığını bir kez daha dinleyiciye sundu. Yeni projesi "Sarp Maden Quartet" ile verdiği konserler dışında, kaydettiği latin caz ağırlıklı albümünü dinleyiciye geçtiğimiz günlerde sundu.

Sarp Maden (g), Genco Arı (p, keyb), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Alp Ersönmez Quartet
21 Ocak 2009 Çarşamba

Alp Ersönmez, Bilgi Üniversitesi "caz kompozisyon bölümü"nü bitirdi. Aydın Esen'le çalıştı. Pekçok festivalde ve kayıtta yer aldı. Ercüment Vural-Önder Focan Project dışında Quartet Muartet, Kangroove, Alp Ersönmez Trio, Akın Eldes Trio, Genco Arı Trio, Cahit Berkay film müzikleri projesi, Jazzistance gibi gruplarla çaldı. Sanatçımız yeni dörtlüsü ile besteler ve düzenlemelerden oluşan repertuarlarıyla sevenleriyle hasret giderecek.

Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Yavuz Darıdere (tp), Turgut Alp Bekoğlu (d).

Fundo Latino
22 Ocak 2009 Perşembe

Daha önce caz standartlarından oluşan bir repertuarla karşınızda olan Funda Sezer bu kez yeni bir proje ile Nardis'te. Brazilya ve Küba müziklerinin hoş ritimleri ve aşina melodilerinden oluşan bir latin gecesi ile sizlerle birlikte olacak. 2008'de düzenlenen Nardis Vokal Yarışmasında dereceye giren vokalist, Donovan Mixon, Randy Esen, Olcay Kaylan ile çalışmalarını halen sürdürmektedir. Ayrıca 2007 yılında Umbria Caz Festival'i kapsamında düzenlenen Berklee School of Music Jazz Clinics'e katılmıştır.

Funda Sezer (v), Baki Duyarlar (p), Gücüm Sezer (g), Erdal Akyol (b), İzzet Hiçkalmaz (d).

Yahya Dai Quartet
23 Ocak 2009 Cuma

Ankara doğumlu Yahya Dai'nin 1974 yılında Soprano blokflüt ile başlayan müzik hayati 1981'de alto saksofon ve ilerleyen yıllarda tenor saksofon, soprano saksofon, bariton saksofon, yan flüt ve EWI (elektrik nefesli enstrüman) ile devam etti. Ankara'da uzun bir dönem Tuna Ötenel ile birlikte çalışan Yahya Dai, İstanbul'a yerleştikten sonra yerli, yabancı pek çok grupla sahne aldı, albüm kayıtlarında çaldı. Bu gece Coltrane, Brecker ve Erskine bestelerinden oluşan bir seçki ile sizlerle olacaklar.

Yahya Dai (ts, EWI), Ercüment Orkut (p), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Melis Sökmen
24 Ocak 2009 C.tesi

Ankara doğumlu Sökmen çocukluğunu Almanya'da geçirdi. Bale, caz dans, modern dans ve klasik gitar eğitimi aldı. 1986 yılında Grup Lokomotif'te solisti oldu. Aynı yıl Kuşadası Altın Güvercin Yarışması'nda ikincilik ödülünü kazandı. 1990 yılında ilk albümü "O Zaman"ı çıkardı. 1995 yılında ikinci albümü "Öze Dönelim" ile müzik hayatına devam etti. 2001 yılında Journalist Jury-Universetalent Prag birincilik ödülünü kazandı. Pop jazz'in ülkemizdeki en sevilen ve en önemli temsilcisi Melis Sökmen ile R&B ve soul dolu, keyifli bir hafta sonu için bekliyoruz.

Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Hakan Çimenot (tb), Cem Tuncer (g), Halil İbrahim Işık (keyb, tp), Cudi Genç (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Emir Ersoy "Projecto Cubano"
26 Ocak 2009 P.tesi

Emir Ersoy bir zamanların kalipso kralı Metin Ersoy'un oğlu. Küçük yaşlarından beri latin müzikleriyle büyüyen Emir Ersoy "Cubano" projesiyle Nardis'te. Yıllarca babasına piyanosuyla eşlik eden sanatçı Kübalı sanatçılarla birlikte kendi projesini zaman içinde oluşturdu. "Cuban Portrait" adlı albümünün de kaydını bitirdi. Bu gece grup sizlere geçmişten günümüze kadar uzanan geniş bir yelpazeden seçilen eserleri kendi yorumlarıyla sunacak. Celia Cruz, Oscar de Leon, Ibrahim Ferrer, Eddie Palmieri, Ismael Riviera, Celina Gonzales, Tito Puente ve Ruben Gonzales gibi birçok usta ismin de sestendirdiği ve yorumladığı pekçok eseri bu projede dinlemeniz mümkün.

Emir Ersoy (p), William Diaz (conga), Ateş Öztürkmen (timbal), Raynier Magre (b), Semih Surat (tp), Yadira Sosa (vo).

ODTÜ Quartet
27 Ocak 2009 Salı

Ortadoğu Teknik Üniversitesinin değişik bölümlerinden mezun olup da Türk caz dünyasında önemli isim yapmış müzisyenlerden oluşan bu gruptan özellikle caz standartlarını içeren keyifli bir repertuarla keyifli bir gece geçireceksiniz.

Sibel Köse (vo), Mehmet Kütükçüoğlu (ts), Önder Focan (g), Kamil Erdem (b).

Neslihan Akbulut Grup
28 Ocak 2009 Çarşamba

Neslihan Akbulut sahnede şarkı söylemeye Robert Kolej'deki öğrencilik yıllarında yer aldığı müzikaller ve korolarla başladı. Üniversite yıllarında katıldığı İstanbul Avrupa Korosu'nda soprano olarak pek çok bestecinin klasik korat eserlerini seslendirdi. Korolarda söylemeye tropik su ekolojisi yüksek tisansı için gittiği Bremen'de devam etti. Bremen'de kendi grubuyla alternatif rock şarkılarını akustik olarak yorumladı ve Falstaff tiyatrosunda konserler verdi. İstanbul'a döndükten sonra 2006 yılında Nükhet Ruacan'dan caz dersleri almaya başladı. Halen İstanbul Avrupa Korosu'nda söylemekte olan Neslihan caz çalışmalarına Randy Esen, Sibel Köse ve Aydın Esen'le devam etmekte. Ayrıca 2008'de Vermont Jazz Center'daki workshoplarda Jay Clayton ve Peter Elridge ile çalıştı.

Neslihan Akbulut (vo), Kürşad Deniz (p), Volkan Topakoğlu (b), Derin Bayhan (d).

Ayça Varlıer
29 Ocak 2009 Perşembe

Ayça Varlıer, Amerika'da müzikal tiyatro ve oyunculuk üzerine eğitim aldıktan sonra profesyonel olarak iki ülkede de çeşitli müzikaller ve oyunlarda yer almıştır. Türkiye'de bir dönem Fahir Atakoğlu'na solistlik yapmanın yanı sıra Erol Erdinç şefliğinde İstanbul Devlet Senfoni, İzmir Devlet Senfoni ve TRT Caz orkestralarının çeşitli konserlerinde solist olarak yer almıştır. Halen İstanbul Devlet Opera ve Balesi'nin AKM'de sahneye koyduğu "Batı Yakası'nın Hikayesi" adlı müzikalde Anita rolünü oynamaktadır. Bu geceki çalışmasında sizlere bazı besteler, sevilen pop caz parçalarından örneklerle keyifli bir gece geçirtecekler.

Ayça Varlıer (vo), Çağdaş Oruç (ts), Çağrı Sertel (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d), Tunç Çakır (perc).

Aquavit Sextet
30 Ocak 2009 Cuma

Aquavit kısa bir süre önce Emre Tukur önderliğinde kurulmuş olan bir sextet. Çeşitli funk parçaları, grubun özgün bestelerini ve modern standartları kendi yorumuyla seslendiriyor. Liquid Soul, Soulive, Nils Landgren parçaları ve modern standartlar (Steve Swallow gibi) çalıyorlar. Emre Tukur Ankara'lı. Zeren Ulusoy ve daha sonra Verda Un'den klasik piyano dersleri aldı. Caza ilgisi lise yıllarında başladı. 1984 yılından beri çeşitli gruplarda çalmakta, kendi kendini yetiştirmiş bir müzisyendir.

Yahya Dai (ts), Utku Akyol (tp, flgh), Emre Tukur (keyb), Eylül Biçer (g), Tunç Erkan (b), Tolgay Yılmaz (d).

Standard A La Turc
31 Ocak 2009 C.tesi

Önder Focan'ın çok ilgi gören projelerinden biri olan bu proje onun caz standartlarına yaklaşımını baz alan çalışmasıdır. Sanatçıya göre "bugün için evrensel bir müzik olan caz, ana besin kaynaklarından biri olan popüler şarkıları sadece Amerikan kaynağından almak durumunda değildir. Dünyanın diğer ülkelerindeki caz müzisyenlerinin kendi çevrelerindeki popüler şarkıları kendi müzikal anlayışlarıyla, yeni caz formatıyla yorumlamaları caz adına çok doğal bir olgu ise, dünyanın kendi yaşadığı bölgesindeki sevdiği, kaynağı ne olursa olsun (pop, halk müziği, Türk sanat müziği gibi) popüler parçaları cazcı gibi yorumlamaktır". Bu bağlamda hepimizin bildiği pek çok parçayı caz müzisyenlerinin yorumları dinlemek çok keyifli oluyor.

Önder Focan (g), Şenova Ülker (tp), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

ŞUBAT AYI PROGRAMI

Elvan Aracı & Serdar Akatlar Quartet

02 Şubat 2009 Pazartesi

Serdar Akatlar müzik eğitimine İstanbul Belediye Konservatuarı "obua" bölümüne girerek başladı, ardından İstanbul Devlet Konservatuarı'nda devam etti. Klasik müzik eğitimi sırasında caz ile tanıştı. 21 yaşında İsmet Sıral'dan saksofon dersleri almaya başladı. Cazı kendi ruhuna daha yakın bulduğundan müzik hayatını caz üzerine şekillendirdi. Türkiye'de bilinen birçok orkestrada çaldı ve birçok ses sanatçısına eşlik etti, albüm kayıtlarında yer aldı. Trombonu ve piyanist Elvan Aracı 1977 yılında İsveç'e yerleşti ve Maffy Falay ve saksofoncu Bernt Rosengren ile 1990 yılına kadar çalıştı. 1994 yılında ABD'de farklı müzisyenlerle workshop'lar gerçekleştirdi. 1998'de Türkiye'ye döndü ve çeşitli festivallerde çaldı. 2003 yılında "Modern Jazz Trio"yu kurdu. Bu gece sizlere en keyifli caz standartlarından oluşan bir repertuvar sunacaklar.

Elvan Aracı (p), Serdar Akatlar (as), Baran Say (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Donovan Mixon

03 Şubat 2009 Salı

New Jerseyli caz gitaristi Donovan Mixon "Jazz-Play Studio"da İstanbul Beyoğlu'ndaki stüdyosunda özel derslerin yanısıra; müzisyenlik sınıfı, doğaçlama atölyesi, 'combo' caz topluluğu, vokal topluluğu, performans ve bestecilik forumu gibi alanlarda da çalışmalar yapıyor. Şimdiye kadar üç albüm çıkardı, ayrıca ABD ve Avrupa'nın birçok müzik kurumunda okutulan "Performance Ear Training" adlı bir kitap yayımladı. Berklee College Of Music'te ve İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde dersler veren müzisyen, müzikal birikimini "Jazz-Play Studio"da caz severlerle paylaşmaya devam ediyor.

Donovan Mixon (g), Elvan Aracı (tb), Serhan Erkol (as, ss), Ahmet Türkmenoğlu (b), Berke Özgümüş (d).

Önder Focan & Kağan Yıldız & Ediz Hafızoğlu Trio

04 Şubat 2009 Çarşamba

Başka projelerde birlikte olan ve caz standartlarını seslendirmeyi özleyen üçlünün uzun zamandır bekledikleri gece bu gece... Biz de sizleri bekleriz.

Önder Focan (g), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Çemaksbant

05 Şubat 2009 Perşembe

Ankaralı Cem Aksel'in caza ve davula ilgisi İstanbul'da ortaokul sıralarında başladı. Lise yıllarında amatörce devam eden müzik hayatı lise sonrası profesyonelliğe dönüştü. 1983 yılında İsviçre'de Bern'de bulunan, Swiss Jazz-School'a kayıt oldu. Ancak maddi olanaksızlıklar nedeniyle devam edemedi. O günden bu yana yaşamını müzik ile kazanan sanatçı 60 kadar albüm çalışmasında çeşitli şarkıcılara eşlik etti. Türkiye'nin hemen hemen bütün cazcıları ile çaldı. Halen İstanbul'da yaşayan Cem Aksel, Bülent Ortaçgil ve çeşitli caz müzisyenleri ile farklı mekanlarda çalmaktadır. Bu sezonun yeni ve çok ilgi gören bu özel projesini kaçırmayın deriz.

Engin Recepoğlu (ts), İmer Demirer (tp), Serkan Özyılmaz (p), Kağan Yıldız (b), Cem Aksel (d).

Aga Zaryan

06 Şubat 2009 Cuma

Polonya halkı tarafından baş tacı edilen ve ülkesinin caz kraliçesi Aga Zaryan en iyi caz vokalisti ve iki Altın Plak ödüllü. 1998'de Polonya Zarnosc'daki Uluslararası Caz Vokalisti Yarışması'nı kazandıktan sonra hızlı bir çıkış yaparak oldukça tanınan bir sanatçı oldu. Aga Zaryan'ın farklı ses tonu, etkileyici müziği ve yorumu ile muhteşem albümü "Picking up the Pieces"den sonra 'Live At Palladium' canlı bir konserinin 2 adet audio cd'si ve 1 adet dvd'den oluşan kayıtları Aralık 2008'de Avrupa'da piyasaya çıktı, tanıtım konserleri için Türkiye'ye geliyor. Bu konserler çerçevesinde Nardis'te de bir konser verecek olan bu muhteşem sanatçıyı kaçırmayın deriz.

Aga Zaryan (vo), Mihal Tokaj (p), Michat Barasski (b), Lukasz Zyta (d), Jaroslaw Kardas (ses mühendisi).

Sibel Köse Quartet

07 Şubat 2009 C.tesi

Sibel Köse Ankaralı. TED Ankara Koleji'nin ardından ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Caz ile ilgili ilk çalışmalarına üniversitede öğrenci olduğu yıllarda başladı. Polonya'da seminerlere katıldı. 1987 yılından bu yana Sibel Köse konserlerde, radyo ve TV programlarında yer almakta, yerel ve uluslararası caz festivallerine katılmaktadır. Polonya'nın Zamosc kentinde düzenlenmiş olan Uluslararası Caz Vokalistleri Yarışması'nda birincilik ödülü aldı. Bu gece grubuyla sizlere caz standartlarının yeniden yorumuyla keyifli bir gece geçirtecek.

Sibel Köse (vo), Baki Duyarlar (p), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

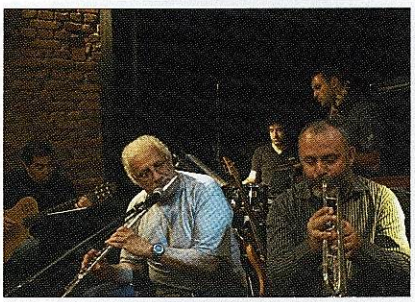

Grup Passiflora

09 Şubat 2009 Pazartesi

Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Pelit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 5 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Bu yıl aralarında aldıkları Şenova Ülker ile de güçlenen ve repertuarlarında Latin caz ve fusion tarzı müzikler olan grubun repertuarı oldukça geniş. Grup John Patitucci, Joe Bosco, Garry Willis, Steve Khan, Julio Baretto, Paco de Lucia, Russell Ferrante (Yellow Jackets), Tania Maria, Ralph Towner (Oregon), J.C.Maillard gibi besteci ve müzisyenlerin eserlerini kendi yaptıkları aranjmanlarla başarı ile yorumlamaktadır.

Levent Altındağ (s), Erdem Sökmen (g), Şenova Ülker (tp), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Kafakoni

10 Şubat 2009 Salı

Her biri değişik projelerde aktif olarak çalmakta olan bu değerli müzisyenlerin bir araya geldiği yeni oluşum, caz ve fusion tarzındaki kendi kompozisyonlarının günümüz çağdaş sound'unda harmanlanması ile hayat buluyor.

Sarp Maden (g), Ercüment Orkut (p), İlker Özalp (b), Tolga Bedir (d).

Selim Benba Trio

11 Şubat 2009 Çarşamba

1969 yılında İstanbul'da doğdu. Yedi yaşında klasik piyano ile müzik eğitimine başladı. Alman Lisesi'ne devam ederken okul orkestrası ve amatör senfonik-rock gruplarında yer aldı. Aynı yıllarda Faris Akarsu ile de klasik piyano repertuarı üzerinde çalıştı. 1989'dan sonra caz çalışmalarına ağırlık verdi. Can Kozlu'dan Caz Tarihi ve Teorisi dersleri aldı. 1992 yılından itibaren başta Tahsin Ünüvar Quartet olmak üzere değişik standart caz ve fusion grupları ile konser ve kulüp performanslarında yer aldı. 1994 yılında Önder Focan'ın 'Jazz Guitar' albümünde çaldı. Ted Curson, Scott Hamilton, Jorge Pardo, Roy Patterson, Carol Chaiken, en son Amandah Jantzen gibi birçok uluslararası caz müzisyenine eşlik etti. 1998 yılından bu yana İstanbul Caz Festivali'nde ve Akbank Caz Festivali'nde yer aldı. Selim Benba son dönem çalışmalarını Spin ve kendi grupları ile sürdürüyor.

Selim Benba (p), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

Uraz Kıvaner Quartet

12 Şubat 2009 Perşembe

Ankara doğumlu Uraz Kıvaner müzik eğitimine 1996 yılında Anadolu Güzel Sanatlar Lisesinde viyola ile başladı. 2003 yılında Bilgi Üniversitesi "Caz Piyano Performans" bölümünden başarıyla mezun olduktan sonra kariyerine Polonya'da devam etti. Piyano çalış tekniğinde Bill Evans, Oscar Peterson ve Ahmad Jamal'in izlerini görmek mümkün. İlk albümünün kayıtlarına devam eden sanatçı bugece sizlere standartlar ve bestelerden oluşan keyifli bir repertuvar sunacak.

Uraz Kıvaner (p), Ahmet Türkmenoğlu (b), Cem Aksel (d), Tunç Çakır (perc).

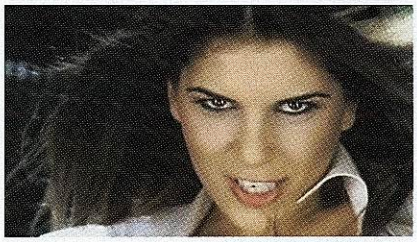

Elif Turan Group

13 Şubat 2009 Cuma

Güçlü sesi ve yeteneği ile beğeniten Bilgi Üniversitesi Caz Bölümünden mezun olan Elif Turan caz standartlarına funky bir yorum getirecek.

Elif Turan (vo), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Derin Bayhan (d).

Feyza Eren

14 Şubat 2009 C.tesi

Amerika'da doğup büyüyen, Basın-Yayın / Radyo-TV mezunu olan Feyza Eren, 8 yıl Klasik Batı Müziği keman eğitimi gördü, müzikallerde ve tiyatroda oynadı. Feyza, 13 yıldır İstanbul'da caz söylüyor. Türk ve uluslararası, çok değerli müzisyenlerle çalıştı, çeşitli mekanlarda konser verdi ve şarkı söyledi. Akbank, Ortaköy, Ankara, Afyon, Bodrum ve İzmir caz festivallerine katıldı. Yurtdışında, Ricky Ford orkestrasıyla Fransa'da bir caz festivaline katıldı ve aynı grupla Paris'te Lionel Hampton Jazz Kulübünde şarkı söyledi. 2000 yılında Emin Fındıkoğlu yönetiminde ülkemizin en iyi caz müzisyenlerinden oluşmuş bir grupla "I'm New" adlı ilk solo albümünü çıkaran Feyza, bu akşam Nardis'te rengarenk bir şarkılar demeti sunacak.

Feyza Eren (vo), Engin Recepoğulları (ts), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Engin Gürkey Ensemble

16 Şubat 2009 P.tesi

Perküsyon sanatçısı, eğitmeni ve besteci, "multi percussionist" Engin Gürkey, 2005 yılının sonunda yayınlamış olduğu "World of Percussion" adlı albümünden sonra ikinci CD çalışması "Güldede" ile karşımızda. 80'li yılların başlarında perküsyon yanındaki bir diğer enstrümanı olan piyano ile besteci kimliğini olgunlaştıran Gürkey, hayatında etkilendiği olayların bir özeti olan bu albümü sundu: perküsyon çalarak eşlik ettiği sözsüz şarkıları... Sanatçının modern Türk müziğine dair, akustik yapıda, özellikle melodik yapısı ney, ud ve keman gibi enstrümanların bir arada icrası ile hazırlanan beste ve düzenlemeleri ile dikkat çekiyor. Engin Gürkey bu albümüne dair 2006 yılından itibaren başlattığı sahne çalışmalarını "Engin Gürkey Ensemble" adı ile yurtiçi ve yurtdışı konserleri ile sürdürmektedir.

Engin Gürkey (perc), Turay Dinleyen (ud, keman), Funda Süyür (kanun, vo), R.Yiğit Özatalay (p), Özgür Salıcı (b), Türker Çolak (perc).

Kerem Türkaydın & Tolga Futacı "In Blue"

17 Şubat 2009 Salı

Ortaokul yıllarında Türk Müziği dersleri alarak müziğe başlayan Tolga Futacı önce bir süre kanun daha sonra da ud çaldı. Üniversite yıllarında Akademi İstanbul'a devam eden Futacı burada gitar, solfej ve müzik teorisi dersleri aldı. Çeşitli popüler isimlerin arkasında ud ve gitar çaldı. 2007 yılında söz müzikleri kendine ait olan "Cennet Bahçesi" isimli albümü yayınlandı. Bu projede Tolga Futacı, hem kendi parçalarına hem de popüler olmuş eski-yeni Türkçe şarkılara jazzy bir anlayış ile yer verecek. Birbirinden değerli müzisyenlerin katılımıyla gerçekleşecek proje sizlere keyifli bir gece yaşatacak.

Tolga Futacı (vo), Kerem Türkaydın (g), Osman Alkan (b), Ediz Hafızoğlu (d), Cem Dinler (k).

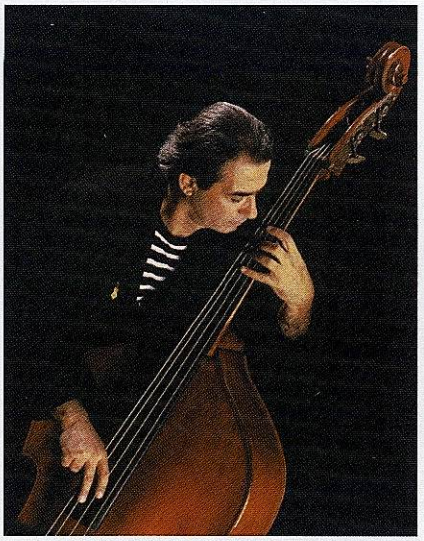

Nezih Yeşilnil Trio

18 Şubat 2009 Çarşamba

6 yaşında mandolin, 13 yaşında gitar çalmaya başladı. 17 yaşında İzmir'de Maça Beşi Topluluğu'nda bas gitar çalmaya başladı. Ege Üniversitesi İktisat Faküttesi Ekonomi bölümünden mezun olan Yeşilnil, 1974'te Grup Doğuş'un kurulmasına öncülülük etti. Çeşitli dans müziği topluluklarında çalan müzisyenin 1980'de edindiği kontrabas, çok ilgitendiği caz müziğine geçmesine neden oldu. Aynı yılın yaz aylarında Emin Fındıkoğlu üçtüsü ile çalmaya başladı ve bu dönemde birlikte çaldığı müzisyenler onun için bir caz okulu oldu. Erol Pekcan, Tuna Ötenel, Neşet Ruacan ve Önder Focan'la çalışmalar yaptı.

1986'da İstanbul Caz Dörtlüsü'yle Sibiu'da çaldı. Uzun yıllar çalıştığı Neşet Ruacan Orkestrası ile 1989 yılında Çin Halk Cumhuriyeti'nde konserler verdi. Ressam ve caz solisti olan eşi Ayşegül Yeşilnil ile yürüttüğü sahne çalışmalarının yanı sıra, 1995'te beste ve düzenlemelerinin çoğunu kendisinin yaptığı, Ayşegül Yeşilnil'in sözlerini yazıp seslendirdiği Rüzgara Şarkılar Söyle adlı albümü çıkardı.

Birçok albümde aranjör ve yorumcu olarak yeralan Nezih Yeşilnil, müzisyenlik hayatını İstanbul'da sürdürmektedir.

Selim Benba (p), Nezih Yeşilnil (b), Deniz Dündar (d).

Selçuk Sun Quartet

19 Şubat 2009 Perşembe

Türkiye'nin yetiştirdiği en önemli müzisyenlerden biri olan Selçuk Sun Ankara Devlet Konservatuarı kontrabas bölümünden mezundur. Dizzy Gillespie, Phil Woods, Joe Gordan, Frank Rehak, Ernie Wilkens ve Quincy Jones ile çaldı. Dave Brubeck ile de konser verdi. Avrupa'nın değişik şehirlerinde çalıştı. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasına girdi, 1980'de buradan emekli oldu.

Feyza Eren (vo), Selçuk Sun (p), Meriç Demirkol (as), Ahmet Türkmenoğlu (b), Deniz Dündar (d).

Melis Sökmen

20 Şubat 2009 Cuma

Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Hakan Çimenot (tb), Cem Tuncer (g), Halil İbrahim Işık (keyb, tp), Cudi Genç (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Önder Focan Sextet feat. Sibel Köse

21 Şubat 2009 C.tesi

Gitarist Önder Focan 30 yıllık müzisyenlik kariyerine 11 CD kaydını sığdırmış üretken müzisyenlerimizden birisidir. Pek çok ülkede artık sayılamayacak kadar çok festivalde sahne almış, pekçok değerli müzisyen ile birlikte çalmıştır. Bemol Müzik'te basılmış, bestelerinin yer aldığı bir kitabı bulunmaktadır. 2000 yılında Müjdat Gezen Sanat Merkezi tarafından yılın en iyi Batı Müziği Sanatçısı ödülünü aldı. Bu gece sizlere bebop ağırlıklı kendi bestelerinden ve düzenlemelerinden oluşan bir repertuar sunacaklar.

Bu gece gruba caz vokalin Türkiye'deki en önemli sesi Sibel Köse'nin de katılımıyla çok daha renkli bir gece geçireceğiz.

Şenova Ülker (tp), Engin Recepoğulları (ts), Hakan Çimenot (tb), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d), Sibel Köse (vo).

Yansımalar feat. Nida Ateş

23 Şubat 2009 P.tesi

Topluluk, 1990 senesinde A. Şenol Filiz ve Birol Yayla tarafından oluşturulmuştur. Temelde akustik bir tınıya sahip olan topluluk, gelenekset müziğimizden yola çıkarak günümüzü yansıtan ve geniş bir yelpazeye açtabilen sade ve dingin bir müzik anlayışını yorumluyor. Topluluk, 1996 senesine kadar ikili olarak çalışmalarını sürdürmüş, bu dönem içinde yurt içi ve yurt dışında verdik-

leri pek çok konserin yanısıra "Yansımalar", "Bab-ı Esrar", "Serzeniş", "Vuslat" ve "Pervane" isimlerinde beş albüm yayınlamıştardır. "Günümüzün karmaşasına karşın insanla biraz sadelik ve huzur sunmak amacımız" diyen sanatçılar, çalışmalarında dinleyicileri ile bu temayı paylaşmaktadır.

Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Murat Usanmaz (g), Erdal Akyol (b), Pınar Duruk (cello), Ediz Hafızoğlu (d, perc), Nida Ateş (vo).

Ozan Musluoğlu Band

24 Şubat 2009 Salı

İstanbul Bilgi Üniversitesi müzik bölümü mezun olan Ozan Musluoğlu Kerem Görsev, İmer Demirer, Dena DeRose, Allan Harris, Vanessa Rubin ve Danny Grissett gibi bir çok değerli isimle de aynı sahneyi paylaşma şansını yakaladı. Athena grubu ile birçok turne ve konserlere katılan sanatçı, 2004 yılında düzen-

lenen Eurovision şarkı yarışmasında dördüncülük kazanarak ülkemizi temsil eden grubun üyesi olarak yarışmada yer aldı. Çok yakında piyasaya çıkacak ilk albümünün heyecanını yaşayan Ozan Musluoğlu, yurt içi ve yurt dışında düzenlenen bir çok önemli jazz festivaline katılmış olup halen konser ve turne çalışmalarına devam etmektedir. Bu gece sizlere yeni albümünden parçalar çalacaklar.

Engin Recepoğulları (ts), İmer Demirer (tp), Ülkem Özsözen (p), Ozan Musluoğlu (b), Emre Kartarı (d).

Cem Tuncer Trio

25 Şubat 2009 Çarşamba

Akademi İstanbul Caz Bölümünde; Sarp Maden ve Gökçen Taşkıran'la gitar, Semih Korucu ve Mehmet Nemuttlu ile müzik teorisi, Bülent Ortaçgil ve Önder Focan'la ensemble çalıştı. 1998 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi Müzik Bölümünü burslu olarak okudu. Kendi adına ve çeşitli gruplarla katıldığı festivallerde yer aldı. 1998

yılından itibaren birçok albüm ve projede aranjör, besteci ve gitarist olarak yer aldı.Tuncer, İstanbul Bilgi Üniversitesi Caz Kompozisyon Bölümünden iyi dereceyle mezun oldu. 1 sene aynı okulda asistan olarak çalıştı. Halen İstanbul Teknik Üniversitesi Konservatuarı'nda Türk Müziği Yüksek Lisans çalışmalarını sürdürmekte ve Yıldız Teknik Üniversitesi'nde caz gitar ve ensemble dersleri vermektedir. Mayıs ayında Estonya'daki "Genç Caz Gitaristi Yarışması"a Nardis'i temsilen katıldı ve 2.lik ödülü ile birlikte prestijli festivallerden davetler aldı.

Cem Tuncer (g), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Jülide Özçelik Band

26 Şubat 2009 Perşembe=

İstanbul doğumlu olan Jülide Özçelik 2004 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin Caz Vokal Performans bölümünden mezun oldu. Her türden iyi müziğe gönül gözü ve kulağı açık olan şarkıcı 2006 yılında başlamış olduğu albüm çalışmasında kendi bestelerini ve sevdiği türküleri değerli ve yetenekli genç caz müzisyeni arkadaşlarıyla birlikte yorumlayarak 2008 yılı başında 'Jazz İstanbul - Volume 1' adlı albümünü çıkardı. Bu gece hem albümden hem de caz standartlarından oluşan bir repertuarla karşınızda olacaklar.

Jülide Özçelik (vo), Genco Arı (p), Cem Tuncer (g), Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d), Erbil Doğan (s).

Yahya Dai Quartet

27 Şubat 2009 Cuma

Ankara doğumlu Yahya Dai'nin 1974 yılında Soprano blokflüt ile başlayan müzik hayati 1981'de alto saksofon ve ilerleyen yıllarda tenor saksofon, soprano saksofon, bariton saksofon, yan flüt ve EWI (elektrik nefesli enstrüman) ile devam etti. Ankara'da uzun bir dönem Tuna Ötenel ile birlikte çalışan Yahya Dai, İstanbul'a yerleştikten sonra yerli, yabancı pek çok grupla sahne aldı, albüm kayıtlarında çaldı. Bu gece Coltrane, Brecker ve Erskine bestelerinden oluşan bir seçki ile sizlerle olacaklar.

Yahya Dai (ts, EWI), Ercüment Orkut (p), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

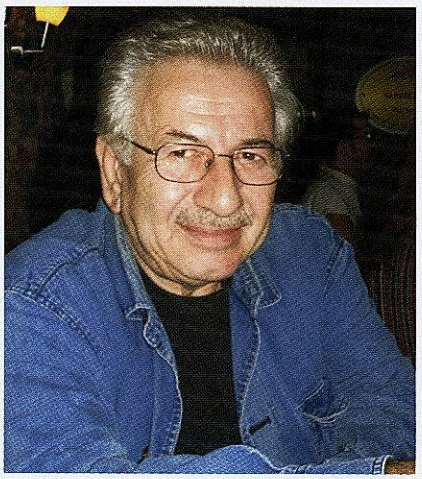

Neşet Ruacan Group

28 Şubat 2009 C.tesi

Neşet Ruacan İstanbul'da doğdu. 10 yaşında klasik gitar ile müziğe başladı. İlk gitar dersini Rıza Başikoğlu'ndan aldı. Daha sonra Dr.Metin Bulut ile caz gitarı çalıştı. 1963 yılında Vahşi Kediler Grubu ile pop müziği çaldı. İktisat Faküttesini terk ederek profesyonel müzisyenliği seçti. Şerif Yüzbaşıoğlu Orkestrası onun profesyonel müziğe girişinde en önemli etken oldu. Daha sonra Erol Büyükburç, Süheyl Denizci, Yalçın Ateş Orkestralarında yer aldı. Daha sonra sırasıyla İngiltere'de Leeds College of Music ve Amerika'da Berklee College of Music, Brooklyn School of Music, Julliard School of Music gibi çeşitli kurslara devam etti. Ernest Wiehe, Alex Ulanowski, Jerry Bergonzi ile özel olarak çalıştı. Türkiye'ye dönünce TRT Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'na katıldı. Helen şef olarak çalışıyor ve konserler veriyor.

Feyza Eren (vo), Neşet Ruacan (g), Nezih Yeşilnil (b), Nedim Ruacan (d).

Murat Beşer
muratbeser@muratbeser.com

Bill Frisell Trio

Kapıda kriz, içerde Lale Devri;

Chick Corea / John McLaughlin – Five Peace Band

30 Ekim 2008 Perşembe - Cemal Reşit Rey Konser Salonu

Cemal Reşit Rey salonu böyle izdihamı çokça yaşamıyor. Bizler de henüz en acı yüzlerini göstermemiş global mali krizin siftah koşullarında gerçekleşen konserlerde, çölde vaha güzelliği çokça yaşamıyoruz. Global mali krizin reel krize dönüşmesiyle, "ümüğü sıkılan" sınıfları daha ne kadar bu salonları doldururken göreceğiz bilmiyoruz.

Bir yanda Return To Forever'ın piyanist Chick Corea'sı, diğer yanda Mahavishnu Orchestra'nın gitarcı John McLaughlin'i. Neden onları eski topluluklarıyla birlikte andık?

İki emektar müzisyen, kendilerinden sonraki kuşaklara mensup ve çalgılarında zirvede oturan genç müzisyenlerle çalıyor. Bunun bir anlamı var. İki kurt, sadece "maziye bak ne kadar şendik" havası çalmak, sadece geçmişi nostaljik bir tekaütlük duygusu içinde yaşamak istemiyor. Yeniden yaşarken, yenileştirmek ve gençleştirmek istiyor. O nedenle, tesadüf değil saksofonda Kenny Garrett'ın, basta Christian McBride. Bir tek davuldaki Vinnie Colaiuta'nın varlığı şüpheli. Belki bu kadar kalabalık ve varyeteli çalan birinin yerine, Brian Blade tipi biri daha uygun olabilirdi. Efsane parça "In A Silent Way" ile açılan gösteri de, alttan dikey, arkadan yatay hareketlerle ekibi tetikleyen adamın Colaiuta olmasına karşın, çalışının diğerlerine göre aşırı kalabalık ve fuzuli yere tansiyon yükseltici oluşu bu konserde puanı kıran tek nokta.

"Raju" ve "The Disguise"ın ardından "New Blues Old Bruise"ın girişindeki Corea solosuna yataklık ve suç ortaklığı ediyor McBride; delişmen numaralarına çanak tutuyor. Sonra rolleri değişiyorlar.

Meditatif ruhlu ve modern-klasik anlayışlı parçanın mimarisi, ikilinin Miles günleriyle bugünün çizgileri arasında seyrediyor. Ekibin yaşlıları bugüne, gençleri geçmişe çapraz ışınlanıyor. Arada jazzın en verimsiz yıllarını, seksenleri tarihten siliyorlar. Parça başladığı gibi, Corea-McBride muhabbetiyle sona eriyor. Beşlinin kuruluş ve amacındaki mantığı en fazla bu parça ortaya koyuyor.

Miles Davis'in "Milestones" albümünün açılışında yorumladığı Jackie McLean bestesi "Dr. Jekyll"da solo pasajlar gibi, diyaloglar da bolca yer tutuyor, büyük önem taşıyor bu sahnede. Bir önceki parçada Corea ile McBride'ın yaptığını, McLaughlin ile Colaiuta, ardından Garrett ile McBride yapıyor. Üst düzey bir performans bu. Five Peace Band (tabiri caizse biz ona ziynet eşyası gibi beşi bir yerde diyelim), bize yılın en iyi jazz konserlerinden birini yaşatıyor. Birkaç saat dışarıdaki gerçeklerden uzaklaştırması da cabası.

Gözüm sahnede, aklım kabusta; bu konser, kültürel faaliyetlerde reel gayri safi eğlence ve müzik hasılasının düşmesine karşı resesyonu kırar mı? Jazz konserleri; ruhlarımızın TOKİ'si, ekonomik krizini dalga dalga gelen etkilerine karşı, kulaklarımızın sosyal devleti olabilir mi? Bu konuda kanaat önderliği kime düşer? Diye sorarken, Hülya (Tunçağ) Ablanın, "her şeyin altından Miles Davis çıkıyor" diye kulağıma fısıldamasıyla, nerede olduğumu hatırlayarak salona dönüyorum.

Ses manzaraları değil, manzara sesleri;

Bill Frisell Trio

6 Kasım Perşembe - İş Sanat

Sahnenin iki yanına konmuş dev ekranlarda Jim Woodring'in arkaik çizgi film karakteri Frank'ın önce siyah beyaz, ardından Arcimboldo resimlerinin etkisinde yapılmış renkli animasyonları ile karşılaştığımızda, nasıl bir müzik ile karşı karşıya olacağımızı biraz daha netleştirmeye başladık kafamızda. Gitarcı Bill Frisell'ın çocukluğu ve gençlik yıllarındaki tutku ve kahramanlarını müzikal bir deneyin içinde buluşturduğu son derece kişisel bir projesiydi bu; içinde her çeşit ucubenin ve komik karakterin cirit attığı. Animasyon ve filmlere eşlik eden müzik, tamamen görsele tabiiyet ilişkisi içinde düşünülmüştü ve müzikal olarak sinemasal enstantaneler taşıyordu.

Bill Morrison'ın 1926 tarihli filmi "The Mesmerist" ekranları grotesk karelerle bezerken, davulcu Kenny Wollesen'in kara düşen kan damlaları eşliğinde yaptığı kaotik solo kesinlikle her tür dinleyici için çok etkileyiciydi; en az filmin yeni versiyonuna Frisell'in yaptığı beste kadar.

Oldukça kompakt bir proje bu; mantığında filmlerdeki aksiyona uygun adım marş doğaçlamalar var. Komikle komik, trajikle trajik, korkunçla korkunç; sanatın sanattan, bugünün geçmişten beslendiği bütünlüklü bir proje. Film olmaksızın tek başına müziklerin zayıf ve dilinin eksik kaldığı, ama bütünleştikleri anda filmleri alıp götüren ve başkalaştıran müzikler... Bildiğimiz anlamda ses manzaraları, ama bu proje özelinde manzara sesleri.

Sıklıkla Charlie Chaplin ile karşılaştırılan, ama ona göre daha sağda ve muhafazakar bu-

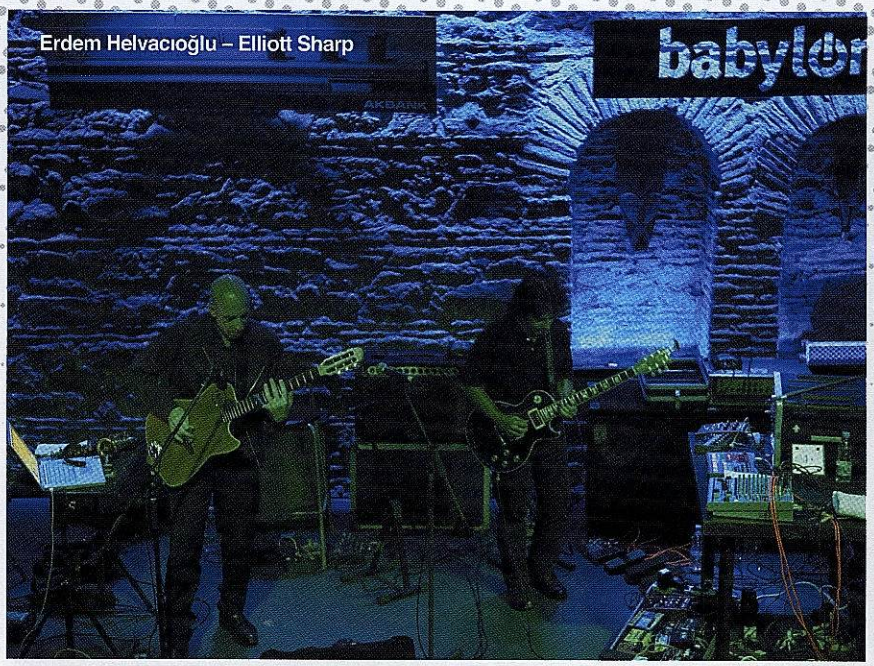

lunan sessiz sinema devi Buster Keaton'dan iki film peş peşe geliyor; "The High Sign" ve "One Week". Gülüşmeler, müzikten öte filmlerdeki konuya verilen tepkiler ve alkışlarla, konser salonundan ziyade bir sinema salonuna dönüyor İş Sanat. Çekiç, testere sesleri, düşme efektleri çıkıyor davuldan. An geliyor enstrümanlardan biri filmdeki karakteri canlandırıyor, hislerine ve ifadelerine tercüman oluyor. Frisell'in surf tonlu gitarı, Tony Scherr'in semi akustik bası aralarda konuşurcasına rol alıyor. Eğlenceli sahneler eşliğindeki curcunalı müzik konserin doruk noktalarını oluşturuyor.

Biste çaldıkları "Whim Grinder"den sonra, yeteneklerini bu projede limitine kadar sergileyen muzip üçlü, Keaton filmindeki iri yarı sahtekar karakterin şifreli selamıyla ayrılıyor seyircilerinin huzurundan.

Frisell sadece son 30 yılın en ilginç gitarcı ve bestecilerinden biri değil, ayrıca benzersiz bir proje adamı olduğunu da kanıtlıyor bu akşam bize.

Sahne ve bar arasında gürültü savaşı;

Erdem Helvacıoğlu – Elliott Sharp

14 Ekim 2008 - Babylon

Alıştığımız üzere, yine yabancı oranı yüksek bir gece yaşıyor Babylon. Ancak masalı sistem bu konser için uygun değil, çünkü ortamı birazdan istila edecek olan anarşik sound, sosyetik masalı sistemle gerilim oluşturacak. Yani sıra dışı bir konsere ve sıra dışı bir işbirliğine tanık olacağız.

İki sound delisinin arasında makul bir işbölümü var. Slide sesler, melodi, ağırlıklı solo ve doğaçlama Elliott Sharp'ın, efekt ve software'ler Erdem Helvacıoğlu'nun üzerinde. Elliot açık ve sıcak renkleriyle, yaşamdan kıpırtılı enstantaneler yakın; Erdem, koyu ve soğuk tonlarıyla yaşamın ve ayın karanlık yüzünü temsil eder gibi. Kontrastlar ve tezatların birliği üzerine bir işbirliği bu. İki müzisyenin uyumu, kısa süre önce oluşmuş bir arkadaşlığa göre oldukça gelişkin. Birbirlerini sanki çok daha uzun süredir tanıyor gibiler.

Elliott, özel gitarıyla figüratif sololara girerken, Erdem arka planı koyu tonlarla boyuyor; vızıltılı ses manzaraları oluşturuyor. Elliott'un blues kokulu, kusursuz tapping tekniği ile yaptığı doğaçlamalara, huzursuz ambient gürültülerle eşlik ediyor.

İki gitarın ağır elektronik donanım altında seyreden muhabbeti, geçinemeyen sevgililerin aşk ve nefret ikileminde sevişmesi gibi. Her iki müzisyende, yaşamdaki karakterlerini, doğalarını eksiksiz yansıtıyor sahneye. Erdem zarif, kibar, düşük bio-ritimli ve içine kapanık; Elliott seri ve dışavurumcu.

Gerçek bir parmak cambazı Elliott. Kusursuz ve çok özel bir tekniği var. Barok esintili, klasikten tahvil edilmiş modern ve avangard ruhlu bir teknik. Ancak Elliott'un aynı teknik gelişkinliğe, Erdem'in programcılığını konuşturduğu esnada minik saksofonunu üflerken rastlayamıyoruz. Saksofonda gitardaki maharetini sergileyememesi doğal, çünkü bu onun her konuda ikinci enstrümanı.

Erdem'de ise zaman zaman Robert Fripp etkileri görülüyor. Olağanüstü kalabalık setup'ıyla Frippertonic bir dille abstract tuvaller boyuyor.

Tek kelime konuşmuyorlar, ama diyalogları işlerini görmeye yetecek kıvamda. Fazlaca göz göze de gelmiyorlar. Özel bir müzikal dille konuşuyorlar; abi kardeş gibiler.

Mekanda ne çok gürültü var. Konuşmalar giderek büyüyen bir uğultu halini alıyor. bu uğultu, dünyanın kötüleyen eğrilerini temsil ediyor sanki.

Sessizce Erdem'e yaklaşan Elliott, konuşanların dinleyenlere göre fazlalığından duyduğu rahatsızlığı ifade ederek "bitirelim" diyor.

Tekrarı mümkünsüz bir deneyim, müzisyenlerinin haklı mutsuzluğuyla gölgeleniyor. Tiger Lilies'ten sonra, bu değerli ikiliye de sahneden kaçırmayı beceriyor Babylon müşterisi. Bu tip konserleri izlemeyi acaba ne zaman öğreneceğiz? Belki bir başka bahara...

Sokaklardan sahnelere;

James Carter Quintet

17 Ekim 2008 - Cemal Reşit Rey

Sokak jazzı haleti ruhiyesi içinde çalıyor James Carter ve beşlisi; Wynton'a değil Branford Marsalis'e daha yakın. Buram buram Detroit kokuyor. Sokak jargonuna çok hakim Carter. Esprili, cüretkar ve son derece rahat. Tipik bir siyah Amerikalı.

Eli kolu, koltuk altı saksofon ailesiyle dolu halde çıktığı konseri, devrimci jazz klarnetçisi Sidney Bechet'in "Chant in the Night"ı ile açıyor.

Kadrosundaki en deneyimli isim şüphesiz basçı Ralphe Armstrong. Onu yetmişli yılların en güzel Jean-Luc Ponty plaklarından, özellikle de "Enigmatic Ocean" albümünden tanıyoruz. Elinde elektrik basıyla fusion çaldığı günlere göre şimdi hayli kilolu, en az 120 okka çeker.

Önündeki midi-controller, solundaki software yüklü laptopuyla piyanist Gerard Gibbs, enerjik, sert tuşeli, melodik duyguları yüksek sololarıyla sürekli alkış topluyor. Rahsaan Roland Kirk'e ait "Many Blessing"in karşılıklı sololarında sürekli birbiriyle şakalaşıyor Gibbs ve Armstrong. Carter solocularla matrak geçici espriler yapıyor habire yanlarına yaklaşarak.

Carter'ın 2008 tarihli son albümü "Present Tense"de yer verdiği "Song Of Deliah"ın girişinde, hard-bop ve modern jazzın ustaları oldukları kadar avangard olabildiklerini; özgür jazzı da, armoni dışı kalıpları da iyi bildiklerini gösteriyorlar. Dans ritmiyle devam eden parçada tam bir klüp fırlaması olan davulcu Leonard King söz alıyor. hip ruhlu kinetik davulcunun gözler felfecir okurken, yüksek tempolu groovelarıyla izleyicilere oturdukları yumuşak koltukta kalça sallatıyor.

Beşlinin en göze çarpan elemanı olan trompetçi Curtis Taylor, Gibbs'in yaylıları altyapıdan verdiği romantik "Tenderly"de göz kamaştıran pasajlar üflüyor; mükemmel bir solocu olduğuna hepimizi ikna ediyor. Özel-

Jason Moran ve Bandwagon

likle bu parçanın yumuşak solosunda teknik üstünlüğünü incelik dolu bir karakterle süslediğini kulakların içine seriyor.

Lider olarak Carter bu beşlide demokrat tutumuyla dikkat çekiyor. Yanındaki müzisyenler de onun kadar kürsü şansı buluyor onun ortamında. Hepsi uzun uzun sololara çıkıyor.

Sessiz pasajlarda efekti bol, minör seslerden hoşlanıyor Carter. 1993 tarihli ilk albümüne adını veren "J.C. On The Set"te saksofondan çıkardığı gitar efektleri, onun taklitçilikten uzak tarzının göstergelerinden biri.

Sahnede eğlenmeyi, yaptığı işin tadını çıkarmayı, bu tadı izleyici ile paylaşmayı bilen; hayatın renklerini, daha da önemlisi birbirlerini seven ve sürekli birbirine gülümseyen esprili ve neşeli insanlardan oluşuyor James Carter Beşlisi. Her biri tek tek özel yetenek oluşunun yanında, birbirleriyle uyumları kusursuz, ortak dilleri gelişkin bir ekip.

Akbank 18. Jazz Festivali'nin ilginin de yüksek olduğu en iyi konserlerinden birini verdiler bu akşam.

Şatafatlı salonların anarşisti;

Jason Moran

Salona girenlerin ilk dikkatini çeken gariplik, piyanonun önüne konmuş süt beyazına boyalı ahşap yazlık çay bahçesi iskemlesi oldu. Aslında biraz sonra bu iskemleye çökecek olan Jason Moran'ın, yüksek kültüre, onun sosyetik alışkanlıklarına ve nesnelerine karşı alerjisini bilenler için şaşılacak bir şey yoktu ortada.

Başındaki ekose desenli işçi kasketi, sanki Çarşamba Pazarı'ndan alınmış gibi duran gri kazağının yakalarından fırlamış eskimiş gömlek yakaları, gösterişsiz pantolonuyla uyum içindeki tozlu iskarpinleriyle, jazzda sokak kültürünü işleyen, aykırı sesler üzerinde yoğunlaşan, kalıpları kıran olağanüstü bir müzisyen olduğunu biliyoruz Moran'ın. Müziği ve sosyal varlığıyla alışıldık jazzcı profilinin uzağında bir halk adamı.

Sayısız "Gangsterism" çeşitlemelerinden biri olan "Gangsterism On The Rise" ile açılan konserde, tüm parça girişlerini hip-hop sampıllarıyla süslemiş. Gittikçe şiddeti tırmanan, tansiyonu artan parça, ortada aniden düşüyor. Bu kalıp bir kez tekrarlanıyor, ancak ikinci turda volüm değerleriyle farklı biçimde oynanıyor. Basta Tarus Mateen, davulda Nasheet Waits'in yer aldığı Bandwagon, üç kişinin çıkarabileceğinden çok daha fazla gürültü (noise) yapıyor.

Pikap skreçleriyle girip sessizce devam eden Monk bestesi "Crepuscule With Nellie", giderek azıyor ve sonunda yine kıyametler kopuyor. Neredeyse Moran'ın tüm yorumlarında buna benzer bir kurgu var.

"10 yıl önce İstanbul'a gelmiştim. O zaman gençtim" dedikten sonra Türk mihmandarının annesiyle cebinden Türkçe konuşurken kaydettiği sesinden hareketle bestelediği "Ringing My Phone"a çalmaya başlıyor. Parça genç kızın bir rapçiye dönüştürüldüğü looplar üzerinde kayarak ilerliyor. İç yapısının ters-yüz edildiği şaşırtıcı bir "Body & Soul" yorumunun ardından, Andrew Hill'in "Not So"su da aynı anarşist hışma uğruyor.

İki Jaki Byard bestesi su gibi akıp giderken, her zaman olduğu üzere sponsor davetlilerine ayrılan öndeki iki sırada uyuyanlar eksik olmuyor. Neyse ki Moran'ın sırtı dönük.

Bandwagon projesinde bas davula değil, piyanoya yakın duruyor. Bu müzisyenlerin birbirlerine karşı pozisyon alışları bakımından son derece yenilikçi ve ezber bozam bir yaklaşım. Birbirlerine hem sadıklar, hem de özgürler. Elektrik basçı Mateen sürekli fusion tavrı ve soundu ile çalarken, davulcu Waits, eksenine yerleştirdiği hiç susmayan trampetiyle kendine uzak bir serbest alan yaratıyor.

Gerçekten ne kadar seyrek tanık oluyoruz, bu kadar yaratıcı fikirle donatılmış konserlere.

Rhoda Scott

Başka yer, başka zamanda bir şans daha;

Rhoda Scott

10 Ekim 2008 - Aya İrini

Enerjik, yaşam dolu, güler yüzlü ve sevimli bir kadın Rhoda Scott. Sahnede olağanüstü rahat; evinin misafir odasında oturmuş, ellerine birer kadeh tutuşturduğu konuklarını ağırlar gibi çalıyor. İşini seven insanlara has bir memnuniyet ifadesi var yüzünde. Titrettiği notaları çıplak ayaklarıyla bastığı pedalla yönetiyor; uzatıyor, deforme ediyor ve ifadelerini güçlendiriyor. Helezonik hareketler çizerek uğuldayan baslar eşliğinde ellerini havaya kaldırarak, trapez üzerinde denge kurmaya çalışan bir akrobat gibi sağa sola yatarak estetik figürler sergiliyor. Sağ ayak pedalın üzerinde inip çıkarken, sol ayak diğerinin etrafında dönercesine dans figürleri sergiliyor. Mekanın yaşanan imgelemi kendimizi müziğin gevşeten tınılarına bıraktıkça kiliseden eğlence salonuna değişirken, hislerimiz de ibadetten sefahate doğru seyrediyor. Thad Jones'un "A Child is Born"u, Gershwin'in "Summertime"ı, Glenn Miller'ın "In The Mood"u bir yana, bize oldukça esnaf işi bir repertuar sundu Scott. Oysa onun çok daha

Ron Carter

zengin bir hazinenin sahibi olduğunu biliyoruz. Repertuarının belki de en oturaklı parçaları kendi besteleri olan "Nova" ve "Blue Love". Peş peşe çaldığı iki Duke Ellington bestesi "Come Sunday" ve "Caravan" yorumlarında hüzün ve neşe iç içe geçiyor. Genel olarak kontrastlar hakim onun duygularına. Saykodelik pasajlar melodik bir hat üzerinde yürüyor, yılankavi arabik çizgiler geçiyor parçanın içinden. Beri yandan içinden bir şeyler mırıldanıyor ve ruh halini mimikleriyle dışarı yansıtıyor. J. Van Hausen bestesi "Don't Worry 'Bout Me"de kaçamak bir şarkı söylüyor Scott. Islak ve hüzünlü bir sesi var, dışarıda sessizce ağlayan sonbahar yağmuru gibi. Şarkının bitiminde izleyiciler arasındaki arkadaşım dediği şarkıcı Larry O'Neil'e selam veriyor. Davulcu Lucien Dobat'ın marş ritmi etrafında dönen enerjik solosu, duygusal reflekslerle süslenmiş. Ne yazık ki, Scott'ı Kenny Clarke, Daniel Humair gibi davulcularla dinledikten sonra, Dobat ortalama bir davulcu olarak kalıyor onun yanında. "Hit The Road Jack"i çalarken, Hammond'ının başında sırasında oturan bir ilkokul öğrencisi kadar haylaz görünüyor. Vibratosu yüksek bir soundu var. Bunu mekanın akustiği de abartıyla körüklüyor. Bu konserin ne yazık ki mekanı iki nedenle yanlış. Birincisi, mekanın özellikle davula imkan vermeyen, sesleri alıp yuvarlayan ve hepsinin bir borunun içinden geçiyormuş gibi kulaklara servis eden akustiği. Çalgısının sesi ne tok, ne de hacimli; ve bir o kadar da ruhsal genişlikten uzak burada. İkincisi, Hammond – Davul ikilisinin hazzına ancak yakından izlenip, kırmızı bir kadeh şarabı yudumlarken varılacak olması. Küçük bir klüpte izlemek daha doğru olurdu Rhoda Scott'ı. Umarım bunun için bir şansımız daha olur.

Dünya gözüyle murada ermek;

Ron Carter

Başta küresel mali kriz olmak üzere, dünyanın bin bir derdi arasında 10 günden beri süregelen Akbank 18. Jazz Festivali koşuşturmacası, programın en çok beklenen konseriyle son noktayı koydu.

Jazz tarihinin en üretken basçısı, 50 yılı ve kaydına girdiği albümlerle 2500 sayısını geride bırakmış olan Ron Carter, (her ne kadar Carter'ın ustaya yaklaşımındaki dolambaçlı fikirlerden dolayı bazı tuhaflıklar içerse de) geçen yıl çıkardığı ustaya saygı albümü "Dear Miles" kapsamında verdiği beş yıldızlı konserle, kendisini yıllardır bekleyenlere sabrın sonu selamet dedirtti.

Dünya gözüyle gördük ki, her haliyle tüm zamanların en büyük jazz müzisyenlerinden biri Carter; sahneye girişinden çıkışına, davranış bütününden iletişimine, giyinişinden sanatına. Nikah törenine gelen bir damat kadar iyi giyimli, temiz ve özenle seçilmiş. "Dear Miles" albümünü kapatan Carter bestesi "595", konseri açıyor bu kez. İki görevi dahice iç içe geçirmiş bir karakteri canlandırıyor sahnede Carter; eşlikçilik ve liderlik.

Ekibin omurgası olmakla liderlik arasında sürekli rol değiştiriyor. Bir anda ekibin tamamını geriye itiyor. Soloya çıktığı anlarda piyano bir altyapıda bir vurmalı çalgı gibi tınlıyor. Soloyu bırakmasıyla eşlikçi sıra neferi vazifesine çıplak gözle görülmesi olanaksız bir ek yeri gibi geçiyor. Yanındaki müzisyenlerden piyanist Stephen Scott, bu festivalde izlediğimiz en iyi birkaç adamdan biri. Davulcu Payton Crossley ile vurmalı sazlardaki "küçük dev adam" Rolando Morales Matos, süper bir ikili. Sahnede daha sarih fark ediliyor ki, "Dear Miles" projesi baştan sona kadife kumaşla çevrelenmiş. Kavgacı ifadelere ve itiş kakışa yer yok burada. Politikacı ve devlet büyüklerinin beceremedikleri bu üslup hakkında sahne dersi alıyoruz adeta. Her şeyin iyi seçilmiş doğru ifadelerle ve uzlaşmacı bir diyalogla anlatıyor usta statüsündeki müzisyenler bize bu akşam. Müzisyenlerimiz karınca ezmez kabilesinden gelme. Bu kadar mı yumuşak ve ikna edici olur bir davul ve onu çepeçevre kuşatan vurmalı sazların sesi?

Detay sesler, sessiz pasajlar, sessizliği dinleten boşluklar ve bu boşluklarda tınlayan masum melodiler; hepsi Miles'ın mantığından türemiş fikirler bunlar. Kayıtsız gibi görünen, ama çaktırmadığı dikkatinden bir şey kaçırmayan davranışlarıyla, insanın dikkatini dağıtmadan, yormadan mutluluk veriyor Carter. Kulaklarımızı sakin bir deniz kenarındaki su sesi berraklığında okşayan "Joshua"nın ardından "Mr. Bow-Tie"de güçlü kollarıyla bir beşik gibi sallıyor bası. Uzun iri ve kemikli parmaklarının tellere sürtünüşünü ipeksi kadife yumuşaklığında duyumsuyoruz. "Song de Orpha", vurmalı sazlar ve bas düeti ile başlıyor. Hikayenin her adımı berrak. Sonra müzisyenler pozisyon değiştiriyorlar. Dört bar aralığında çift zamanlı bir ritmi modüle ediyorlar. Basitlikten uzak cümleler ve içerik değeri yüksek metinler çalıyorlar. Konser sonunda sahne önünde seyirciye eğilerek selam verdiklerinde fark ediliyor Carter'ın bir elinde çevirdiği tespih. Komik ve sevimli! Keşke bisteki "Parade" ile kapanan bu konser sabaha kadar sürseydi, de "Dear Miles" albümünde yorumladığı "Seven Steps to Heaven", "Stella By Starlight", "My Funny Valentine" "As Time Goes By" ve "So-

meday My Prince Will Come"ı da çalsaydı. İnsan doymak bilmiyor ne ustaya, ne sanatına ne de onun maharetli ellerinden yorumlanan parçalara.

Jazz tohumlarının ekildiği akşamdan notlar;

Spyro Gyra

12 Kasım Çarşamba – Eskişehir Anadolu Üniversitesi Spor Salonu

Eskişehir, dünyanın en güzel öğrenci kentlerinden biri. Öğrenciyle ahalinin sokakta kaynaştığı, şehir içinde şehir konumundaki kampusuyla ayrıştığı bu kentin güzelliğine fiyonk olmuş bir de festivali var; 14 yıldan beri yapılmakta olan. Zaman içinde Larry Coryell, Bill Bruford, Michael Brecker, Randy Brecker, Steve Coleman, Elvin Jones, Johnny Griffin, Soft Machine, Mike Stern, Manu Katche, Carl Palmer gibi dünya devlerini ağırlayan Uluslararası Eskişehir Festivali, bu yıl da programındaki isimlerle hayli fiyakalıydı.

Önce Dire Straits topluluğunun ilk üç albümünde yer almış, Mark Knopfler'ın gitarcı biraderi David Knopfler'ı izledik. Knopfler'ın güzel şarkılarına yer yer blues ile folk arasında solalar yaptığı gitarı yer yer minimal piyanosuyla eşlik eden tonton müzisyen Harry Bogdanov, en az Knopfler kadar ilgi gördü.

11 Kasım akşamı gerçekleşen iki kişilik akustik dinletinin ardından, bir akşam sonra Anadolu Üniversitesi Spor Salonu, dünyanın en iyi konser performansçılarından Spyro Gyra topluluğunu ağırladı.

Bu spor salonu aslen bir basket sahası olarak planlanmış. Bu nedenle akustiği pek parlak olmasa da, sahneyi üç tarafından sarmalamış kalın perdeler ve üstten çadır tavanı gibi örülerek sallandırılmış kumaşlarla ses konusu nispeten (ve olabildiğince) halledilmiş. Bir de bunun üzerine Spyro Gyra gibi sound konusunda titiz bir topluluğun tonmaysterinin çabaları eklenince, neredeyse sorunsuz bir ses elde edilmiş.

Topluluğun hiper-aktif sempatik davulcusu Bonny B'nin "merhaba" diye gürlemesiyle açılan konserde solo, melodi ve ritimlerdeki ifadeci hikayeler, ayrıca müzisyenlerin sahnedeki vücut dilleriyle de görsel olarak anlatılıyordu. Figüratif sahne klişelerini hatmetmiş emektar müzisyenler, açık solocu hüviyetlerini leblebi yer çekirdek çıtlatır gibi sergiliyorlardı.

Arada çalınan eski Latin parça "Shaker Song" dışında, ağırlıklı olarak topluluğun son albümü "Good To Go-Go"dan parçalar dinledik. "Jam Up" ile açılan, peşinden "Simple Pleasures", "Get Busy", "Easy Street" gibi parçaların geldiği konserde coşku hiç irtifa kaybetmedi.

Saksofoncu Jay Beckenstein ile klavyeci Tom Schulman'ın zeka dolu çılgın soloları ile basçı Scott Ambush'ın teknik gövde gösterileri hafızalara kazınırken, Mazhar Alanson kılıklı gitarcı Julio Fernandez aldığı her soloyla yüksek puanlar topladı.

Parçaların albümdekinden farklı ve aralara yerleştirilmiş doğaçlamalı sololarla ve özgün pasajlarla daha uzun çalındığına şahit olduk. Buna rağmen tabiri caizse plak gibi çaldıklarını söylemek hiçte yanlış olmaz.

Spyro Gyra, festivalin programına Adrian Belew'in son dakikada düşmesinden sonra apar topar eklenmişti. Ancak itiraf etmek gerekir ki, King Crimson günlerinden evvel bile büyük hayranı olmama karşın bu konseri izledikten sonra "Adrian Belew iyi ki gelemedi" diye düşünmekten alamadım kendimi. Bu değişiklik, festival adına bir talih olmuştu, çünkü Spyro Gyra, Eskişehir için, olup olabilecek en iyi seçimdi.

O gece oradakilerden jazzla arasında mesafe olanların içine bir jazz tohumları düştüğüne, bu tohuma sahip olanların içinde yeni dalların yeşerdiğine kimsenin şüphesi olmasın.

Mermer suratlı hınzır moruk;

Tomasz Stanko Band

17 Ekim 2008 – Cemal Reşit Rey

Rölöve şapkasının altındaki huysuz ihtiyar. Çift renkli, sivri burunlu delikanlı ayakkabısının üzerinde yükselen eski kurt. Sahnenin orta yerini bir sağa bir sola attığı kısa adımlı hapishane voltalarıyla alan romantik mafya babası, örgütün en yaşlı üyesi. Koyu renkli, ince çizgili takım elbisesinin içinde, Yahudi Tüccar kılıklı hınzır moruk. Müfredat dışına

Spyro Gyra

Tomasz Stanko Band

çıkmayı sevmeyen, dünyayı kalın siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasından izleyen soğuk bakışlı matematik öğretmeni. Polonyalı büyük jazz ustası trompetçi Tomasz Stanko.

Tamamı ustaya ait kompozisyonlardan oluşan diyalogsuz konserde repertuarını askeri bir disiplin içinde sürprizsiz ve salonda kimse yokmuşçasına çalıyor Tomasz Stanko ve topluluğu. Her şey yerli yerinde, iyi ölçülüp biçilmiş, ancak tek eksik seyirci teması.

Çocuğu yaşında, konservatuarı yalayıp yutmuş yetenekli bir davul-bas-piyano üçlüsüyle çalıyor Stanko. Piyanist Alexi Tuomarila, ruhuna Brad Mehldau kaçmış genç bir müzisyen; dingin, sofistike, entelektüel ve soğukkanlı. Konser boyunca birer solo almalarının dışında melodi yoğunluklu swingsiz davulundaki Olavi Louhivuori ile vazife sınırlarını aşmayan asker basçı Slawomir Kurkiewicz, kendilerini geride tutmaları emredilmiş gibi çalıyor.

İçinden Krzysztof Komeda'nın "Dirge For Europe"unun bir pasaj olarak geçtiği, tekrarlara dayalı hipnotik parça "Nice One", oldukça cool çizgiler taşıyor. Hatları ustaca çizilen parçada kısa ifadelerle kesik kesik çalıyor Stanko. "Grand Central", "Oni" ve folklorik temaların serpiştirildiği "The Dark Eyes of Martha Hirsch" gibi parçaları, sıcak melodileri soğuk soğuk üfleyerek, arkasındaki müzisyenlerle, dinleyicisiyle ve kendi dışında kalan dünyayla arasındaki mesafeyi kimseciklere bırakmadan kendi iradesiyle belirleyerek çalıyor. Üst düzey bir ilişki kurmaya zorluyor Stanko dinleyicisini.

"Sleep Safe And Warm", nazire yapıyor sanki, ön sırada uyuklayan, parça aralarındaki alkışlarla, derin uykusundan olan sponsor üst düzey yöneticilerine. Aynı alkış aralarını şişedeki maden sodasını yudumlayarak değerlendiriyor Stanko izleyicilere bakmaksızın.

Yorum, sound, yapı ve konteks anlayışıyla, jazzın en iyi yıllarına, altmışlara ve onun siyah beyaz filmlerinin atmosferine halen sadık Stanko. Mesaisi biten bir makinist olarak şalteri indirirken, çıkış kapısındaki yer gösterici akşamın ılık yalnızlığını aydınlatıyor, fersiz feneriyle...

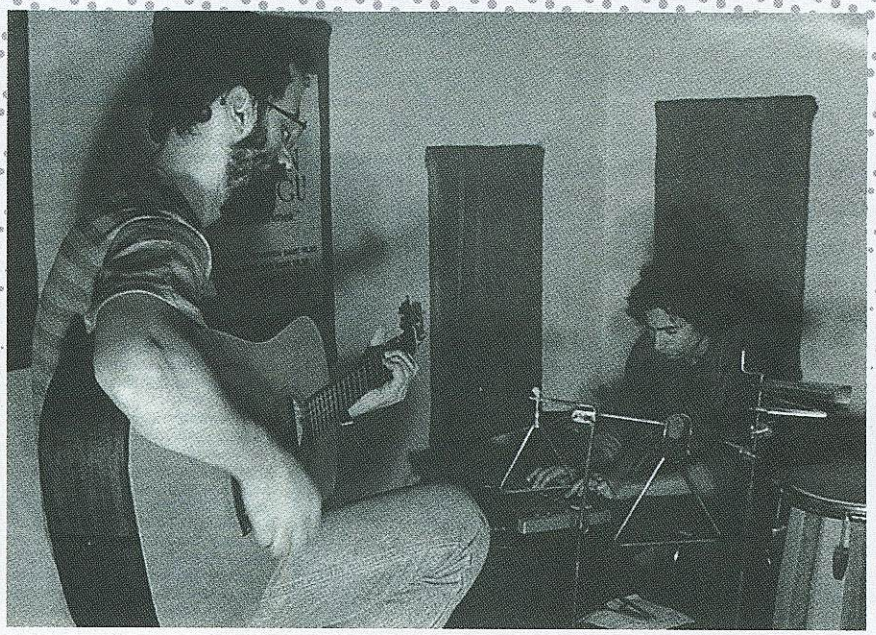

Hüzünle kaplanan zamanlar;

Tanju Duru

Tanju Duru adıyla ilk kez müzik diye postal seslerini, martaval niyetine asker nutuklarını dinlediğimiz günlerde tanışmıştık. Yaprak kıpırdamayan siyahi mevsimin ışıklı sesi Ezginin Günlüğü topluluğunda, en genç eleman ve arkadaki minimal gitarları konuşturan adamdı.

Ezginin Günlüğü 1981 ile 1989 arasının en disiplinli ve kolektif ekibiydi. Topluluk sonradan dağıldı, ama ilk kadroda bulunan isimlerle birlikte Tanju'da asla bu ismi bir rant fırsatı ya da ekmek kapısı olarak görmedi; sonradan bu ismi kullananlarla arasına kalın bir çizgi çekti.

Yıllar geçti; Tanju bir yandan ses mühendisi olarak çok değerli müzisyenlere hizmet verdi, önemli albümler kaydetti, bir yandan da yalnızlık fırtınalarının koptuğu iç denizini hüzün yanı ağır basan bestelere döktü.

Sonunda yılların damıttığı, zaman çemberinden geçmiş besteleri bir albümde topladı; adına da "Duru Zamanlar" dedi. Hayatın içine kapanık, genç emektarı albümünün kapağına kendine en yakışan ve kendini en iyi ifade eden tercihle adını yazmamıştı.

Karıncaezmez kabilesinin efendi üyesi

Hırsına yenik, ihtiraslarını şahsi emellerine tercüme etmiş insanların bin ışık yılı uzağındaydı Tanju. Hepsinin üzerinde nesli tükenmekte olan Karıncaezmezler Kabilesi'nin son efendi üyelerinden biriydi.

Her kelaminda bir itidal, ses tonunda büyüleyici bir dinginlik vardı. Bu son özelliğiyle sınıf kavgasında "ağzına vur, ekmeğini al" görüntüsü verse de, kaya gibi örgütçüler kadar etkileyici ve ikna edici bir tarza sahipti. Kavgacıdan ziyade barışçı, kargaşadan uzak bir minimalist, açtan çok tok, tüketici değil üretici yazıyordu lacisi uçmuş kafa kağıdında.

Hiç esirgemediği sınırsız dostluğunun çerçevesinde az görüşür, öz konuşurduk. Bazen bir masa etrafında kırmızı şaraplı toplaşmaların, bazen de stüdyoda kutu biralı sohbetlerin en yumuşak, üretken ve sıcak sesiydi O. Sanki sürekli birilerine faydası dokunsun diye yaşar, birilerinin derdine deva olsun diye konuşur gibi bir hali vardı.

Yardım elinin güzelliğini erken keşfeden, sevmeyi en büyük erdem sayan biriydi. Titiz, disiplinli, analitik düşünen ve bu özelliklerini insani duygularıyla buluşturmayı becermiş birisiydi. O yüce yüreğin, derdine deva olmadığı müzisyen de yok gibiydi. Kedi mırıltılarıyla ısıtılan stüdyosu müzisyenler için bir dergah gibiydi, Son bir iki 10 yılın en iyi albümlerinde belki de en büyük emek ona aitti.

Usta müzisyenlerin dostluk uğruna, hiçbir menfaat beklentisi olmaksızın bir araya gelip, içinden geldiği gibi çaldığı "Duru Zamanlar" albümü ancak ağır bir hüzün fırtınası altında dinlenebiliyordu. Tıpkı Ezginin Günlüğü'nün en hakiki, en anlamlı olduğu günlerde; Seni Düşünmek, Sabah Türküsü, Alagözlü Yar, Bahçedeki Sandal albümlerinde olduğu gibi. Hüznün içinde umut da yok değildi tabii. Şarkıların içinden geçen martılarla, vapurlarla ve yalnız insanlara yüklenmiş umutlar bir bir akıyordu notaların arasından...

Ölümü değil, hayatı arıyordu

Tanju'yu Ekim ayında Niğde Aladağlar'da geçirdiği kaza sonucu yitirdik. Müzisyeninden devrimcisine, dostundan tanışına; herkes bir kişi eksilmişti, her konuda bir kişi eksilmiştik. Hani derler ya "yeri dolmayan insan" diye.

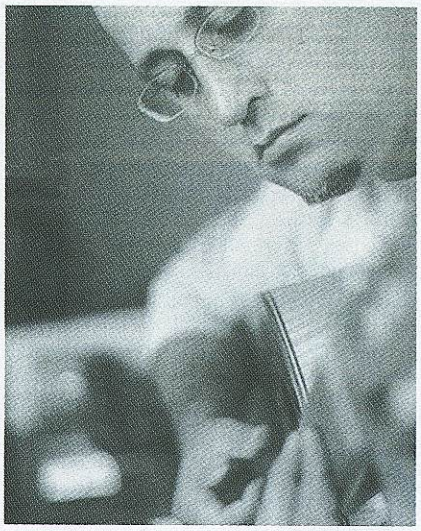

Yokluğunun gediği, müzisyenler içinde bir diyalog kapısının kapanmasında, kolektif bir umudun sönmesinde açılmıştı.

Dağdaki ölümün haberi geldiğinde kahrolmakla kızgınlık arasında kala kaldık. Daha beş yıl önce Uğur Uluocak'ı almamış mıydı dağlar bizden? Neydi daha yaşanmamış sevdaları, henüz doyulmamış dostlukları, kaydedilmemiş albümleri yarım bıraktıran bu deli tutku? Yakıştı mı amacı hiçlik olan bu tutkular bize? Dalgıçlık, Trekking, Bisiklet; Tanju'da yaşama sevincini adrenaline çeviren tutkuların hangi birini saymalı?

Dağlara çıkarken taşıdığı sırt çantasında sadece kendinin değil yaşamına uğramış tüm tanıdıklarının sıkıntılarını taşıyordu. Çıktığı tepelerden ummana boşaltıyordu çantasının içindekileri. Tabi ki ölümü değil yaşamı arıyordu dağ başlarında, ama son yolculuğunda bulduğu şey ne yazık ki ummadığı bir şeydi.

Mistik duyguların dindar olmayan komünisti Tanju Duru. Sana hüzünle, sevgiyle, umutla, dostlukla, gıptayla, coşkuyla ve biraz da kızgınlıkla güle güle diyoruz. Artık yaptıklarını yaşatacak, yarım bıraktıkların tamamlayacaklara emanetsin. İçin rahat olsun...

Emre Kayhan
emrekayhan@gmail.com

TRT Caz Orkestrasının değerli bascısı Ergun Eremkara'yı kaybettik.

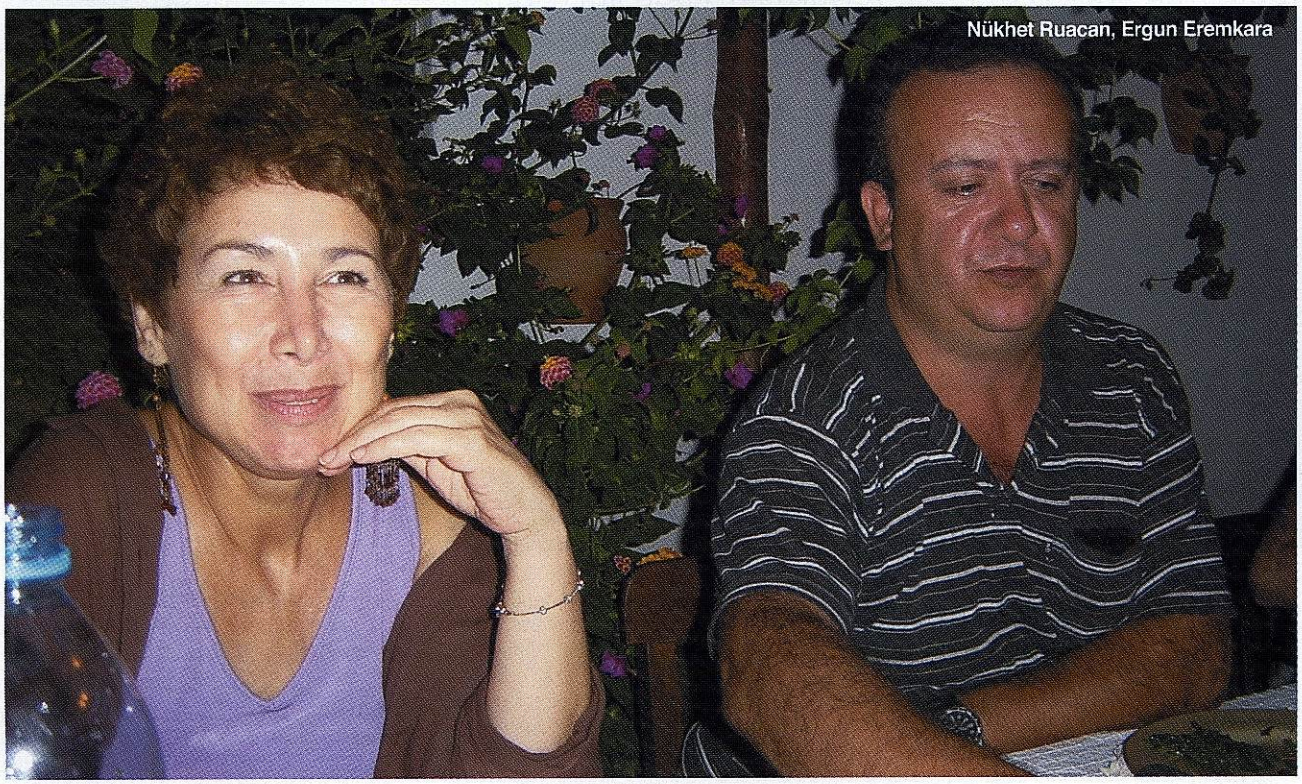

Nükhet Ruacan, Ergun Eremkara

Zuhal Focan

1963 yılında İstanbul'da doğan Ergun Eremkara, ilk öğrenimini tamamladıktan sonra Ankara Devlet Konservatuarı Trompet bölümüne girerek, Mehmet Erten ile 8 yıl klasik batı müziği eğitimi gördü. Konservatuvar lisans eğitiminin son üç yılında İstanbul Devlet Konservatuarı'nda Prof. Gökmen Ahmet Noyan ile çalışarak, 1983 yılında mezun oldu.

Okul yıllarında trompet repertuarının gerçekten zor eserlerini çalmıştır. Özellikle dil tekniği ve tiz sesleri çok iyi idi. Mezuniyet sınavında belki de konservatuvarlar tarihinde sadece Eremkara, Bb trompeti ile Albinoni obua konçertosu çalarak mezun olmuştur. Bunun ne denli zor bir iş olduğunu trompetçiler iyi bilir.

Ülkemizde yetişmiş, gerçekten çok ve çoklu yetenekli müzisyenlerden olan Eremkara, okul döneminin son yıllarında jazz müziğine ilgi duymaya başlamış ve bas gitar ile de çalışmalar yapmıştır. Melik Yirmibir ve İsmail Soyberk'ten esinlenip, trombon metodları çalışarak bas gitarı kendi kendine öğrenmiştir. Ankara'dan İstanbul'a geldiği yıllarda, bas gitar çalışı döneminin çok ilerisinde idi. Jazz'ın birçok farklı türünü rahatlıkla çalabiliyordu. Özellikle funk çalışı çok farklı ve gayet başarılıydı. Trompet ve bas gitarın esas enstrümanları olmasının yanı sıra, çok iyi piyano ve davul da çalardı.

Genç yaşına rağmen kendisinden önceki jenerasyondan Erol Pekcan ve Selçuk Sun ile iyi bir diyaloğu vardı. Erol Pekcan, Neşet Ruacan, Emin Fındıkoğlu, Selçuk Sun, Nilüfer Verdi, Ayşe Gencer, İmer Demirer, Fatih Erkoç vb. gibi daha birçok müzisyenlerle birlikte çalışmış, turneler yapmış ve festivallere katılmıştır.

Avrupa`nın çeşitli ülkelerinde TRT'nin aktif üyesi olduğu EBU (Avrupa Yayın Birliği) jazz Festivalleri'nde birçok defa trompet ve bas gitar çalarak ülkemizi temsil eden Ergun Eremkara, TRT Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'nda 1985'den bu yana lead trompetist ve bas gitarist olarak görev yapmakta idi. Orkestranın klasik jazz ve diğer türlerde bas gitar ile yaptığı konserler ve kayıtların hepsinde çaldı. Böylece diğer türlerin de çalınmasına bu anlamda sebep oldu.

Klasik müzik ve jazz hayranı olan Eremkara'nın en sevdiği parça, Bretton/Edwards/Meyer bestesi For Heaven's Sake idi. En sevdiği müzisyenler arasında trompetçilerden Woody Shaw, Tom Harrell, basçılardan Jaco Pastorius başta gelirdi.

Deniz aşığı bir insandı ve iyi de bir denizciydi diyebiliriz. Bostancı'da yetiştiği için Boğaz'ın Anadolu yakası denizini ve sahil kısmını iyi bilirdi. Deniz, tekneler, deniz ürünleri ve özellikle balıklar hakkında bilgisi çok genişti.

Çok insancıl, duygusal, hassas ve beyefendi bir kişiliği olan Eremkara, insanları, çocukları ve hayvanları çok severdi. Esprili ve komik bir mizacı vardı. Arkadaşlarını güldürmeyi severdi.

Çok erken yaşta yitirdiğimiz Eremkara için ilk tören 25.12.2008 Perşembe günü saat 10.30`da TRT İstanbul Radyosu önünde yapıldı. Cenazesi, Teşvikiye Camii'nde öğle namazını takiben Küçükyalı mezarlığına defnedildi.

Özlem Köseoğlu
ozlem@aura.com.tr

'Teach Me Tonight' Kudret

Türkiye'nin ilk jazz plağı Jazz Semai'de yer alan bas gitarcı Kudret Öztoprak Kasım başında ani bir kararla aramızdan ayrıldı. Kalanlar için hiç kolay olmadı tabii ama onun şimdi bir yerlerde arkadaşlarıyla müzik yapıyor olduğu düşüncesi sevenlerini bir ölçüde de olsa rahatlatıyor.

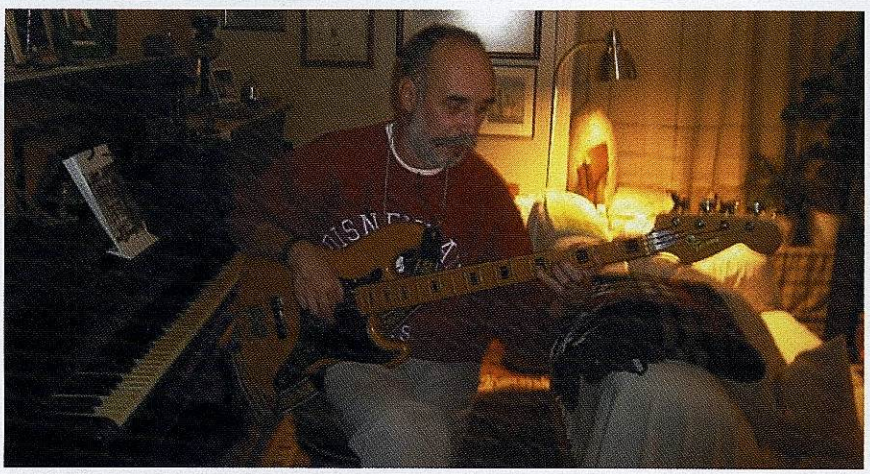

Bundan sanıyorum 5-6 yıl önce Nardis'teyiz. Tuna Abi (Ötenel) bazı parçalarda piyano bazı parçalarda saksofon çalıyor, Kudret Abi (Öztoprak) ise bas gitarıyla ona eşlik ederken, bazı parçalarda da vokal yapıyor. Onu yetişkin olarak ilk dinleyişim, onun da uzun zaman sonra sahnede ilk çalışı zaten. Birdenbire muhteşem bir farkındalık anı yaşıyorum. Neden bu mesleği seçtiğimi, müziğin arka planına duyduğum ilgiyi, müzisyenlerin sahne üzerindeki sözsüz iletişiminin beni her zaman neden bu kadar heyecanlandırdığını, müziği bir müzisyen gibi dinleyip yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlamaya duyduğum tutkuyu, bir müzisyen olmasam da neden bir dinleyici olmakla yetinemediğimi anladığım bir farkındalık anı.

Tabii ya, hepsinin arkasında Kudret Abi vardı. 7-8 yaşlarındayken halamın evinde duvara dayalı duran kocaman kontrbas, uzun saçlı, sakallı bir Kudret Abi, takıları ve giyim tarzıyla dönemin epey ilerisinde bir görüntü sergileyen kız arkadaşı (yoksa çoktan evlenmişler miydi?) Hülya Abla, müzisyen arkadaşlarla çekilmiş fotoğraflar, Büyük Ankara Oteli hikayaleri, Tuna Öteneller, Erol Pekcanlar. O hikayeler bana anlatılmazdı tabii, ben sadece kulak misafiriydim, bilmezdim ki bende yer ederlermiş. Bir gün kendimi önce müzik eleştirmeni sonra da yapımcı olarak müzik sektörünün içinde bulduğumda da bilmiyordum doğrusu. Bu meraklarımın hep farkındaydım ama demek ki sebebini anlamak için onu sahnede görmem gerekiyormuş.

Kudret Abi'nin varlığı profesyonel kariyerimin yönünde de belirleyici oldu. Plak şirketimiz Aura Records'ı kurduğumuzda o da şirketiyle Tuna Ötenel'in Vian Köpüğü albümüne sponsor olmuş ve Fransa'da Füsun Levet'nin yardımlarıyla albümü henüz kaydettirmişti. Hem heyecanlı hem de gururluydu. Albümü yayınlayıp yayınlamayacağımızı sordu, tabii ki seve seve yayınlardık, ilk albümümüz olarak yayınladık da. Yola çıkarken jazz label'ı olmak gibi bir düşüncemiz yoktu ama jazz jazz'ı çekti, yıllar yılları kovaladı ve zaman içinde çok değerli müzisyen ve gruplarla gurur duyduğumuz albümler yaptık. Kudret Abi müziği profesyonel olarak bırakmıştı ama müzik onun yaşam kaynaklarından biriydi... ailesi ve müzik. Onunla müzik dinlemek çok keyifliydi, o kadar tutkuyla seçer dinletirdi ki parçaları sadece dinlemez onunla birlikte yaşardınız. Ne yazık ki bu anları çok sıkça paylaşamıyorduk ama arada yeni albüm hayalleri kuruyorduk. Tuna Abi İstanbul'a ne zaman gelse onda kalırdı, kah piyano – bas, kah saksofon – piyano çalarlardı, komşuları bundan ne ölçüde hoşnuttu emin değilim ama en son birlikte tasarladıkları ve içinde eski yeni birçok müzisyenin de yer alacağı bir albüm projesini paylaşmıştı benimle. Şimdiye kadar biraz kişisel bir yazı olduğu için lütfen beni affedin ama Kudret Abi Kasım başında pek de ani bir şekilde aramızdan ayrılınca tüm ailem gibi ben de hazırlıksız yakalandım ve sanıyorum şimdi ona söylemiş olmayı dilediğim şeyleri sizlerle paylaşıyorum. Ama bu yazı bir yandan da başka bir sebeple çok önemli benim için. Ben onu yetişkin kulağımla sadece bir kere dinleyebildim ama Aşkın Arsunan'ın 'Kudret eğer müziği bırakmasaydı, dünya standartlarında bir müzisyendi' cümlesi beni o kadar mutlu etti ki bunu herkesle paylaşmak istedim. Bu yazı vesilesiyle tüm ailenin ama en çok da kızı Henza'nın yardımlarıyla biyografisini toplamaya çalıştık ve benim bildiğimden çok daha fazlası çıktı, eminim eksikleri de vardır, hatta belki ufak tefek yanlışlar bile olabilir ama sanıyorum onu eskiden tanıyanlara hatırlatmak, tanımayanlara tanıtmak için yeterli olacaktır. Sözü şimdi onunla müziği paylaşmış arkadaşlarına bırakacağım ama önce ona teşekkür etmek istiyorum, bana kattıkları için minnettarım. Rahat uyu sevgili Kudi, 'groove'un bol olsun.

AŞKIN ARSUNAN: Kudret'i ben 71 yılında Ankara'da Feyman Kulüp'te tanıdım. Benim müzik hayatımda yeni ufuklar açmış bir müzisyendir. Onunla beraber jazz çalmaya başladım, onunla beraber pop çalmaya başladım, onun sayesinde müzikal yelpazem çok çok genişledi. Kudret benim için yeri doldurulması çok zor insan ve müzisyen. Müziği bıraktığında ben çok üzülmüştüm çünkü Kudret dünya çapında bir müzisyendi ve inanılmaz bir kabiliyetti. Kudret beni bu yaz aradı ve tekrar müziğe dönüp bas çalmak istediğini söyledi, onunla tekrar birlikte çalamadığımız için çok üzgünüm, Kudret'i her zaman özleyeceğiz, huzur içinde yatsın.

AYŞE GENCER: Zannediyorum 76 senesiydi, annem Ankara'da Kent Otel'in gece kulübünde şarkı söylüyordu, ben de onunla beraber gitmiştim ve Büyük Ankara Oteli'nde kalıyorduk. Bir gece otelin roof'una çıktım, sahnedeki müzisyenler Tuna Ötenel, Kudret Öztoprak, Erol Pekcan ve Fatih Erkoç'tu, sanıyorum jazz'ı sevmemin birinci nedeni bu grubu dinlemem olmuştu. "Teach Me Tonight" parçasını Kudret'ten ilk dinlediğimde gözümden yaşların geldiğini bugün gibi hatırlıyorum, gruba o kadar hayran olmuştum ki, aylar boyunca her gece onları dinledim, unutamadığım günlerdir. Zamanla hepimiz yakınlaştık, beraber çalışmalar yaptık, Kudret'le her karşılaştığımızda o günleri anardık. Şimdi Erol Abi de Kudret'te yok, umarım bir yerlerde beraberlerdir. Hepimizin başı sağolsun, nur içinde yatsınlar, anıları her zaman bizimle olacak.

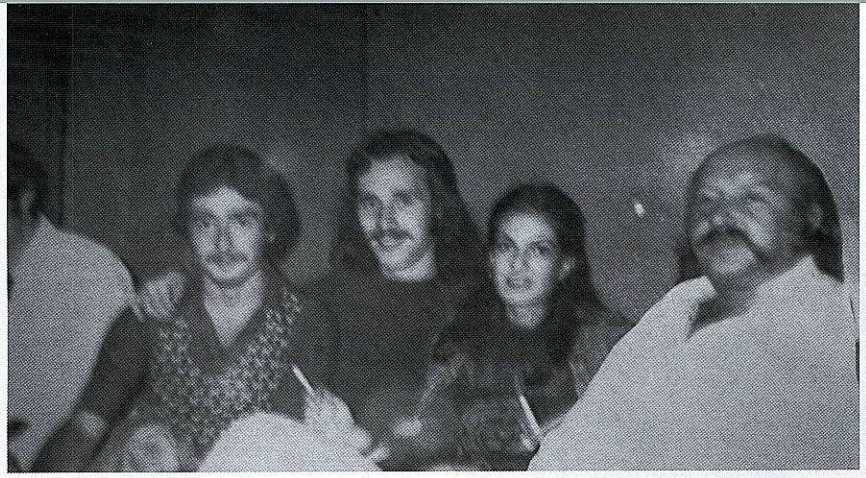

ŞENOVA ÜLKER: 1980 yılının başlarıydı, ben bir yıldır Emin Hoca'nın (Fındıkoğlu) değerli bilgilerinden yararlanarak jazz öğreniyordum. O aralar TRT'de her hafta yayınlanan bir jazz programı vardı. Tuna Ötenel, Kudret Öztoprak ve Bülent Soysal hem çalar hem de Türkiye'deki jazz müzisyenlerini konuk ederlerdi Emin Hoca benim hazır olduğumu ve bu programa çıkıp çalacağımı söyleyince çok heyecanlandığımı hatırlıyorum çünkü daha 21 yaşındayken tecrübeli abilerimle çalma fırsatını yakalamıştım.

Ankara'daki stüdyoya prova için gittiğimde Kudret'i ilk kez yakından gördüm. Her iyi müzisyende olan alçakgönüllü kişiliği, mesafeli gibi duran sevecen yapısı ile bende hemen olumlu bir izlenim bıraktı. İlerleyen dakikalarda benim heyecanımı yenmem için tavsiye ve davranışları ile özellikle de basını tutuş biçimi (dik tutarak çalardı ve ben öyle çalan başka birini görmedim) bana çok özel ve sempatik gelmişti. İlerleyen yıllarda birçok kez karşılaştık, her defasında bende sıcak bir izlenim bıraktı. Ölümüyle müzik dünyası elinden işadamlığı gibi zor şeyler de gelen iyi bir üyesini kaybetti. Başımız sağolsun.

SİBEL KÖSE: Tanımak, tanışıklık, tanıklık. Sanırım Kudret Öztoprak'la ilk kez Ankara'da Mimarlar Derneği'nde tanışmıştık ya da İstanbul'da Gramofon'da. Jazz çalınan bir yer olduğu kesin. Mutlaka Tuna Ötenel çalıyordu ki Kudret Bey gelmişti. Artık profesyonel müzik hayatından elini eteğini çekmişti benim tanıdığım dönemde. Yine de geldiği zamanlarda eski dostu, grup arkadaşıyla birkaç parçada çalmaktan da geri durmazdı. Ben de bir köşeden bu iki eski dostun bazen konuşarak, bazen de konuşmadan eski günleri yad etmelerine tanıklık ederdim. Çok uzun zaman birlikte müziği, hayatı paylaşmış insanların arasında ne olursa, onların arasında da o olurdu. Geçmiş günlerden kopup gelen bir anı, uzun zamandır çalmadıkları bir parça, kimbilir ne zamandır görmedikleri bir dostlarının ismini hatırlamalarıyla, bizim anlayamayacağımız yerlere gider, kah keyiflenir, kah kederlenirlerdi eski günlerin özlemiyle. Gülmekten yerlere düştükleri de olurdu. Bana da tanıklık etmek düşerdi o zamanlarda. İki dostun muhabbetine, sanki silah arkadaşlarıymış gibi senelerdir paylaştıkları müzik arkadaşlıklarına. Hatta keyfi yerindeyse eğer şarkı da söylerdi, abartısız, son derece zevkli ve müzikal. O gecelerden birinde söylediği 'Teach Me Tonight' hala kulaklarımda örneğin. Aynı anda bas çalıp şarkı söylemek hayli zor bir şey olmasına rağmen hiç öyle gösteriş numaralarına girmez, hep gayet mütevazi bir şekilde ayrılırdı sahneden. Evde arada bir piyano tıngırdattığını da alt komşusu Sarp Maden'den biliyorum. Bodrum Seagarden'da çalıştığımız 1997 yazında ailesiyle de tanışmış bu güzel insanlarla güzel günler geçirme şansımız olmuştu. Onun olduğu yerde şarkı söylemek hem zevkli, hem de çetindi, anlardı çünkü. O kadar içindeydi ki aslında herşeyin, sadece vakit ayıramamazlıktan eskisi kadar sık çalamadığına eminim. Kalbinin müzikle attığı hissediliyordu zira, alın size bir tanıklık daha. Çalıp duran ama aslında başka şeyin peşinde olan müzisyenlerin tam da aksine o başka şeylerin peşinde koşup müzikle nefes alıyordu sanki. Ummadığınız yeni gruplardan haberdar olup bazılarını sessizce ajan gibi köşeden izlediğine de tanık oldum zaman içinde. Robin Hood misali Tuna Ötenel'in albümü için sponsor olmasına, kaynak bulmasına da tanık oldum. Bu kadar tanıyabildim ne yazık ki ben Kudret Öztoprak'ı ama ne denli iyi bir müzisyen, arkadaş, baba, iş adamı hepsinin ötesinde ne iyi bir insan olduğunu anlamama yetti tanışıklığım. Onun için bir kez daha geride kalanlar için üzülmekten alıkoyamıyorum kendimi hayatını dolu dolu yaşamış, sevmeyi ve sevilmeyi becermiş bu güzel insanı alkışlarla uğurlarken.

TOLGA TÜZÜN: Gene sofra kurulmakta.

Kudret telaşla şevk arasında bir noktada bir yandan CD çalarla boğuşuyor, bir yandan da eski kasetleri karıştırıyor. Sonunda yüzünde zafer edası, "buldum" diyor, elinde ürkütücü eskilikte bir kaset. 76 ya da 78 Ankara Amerikan Kültür Derneği konseri. Saksofonda Tuna Ötenel, bas gitarda Kudret, piyanoda Ümit Eroğlu, gitarda Bekir Küçükay ve davulda Bülent Soysal. Kaset çalıyor, biz içiyoruz, dinliyoruz, o anlatıyor. Bir parça var daha önce duymamışım, çalınan standartların arasından sırıtıyor. "Bu kimin?" diyorum. "Boşver" diyor. Israr ediyorum, Kudret'in bestesi çıkıyor: DALYAN. Kudret'in büyüdüğü Fenerbahçe, Dalyan'a dair. Ben o aralar fırsat bulabildikçe NİX'in üzerinde çalışıyorum. "Sen versene bu parçayı bana" diyorum. Alıyorum, kendime göre düzenleyip Yahya, Çağlayan, Uluğ ve Volkan'la beraber kaydediyoruz. İki sene sonra albümü bitirip ilk ona götürüyorum. DALYAN başlıyor, daha ilk dakika bitmeden yerinden hopluyor, telefona sarılıp Paris'i, Füsun'u (Levet) arıyor. Anlatıyor da anlatıyor. Yetmiyor Tuna'yı arıyor, yetmiyor bir telefon daha. DALYAN, NİX'de bana ait olmayan iki parçadan biri olarak onayını alıyor bestecisinden. Bundan böyle sadece yeğeninin kocası değilim, evine gelen herkesle paylaşmak için yanıp tutuştuğu o muazzam müzik ailesinin de küçük bir parçası oluyorum.

Anılar, kahkahalar, fıkralar, yemek, içmek ve müzikle dolu onüç seneden sonra Kudret'in artık aramızda olmaması, bana kattıklarının yanında sadece bir teferruat olarak kalıyor. Bende bana bir ömür boyu yetecek anısı var. Dahası DALYAN var.

Biyografi

Kudret Öztoprak

Kudret Öztoprak Erol Pekcan Tuna Ötenel

1948 yılında İstanbul'da doğan Kudret Öztoprak 5 yaşındayken konservatuara gitmeye hak kazandı. 2 yıl piyano eğitimi aldığı konservauarın ardından Moda İlkokulu'na başladı. Liseyi Marmara Koleji'nde okuduğu dönemlerde müzik hayatında daha önemli bir yer tutmaya başlamıştı ve Kalamış'taki arkadaşlarıyla beraber ilk grubu olan Çizgiler'i kurdu. Zamanın popüler pop, jazz, rock parçalarını yorumlayan grup, ilk konserlerini dönemin önemli mekanlarından biri olan Sinema 63'te verdi ve Kalamış Sahil Sineması'nda program yapmaya başladı.

İlk profesyonel çalışmalarını Mesut Aytunca'nın kuruculuğunu yaptığı Silüetler grubunda Nejat Özyılmazel (Neco) ile beraber başladı ve ardından dönemin birçok popüler şarkıcı ve grubuna sahnede eşlik etti. Kudret Öztoprak, 1968 yılında askerliğini yapmak üzere Ankara'ya gittiğinde eğitimini aldığı ve profesyonel kariyerini sürdürdüğü tuşlu çalgılardan bas gitara geçmişti.

2 yıl Feyman Kulüp'te çaldıktan sonra Erol Pekcan ve Tuna Ötenel ile beraber dönemin efsanevi canlı müzik mekanı Büyük Ankara Oteli'nde jazz çalmaya başladı. Üçlü 1978 yılında Türkiye'nin ilk jazz plağı olan 'JazzSemai'yi çıkardı.

Eurovizyon orkestrasında çalıp aranjmanlar yapan ve TRT'de hazırlayıp sunuculuğunu yaptığı jazz programında her akşam klipler yayınlıyan Kudret Öztoprak Erol Pekcan'la birlikte Ankara'da kurmuş oldukları prodüksiyon şirketinde de birçok popüler müzik albümünün aranjörlüğünü yaptı, prodüksiyonlarını gerçekleştirdi.

Modern Folk Üçlüsü ile yurt içi ve yurt dışı konserler verdi. Grubun 1980 yılında yayınlanan 'Pop' isimli plağında yer alan Mazhar Alanson bestesi Güllerin İçinden'in aranjmanını yaptı.

Jazz ve bas gitara tutku ile bağlı olan müzisyen, 1983 yılında faal müzisyenliği bıraktı fakat müziğe olan tutkusu hiç azalmadı.

1998 yılında şirketiyle Tuna Ötenel'in 'Vian Köpüğü' albümüne sponsor olan Öztoprak'ın Dalyan isimli bestesi piyanist Tolga Tüzün'ün albümünde yer aldı.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Johnny Griffin

Sürati, hakimiyeti ve armonik kıvraklığı ile tanınan ve bebop stilinin ilk önemli tenor saksofoncularından biri olarak kabul edilen Johnny Griffin 25 Temmuz 2008 tarihinde 24 yıldır yaşadığı Fransa'nın Availles-Limouzine kasabasında 80 yaşında yaşama veda etti (Griffin ile aynı yaşta olup Griffin'den tam 1 hafta önce vefat eden ve beni jazz müziği ile tanıştırıp hayatımın vazgeçilmezlerinden biri haline getiren amatör jazz piyanisti babam Albert Bensusan'ı da bu vesileyle saygı ve sevgi ile anmak istiyorum. VB). Uzun sayılmayacak boyuna kıyasla beklenmedik ölçüde güçlü bir tenor sound'una sahip olduğu için müzisyen arkadaşları ona ilk olarak "Little Giant" (küçük dev) lakabını taktılar. Bebop doğaçlamalarındaki sürati ise "Fastest Gun in The West" (batının en hızlı silahı) olarak anılmasına yol açtı. Saksofoncu Eddie Lockjaw Davis ile kurduğu hard bop topluluğunun gayriresmi adı ise "Tough Tenor Band" (Sıkı Tenorlar Topluluğu) idi. Griffin aslında biraz da gereksiz kategorizasyondan muzdaripti. 1960'lı yılların başında, free jazz'ın eleştirmenler tarafından eskiyi yok sayarcasına kabul görmesi karşısında Griffin bebop'çu kimliğini taviz vermeden korudu. Amerikan jazz pazarının kendisine artık şans tanımayacağını düşünerek ve yaşadığı evlilik ve vergi sorunlarını da dikkate alarak, kısa sürede bir jazz bilgesi muamelesi göreceği Avrupa'ya yerleşti. "Artık kimseye birşey kanıtlama dönemimde değilim. Zaten, bu yaşta neyi kanıtlayabilirim ki? Şimdilerde yalnızca müziğin güzelliğine ve insani boyutuna odaklanıyorum" demişti 1993 yılında kendisiyle yapılan bir röportajda. Gerçekten son döneminde sürekli çalıştığı Amerika'daki dörtlüsüyle eskiye göre daha tatlı belki de mülayim bir tarzda çalıyor ve albümler dolduruyordu.

Johnny Griffin 24 Nisan 1928'de Chicago'da doğdu. Gittiği lisenin orkestrasına katıldı ve öğrenci topluluklarında yetiştirdiği müzisyenlerle tanınan Walter Dyett'tan ders almaya başladı. Nat King Cole, Dinah Washington, Gene Ammons ve Von Freeman , Dyett'in diğer öğrencilerinden birkaçıydı. Oniki yaşında saksofonist olmaya karar veren Griffin, 14 yaşına geldiğinde değişik okazyonlarda alto saksofon çalmaktaydı; okul arkadaşlarıyla Baby Band adında bir topluluk kurduğu gibi, blues gitarist ve şarkıcısı T-Bone Walker'a da eşlik ettiği oluyordu. Liseyi bitirdikten üç gün sonra, ki henüz 18 yaşındaydı, Lionel Hampton orkestrasına katıldı. Artık enstrümanı alto yerine tenor saksofon olmuştu. 1951 yılına kadar çoğu zaman turnede olmak üzere New York merkezli bir hayatı oldu. 1947 yılında kendisi gibi Chicago'lu olan trompetçi Joe Morris'in R&B grubuna katıldı ve bu kapsamda ilk albüm kayıtlarını gerçekleştirdi. 1951 yılında askere yazıldı ve tahmin edilebileceği üzere görev yaptığı Hawaii'deki karargahın jazz orkestrasında yer aldı. Charlie Parker ve Dizzy Gillespie'nin jazz'da fırtınalar kopardığı yıllarda Griffin herşeyden kolayca etkilenebilecek bir yaştaydı. 1945 yılında Billy Eckstine Orkestrası ile Parker ve Gillespie'yi dinleyene kadar, Johnny Hodges ve Ben Webster'in öncülük ettiği "baladvari" saksofon tınısını benimsemişti. Ama bebop'un yıldırım hızındaki cümleleri onu adeta büyüledi. Griffin bu noktadan sonra canlı ama gerilimsiz bir tarzda blues tonalitesiyle harmanlanmış bebop yorumlayan bir müzisyen haline geldi. Griffin 1940'lı yıllarda 3 sıradışı piyanistle arkadaşlık etti: Elmo Hope, Bud Powell ve Thelonious Monk. Bu arkadaşlıklar Griffin için kendi tabiriyle "lisansüstü eğitimi" oldu. Terhis olduktan sonra Chicago'ya döndü ve burada ilk defa olarak Monk ile birlikte çaldı. Bu tecrübe onun kariyerini temelden etkileyecekti. Monk'un parlak ve melodik besteleri ilgisini çekmekteydi. Monk ile aralıklarla çalışmayı sürdürdü. 1958 yılında Monk'un New York'taki dörtlüsünün düzenli bir üyesi oldu. 1967 yılında Monk'un sekizlisiyle Avrupa turnesine çıktı. Griffin 1957 yılında kısa bir süre için Art Blakey'in efsanevi Jazz Messengers topluluğunda çaldı. Bir yıl sonra, Riverside plak şirketi ile kendi adına ilk albümlerini yayınladı. "Way Out!" ve "The Little Giant" albümleri ve özellikle "Cherokee" parçasındaki yorumu ile bitmez tükenmez enerjisi gün yüzüne çıktı.

Griffin birkaç yıl sonra Eddie Lockjaw Davis ile bahsettiğimiz topluluğunu kurdu ve albümler yayınladı. Bu albümleri bir kısım jazz sever heyecan verici bulurken, diğer bir kısmı da kuru gürültü olarak nitelemekteydi. Herşeye rağmen Griffin-Davis birlikteliği beklenenden fazla ilgi gördü ve iki müzisyen 70 ve 80'li yıllarda da ara ara biraraya gelmeyi sürdürdü. Johnny Griffin, 1963 yılında Amerika'yı terk ederek Paris'e geldi. Burada Avrupalı plak şirketleri adına çoğunlukla Avrupalı bazen de Kenny Clarke gibi Avrupa'yı yıllar önce mekan seçmiş Amerikalı müzisyenlerle albümler çıkarttı. 1973 yılında yaşamak için Hollanda'nın Bergambacht şehrine gittiyse de 1980 yılında ikinci eşi Myriam ile Fransa'ya geri döndü. Bir süre Côte d'Azur'de yaşadı ardından hayatının kalan kısmını geçireceği Fransa'nın orta batısında yer alan Availles- Limouzine kasabasına yerleşti. Düzenli olarak ziyaret ettiği Chicago'da 20 yıl boyunca çaldığı ve piyanoda Michael Weiss ve davulda Kenny Washington'un yer aldığı dörtlüsü ile combo formatında bebop yorumlama idealine her zaman sadık kaldı. Özellikle 1991 yılında Antilles plak şirketince yayınlanan "The Cat" albümü hızlı ve yumuşağı birleştirdiği bir orta yol geri dönüş albümü olarak büyük ilgi gördü. Johnny Griffin düzenli olarak her Nisan ayında Chicago'ya gelir, ailesini ziyaret eder ve doğum günü haftası boyunca Jazz Showcase kulübünde çalardı. Ardından New York'a uğrar, ünlü Village Vanguard kulübünde bir haftalık program yapar sonra da Fransa'ya, sessiz sayfiye evine dönerdi.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Bill Finegan

Jazz, swing ve popüler müziğin en iyi aranjörlerinden biri olarak kabul edilen Bill Finegan, 4 Haziran 2008 günü 91 yaşında aramızdan ayrıldı. Finegan, Swing döneminin en çok para kazanan iki orkestrası olan Glenn Miller ve Tommy Dorsey big band'leri için yazdığı düzenlemeler ile tanınmıştı. "Glenn Miller iyi bir insan değildi, insanlara davranış tarzından hiç hazzetmezdim ve onunla kerhen çalıştım" gibi beklenmedik bir açıklamada da bulunmuştu.

Miller ile çalıştığı 1938 ve 1939 yıllarında Finegan, 1869 yılında yazılmış bir halk şarkısı olan "Little Brown Jug" adlı parçaya yaptığı düzenlemeyle Swing dönemine farklı bir soluk getirmişti. Buna rağmen, Miller haftalık radyo programlarında bu parçayı bizzat kendisinin düzenlediğini belirtirdi. Halbuki, Finegan'ın orkestraya katılmasından sonra kendisi aranjman yazmaya son vermişti.

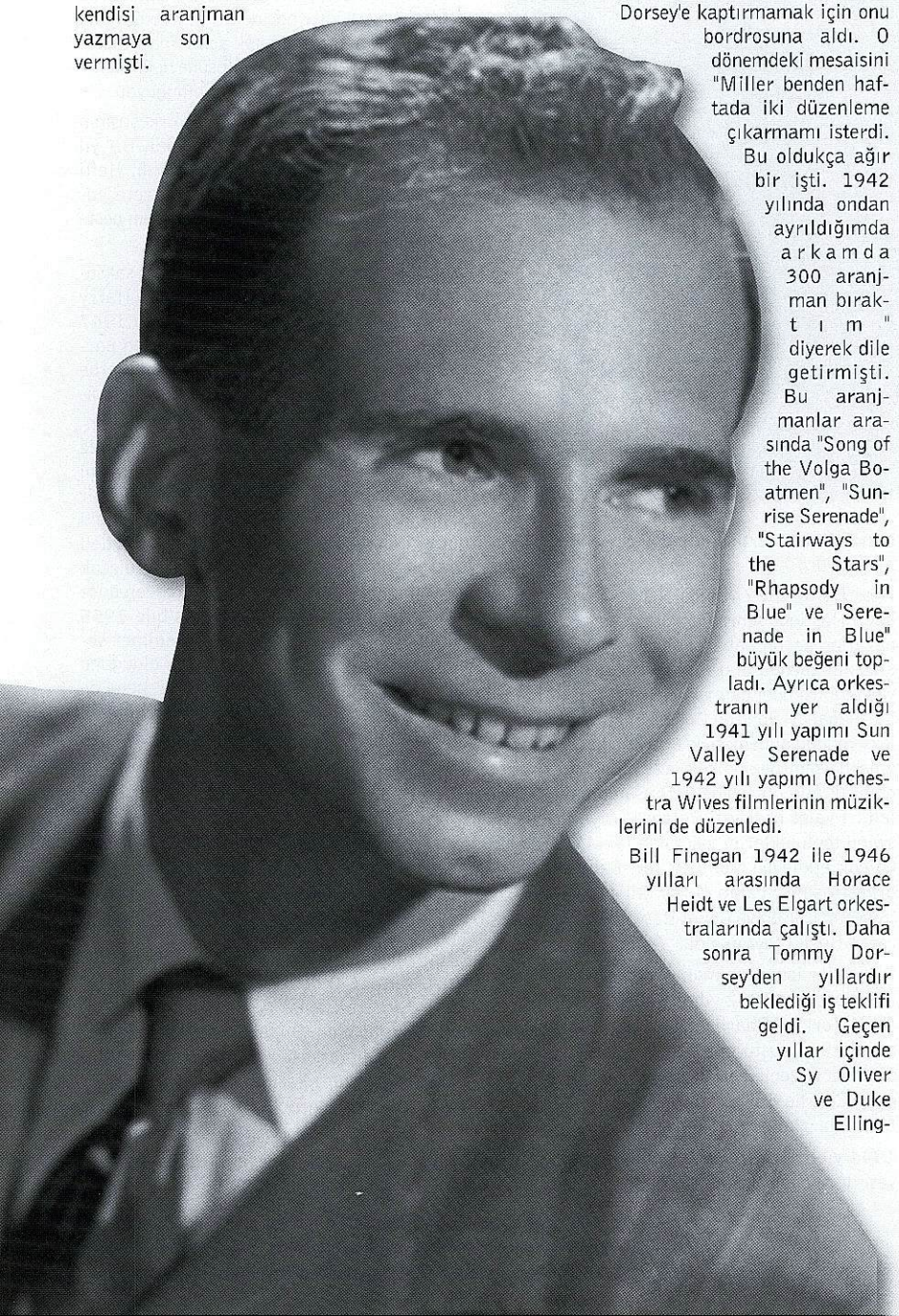

Finegan Miller'a haklı itirazını defalarca belirtti, Miller ise sürekli olarak meseleyi en kısa zamanda hal yoluna koyacağını söylemekteydi. 1942 yılında, Miller'in sözünü tutmayacağına kani olduğunda Finegan orkestradaki görevinden istifa etti.

Profesyonel müzik kariyerine piyano ve trompet çalarak başlayan William James Finegan 1917 yılında Newark'ta doğdu. Henüz lise yıllarındayken 3 saksofon ve 3 trompet için yazdığı jazz düzenlemeleriyle dikkat çekti. Glenn Miller orkestrasıyla birinci sınıf jazz orkestraları dünyasına girdi. 1938 yılında "Lonesome Road" parçasına yazdığı düzenlemeyi, kendisinden haberi bile olmayan dönemin star orkestra şefi Tommy Dorsey'e gönderdi. "Bu düzenlemeye aklıma gelen her şeyi kattım" demişti. Dorsey'in bu düzenleme için yaptığı kayıt kısa zamanda hit oldu. Miller, Finegan'i Dorsey'e kaptırmamak için onu bordrosuna aldı. O dönemdeki mesaisini "Miller benden haftada iki düzenleme çıkarmamı isterdi. Bu oldukça ağır bir işti. 1942 yılında ondan ayrıldığımda arkamda 300 aranjman bıraktım" diyerek dile getirmişti. Bu aranjmanlar arasında "Song of the Volga Boatmen", "Sunrise Serenade", "Stairways to the Stars", "Rhapsody in Blue" ve "Serenade in Blue" büyük beğeni topladı. Ayrıca orkestranın yer aldığı 1941 yılı yapımı Sun Valley Serenade ve 1942 yılı yapımı Orchestra Wives filmlerinin müziklerini de düzenledi.

Bill Finegan 1942 ile 1946 yılları arasında Horace Heidt ve Les Elgart orkestralarında çalıştı. Daha sonra Tommy Dorsey'den yıllardır beklediği iş teklifi geldi. Geçen yıllar içinde Sy Oliver ve Duke Ellington'un düzenleme yöntem ve yaklaşımlarını da iyice hazmetmiş olan Finegan, Dorsey'nin tek olmasa da baş aranjörü oldu. O dönem için "Tommy için oldukça gösterişli düzenlemeler yazdım. Müthiş bir insandı ve yazdığım hiç bir şeye itiraz etmez, işime karışmazdı" demişti.

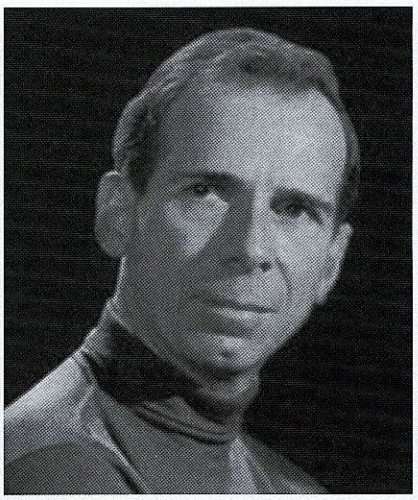

Bill Finegan, New York'ta Alman besteci ve eğitmen Stefan Wolpe'den dersler aldı. 1949 ile 1951 yılları arasında Paris'te bestecilik eğitimi aldı. Aynı zamanda düzenli olarak Londra'ya gidip, Geraldo olarak bilinen Gerald Bright'ın dans müziği orkestrası için yazdığı düzenlemelerin provalarını yaptırıyordu. 1952 yılında, işsiz kalan besteci ve düzenlemeci dostu Eddie Sauter kendisine birlikte bir orkestra kurma teklifinde bulundu ve Sauter-Finegan Orkestrası ortaya çıktı.

Sauter-Finegan, 21 müzisyenli ve 77 enstrümanlı benzeri daha önce denenmemiş bir orkestraydı. Müzik o kadar karmaşıktı ki birçoğu 3-4 enstrüman çalan birinci sınıf müzisyenlerin olmasını gerektiriyordu. Bir değil iki ksilofonun yer aldığı orkestrada en tiz sesler fifre ve pikkolo flütten, en pes sesler ise tuba ve bas trombondan çıkıyordu. Büyük bir başarı elde edemese de orkestra 5 yıl ayakta kaldı, turnelere çıktı ve 10'dan fazla albüm yayınladı. Eski bir Amerikan İç Savaşı melodisi olan "Doodletown Fifers" orkestranın hit parçası oldu. Finegan, "Eddie ile kurduğumuz orkestrada müzik haricindeki herşey ters gitti." diye o günleri üzüntü ile yad etmişti.

Orkestra değildiktan sonra Finegan ve Sauter birlikte çalışmayı sürdürdüler, televizyon için müzikler ve jingle'lar yazdılar, düzenlediler.

Finegan, çağdaş bir big band'i olan davulcu Mel Lewis ve başkaları için aranjman yazmaya uzun bir süre devam etti. 1985 yılında, Eddie Sauter'in ölümünden 4 yıl sonra, Sauter-Finegan orkestrası Finegan yönetiminde 30. yıl konserini gerçekleştirdi. Bob Brookmeyer ve Ruby Braff gibi müzisyen dostları ona sahip çıkmayı sürdürdü. Son 20 yıldır omuriliğindeki bir sorundan dolayı fazla hareket edemediyse müzik yazmaya ve öğretmeye hiçbir zaman ara vermedi.

Derleyen: Viktor Bensusan
vbensusan@yahoo.com

Neal Hefti

Big band döneminin en büyük aranjörlerinden biri olarak kabul edilen Neal Hefti, 2008 yılının Ekim ayında 85 yaşında aramızdan ayrıldı. Manny Albam ve Ralph Burns gibi Neal Hefti de 1940'ların bebop furyasından armoni ve melodi açısından yararlanarak big band aranjmanlarına yeni bir soluk ve vizyon getirmeyi başarmıştı..

Hefti'nin çalışmalarının jazz dünyası ile sınırlı kalmaması kendisine ticari bir başarı da sağladı. 1960'lı yıllarda Batman televizyon dizisi için yazdığı jenerik müziği kendisine Grammy kazandırdı. Ayrıca, film müziği besteciliği de yaptı, özellikle Boeing Being, How To Murder Your Wife, Barefoot In The Park ve The Odd Couple filmleri için yaptığı müziklerle Hollywood ile olan bağlarını güçlendirdi.

Tüm ticari başarısına rağmen Hefti'yi saygın noktaya getiren, bop aromalı düzenlemeleri oldu. Bu beste ve düzenlemeler ile Woody Herman ve Count Basie orkestraları Swing döneminin kapanmasından sonra da zirvede kalmayı başardılar. Hefti, orkestrayı bir palet, müzisyenleri de üzerindeki renkler olarak görürdü. Onun beklentisi, her bir müzisyenin kendi zevk ve hassasiyeti ile sunulan melodiyi bir mücevher gibi işlemesiydi. Resmin kalanını tartışılmaz dehasıyla Hefti tamamlardı.

Neal Hefti, 1922 yılında Nebraska eyaletine bağlı Hastings şehrinde, sürekli seyahat eden pazarlamacı bir baba ile piyano öğretmeni bir annenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Onbir yaşında trompet çalmayı öğrendi. Jazz'a olan ilgisi ağabeyi John'un Duke Ellington plak koleksiyonunu dinlemesiyle ortaya çıktı. Sonraki yıllarda şehirdeki küçük jazz topluluklarında çalarak aile bütçesine katkı sağlamaya başladı. Eyalet başkenti Omaha'yı ziyaret eden swing topluluklarını yakından takip etti. Onu en çok etkileyen trompetçiler, Cab Caloway orkestrasında çalan Dizzy Gillespie, Harry "Sweets" Edison ve Count Basie orkestrasında çalan Buck Clayton oldu.

Şarkıcılar için aranjman yazmaya okul yıllarında başladı. 1942 yılına gelindiğinde, Hefti New York'ta Charlie Barnet orkestrasının aranjörü olmuştu bile. Orkestra için yaptığı Skyliner düzenlemesi ile dikkat çekti ve trompetçi Charlie Spivak'ın orkestrasından iyi bir teklif alarak Los Angeles'a gitti.

1944 yılında basçı Chubby Jackson'un tavsiyesi ile Woody Herman'ın First Herd adlı orkestral topluluğuna katıldı. Burada, daha önce karşılaşmadığı müzikal bir çeşitlilik ve coşku olduğunu fark etti, çünkü Herman hem jazz, hem swing, hem de yeni yeni duyulmaya başlayan bop hakkında oldukça bilgi sahibi olup bildiklerini de gerektiğinde klasik müzik ve popüler melodilerle harmanlamaktan çekinmiyordu. Herman'ın yenilikçi üslubuna en yakın duran elemanları ise pianist Ralph Burns, saksofoncu Flip Phillips ve tromboncu Bill Harris idi.

Hefti, Dizzy Gillespie'nin bebop çalan büyük orkestrasını kendine model olarak aldı. Beş trompetli bir bölüm içeren Caldonia üslup açısından öyle bir çığır açtı ki Rus besteci Igor Stravinsky bu dinamizden etkilenerek Herman orkestrası için Ebony Concerto adlı ünlü yapıtını besteledi. Kısa zamanda Herman orkestrası yalnız beyazların gittiği mekanlarda değil siyah kulüplerinde de çalmaya başladı ki o dönemde bu durumun tek açıklaması topluluğun jazz'ın yalnızca görüntüsüne değil temeline ve dinamizmine de hakim olduğuydu.

1945 yılının Ekim ayında Hefti, orkestranın şarkıcısı Frances Wayne ile evlendi. Bir yıl sonra her ikisi de orkestradan ayrıldı. Hefti geriye başta Apple Honey olmak üzere yıllarca popülaritesini yitirmeyen bir yığın beste ve düzenleme bıraktı.

Sonraki yıllarda, davulcu Buddy Rich, saksofoncu Charlie Ventura ve trompetçi Harry James için freelance çalışmalar yaptı.1947 yılında Hefti'nin Küba ritmli Repetition parçasının orkestral düzenlemesini duyan Charlie Parker bu parçayı romantik bir Latin melodisinden esaslı bir jazz parçasına dönüştürdü.

1950'den itibaren Count Basie orkestrası ile çalışan Hefti, big band'lerin hem müzikal hem de finansal anlamda düşüşe geçtiği bir dönemde bu orkestrayı canlandırarak eski günlerini yaşattırdı. Saksofoncu Wardell Gray'in solo yaptığı Little Pony dahil birçok parıltılı parça besteledi. Iltifat etmeden önce birkaç kere düşünen Miles Davis bile 1955 yılında Basie orkestrasının mükemmel sound'unun en önemli nedeninin Hefti olduğunu belirtmişti. Hefti'nin hem aranjör hem de prodüktörlüğünü üstlendiği, Grammy ödüllü The Atomic Mr. Basie albümündeki 11 parça geç dönem big band swing tarzının klasikleri olarak kabul edilirler. Bu parçalar arasında Splanky, The Kid From Red Bank ve Hefti'nin kızına ithaf ettiği Li'l Darlin' özellikle dikkat çekicidir.

Düzenleme ve beste çalışmaları arttıkça trompete daha az vakit ayırdı, 1952 yılında kendi bestelerini icra ettiği bir topluluk kurduysa da 1960 yılına gelindiğinde trompet çalmayı tümüyle bıraktı. O dönemdeki en önemli çalışması, Sinatra-Basie: A Historical Musical First albümü oldu. Bu albümdeki tüm düzenlemeleri yapıp orkestrayı yönetti. Ama artık zamanı film stüdyolarında geçtiği için jazz'a daha az zaman ayırabiliyordu.

Neal Hefti, 1978 yılında eşi Frances'in ölümünden kısa bir süre önce müzik çalışmalarına son noktayı koydu.

Zeynep Tanıtkan
basin@acd.org.tr

Ankara Kasımı Jazz'la Isındı...

Bu sene dolu dolu 12 seneyi geride birakan Uluslar arası Ankara Jazz Festivali tabiri caizse Ankara'lı müzik severlere müthiş bir jazz şöleni sundu. Bu sene teması "Jazz ve Bas" olan festival dünyadan ve ülkemizden değerli bas ustalarını konuk etti.

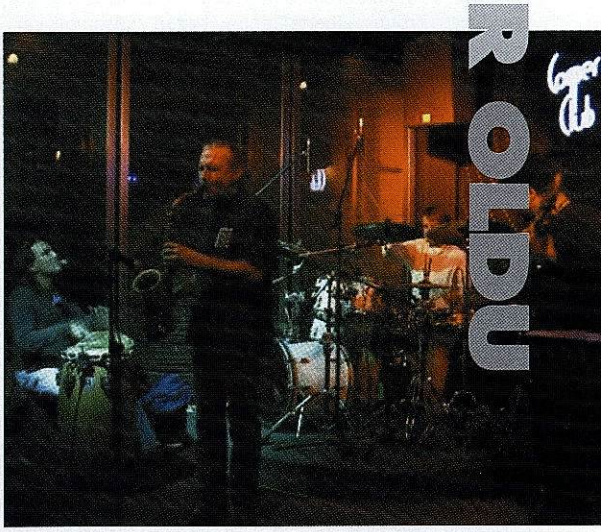

Özgür APAK

Festival sonunda gönül rahatlığı ile her kesimden jazz severin tatmin olduğunu söyleyebiliriz. Selçuk Sun gibi müziğin duayenleri ile genç yetenekleri bir araya getiren workshoplarla başlayan jazz maratonu, Akdeniz ruhunu başkente taşıyan Renaud Garcia-Fons'un büyüleyici müziği, ben hayatta jazz sevmem diyenlerin bile içini kıpır kıpır yapan Letonyalı Maris Briezkalns Quartet'in kompozisyonları, şarkı sözleri ile bir yandan Ömer Hayyam'a göz kırpan bir yandan da müziğinin güçlü ve ritmik yapısı ile jazz'ı kendine özgü yorumlayan Cyminology konseri, Hollanda'nın en başarılı jazz müzisyenlerinden Yuri Honing ve basına neredeyse aşkla bağlı Tony Overwater'ın parçaları ile devam etti. Her sene biletleri daha ilk günden tükenen Kerem Görsev Trio & Allan Harris Project konseri ve jazz listelerinde uzunca bir süre bir numarada kalan "İstanbul in Blue" albümünden parçalar seslendirdikleri Fahir Atakoğlu, Matthew Garrison ve Horatio Hernandez nami diğer El Negro'nun sahneyi paylaştığı konserler festivalin göz bebeği oldular. Bu konserlere bir de festival açılışında yer alan Swiss Army Big Band ve kapanışta sahne alan Türk Armoni Yıldızları orkestrasının konserlerini ekleyin.

Bütün bu saydığım konserleri muazzam bir ziyafet sofrasının ana yemekleri olarak kabul edersek eğer, Gece Jazz'ı adı altında düzenlenen jam session'lar da festivalin tatlı faslıydı. Fazla söze gerek kalmadan müzik, kurallarını bir kenara bırakarak aktı ve her müzisyen sahnede seyirciyi de bu fasla dahil ederek kendi hikayesini anlattı.

Sheraton Copper Club'da modern jazz bestelerini akustik seslerle dinleyiciye sunan Oso Project ile başlayan Gece Jazz'ı konserleri Yuri Honing Trio ile devam etti. Jazz bir müzik tarzı değildir, bir lisandir diyen Honing, izleyiciyi avucunun içine alıp bir saniyeliğine bile bırakmayan Joost Lijbaart ve daha önce de bahsettiğim gibi basıyla neredeyse dans eden Overwater jazz izleyicisine yemek sonrası üzeri kremali koca bir pasta gibi geldi. Türkiye'nin ilk solo bas gitar albümünün sahibi Gürol Ağırbaş ve festivalin en renkli gece performanslarından birini sergileyen Betone grubu If Performance Hall'da seyircisi ile buluştu.

Rahmetli Kenan Onuk jazz müziğini tarif ederken şöyle demiş, "jazz özel renklerle kendine özgü bir ritim anlayışı ve cümle tertibi üzerine kurulmuş, yaratıcı güce ve virtüöz tekniğine sahip bir müzik türüdür". Festival kapsamında düzenlenen jam session'lara katılan jazz severler konser salonu ortamından biraz daha rahat bir ortamda, Onuk'un tanımındaki gibi jazz'ın kendine özgü renklerini, canlılığını, ritmik gücünü, esprisini ve en önemlisi özgür yapısını sahnedeki sanatçılarla aynı anda paylaşma şansına sahip oldular.

Müziğin her türünü canlı izlemek çok keyifli ancak iş jazz oldu mu keyif de artıyor. İzlemesi şöyle dursun bir de jam session'lara katılıp içinde yer alması bir müzik sever için hayatta muhakkak tadılması gereken zevkler arasında. Parıltılı şehir müziği jazz, 12. Uluslararası Ankara Jazz Festivali ile Ankara'nın soğuk ve yağmurlu Kasım günlerinde jazz severlerin içini ısıttı. Festivalin krize rağmen gerçekleşebilmesini sağlayan tüm sponsorlarımıza birkez daha teşekkür ediyoruz. Seneye 13. Uluslararası Ankara Jazz Festivalinde buluşmak dileğiyle...

İmge Özbek
basin@acd.org.tr

JAZZ SEVERLERİ '5 JAZZ'I'NA BEKLİYORUZ...

Sıklıkla karşılaştığımız bir soru var, "jazz dinlemeye nereden, nasıl başlamalıyım?"... Genelde jazz, bir müzikseverin belirli bir olgunluğa ve birikime sahip olduktan sonra keşfettiği bir dehliz olarak görülür, elbette tanımı bozan istisnalar var, ancak bu genel bir kanı: Önce daha basit bir müzik dinleme sürecinden geçilir, tabir yerindeyse birkaç fırın müzik hazmedilir, bazı tarzlardan mezun olunur ve sonra jazz'ı algılayabilme mertebesine erişilir; jazz sonuçta müziğin ileri düzeyi, bir olgunluk mertebesi, bilgi noktası ve hatta zirvesidir.

Jazz dinleme mertebesine ulaşmanın bu kadar engebeli olmadığını kanıtlayan ya da bu mertebeye ulaşmanızda size yol gösterecek jazz programları başlangıç için en iyi yol sanırım. Jazz dünyasının önemli müzisyen ve eserlerini tanıtıp dinleyiciyi bilgilendirerek jazz müziğini sevdirmeyi amaçlayan birçok program var. Jazz'ı canlı dinlemenin keyfi tartışmasız bambaşka. Fakat evinde şöyle ayaklarını uzatıp, kahvesini ya da bir kadeh şarabını alıp jazz dinlemenin keyfini de yabana atmamak lazım. İşte radyolarda yapılan jazz programları burada devreye giriyor ve birbirinden güzel jazz parçalarını evinizin sıcak ortamına getirirken aynı zamanda jazz konusunda sizi bilgilendiriyor.

Bu programlardan biri de bir nevi Ankara Caz Derneği'nin programı. Her Pazar saat 17.00'de 103.1 Radyo ODTÜ'de yayınlanan "5 jazz'ı", derneğin kurucularından ve Ankara Jazz Festivali Yönetmeni Özlem Oktar Varoğlu ve yine Ankara Caz Derneği ekibinden Sara Adıbelli tarafından hazırlanıp sunuluyor. Birbirinden güzel jazz parçaları ve jazz'ın farklı türlerini hem dinleme hem bunlarla ilgili bilgi edinmenin yanısıra programın en önemli özelliği Ankara Jazz Festivali'ni ve derneğin yaptığı konserleri kaçıranlar için canlı konser kayıtlarına ve katılan sanatçılarla çok özel röportajlara yer verilmesi.

Ankara Jazz Festivali boyunca, "Festival Özel" programlarıyla hem jazz festivali tanıtıldı, hem de konser sırasında alınan kayıtlar dinleyicilerle paylaşılarak canlı izliyormuşuz gibi konser keyfi evlerimize taşındı.

Bunun dışında festivale katılan usta sanatçılar da evimize konuk oldu. Fahir Atakoğlu, Kerem Görsev gibi sanatçılarla festivale ve 5 jazz'ına özel röportajlar ve canlı bağlantılar gerçekleştirildi. Festival boyunca dinleyicilere konser davetiyeleri verildi.

Festivalin ardından 5 jazz'ı tüm hızıyla devam ediyor. Her hafta jazz'ın farklı türlerinden örneklerin sunulduğu program her Pazar jazz severlere keyifli ve jazz'lı bir Pazar geçirtmeye devam edecek. Ankara dışındaki jazz severler de programı www.radyoodtu.com.tr adresinden internet üzerinden dinleyebilirler. Önerilerinizi, isteklerinizi ve yorumlarınızı 5jazzi@radyoodtu.com.tr adresine maille bildirebilirsiniz.

Evinizden jazz eksik olmasın...

Umut Eroğlu
ozlem@aura.com.tr

Alanya'da bir Jazz tatili!

Bu yıl 6.'sı düzenlenen ve kendi halinde büyüyerek bugüne gelmeyi başaran Alanya Jazz Festivali, güneşin son günlerinin tadını çıkarmak için bulunmaz bir fırsat. İstanbul – Antalya uçağı, istikametin hikmetinden midir bilinmez, büyük şehrin keşmekeşini geride bırakan bir sakinliğe sahipti. Antalya havaalanında Ağustos-vari güneşin karşılaması ve şortlu tiplerin varlığı, İstanbul ruhiyesini hızla geride bırakmak için yeterliydi.

Sarışın mavi gözlü insan bolluğunun yaşandığı Alanya akşamında konser sahnesi belediyenin uygun gördüğü düğün dekoru ile bezenmiş (fiyonklu sandalyeler ve beyaz çiçekli sahne) halde ilk konuklarını bekliyordu. RadyoD DJ'i Sarı Şeker Sema'nın 'kısa jazz tarihi' takdiminin ardından Sibel Tüzün ve Selen Gülün sahne aldı. İlk tınılar duyulduğunda ses sisteminin kalitesi belirgin biçimde hissediliyordu. Selen Gülün'ün Coming Soon adlı bestesi ile başlayan konser, jazz standartlarıyla akıcı ve eğlenceli bir tempoda yürüdü. Sibel Tüzün, şarkılarda kendini göstermek yerine doğru olanı yapmayı hedefliyordu ve hatasız bitirdi. Kendi sahnesinden üzerinde kalan 'eller havaya coşkusu' ise jazz konserlerinde alışık olunmayan ama neşeli bir nüanstı.

Festivalin ikinci gününde sahne alan Tony Jones Trio ilgi çekici bir topluluk. Davulcuları Monica Bulanda güzelliği ve enerjisi ile performans boyunca ilgi odağı olmayı başardı. Serseri mayın enerjisiyle telleri çeken Tony Jones neşesini seyirciye doğrudan aktardı. Klavyeci Uraz Kıvaner de başarılı cümleleriyle göz doldurdu. Muddy Waters'dan Miles Davis'e uzanan bir repertuar seslendiren grubun ön adamı Tony Jones'un Türkiye'ye taşındığını ve Müslüman olduğunu da sahne arkasında öğrendik.

Üçüncü gün yetenekli gitarist Bilal Karaman sahneyi Stockholm'lü Gustav Lundgren ile paylaştı. Karaman, gitarında pürüzsüz bir teknik ve pırıltılı bir akıcılığa sahip. Lundgren'le de iyi paslaşan bir ikili olmuşlar. Quartet'e vokalde Elif Çağlar eşlik ediyordu. Davulda Ferit Odman kesinlikle festivalin en başarılı performansını sergiliyordu. Hemen arkalarından sahne alan İmer Demirer trompetiyle, Ayşe Gencer de sesiyle seyircileri jazz'ın daha 'blue' tonlarına yumuşak biçimde indirdiler.

Son gün sahne alan Aşkın Arsunan Blue Print Project, sahnede kısa süre kalmalarına rağmen seyircinin ayakta alkışladığı bir performans sergiledi. 1987 doğumlu vokalist Selen Beytekin, yaşına rağmen güçlü performansıyla büyük alkış topladı. Vokaldeki diğer isim Duygu Tarhan ise tekniği ve "Uzun İnce Bir Yoldayım" yorumu ile dinleyenleri hipnotik sayılabilecek bir etki altına almayı başardı. Kübalı Carlos Garcia Mayedo ise sahnedeki Latin coşkusunun tamamlayıcı unsuruydu. Nefesli trio'nun öncü trompeti Şenova Ülker yine harikalar yaratırken, davulda Volkan Öktem yüksek enerjisine rağmen etkileyici olmaktan uzaktı. Genç perküsyoncu Tunç Çakır, vurmalılarda göze çarpan isim oldu.

Alanya Belediye Başkanı: "Jazz bir prestij sembolü"

Festivale başından beri destek veren Alanya Belediye başkanı Hasan Sipahioğlu, beldeyi 10 yıldır yöneten renkli bir kişilik. Jazz dahil pek çok müzik türünü seviyor. Festivalin müzikal değeri dışında prestij niteliğinin de önemli olduğunu düşünüyor. Üst düzey konukların şehirde bir jazz festivali olduğunu duyunca etkilendiğini anlatan Sipahioğlu, bu imajın da katkılarıyla Alanya'yı uluslararası görüşmeler için buluşma noktası haline getirmeyi hedeflediğini söylüyor.

Alanya Jazz Günleri, Türkiye'de pek örneği olmayan bir organizasyon. Sonbahar döneminde düzenlenen bu festival, güneşin asla bunaltmadığı bir iklimde, kalabalığından kurtulmuş renkli bir şehrin en keyifli dönemini taçlandıran, imkan ve zaman bulabilecek herkes için kaçırılmaması gereken bir etkinlik...

YAZI-FOTOĞRAFLAR
ZEHRA EVLİYAOĞLU

Alanya Jazz Festivali tatili!

Bu kıyı şehri sonbaharı jazz ile karşılıyor

Uraz Kıvaner, Tony Jones

Alanya her Eylül ayında Kızılkule Meydanı'nda düzenlenen jazz festivaliyle kışı daha iyimser ve dingin karşılıyor. Bu yıl altıncı kez düzenlenen festival bu küçük liman şehrinde yaşayan birçok kişiyi jazz'ın dünyasına çekti. Festivalle ilgili anekdotları bas gitar sanatçısı Zehra Evliyaoğlu yazdı.

Kim derdi bir gün gelecek Alanya'nın bir jazz festivali olacak, şehirliler bu festivali iple çekecek diye. Alanya her Eylül jazz'ın büyülü atmosferine bürünüyor. Evet şehir bu yıl da dört gece boyunca kelimenin tam anlamıyla jazz'la yıkandı. Bildik Akdeniz ruhunu barındıran Alanyalılar için aslında bu çok uzak bir his değil. His derken jazz'ın insana hissettirdiklerinden bahsediyorum. Sıcak bir iklimde yaşamanın getirisi olan 'slowmotion' tadındaki hayatın fonuna jazz'dan başka ne yakışır. Konumuz jazz ve Alanya oldukça ister istemez romantik bir girizgahla açtık yazıyı. Bu yıl ki festivale dönersek 6. Alanya Caz Günleri jazz'ın baba isimleriyle birlikte yükselen yıldızlarını ağırlayan harika bir müzik şöleni olark kaldı akıllarda. Her yıl olduğu gibi Kızkulesi'nde gerçekleşen festival için kapsamlı bir kitapçık da basıldı. Kitapçık gün gün hangi sanatçının çıkacağı yazıyor ve aynı zamanda onların kısa biyografilerini de içeriyordu. Benim gibi sayısı az olan jazz tutkunları için küçük ama önemli bir hatırattı bu.

Performanslar tarihi Kızkulesi'nin dibinde Akdeniz'in dalga sesleri eşliğinde gerçekleşti. İlk gece Selen Gülün Trio sahnedeydi. Kendisi ülkenin en önemli jazz piyanistlerinden, sanatçının Just About Jazz Live ve Selen Gülün Trio, Sürprizler adın iki albümü bulunuyor. Selen Gülün'e vokalde Sibel Tüzün eşlik ediyordu. Pop ya da rock türündeki şarkılarıyla tanıdığımız Sibel Tüzün hayranlarına o gece "jazz yaptı". Bu performanstaki diğer sanatçılara gelince bas gitarda İlker Özalp, davulda Emir Özoğlu vardı.

İkinci gece Amerikalı bas gitarist Tony Jones sahnedeydi. Unutulmaz basgitar performansıyla benim gibi bas tutkunlarını hipnotize etti. Tony Jones'a tuşlu çalgılarda Uraz Kıvaner, davulda Monika Bulanda eşlik etti. Harika bir gece yaşanıyordu. Topluluğun bitmek tükenmeyen enerjisi görülmeye değerdi.

18 Ekim gecesi yani festivalin üçüncü akşamı iki farklı topluluk sahnedeydi bu kez. Gitarı 11 yaşında eline alan Bilal Karaman ve Gustav Lundgren birlikte çalıyordu. Vokalde Elif Çağlar bulunuyordu. Tanıtım kitapçığında her ne kadar Kağan Yıldız yazsa da kontrbas başında Ozan Musluoğlu vardı. Kağan Yıldız performansı bekleyen jazz severleri biraz olsun hüsrana uğratmıştı bu durum.

Aynı gece sahne alan İmer Demirer Quartet Ayşe Gencer (vokal), Serkan Özyılmaz (piyano), Ozan Musluoğlu (kontrbas) ve Onur Alatan'dan (davul) oluşuyordu. Hiç kuşkusuz trompet üstadı İmer Demirer bu harika ekiple sahnede uçuşa geçmişti.

Rüya gibi geçen üç gecenin ardından sıra 19 Ekim'deki Aşkın Arsunan performansına gelmişti. Jazz'ın ruhuna yakışır bir finaldi bu. Sahnede Aşkın Arsunan'la birlikte kendi alanında usta olmuş birçok isim bulunuyordu. Blue Print Project olarak sahne alan ekip, jazz'ın modern yorumlarından, Latin melodilerine örnekler sundular. Piyanodaki Aşkın Arsunan'a vokallerde Duygu Tarhan, Carlos Garcia Mayedo ve Selen Beytekin eşlik etti. Trompette Şenova Ülker ki kendisi herkesin hayat hikayesine müziğiyle eşlik edecek kadar usta ve duygulu bir isim. Saksofonda Çağdaş Oruç, vurmalı çalgılarda Tunç Çakır, bas gitarda Eylem Pelit ve davulda da hatırı sayılır bir popülerliğe ulaşan Eylem Pelit vardı.

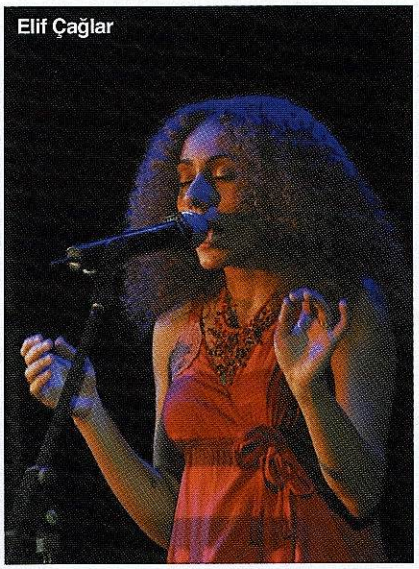
Elif Çağlar

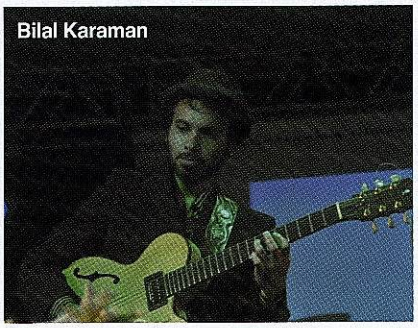
Bilal Karaman

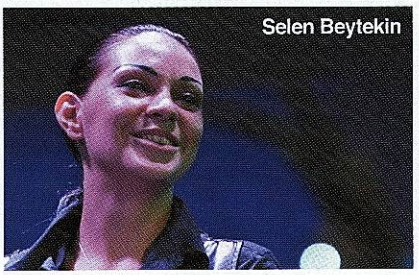
Selen Beytekin

Kızılkule'nin ışıkları altında gözlerimi kapadım, hava buram buram sonbahar ve iyot kokuyordu.

Bence jazz sanıldığının aksine belirli bir kitlenin müziği değil. Yaşama ait hislerin ta kendisi. Hep söylendiği gibi büyük şehirlerin akışına eşlik eden bir tarz olarak da görmüyorum. Dünyayla başı dertte olanların, yani çoğumuzun yüzleştiği ilahi bir ortaklık. Örneğin Alanya'nın makilerle kaplı dağ köylerinden tesadüfen şehre inenler duydukları bu sese kayıtsız kalmadı. 'Jazz' da neymiş deyip bir sandalyeye ilişenler vardı. Sevenler kaldı ve dinledi, sevmeyenler hemen kalktı. Aslında sevmeyenler demek yanlış olur. Sanırım derinlere inmek için yanlış zamandı, kalkıp gitmek en kolayıydı onlar için.

Devrim Dikkaya
devrim@genccazcilar.org

Jazz Lodosu

Yeni yıl hepimize kendimizi güvende hissedeceğimiz bir dünya getirsin, çünkü insanoğlu olarak Maslow'un ihtiyaç hiyerarşisinin en alt basamaklarına yeniden odaklanmaya başladık. Bu olumsuz havada jazz gibi yüksek bir ilginin gerektiği sanat dalını takip etmek bazen zor olsa da, müzik sevgimizi kendimize ve çevremize ispat etmemiz içinde önemli bir fırsat yaratmakta.

Her zaman olduğu gibi önce geçen üç aydan bahsedelim. Ekim ayının ilk konseri ***Tamer Temel&Dave Allen*** konseri oldu. ***(6 Ekim, Tamer Temel (s) Dave Allen (g), And (b), Ömer Can Şakar (d))*** Amerikalı jazz gitarcısı Dave Allen ile dostluğunu yakın zamanda çıkaracak albümüne taşıyacak olan Tamer Temel'in konseri, genç sanatçının jazz kariyeri adına bir yükselişi göstermekte.

İstanbul'da yaşayan Tunus asıllı Fransız ud sanatçısı **Jean-Pierre Smadj,** ülkemizde çıkardığı 5. albümünün tanıtım turnesi kapsamında **İzmir Fransız Kültür Merkezi**'nde bir konser verdi. (***9 Ekim***) Elektronik alt yapıyı etnik jazzla birleştirdiği özgün bir soundu olan sanatçıyı ülkemizdeki kulüp jazz severleri yakından tanımakta. Sanatçının trompette **Ibrahim Malouf** ve tablada **Talvin Singh** ile verdiği konser ayakta alkışlandı.

Aynı gün **İzmir Fuar Açıkhava Sahnesi**'nde Burhan Öçal solistliğinde İZDSO Açılış Konseri vardı. Ustalığını farklı projelerde göstermekten hoşlanan **Burhan Öçal**, onur konuğu olduğu bu özel konserde klasik müziğinin önemli Türk bestecilerinin yanında kendi bestelerinin de yer aldığı bir repertuar için sahnedeydi.

"Klasik'ten Jazz'a" adını verdiği projesi ile geçmiş aylarda da İzmir Sanat'ta sahne alan **Burçin Buke**'yi jazz severler kadar klasik müzik severler de yalnız bırakmadı. ***(3 Kasım, Burçin Büke (p), Volkan Hürsever (b), Cengiz Baysal (d))***

Geçen üç ayın en önemli etkinliği İzmir Sanat tarafından yapılan **İzmir Jazz Günleri** idi. **İzmir Büyükşehir Belediyesi**'ne bağlı bu sanat kurumu, yıl içinde farklı günlere dağılan jazz konserlerini festival havası içinde bir araya getirmek düşüncesiyle etkinliği planmış. Geçen yıl gerçekleşen Sibel Köse, Selen Gülün gibi muhteşem konserlere gösterilen düşük ilgiyi hatırlayınca oldukça yerinde bulduğumuz organizasyonun tek eksik yanı özel bir afişinin olmamasıydı.

Jean-Pierre Smadj, İzmir Fransız Kültür Merkezi

Etkinliğin açılışını kökleri İzmirli olan jazz sanatçımız **Timuçin Şahin** yaptı. ***(2 Aralık, Timuçin Şahin (g, elkt), John O' Gallagher (as), Thomas Morgan (b), Tyshawn Sorey (d))*** Yakın zamanda çıkacak albümünde beraber olacağı ekiple birlikte yeni bestelerine yer verdiği konserinde melodiyi geri planda tutan soundunu epey derinleştirdiğine tanık olduk.

İzmir Jazz Günleri'nin ikinci gününde verilen **Betty Ween** konseri ***(3 Aralık, Gülüş Gülcügil (vo), Onur Türkmen (g), Barış Güvenenler (çello)*** beklenen kaliteye sahipti.

4 Aralık **Önder Focan** konseri ***(Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d), A.Şenol Filiz (ney)*** ne yazık ki **Smyrna Organizasyon**'un düzenlediği **Kerem Görsev** konseri ile aynı güne gelmişti. (***Kerem Görsev (p), Allan Harris (v), Kagan Yıldız (b), Ferit Odman (d)***). Birbirinden değerli müzisyenlerin yer aldığı bu iki konser arasında istemeye istemeye tercih yapmak durumunda kalan İzmirli jazz severler oldukça zorlandı. Jazz günlerin en şaşırtıcı konuğu ise **Azize** oldu. ***(5 Aralık, Azize (vo) Baki Duyarlar (p) Ediz Hafızoğlu (d) Ahmet Türkmenoğlu (b) Ercüment Ateş (g))*** Beraber olduğu grup üyelerinin jazz kariyerleri tartışılmaz olan konsere İzmirli jazz severler büyük beklentilerle geldiler. Büyük festivallerde gişe gelirlerini arttırmak için jazz dışı konserler ayrılan kontenjanı sanırız bu organizasyonda Azize doldurmuştu. Jazz adına beklenenin verilemediği konserden gerçek jazz severler hayal kırıklılığı ile ayrıldılar.

İzmir Jazz Derneği, müzik dışında da jazz adına bir şeyler yapılmalı düşüncesi ile düzenlediği **Hülya Tunçağ** koordinatörlüğündeki etkinliklerine devam etmekte. Bu anlayışla yapılan "**21. yy'da Jazz**" konulu söyleşiye İzmir'in TRT kökenli jazz insanları **Demir Pekel** ve **Levent Karakardeş** ile birlikte davet edildim. **Ege Sanat Merkezi**'nin güzel ortamında jazz severlerle bir araya geldiğimiz söyleşide ülkemizdeki jazz atmosferi hakkında düşüncelerimi açıklama fırsatı buldum. Hülya Hanım'ın aynı mekânda her hafta verdiği jazz tarihi seminerleri ise devam etmekte.

Dergiye yazıyı yetiştirmeye çalıştığımız dakikalarda derneğin yeni yıla İzmirli jazz severlerle girmek istediği "**Yılbaşı Partisi**" haberi e-postamıza geldi. Partinin eğlenceli bir buluşma olacağı şimdiden belli. Orada olacağız.

İzmir'de jazz adına yapılan kulüp etkinliklerinden de kısaca bahsedelim. Mavi barda her pazartesi **Burak Bedikyan** görülmeye başladı. İzmir'in önemli davulcularından **Ayhan Öztoplu** ve genç kuşak akustik basçısı **Buğra Balcı** ile **İzmir Mavi Bar**'da sahne alan sanatçıyı İzmirli jazz severler Sarp Maden'li konserlerden iyi tanımaktalar. Yeni jazz mekânı Filika Bar'da ise her pazartesi ***Tamer Temel (as), Devrim Yeşiltepe (klv) ve Yalım Akın (vo,g)*** sahne alacak.

İstanbullu jazz severlerin tanıdığı vokalist **Bilge Aslı Susar**, Tamer Temel'le **Kırmızı Bar**'da sahne aldı. (***16 Ekim***) Bilge Aslı Susar bu yıl pek çok kere geldiği bu şehirde ilk kez söylemekten dolayı oldukça heyecanlıydı. Gelecek ayların en önemli etkinliği hiç kuşkusuz artık gerçek ismine kavuşan **6. Uluslararası İzmir Jazz Festivali** olacak. **İzmir Filarmoni Derneği** tarafından düzenlenen etkinliğe bu sene **Genç Cazcılar** da destek verecek. Festival programı bizi şimdiden heyecanlandırdı. İl dışından gelecek konuklarımıza her dönem gezilesi Alsancak Kordon Boyu'muzu, leziz boyozumuzu ve rakı&balık&buzlu badem üçlememizi de hatırlatırız.

Gelecek Üç Ay:

6. Uluslararası İzmir Jazz Festivali Programı

2 Şubat - Ayhan Sicimoğlu&Latin All Stars

4 Şubat - Tierney Sutton

5 Şubat - Farstrip - Ferhat Öz

7 Şubat - Kerem Görsev Quartet

9 Şubat - Renaud Garcia-Fons

10 Şubat - Kenny Barron Trio

12 Şubat - Ulf Wakenius Quartet plays Esbjörn Svesson

16 Şubat - Türk Armoni Yıldızları

Her Pazartesi: Tamer&Devrim&Yalım Akın (**Filika Bar**)

Her Pazartesi: Jazz Five (**Sardunya Bar**)

Her Salı: Alpay&Tamer&Bas (**Sake Bar**)

Her Perşembe: Alpay&Tamer&Bas (**Sardunya's Bar**)

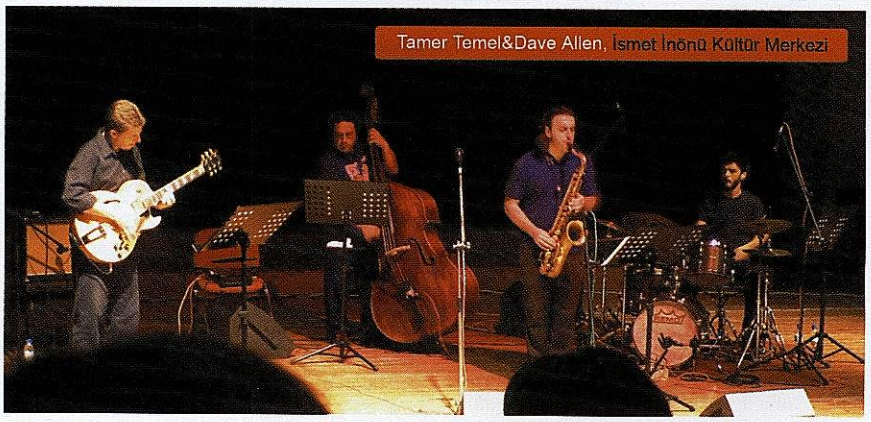
Tamer Temel&Dave Allen, İsmet İnönü Kültür Merkezi

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

KadıköyCaz 4

08-21 Aralık 2008 tarihleri arasında Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde yapıldı.

"Türkiye için jazz müziği nerede duruyor? Türkiyeli bir jazz mümkün mü? Jazz'ın varoluş koşullarının bizim coğrafyamızdaki karşılığı nedir?"... gibi çeşitlenerek artacak hatta bir sorunsal haline gelebilecek başlıkları yanlarına alarak, ama daha çok "jazz'da kolektif deneyimler" üst başlığına sığınarak jazz'ı yeniden anlamaya, kavramaya niyet eden organizasyon, "bizim jazz'cılarımız"dan, Sarp Maden Quartet, Oğuz Büyükberber Trio, Yahya Dai Quartet ve Evo Trio'nun kendi eserlerinden oluşan performanslarını, müzik yazarı ve eleştirmenleri Hülya Tunçağ, Murat Beşer, Orhan Kâhyaoğlu ve müzisyen Genco Arı'nın konuşmacı olarak katıldıkları "Jazz'da Kolektif Deneyimler" panelini, Volkan Terzioğlu'nun vizöründen özgür jazz fotoğraflarından oluşan sergisini, yine "bizim jazz'cılarımız"dan Ayşe Tütüncü, Oğuz Büyükberber, Yahya Dai, Saruhan Erim ve Timuçin Gürer'in paylaşacağı "Müzik ve Hallerimiz" konulu sohbetlerini ve tabi jazz'ın unutulmayacak isimlerinin yaşamlarından ve konser kayıtlarından oluşan filmleri de ortak ederek KadıköyCaz 4'ü düzenlediler.

KadıköyCaz4'de yer alan etkinlikler

SERGİ
08-31 Aralık
"ÖZGÜR JAZZ FOTOĞRAFLARI"
Volkan Terzioğlu

KONSER
09 Aralık Salı 20:00
SARP MADEN QUARTET
Sarp Maden (g)
Serkan Özyılmaz (p)
Eylem Pelit (b)
Volkan Öktem (d)

FİLM GÖSTERİMİ
11 Aralık Perşembe 16:00
"ALL THE NOTES-CECİL TAYLOR"
Yönetmen: Christopher Felver

FİLM GÖSTERİMİ
13 Aralık Cumartesi 16:00
"A. NİGHT İN HAVANA – DİZZY GİLLESPİE IN CUBA" *(Süre: 84')*

FİLM GÖSTERİMİ
14 Aralık Pazar 16:00
"CHARLES MINGUS SEXTET – Live In Norway, 1964" *(Süre: 54')*
Yönetmen: Björn Byrn
Charles Mingus (b)
Eric Dolphy (as, flt bclt)
Clifford Jordan (ts)
Johnny Coles (tp)
Jaki Byard (p)
Dannie Richmond (d)

FİLM GÖSTERİMİ
16 Aralık Salı 19:45
C. Haden ve LİBERATİONS MUSİC ORCHESTRA
(Performans kaydı)

FİLM GÖSTERİMİ
17 Aralık Çarşamba 19:45
THELONIUS MONK *(Biyografi-performans kaydı)*
ve JOHN COLTRANE
(Biyografi-performans kaydı)

FİLM GÖSTERİMİ
18 Aralık Perşembe 19:45
BILL EVANS
(Performans kaydı)

KONSER
19 Aralık Cuma 20:00
OĞUZ BÜYÜKBERBER TRİO
Oğuz Büyükberber (clt, bclt)
Demirhan Baylan (b)
Cem Aksel (d)

SOHBET
20 Aralık Cumartesi 14:00
"MÜZİK VE HALLERİMİZ"
Ayşe Tütüncü, Oğuz Büyükberber, Yahya Dai, Saruhan Erim ve Timuçin Gürer

KONSER
20 Aralık Cumartesi 19:00
YAHYA DAİ QUARTET
Yahya Dai (ts, flt, EWI)
Ercüment Orkut (p)
Erdal Akyol (b)
Ediz Hafızoğlu (d)

PANEL
21 Aralık Pazar 14:00
"JAZZ'DA KOLEKTİF DENEYİMLER"
Hülya Tunçağ (Müzik yazarı ve radyo programcısı)
Murat Beşer (Müzik yazarı ve eleştirmen)
Orhan Kâhyaoğlu (Müzik yazarı ve eleştirmen)
Genco Arı (Müzisyen)

KONSER
21 Aralık Pazar 19:00
EVO TRİO
Eylül Biçer (g)
Volkan Topakoğlu (b)
Onur Pekin (d)

FİLM GÖSTERİMİ
13 Aralık Cumartesi 16:00
"A. NİGHT İN HAVANA – DİZZY GİLLESPİE IN CUBA" *(Süre: 84')*

FİLM GÖSTERİMİ
14 Aralık Pazar 16:00
"CHARLES MINGUS SEXTET – Live In Norway, 1964" *(Süre: 54')*
Yönetmen: Björn Byrn
Charles Mingus (b)
Eric Dolphy (as, flt, bclt)
Clifford Jordan (ts)
Johnny Coles (tp)
Jaki Byard (p)
Dannie Richmond (d)

FİLM GÖSTERİMİ
16 Aralık Salı 19:45
C. Haden ve LİBERATİONS MUSİC ORCHESTRA
(Performans kaydı)

FİLM GÖSTERİMİ
17 Aralık Çarşamba 19:45
THELONIUS MONK *(Biyografi-performans kaydı)*
ve JOHN COLTRANE
(Biyografi-performans kaydı)

FİLM GÖSTERİMİ
18 Aralık Perşembe 19:45
BILL EVANS
(Performans kaydı)

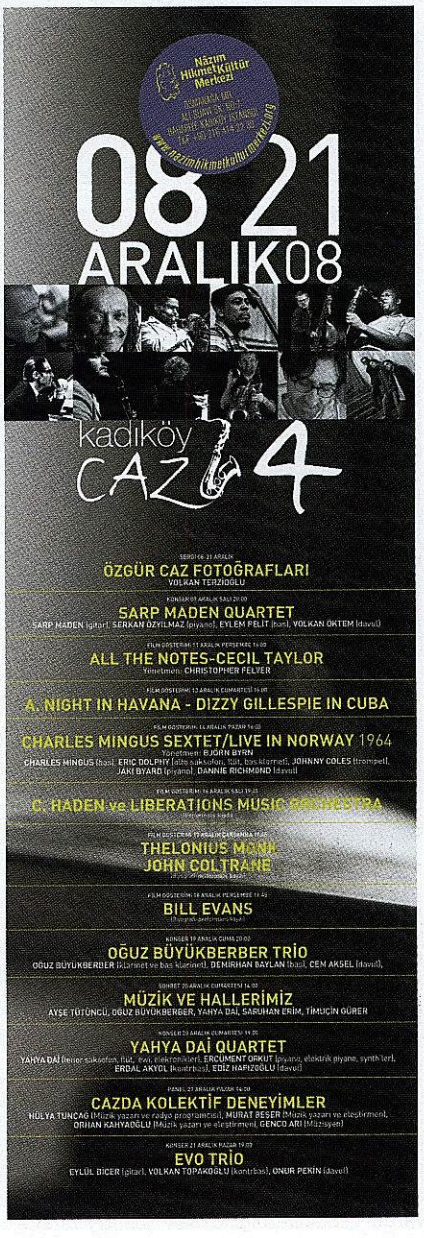

Sevim YOLACTI
sevjazz@gmail.com

New York J&R Müzik Festivali...

Esperanza Spalding

2002 yazından bu yana J&R sponsorluğunda New York City Hall Parkı'nda düzenlenen müzik festivali bu yıl da ünlü müzisyenleri ağırladı.

Roy Hargrove

Manhattan'da 21-23 Ağustos tarihlerinde, üç gün boyunca halka açık ve ücretsiz olarak gerçekleştirilen festivalde R&B, Jazz, Pop gibi değişik müzik dallarından sanatçılar sahne aldılar.

2008 Ağustos ayının son haftası gerçekleştirilen J&R Yaz Müzik Festivali'nin Pop ağırlıklı ilk gününde, Beyonce Knowles'in kız kardeşi Solange, yine Beyonce'nin bir zamanlar üyesi olduğu Destiny's Child'ın bir başka üyesi Michelle Williams ve Oskar ödüllü film Crash'ten tanıdığımız Oskar ve Golden-Globe adaylığı bulunan film yıldızı Terrence Howard vardı. Yeni çıkardığı Urban Country tarzındaki albümü "Shine Through"dan parçalar seslendiren Howard'ın çoğunluğu sinemadan hayran kitlesi parkı dolup taşırdı. Albümünden "Sanctuary" adlı parçasını ünlü müzisyen arkadaşı Seal ve eşi Victoria's Secret'in top modellerinden Heidi Klum'un aşk hikayesinden ilham alarak yazdığını belirten sanatçı sahnede onların tanışmalarına dair anılarını paylaştı. Jazz ağırlıklı festivalin ikinci gününde Blue Note'un yeni isimlerinden Aaron Parks, son zamanlarda yıldızı parlayan kontrabascı vokalist Esperanza Spalding, Caribbean Jazz Project ve ünlü Trompetçi Roy Hargrove sahne aldı.

Terence Blanchard'in Grammy ödüllü "A Tale of God" dahil 3 albümde çalan ve jazz'ın yeni vizyoneri olarak adlandırılan Aaron Parks'ın indi rock esintileri taşıyan modern jazz konserinin ardından sahnede kontrabası'na sesiyle eşlik eden Esperanza Spalding yer aldı. Yeni albümü Esperanza'dan parçalar seslendiren Spalding, bestelerinden birine dair hikayesinde, grubuna sürekli prova yapacakları

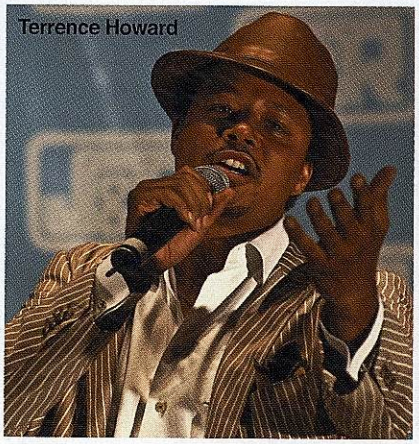
Terrence Howard

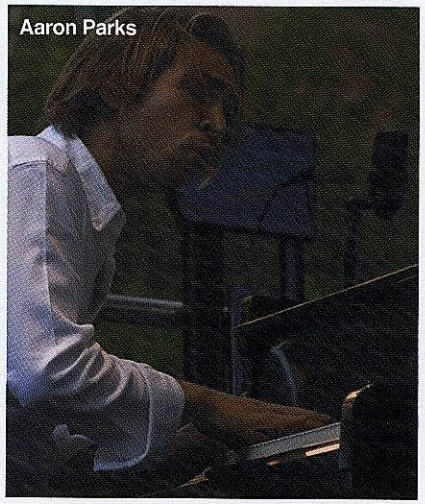
Aaron Parks

büyük bir ev alma hayaliyle bir gün popüler olacak ve çok para kazandıracak bir parça yazmak üzerine oturup uğraştığını ve günün sonunda hit parça yazmanın hiç de kolay olmadığına karar verdiğini espirili üslubuyla anlattı. Spalding'in büyüleyici performansının ardından iki kez Grammy adaylığı ve ayrıca Grammy müzik ödülü bulunan Progressive Afro-Cuban jazz grubu Caribbean Jazz Project'in rumba, samba, bolero ve cha-cha tarzındaki müzikleri keyif vericiydi. Gecenin son ismi büyük hip-hop ve R&B kayıtlarında yer almış jazz müzisyenlerinin önde gelenlerinden Roy Hargrove'ın muhteşem performansı tam bir müzik ziyafetiydi.

Ünlü şarkıcı Beyonce'nin açılış günü kardeşi Solage'yi izlemeye geldiği festivalin R&B ağırlıklı son gününde R&B süperstarlarından Joe, Nicole Henry, Jo De La Rosa, Naturally 7 ve Ashanti konser verdiler.

Füsun Levet
jazzforever23@gmail.com

Küba'dan sevgilerle...

Latin Amerika müziği ile ilk tanışmam çok yıllar öncesine dayanır. O kocaman orkestra müziğini dinleyip, nefeslilerin haricinde duyduğum tok ve şıkırtılı seslerin hangi enstrümanlardan çıktığını anlamaya çalışırdım çocuk aklımca. Sonraları kongas, marakas v.b gibi enstrümanları öğrendim.

Beni yakından tanıyan dostlarım "tango"ya ne kadar düşkün olduğumu bilirler. Öncelikle Arjantin ve tango rüyasına dalmışken, kendimi bir süre için Küba ve Haiti de buldum. Küba müziğini yerinde dinleyerek kendimi tropikal dalgalara kaptırdım gitti. Havana da ilk işim Jose'yi bulmak oldu. Jose Labato prodüktör. Latin Grammy ödülü almış Yoruba Andabo isimli bir rumba grubunun tanıtımcısı. Müthiş bir gösteri (Türkiye'den istek olduğu takdirde, benimle temasa geçilebilir).

Jose, Orlando ve Joachim'i de davet etti ve çok özel bir "rhum" eşliğinde sohbete daldık. Orlando "maraca" lakabıyla tanınan Valle, Joachim ise aranjör ve kompozitör Betancourt'du. Onlardan üç çeşit rumba olduğunu öğrendim. Herbirinin dansları farklı. La Colombia erkekler için. Biraz akrobatik bir dans. La guaguanco yorgun çiftler için, yambu rumbası ise biraz erotiğe bile kaçarmış. İlk zamanlarda üç vokal ve perküsyona sonradan nefesli enstrümanlar da katılmış. 1940 larda piyanist Damaso Perez Prado, mambo ve cha cha ile davulu ve çok sayıda nefesli enstrümanları da ekleyerek zamanının en güzel jazz orkestrasını kurmuş, yeni bir akıma yol açmış. Nuevo ritmo dedikleri bu tür aslında "diablo"nun daha fazla işlenmiş şekliymiş. Bu ritmi flütist Antonio Arcano Las Maravillas orkestrasıyla devam ettirmiş. 1950'lerde Israel Lopez ve daha sonraları işi rekabete de vurmuşlar. Madrito, Tito Puente, Tito Rodriguez, Benny More, Bebo Valdes, Celia Cruz, Chucho Valdes ve kendisini 1994 de Kuşadası'na davet ettiğim Alfredo Rodriguez ise, Küba müziğinin ve sonraları latin jazz'ın günümüze kadar gelişine katkıda bulunanlardan. Orlando "Maraca" bir ara Tata Guines, Cascarita, Osdalgia ile Afro Cuban Jazz Project'ini gerçekleştirdiğini ilave etti.

Bu arada biz "rhum"la yapılan milli içeceklerine devam ediyorduk. Bana verdikleri öğüt "sakın bunu tek başına hazırlamaya kalkma. Şeker kamışı az geldi, rhum ekleyeyim. O da fazla geldi biraz daha şeker derken tatilinin yarısı uykuda geçer..."

Ben bu arada sabırsızlıkla bana verilecek adresleri bekliyorum. Ama kendilerini kutlamadan edemedim. Sabahın ilk saatlerinde kentin uyanışını sevdim. İlkokul çocukları, öğretmenlerinin eşliğinde küçük bakımlı parklarda toplanıp, salsa adımları ve müzikle güne başlıyorlar. Gün boyunca her zaman ve her yerde bir müzik şölenidir gidiyor. O kadar çok grup dinledim ki Los... lu. Bir kere birçok devlet tiyatrosunda önemli grupların konserleri var. Yoruba Andabo'yu, bir başka tiyatroda Yasek Manzano ve Harold Lopez Nussa grupları, bir diğerinde Adalberto Alvarez için özel bir konser. Kültürel alanda çok şey devlet tarafından destekleniyor Küba da.

Kabarelerde ise müzikal revüleri var. Bunlardan en tanınmışı Tropicana, El Parisien, Habana Cafe ve El Tuerto. Maalesef hiçbirine gidemedim öylesine program yüklüydü. Casa de la Musica, Salon Rosado de la Tropical, Rincon del Bolero, Delirio Habanero, Pico Bianco gibi kulüplerde dansta ediliyor. Delirio Habenero, Buena Fe, NG la Banda v.b tanınmış müzisyenlerin geldiği bir kulüp. Benim gittiğim gece Los Sonores'leri dinledim. Bütün bu kulüpler mutevazı bir giriş ücretine tabi. Latin jazz'a gelince: Bunların en meşhurlarından biri La Zorra y el Cuervo. Chucho Valdes kardeşi Oscar'la sık sık gelirmiş. Eski bir ingiliz telefon kabinindan giriliyor kulübe. Ben bir jamsession'da bulundum.

Bu arada Rincon del Bolero'yu hiç unutamıyorum. Romantiklere tavsiye ederim. Her akşam değişen grubuyla geleneksel boleronun en güzel örneklerini veriyor. Tabii ben, durmaksızın ve müziğe de doymaksızın orada burada dolaşırken bir yandan da vicdanım çok rahatsızdı. Çünkü çok sevdiğim tango için Arjantin'den önce Küba'ya gelmiştim. Ama sevgili okurlar bir yer keşfettim ki sormayın. La Maison du Tango, haftada 3 gün tam bir dans gösterisi veriyor. Hatta sahibi Ruben Daubar, tangonun ilk defa Küba'da dans edildiğini de ısrarla söyledi. Niye olmasın. Müzikte imkansız hiçbir şey yok...

Bir süre sonra Havana'dan ayrılıp Haiti'ye geldim. Belki Karayiplerin en güzel ülkesi ama yaşam çok zor. Vaudu (Fransızca yazımı) inancının çok yaygın olduğu Haiti'de Kompa adıverilen bir müzik türü var. "Kompa direct" eskilerin rock'n'roll a eşit anlamda. Ama kompa müziği çalanların Haiti güneşi altında doğmuş ve yaşamış olması gerekir diyorlar. Vaudu – kompa müziğinde tanbur, söz ve heyecanların büyük önemi var. Geçmişi, esareti yansıttığı içindir ki ayna görevi görüyor adeta. Bunların içinde ritm bakımından en önemlisi "les rara" denilen türü. Kompa'nın ilk zamanlarında, nefesli enstrümanlar, perküsyon, piyano, bas, birinci ve ikinci gitarlar bulunuyor. Bu müziğe ciddi anlamda katkısı olan ise saksofoncu Jean Baptiste Nemour. Yaptıkları müzik kalipsoya çok yakın. Sonraları orkestralarda müzisyen sayılarını azaltıp bol miktarda ritm kutusu ve sentelere başvuruyorlar. Bu tabi eskilerin hiç hoşuna gitmiyorsa da 70'li yıllarda büyük sükse topluyorlar. 1980'li yıllarda ise Antil adalarını etkileyip Zouk müziğinin doğmasına yol açıyor. Creole müziğinin güzel yanları var. Fransız sömürüsü altında uzun yıllar yaşadıkları içindir ki, Fransızların müziğinden de etkilenmiş olmaları çok doğal.

Başkentleri Port au Prince de, gece dolaşmak son derece tehlikeli ama konserler çok kalabalık. Nihayet Küba'ya dönüş. İlginçtir ki Haiti'de çok kısa bir süre içinde gözlediklerimden sonra kendi kendime "cennete dönüyorum" diye düşünüyorum. Nihayet tekrar Havana. Dostlarla buluşup bitmeyen bir geceye başlıyoruz Opus Kulüpte. Daha sonra Club Imagenes. Programda bolero et trova var. Bir süre sonra katedralin önündeki Noche Plaza ya gidiyoruz. Ayda bir Cumartesi gecesi, 100 kadar, Küba'nın en iyi şarkıcı, danscılarının verdiği konsere gidiyoruz. Bütün kalburüstü müzisyenler oradaymış ama maalesef tanıdığım çok az var.

Geceyi Jazz Café de noktalamak üzere ayrılıyoruz. Jazz, popüler Küba müziği, timba zaman zaman da Salsa yapılan bir kulüp. Biz ilerlemiş saat nedeniyle ancak kısa bir süre bulunabildik. Ertesi gün tanıdığım sokaklardaki grupları dinlemeye karar verdim. Erken bir saat olmasına rağmen herşey yerli yerindeydi. Demek ki bu tür bir müzik yalnız gece dinlenir diye bir sey yok. Pasifikte'de yüzdüm diyebilmek için ayırdığım bir günde, plajda da çok güzel gruplar vardı. 35 derece sıcaklıkta enstrümanlarıyla kumda yürüyen ve kontrbas taşıyan müzisyenler... Acaba diyorum nüfusunun yarısı müzisyen mi Küba'nın? İklim şartları bana kalırsa çok önemli. Yağmurlu mevsimler hariç çoğunlukla açık havada cereyan ediyor konserler ve halkla bütünleşiyorlar. Ayrıca dinlediklerimden çıkardığım sonuç, Küba'da taş gibi müzisyenlerin olduğu... Hayran olmamak elde değil. Artık dönüş var. Gelecek yıla yeniden görüşmek üzere diyorum Küba'ya...

Sevgili okurlar, ilk kez uzun bir süre Türkiye'de kaldım ve Fransa'ya Kasım ayında döndüm. Son yolculuğum nedeniyle de Paris'ten haberler veremiyorum. Ancak 22 Aralıkta büyük bir tiyatroda gerçekleştirilen TSF jazz radyosunun düzenlediği konsere gittim. Çok çeşitli müzisyenlerin katıldığı konserde Giovanni Mirabassi, Belmondo gibi isimler vardı. Yeni yılınız kutlu olsun.

Özgür Üstün
oustun@mekatro.com

Türk Usulü Swing İsviçre'de veya Swing A La Turc Rocks Basel...

Uçak Basel havalimanına indiğinde, her şeyden çok müzedeki konsere yetişebilmeyi istiyorduk. Zuhal Focan, Nihal Yılmaz, Hülya Akyol, Seval Hafızoğlu, Aşan ailesi: Arzu-Taşdemir-Ata ve benden oluşan "hayran" takımımızın tek amacı ülkeye giriş prosedürlerini bir an önce yerine getirip konser başlamadan oraya, Tinguely Müzesi'ne varmaktı. Swing A La Turc'u dinlemeye defalarca Nardis'e gitmiştik ancak ilk kez 1800 km'lik yolu katedip yabancı bir ülkeye gelip dinlemenin heyecanı gerçekten farklı olacaktı.

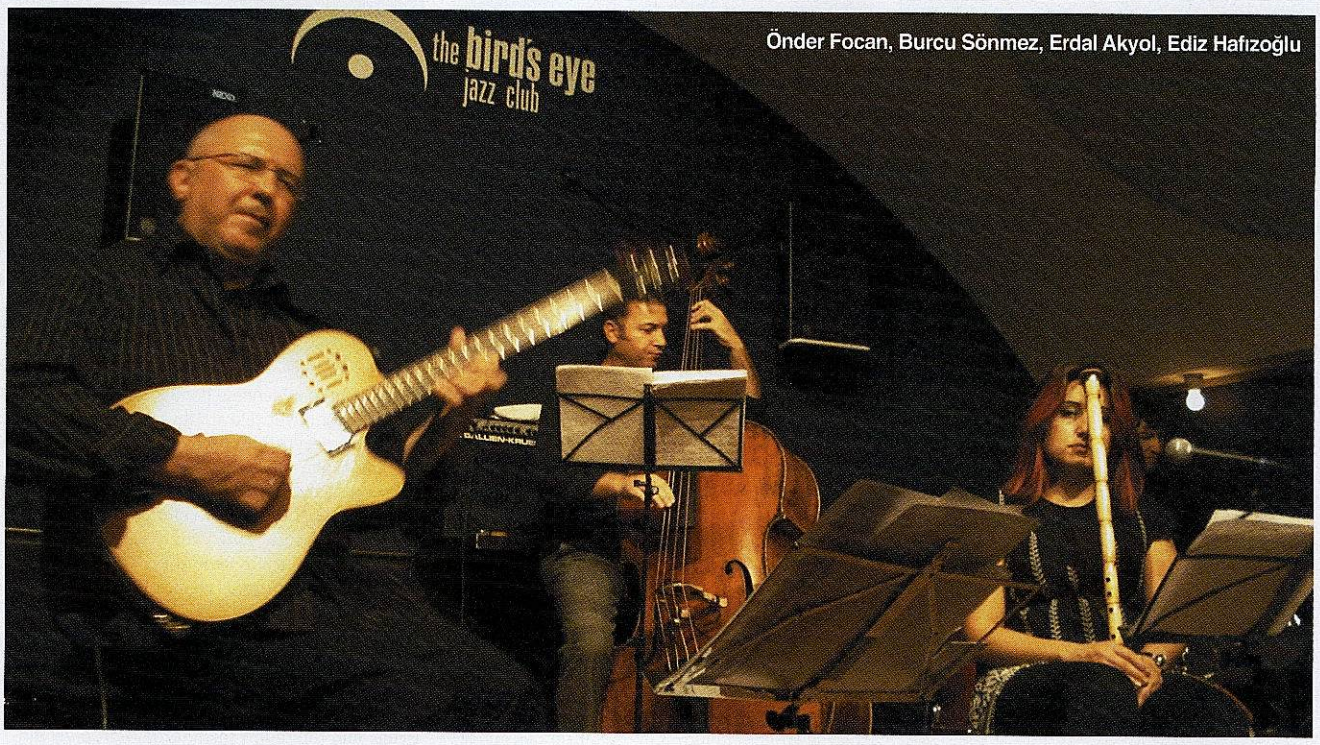

Önder Focan, Burcu Sönmez, Erdal Akyol, Ediz Hafızoğlu

Uçak biraz gecikmeli kalktığı için, Tinguely müzesindeki konsere zor yetiştik, ünlü "Tinguely Çeşmesi"nin önünden koşarak kendimizi bu güzel mekana attık. "Swiss time" geleneğine uygun olarak konser tam zamanında başladı. Swing A La Turc icra edilmeye başlandığında hepimiz soluk soluğa, kendimize konseri izleyebilecek bir yer arıyorduk. Oturma yerleri tümüyle dolmuştu, bu nedenle arkalarda heykellerin yanındaki banklarda yer bulabildik. Tinguely müzesinin büyülü atmosferi ile, neyden çıkan büyülü ses birbirine karıştığında hayal dünyasına dalmakta zorlanmadım. Konser platformu Tinguely'nin tavana asılmış devasa heykellerinden birinin hemen altına kurulmuştu. Müzik, ortam, ışıklar, heykeller koşuşturmacamızın verdiği yorgunluğu başka bir şeye; bir çeşit keyifli sakinliğe dönüştürdü.

Swing A La Turc line-up'ı albümdeki orijinalinden biraz farklı olmak üzere şu şekildeydi: Önder Focan (gitar), Burcu Sönmez (ney), Erdal Akyol (kontrbas), Ediz Hafızoğlu (davul). Jean Tinguely (okunuşu "Dangeli" imiş, alaycı bakışlar ve kahkahalar eşliğinde öğrendik), resim ve heykel ile uğraşmış ünlü bir İsviçreli sanatçı, en çok "kinetic art" heykelleri ile tanınıyor. Saat mekanizmaları ile dünyaya nam salmış bir ülke için karmaşık mekanizmalı heykeller yapan bir sanatçı yetiştirmek olağan bir durum olsa gerek. İsviçre'nin dört bir yanında yer alan hareketli heykellerinin yanı sıra Basel'de sözünü ettiğimiz masalsı müzesi bulunuyor. Biraz da Basel'den söz etmekte yarar var: Basel İsviçre'nin en kuzeydeki, Almanya – Fransa sınırlarında çok güzel bir şehir. Tarihi M.Ö. 1. yy'a, Roma İmparatorluğu'na kadar uzanan Basel aynı zamanda Avrupa'nın en "yaşanabilir" yerlerinden. Tam ortasından geçen Rhine nehri kıyılarına kurulmuş, bir anlamda yaşam suyunu bu nehirden alıyor. Basel günlük yaşamla sanatın neredeyse içiçe geçtiği bir yer; müzeler, sanat galerileri, önündeki havuzda hareketli Tinguely heykelleri bulunan ünlü tiyatrosu, sinemalar, her köşede yolunuzu bekleyen sokak müzisyenleri, dünyanın dört bir yanından konser vermeye gelen "celebrity" gruplar, heykeller, basilisk figürlü çeşmeler, ünlü tasarımcıların atölyeleri, Avrupa mimarisinin en güzel örneklerinin görülebileceği binalar... İnsan sokaklarda dolaşırken bu yoğunluğu hissedebiliyor. Bu kadar iyi korunmuş tarihsel dokuyu görünce ister istemez aklınıza üzülerek İstanbul geliyor. Ayrıca bir "department store" cenneti olan Basel, alışveriş olanakları ile de göz dolduruyor. Her köşe başında bir Migros veya Coop mağazası ile karşılaşıyorsunuz. Sanatın yanı sıra endüstrinin de gelişkin olduğu bir şehir: dünyanın en ünlü ilaç fabrikalarından bazıları burada yer alıyor. Ayrıca World Bank binası Basel'de yükseliyor ve ünlü Basel bankacılık kuralları buradan dünyaya yayılıyor. Basel aynı zamanda üç ülkenin –İsviçre, Al-

manya ve Fransa- birleştiği bir yerde konumlanmış. Culturescapes festivali, İsviçre'ye çeşitli dünya ülkelerinin kültür ve sanat yaşantılarını, özellikle canlı performanslara da yer vererek tanıtan bir etkinlik. Her yıl değişik bir ülke tanıtılıyor. 2008 yılı 1 Kasım - 6 Aralık tarihleri arasında festival teması Türkiye'ydi. Türkiye'den çeşitli sanatçılar bu tarihler arasında İsviçre'nin Basel, Zürich, Uster ve Bern şehirlerine gidip Türkiye'nin sahip olduğu sanatsal zenginliği, konserler, tiyatro oyunları, okuma günleri ve seminerlerle bu ülkenin insanlarına aktardılar. Önder Focan ve grubu, ve tabii ki bizler de bu festival için 28-29 Kasımda İsviçre'de bulunduk.

Müzedeki konserden sonra hızlı bir akşam yemeğinin ardından, ikinci konserin verileceği yer olan Bird's Eye Jazz Club'a yönlendik. Şehir merkezinde yer alan Bird's Eye, eski bir binanın, daha doğrusu eski bir hapishanenin jimnastik salonunun jazz kulubüne dönüştürülmesiyle oluşmuş. Tarihi, derli-toplu ve sevimli yapısıyla bize biraz Nardis'i anımsattı. Yaklaşık 70-80 kişilik kapasiteye sahip bu kulüp Avrupa'nın en iyi jazz kulüpleri arasında yer alıyor (Nardis ve Ronnie's Scott'ın da bu listede olduğunu anımsatmakta fayda var).

Kulüpteki konser, müzedeki gibi Erol Sayan'ın Cici Kız'ı (Cutie) ile başladı. Türk usulü Swing izleyicileri en baştan etkilemişti. Jazz müziği konusundaki yılmaz bir cehaleti olan ben bile çok keyif almaya başladım. Aklımdan parçanın sözleri geçti:

"Ben aşkımı sende buldum
evet desen şad olurum
Naz edişin hiç bitmez mi,
söyle bana cici kız"...

Birol Yayla'nın ney nağmeleri dolu "Sen"in den sonra Saadettin Kaynak'ın "Gönül Sana Tapalı", Mehveş Hanım'ın "Kaçsam Bırakıp" ve A. Sami Toker'in "Çek Küreği Güzelim" adlı besteleri geldi. Bu setteki, gündelik yaşamın sıradan konularından doğarak notaya yansımış olan "Canberra Zortlatması"nı saymazsak dinleyiciler müzikten ve Önder Focan'ın (Türkçe'den çevrilebildiği kadar) yaptığı açıklamalarından parçaların ana düşüncesinin "aşk" ve "aşk acısı" olduğunu içten hissettiler.

Daha önce de çeşitli defalar müzik dinlemeye geldiğim Bird's Eye Jazz kulübünü ilk kez bu kadar kalabalık gördüm ve bu beni içten içe mutlu etti. Türk usulü Swing, İsviçre'de yaşayan Türkler kadar İsviçre'lilerin de ilgisini çekmişti. Neyin ve gitarın egemen müziğinde Türk kültürüne kısa bir yolculuk yaptık. Özellikle Önder Focan performansı ile dinleyicilere çok keyifli anlar yaşattı.

İkinci set Refik Fersan'a ait "Hicaz Peşrev" ile başladı bağlantılı olarak tabii ki "Nardis"... Sonrası "Haydar Haydar" ve İsviçre'nin pastoral atmosferine çok uygun olan M. Sebahattin Ezgi'ye ait "Bahar Geldi":

"Bahar geldi gül açıldı
aşka geldi bülbül şimdi,
Yeşillendi bütün dağlar,
çiçeklendi bağlar şimdi
Kuzu meler, kuşlar öter,
dere hazin hazin çağlar
Uzakta bir kaval ağlar
aşka gelmiş çoban kızı".

"Saga of Harrison Crabfeathers" ve "Aşka Gönül Vermem" ile devam eden set "Kimseye Etmem Şikayet" ile tamamlandı. Bis için ısrarlarımız sonuç verdi. Swing A La Turc'u bir kez daha dinledik. Biraz yorgun bir şekilde kulüpten ayrılırken yarın yapacağımız Basel turu ile ilgili ayrıntıları konuştuk.

Sabah, buz tutmuş Basel sokaklarında biraz geç olarak buluşan müzisyenler ve "hayran" grubumuz önceden planladığı şehir gezisini icra etmeye başladı. Noel süsleri ile dolu Basel sokaklarında kapsamlı bir gezinti ve alışverişten sonra, akşam olunca Swing A La Turc'u İsviçre'de son kez dinlemek için yine Bird's Eye'ın yolunu tuttuk. Bir Basel akşamının ayazında artık bildiğimiz sokaklardan "dined and wined" bir şekilde kulübe ulaşırken, ayrılık heyecanı da yavaş yavaş içimizi sarmaya başladı.

Sevgili dostum Sami'nin misavirperverliği, Aşan ailesini konuk eden rahibeler, uçmaktan korkanlar için içki servisleri, Arzu yüzünden kalkmakta olan uçaktan neredeyse atılacak olmam, Riehen'in düşsel sokakları, Restaurant Arte'de nefis bir öğle yemeği, Markplatz'da yaklaşmakta olan Noel'in huzurlu telaşı, Rathaus'un büyüsel merdivenleri, tam saniyesinde gelen tramvaylar, Tiyatro meydanındaki Noel pazarı, yaklaşık beş saat boyunca konuşarak (uzun süreden beri ilk kez gördüğü memleket insanları olduğumuz için herhalde) neredeyse kulüpten çıkarılmamıza neden olacak hanım arkadaş, Rhine kıyısında kartpostallık manzaralar eşliğindeki gezinti aklımızda kalacak güzel anılardı...

Uçak Basel havalimanından ayrıldığında hepimiz yorgun ancak mutluyduk: bir de içimizde yaşanacak güzel şeylerin umudu...

"derdinle ufuklarda sönen gün gibi bitsem
kalbim yanıyor ismini her kimden işitsem"...

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

NEER OLDU

Günümüzde Jazz

Yıllar önce, John McLaughlin ile...

30 Ekim 2008'de CCR'da yılın son olayına tanık oldum dostlarımla birlikte. Chick Corea – John McLaughlin Five Peace Band'e aitti bu jazz olayı.

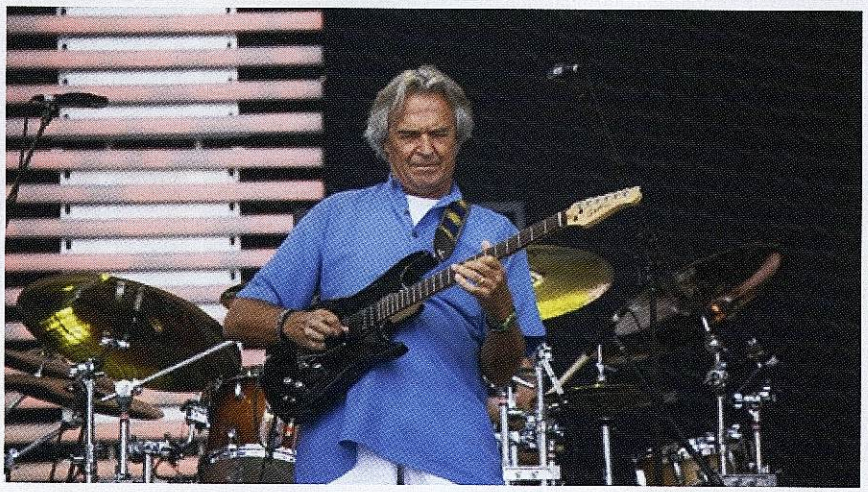

Olgun dönemlerini yaşayan iki usta müzisyen piyanist Corea ile gitarcı McLaughlin, yanlarında bascı Christian McBride, alto saksofoncu Kenny Garrett ve davulcu Vinnie Colaiuta gibi son yılların gözde yorumcularıyla eskiyi ve yeniyi harmanladılar konserde. Corea ile iki kez, McLaughlin ile bir kez söyleşi yapmıştım yıllar önce. 1984'de ilk kez İstanbul Müzik Festivali'ne katılan Chick Corea ile Ümit Tunçağ'ın katkısıyla Pop-Caz programım için biraraya gelmiş, hele yanında eşi Gayle Moran'ı de görünce heyecanım ikiye katlanmıştı. Dolayısıyla Moran de programımın sürpriz konuğu olmuştu. Corea ile ikinci söyleşim ise 31 temmuz 1987 tarihine rastlar. Bu söyleşileri ileriki sayılara bırakıp John McLaughlin fenomenine geçiyorum.

Virtüoz gitarcının müziğiyle ilk kez tanışmam İzzet Öz'ün sayesinde oldu. 1972 yılında Ankara'da karlı bir kış günü İzzet, annesinin evinde bana McLaughlin'in, bariton saksofoncu John Surman, bascı Brian Odges ve davulcu Tony Oxley ile aynı yıl çıkardığı "Extrapolation" plağını dinlettiği zaman başka bir boyuta geçtiğimi anımsıyorum. Kanımca en iyi plaklarından biridir bu McLaughlin'in... İşte o andan itibaren John McLaughlin tutkum başlamıştı. Hele onu ilk kez kanlı canlı 1976 Montreux Jazz Festivalinde Shakti topluluğuyla dinlediğim zaman ajilitesine, dingin kişiliğine hayran olmuştum. Bu büyü 1990'lara dek sürdü. Hemen her plağını edindim ama nedense Mahavishnu projelerinin sona ermesiyle birlikte benim tutkum da yokolmuştu. Şimdi geriye baktığımda nedenini anlayabiliyorum. Bu usta müzisyen ne denli üstün olsa bile kendisini tekrar etmeye başlamıştı. Eskisi gibi orijinal projeler yapmıyordu bana göre. Herneyse yine de hiçbir konserini ve albümünü kaçırmadım. 30 Ekim konserinde aklıma McLaughlin ile tanışmam geldi ve hatta yanımda oturan sevgili arkadaşım Seda'ya (Binbaşgil) da o dakikaları anlattım.

Son Mahavishnu Orchestra'sı ile gelmişti John McLaughlin. 1986 yılı ve 14.İstanbul Festivaliydi. Bugünkü Lütfi Kırdar Konser salonunun yerinde olan Spor salonunun korkunç akustiğinde topluluk konser vermeden önce sahne arkasına geçmiştim. Soyunma odalarının birinden akustik gitarının sesini duydum. Başımı içeri uzattım. Beni yanına çağırdı. Benim için birşey çalmasını rica ettim ve "Lotus Feet"e başladı. Rüya gibi bir andı. Hemen şımararak Pop-Caz programım için söyleşi istedim. Radyo programı olduğu için 15 dakikalık bir söyleşiyi kabul etti. Ertesi günü Sheraton'daki odasında söyleşiye başlamıştık bile. O karşımda bağdaş kurmuş bir durumda söze başladık, laf lafı açtı ve tam bir saat sürdü. Bu güzel söyleşi iki programımı kapsadı. Şimdi siz Jazz okurlarıyla birlikte o anları kısaltılmış biçimiyle paylaşıyorum:

1969 yılından bu yana olan çalışmalarınızı izliyor, programımda da yer veriyorum. Şimdi konuğumsunuz ve sizi sizden tanımak istiyorum. Çocukluğunuz, aile çevreniz, özellikle kemancı annenizin üzerinizdeki etkisi ve ilk gençlik yıllarınız...

Geniş bir ailede büyüdüm. Beş kardeştik. Bildiğiniz gibi annem kemancıydı. Evimizde yerleşik bir müzik vardı. Kızkardeşin piyano dersleri almaya başladığı zaman ben altı yedi yaşlarındaydım. O zaman bildiğim tek müzik, klasik müzikti. Annemden piyano ve keman dersleri aldım.

Köklü müzik bilginizin oluşmasında annenizin rolü çok önemli. Siz de anneniz için, yıllar sonra ünlü bir sanatçı olduğunuz zaman güzel bir parça yazdınız, "Song for my Mother" adlı solo gitar parçası, ilki 1971 ikincisi 1982'de olmak üzere iki kez basılan "My Goal's Beyond 1" albümünde yer almıştı. Aile-

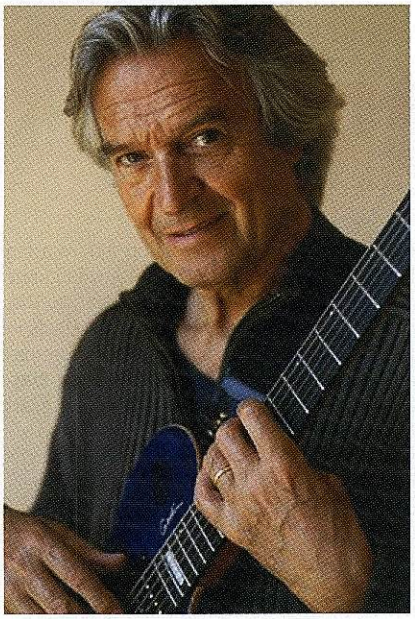

nize ya da sizin yaşamınıza gitar nasıl girdi?

Bir ağabeyimin diğer ağabeyime doğum gününde armağan etmesiyle. Aynı gitar hepimizin elinden geçti. Piyano tutkumun yanısıra gitar merakım başlamıştı. İlk akorları öğrendiğimde onbir yaşındaydım.

Usta çalışınızın nedeni küçük yaşta başlamanız olmalı.

Çok naziksiniz. Aslında üç yaşında başlayanlar var ki daha iyi.

Aynı zamanda disiplinli çalışmanızın da sonucu sanırım.

Büyük yorumculara göre başarının sırrı, yüzde bir ilham, yüzde doksandokuz ter dökmektir. Ben de böyle düşünüyorum.

Başlangıçta klasik müzik sizin için çok önemli bir yer tutmuş yaşamınızda. Peki daha sonra Graham Bond, Brian Auger ve Georgie Fame gibi topluluklarda R&B'ye nasıl girdiniz ve neden?

Biliyorsunuz Graham Bond'dan önce gitara başlamıştım. Üç ağabeyim de üniversiteye gidiyordu. İngiltere'de 30-35 yıl önce başlayan R&B akımını biliyorsunuz. Bu aynı zamanda benim gitara başladığım dönemdi. O sırada iki olayla ilgileniyordum. Gitar çalışıp aynı zamanda ağabeylerimin plaklarını dinliyordum. Bunlar R&B değil, Mississippi blues plaklarıydı. Led Bailey, Big Bill Broonzy, Robert Johnson, Muddy Waters gibi büyük blues gitarcılarının plaklarıydı. Aynı zamanda hem blues'u hem de gitarı keşfettim. İki yıl blues çalıştıktan sonra flamenko müziğini keşfettim. Onüç yaşındaydım ve bu müziğe deli olmuştum, öğrenmeye başladım. Ardından büyük gitarcı Django Reinhardt'ı, Amerikalı jazz gitarcısı Tal Farlow'u duydum ve Miles Davis'i dinlediğim zaman herşey değişti.

Miles Davis'in Jazz-Rock Fusion dönemini mi yoksa ekol yarattığı öncü yıllarını mı dinlemiştiniz?

Yo hayır, jazz-rock fusion daha sonra geldi. Benimle birlikte geldi ve Miles ile çalışmaya başladım. 1957 yılıydı, onbeş yaşındaydım Miles'ı dinlediğim zaman. Bütün hayatım değişti. Çünkü bu benim için okul olmuştu, kendi okulumu bulmuştum. John Coltrane ve Cannonball Adderley ile birlikteydi o sıralar. "Kind of Blue" albümüyle de Bill Evans'ı keşfettim.

Başka kimlerden etkilendiniz? R&B'ye nasıl girdiniz?

Charles Mingus, Roland Kirk gibi sanatçıları da keşfettim. Bunlar benim için R&B'ye daha yakındı. Kaynağım ise Londra'ydı. Londra'da başlıca iki tür müzik çalan iki kulübümüz vardı. Blues müzikçileri; John Mayall, Eric Clapton, Alexis Korner ile Mick Jagger şarkı söylüyor ve Charlie Watts davul çalıyordu. Öte yandan gerçek jazz yorumcuları da bulunuyordu. Böylece bu iki türde çalan müzisyenlerle çalışma olanağını buldum.

1960'ların sonunda Amerika'da Blood, Sweat and Tears'ın öncülük ettiği jazz-rock ve sizin Miles Davis ile 1970'lerin başında başlattığınız jazz-rock fusion akımları için neler dersiniz?

Bana göre bu tanım, iletişim araçlarından kaynaklanıyor, müzikçilerden değil. Çünkü bu yalnızca bir sınıflandırma. Ben müzikçiyim, gitarcıyım. Yalnızca jazz-rock hakkında konuşamam, müzik için konuşabilirim.

Ama yine de o dönem, jazz'ın geniş dinleyici kitlesine ulaşmak için yenilik aradığı, rock müziğiyle uzlaşmaya gittiği ve Tony Williams Lifetime, Mahavishnu Orchestra, Weather Report, Chick Corea and Return To Forever, Herbie Hancock Group gibi ilginç toplulukların doğuşunu müjdeleyen yıllardı, ne dersiniz?

1970'lerde bana göre çağdaş müzik o denli iyi bir yerde değildi. O nedenle bu dört topluluk çok tutuldu. Dinleyicinin büyük ilgisi 1971'de başladı, 1975-76'ya dek sürdü. Sanırım birçok topluluk bizleri taklit etti.

1974'de ikinci Mahavishnu Orchestra ve geliyoruz 1975 yılına?

Benim için 1975, Hintli müzikçilerle topluluk kurduğum önemli bir yıldı. Shankar, Zakir Hussain, T.H.Viyanakram...

Kısaca Shakti topluluğu. Neden bu topluluk uzun ömürlü olmadı?

Bana göre bu topluluk, Mahavishnu'nun ticari süksesine ulaşamadı. Oysa benim için müzik açısından aynı düzeydeydi ve çok güzeldi, çok... Geçen yıl Hindistan'da birlikte çaldık yeniden. Ama tabii plak şirketleri John McLaughlin'in Hintlilerle çalmasını tutmadı. Radyo istasyonlarında da "bu ne biçim müzik, ne jazz, ne de rock" diye yorum yaptılar. Sorun oldu. Bu, göze aldığınız bir risktir. Kendi müziğinizi çalmak isterseniz, riskini de göze almak zorundasınız.

1975'den 1979'a dek jazz-rock olayının içinde yer almadım. Çünkü, Hintli arkadaşlarımla çalışmalar yapıyordum. Ama radyoda dinlediğim çok iyi müzisyenlerden büyük zevk aldım. Weather Report'u çok sevdim. Joe Zawinul, Wayne Shorter ve Jaco... Onların tümü kişilikli. Tabii Chick de öyle. Chick ile 1981'de çaldık. Bir de albüm yaptık. Montreux Festivalinde ikili konser verdik. Plağa alındı, çok hoş bir konserdi. Daima müzisyen arkadaşlarımın yaptıklarını izledim. 1976'dan itibaren iletişim türü değişti. Daha ticari oldu. Gerçek pop ve rock müzik belirlendi.

Bize şimdi de Amerika maceranızı ve Sri Chinmoy ile nasıl tanıştığınızı anlatır mısınız?

Biraz geriye gidelim. 1968'de İngiltere'den ayrıldım. Ama bundan önce okulun dışındaki eğitimim çok çok kötüydü. Din eğitimiydi. Hiçbirşey demekti benim için. İyi öğrenmediğimiz zaman bizi döverlerdi. Dindar olmadım. Ailem de kiliseye düşkün değildi. Hayatımda bir kez kiliseye gittim. 18-19 yaşlarında düşünmeye başladım. Ailemden ötürü şanslıydım. Beş kardeştik ve televizyonun olmadığı Yorkshire'ın küçük bir köyünde büyüdük. Yalnızca bir radyomuz ve gramofonumuz vardı. Bu iyiydi çünkü TV'nin çağımızın canavarı olduğuna inanıyorum. O,karşılıklı konuşmayı, düşünce alışverişini tahrip ediyor, yokediyordu. Radyo ve gramofon dinliyor, tartışmalar yapıyorduk, ama güzel tartışmalar. Ben en gençtim, çok şey öğrendim bundan. Londra'ya geldiğim zaman Güney Hindistan Karnatik müziğini incelerken Sri Chinmoy ile tanıştım. Hayatım bir kez daha değişti. Bir yandan da ilk Mahavishnu Orchestra'yı kuruyordum. Shakti projesi daha sonra ortaya çıktı.

Bu söyleşi uzayıp gidiyor. Yalnızca müzikten değil, Uzakdoğu felsefesinden ve sinemadan da söz ettik McLaughlin ile. İkimizin de ortak olduğu düşünce Woody Allen'ın dahi bir hınzır oluşuydu. Piyanist Katia Lebeque ile ideal bir evliliği sürdüren ünlü gitarcıyı yine değişik bir projede yakalamayı umuyorum.

Herkesin 2009'da "iyi müzik" dinleme şansını yakalamasını diliyorum. Çünkü artık dayanacak başka birşeyimiz kalmadı...

Uğur Hüküm
ugur.hukum@gmail.com

Paris'ten Mektup / 20 - 28 Aralık 2008

OBAMA ve JAZZ'CILAR

Biz bu sefer kendi 'jazz' açımızdan azıcık bu 'izi' süreceğiz ve soracağız: Yarı Kenya kökenli **Barack Obama**'nın (BO) başarısı, pullarını ve sırmalarını yitirmekte olan bir '**Modern Zamanlar İmparatorluğu**'nun çöküşünün mü işaretiydi, yok yoksa dünyanın dönerek ilerlediğinin yeni bir kanıtı mıydı? Cevap ve hatta yorum getirmeden, 4 hususu söylemekle yetinip sadede gelmek istiyoruz:

1) "**Obama'nın, 'Amerikan Emperyalizmi'nin dünyayı daha iyi sömürebilmek (!) amacıyla vitrine koyduğu yeni bir '*maşa-kukla*'**" olduğu görüşüne katılmıyoruz.

2) "**Obama'nın ABD'yi kurtaracak ve dünyayı değiştirecek (!) bir '*sihirli değnek*'**" olduğu görüşüne **hiç** katılmıyoruz.

3) "**Obama'yı o mevkiye getiren üçüncül etkenler arasında '*JAZZ*'**"ın da olduğu görüşüne katılıyoruz.

Charles Llyod

Siz bu satırları okurken çoktan geride kalan "**2008 Senesi**" tarihe epeyce derin izler bırakan, bırakacak bir yıl oldu. Bizim sürdüğümüz izlerden en önemli iki tanesinden ilki bu yıl 1929'dan bu yana insanlığın tanıdığı en vahim kimilerine göre mali, bizim gibilere göreyse sosyo-ekonomik bir krizin başlangıç yılıydı. Ne zaman ve nasıl biteceğini bilemediğimiz, geçtiği tarlaları kurutan çekirge sürüleri misali bir kriz. İkinci önemli kalıcı iz ise bir Afro-Amerikalı siyasetçinin ABD'nin devlet başkanı seçilmesiydi.

4) "**Obama'yı o mevkide görünce derin blues'lardaymışcasına heyecan ve hazzından ağlayan milyarların '*sevincine*' saygı duyulmalıdır**", diyenlere katılıyoruz.

Sadedimiz odur ki, yukarda saydığımız hususlardan üçüncüsünü, 'üçüncül' bir seçilme etkeni nitelesek de bizim acizane ve naçizane mektubumuzda 'birincil' bir yer alacak. 6 yıldır yazmaktan gurur duyduğumuz bu sütunlarda hep Fransa ve Avrupa çıkışlı haber ve olaylara öncelik ve ağırlık verdik. Jazz'ın doğduğu (döllendiği demiyoruz) topraklara atfen bu yazıda istisnai olarak kendi koyduğumuz kuralı çiğneyip, sınırlarımızı aşacağız. Hoş görüle... Ancak yeri gelmişken **Miles Davis**'in Paris'e attığı muhteşem bir 'gül'ü hatırlatmadan geçmeyelim: "**Dünyaya bir '*Jazz Başkenti*' seçmek gerekirse, bilin ki orası Paris'tir...**" Bu iddialı tezi tartışmaktan ziyade, Paris'in halen başka mekanlarda zor bulunur oranlarda haber ve bilginin, genç-yeni olduğu kadar ve de değeri tanınmış-kanıtlanmış ünlü jazz'cının geçit ve buluşma noktası olduğunu teslim etmek gerekiyor. İlginç bir biçimde ABD'nin Batı yakasında sezilen bir müzisyen, Doğu yakasında Paris'te verdiği bir konserden sonra keşfediliyor. Veya Norveçli bir şarkıcı bir Fransız prodüktörle yaptığı albümüyle Güney Afrika'da ünlenebiliyor. Bu güzergâhlar ne sistematik, ne de zorunlu kuşkusuz. Fakat bizde son aylarda Barack Obama'nın etrafında, özellikle Amerikalı Jazz'cıların seferberliğinin buralardan daha iyi izlendiği izlenimi uyandı. Örneğin **Patricia Barber** "**Jazz'ın Zaferleri**" ödülleri töreninde sahneye kollarında "Obama ile dayanışma" simgeleriyle çıktı. **Joshua Redman** "**La Villette**"ki konserinde "**Just in Time**" parçasını Obama'ya ithaf etti. Dave Douglas'ın blogundan yönettiği faaliyetler; 1 Ekim'de "**Jazz for Obama**" pankartı altında **Brad Mehldau, Charlie Hunter, Christian McBride, Dee Dee Bridgewater, Dianne Reeves, Hank Jones, Joe Lovano, Kurt Elling, Roy Hargrove, Roy Haynes, Stanley Jordan** ve diğerleri; 7 Ekim'de **Arturo O'Farril, Claudia Acuna, Geri Allen**; 12'sinden itibaren **Roy Hargrove**'un yönettiği **Aaron Parks, Gretchen Parlato, Matana Roberts, Marcus Gilmore, Ron Blake, Steve Coleman ve Vijay Iyer**'dan oluşan "**Jazz Obama Band**"ın verdiği konserler, Demokrat Parti'nin çıkarttığı ve 1 dolara dayanışma için sattığı **John Coltrane**'nin "**Blue Train**" 33'lüğü taklidi "**Jazz for Obama**" rozetleri jazz'ın ve Jazz'cıların süreçte ne denli aktif olduklarının bize jyansıyabilen belirtileriydi.

Hakkında bir türlü dilediğimiz kadar konuşamadığımız, yazamadığımız şahsi kanımızca son yılların en büyük kadın vokalistlerinden, Gine-Yunan kökenli İsveçli-Fransız **Elisabeth Kontomanou** (*) ile internette yayınlanmış bir söyleşiyi okurken, bugünlerde 5. albümünü çıkartan sanatçının "**myspace**" sitesine Obama'nın başkan seçildiği 4 Kasım 2008 gecesi konuşmasını ve **Martin Luther King**'in (MLK) bu tarihten 45 yıl önce, Ağustos 1963'te yaptığı, "**I have a dream**"li efsanevi söylevini koyduğunu öğrenince dayanamadım Obama-jazz ilişkisini azıcık deşmek istedim. Üstüne üstlük, Haziran ayında, benim için Amerikan siyaset ve kültür/müzik hayatının en saygıdeğer kişiliklerinden, Obama'nın baş destekçilerinden **Harry Belafonte** (1908 – Harlem, New York) ile yapılmış bir sohbete denk gelmiştim.

Dianne Reeves

Bir zamanların "**Kalipso Kralı**", İnsan Hakları ve Eşitlik savaşının yorulmaz neferi, MLK'in yakın arkadaşı, 81'lik yakışıklı delikanlı daha o tarihte Obama'nın ABD ve insanlık için bir şans olduğunu savunuyordu.

Obama'ya, daha ilk adımlarında fark ettiğimiz **'sağduyulu'** bir dünyanın *katıksız*, **'solduyulu'** bir dünyanın *kayıtlı* desteği dışında **'Jazzduyulu'** dünyadan *mutlak* sempati ve dayanışma dalgaları geldi. Genelde "Kim seçilirse seçilsin, umurumda değil" diyebilen, özünde vurdumduymaz veya nihilist zerrecikllerden, "8 yıllık Bush ve cumhuriyetçiler devrinden sonra hangi demokrat aday olursa olsun, onun seçileceğini biliyordum", görüşünü savunan modern saksofonun babalarından Afro-Amerikalı **David Murray** (Oakland – 1955) gibi bilimsel falcılara geniş bir yelpaze Obama'nın yanında oldu, arkasında durdu. "**Ülkem ABD. ABD'yi benim Kara Afrikalı halkım kurdu. Adına 'Jazz' dediğimiz kölecilik, ırkçılık alaşımı nefretin doğurduğu bu müziği biz yarattık. Tarihimiz bir uzun özgürlük yürüyüşüdür... Obama'nın başkan olabilmesi için MLK, Malcolm X gibi öldürülenleri, İnsan Hakları hareketleri militanlarını anıyorum... Bu yıl Obama için bestelediğim** *'Kiama for Obama'* **benzeri parçaları dünyanın her yerinde yorumladım... Umut doluyum. Yalnızca Obama 'siyahi' olduğu için değil; o 'beyaz' veya 'sarı' da olabilirdi. Parlak bir adam... Beyaz Saray'da artık beyni, fikirleri olan bir adam var. Yeni bir Amerika yolda...**", şeklinde konuşan Murray'in duygu, görüş ve öngörülerine katılırız , katılmayız. Kesin olan jazz dünyasının kalbi Obama için atmıştı.

Bir başka iyimser. Saksofon ve flüt ustası **Charles Lloyd** (Memphis – 1938) şöyle konuşuyor: "**Rosa** (Rosa Parks 1 Aralık 1955'te bir otobüste, ırkçı yasalara göre beyazlara ayrılan koltuktan kalkmayı reddederek ciddi bir sivil toplum hareketi başlatmıştı.) **Martin'in** (MLK) **yürüyebilmesi için oturdu. Martin Barack'ın koşabilmesi için yürüdü. Barack o kadar koştu ki, artık çocuklarımız uçabilirler.**" Piyanist **Matthew Shipp**'e (Wilmington – 1960) göre, "... **Bugün artık dünya farklı, iyileşme olabilir. Amerika sonunda vaadini tuttu.**" 1970'den beri Paris'te yaşayan saksofoncu **Steve Potts** (Colombus, Ohio – 1943) ise gelişmeyi yerinde şu sözlerle özetlemiş: "**Ne büyük sürpriz! Bu yüzyılda böyle bir durumun gerçekleşeceğine inanamazdım. Şimdi vaatlerini (Obama) tutması gerek. Mucize beklemiyoruz. Bu ülkeden ırkçılığı silemez. Ama en büyüğünü başardı. Bir milleti birleştirdi. Dilerim değişimler gerçekleşir. Yoksa yeni bir orkestra şefi eski müziği çalmağa devam eder...**"

Christian McBride

Free-yaratıcı-öncü jazz flütü yorumcusu ve AACM (Association for the Advancement of Creative Musicians) ortak başkanı, jazz sanatçısı **Nicole Mitchell**, hissettiklerini "**Büyük dürüstlükte, vasıflı, zeki, diplomat ve insancıl bir kişi yeni başkanımız oldu. İşe bakın ki kendisi zenci. Sonuçlar açıklandığında çoğunluk öğrencinin beyaz olduğu New Hampshire Üniversitesi'nde konuktum. 'O-ba-ma, O-ba-ma' diye sevinçten ağlayarak koşuşan öğrencileri görünceye kadar kulaklarıma inanamadım. Kuşkusuz bu ülkenin sorunları bir anda silinmeyecek. Ama artık Afro-Amerikalılık, hatta Amerikalılık eskisi gibi tanımlanamaz. Beyaz Saray'da Chicago kökenli zenci bir aile oturuyor. Bu tarihi olay tüm insanlığın yararınadır. En azından hedefimiz budur**", sözleriyle dile getirmiş.

Benzeri bir bakışta saksofoncu ve klarinetçi **Mark Turner**'den (Fairborn, Ohio - 1965) geliyor: "**Yeni bir tarih yazıldı. Yalnızca başına (siyah) renkli bir adam seçildiğinden ötürü ABD için değil, tüm Batılı endüstriyelleşmiş dünya için...**" Besteci, Jazz ve deneysel müzik yorumcusu, trombonu **George Lewis** (Chicago - 1952) görüşünü Fransız siyaset bilimcisi **Dominique Moisi** sözlerinden hareketle özetlemiş: "***Amerikalılar başkan seçmekle yetinmediler, bir de kimliklerini belirlediler.* Şimdi bu kimliği de düşünmek zorundayız.**" Kontrabasçı **Henry Grimes** (1935 - Filadelfiya), "**Obama'nın zaferi benim zaferimdir. Bu olasılığa hep inandık. Hayatımı ve müziğimi vermeye hazırım...**" derken, ünlü baterist **Jack DeJohnette** (1942 - Chicago), "**Fantastik, hayal gibi!** (Artık) **Bir tek halk oluşturduğumuz gerçektir. Bunun gerekleri de yerine getirilmelidir. Obama ABD ve dünyaya umut vermiştir**", şeklinde konuşmuş.

Her türlü saksofonun ustalarından **Sonny Fortune** (1939 – Filadelfiya) umutlu bir tanıklık aktarıyor: "**94 yaşındaki teyzemle bu tarihi günü göremeyiş olan aile büyüklerimizi andık. Barack'ın yapacaklarını göremiyeceğine üzülüyordu. Sana söz veriyorum, Barack ile gurur duyacağız ve senin ömrün buna yetecek.**" Olayı büyükleriyle paylaşmaktan ayrı keyif alan bir diğer sanatçı da baterist **Gerald Cleaver** (1963 - Detroit): "**30'lı yıllarda doğup, ırkçılık devrinde büyüyen anne ve babamın bu tarihi olayı yaşamış ve katkı da bulunmuş olmalarından dolayı çok mutluyum. İmkansız hakikat oldu. Obama, tek bir insanın dahi bazı şeyleri değiştirebileceğinin kanıtıdır. Muhteşem bir katalizör oldu. Bütün Afro-Amerikalıların ezici bir çoğunluğu hayatlarında ilk kez angaje oldular. Obama'nın seçilmesi beni daha iyi olmağa teşvik ediyor. Hem de sadece kendim için değil, tüm dünya için.**"

Son yılların yükselen isimlerinden, 1991'den beri Paris'te yaşayan Afro-Amerikan kökenli Fransız piyanist **Ronnie Lynn Patterson** (1958 - Kansas), "**Bu tarihi anda ailem ve atalarımı düşünüyorum. Afro-Amerikalı köklerimden ötürü çok gurur duyuyorum. Kendimi 'black' (siyahi) hissediyorum, ama Amerika'da doğmuş olsam da kendimi gerçekten Amerikalı hissetmiyorum. 'Dünya Vatandaşıyım. Dışım siyah, içimden her yerdeyim.' Baskça, Fransızca, İngilizce, İspanyolca, İtalyanca konuşuyorum ve Çince öğreniyorum. Hepimiz aynı gezegende yaşıyoruz**", sözleriyle sanki bir taraftan da jazz'ı tanımlıyor.

Obama'nın seçim kampanyasında çok etkili

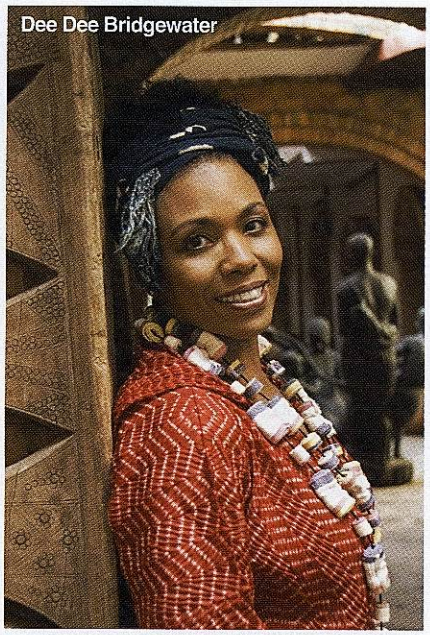
Dee Dee Bridgewater

olan **Will.I.Am**'in (1975 – Los Angeles) bestelediği folk/hip-hop tarzı "**Yes We Can**" melodisi dışında epeyce müzisyen ve de jazzcı'nın kişiliğe hava, şarkı, melodi yaktıkları biliniyor. Örneğin, besteci - kontrbasçı **Curtis Lundy** (1956 – Miami) ve "**Obama**"sı veya şair ve her türlü bakır üflemeci **Sabir Mateen** (Yaşını saklıyor - Filadelfiya) "**Obama, Obama**"sı. Geçtiğimiz yaz ve sonbahar aylarında yalnızca Fransa'daki konserlerinde Obama'ya parça ithaf edenlerden.

Peki Jazz dünyasından bu denli destek alan Obama ne kadar jazz ile ilgileniyordu? Kenyalı bir babanın oğlu, çocukluğunun önemli bir kısmını Endonezya ve Hawaii'de geçirmiş bir insan olarak daha başından farklılığa açık Obama genç yaşlarında, kilise ve adetlerin etkisiyle her Afro-Amerikalı gibi gospel ve blues içinde gelişiyor. Obama, "**Çocukluğumda jazz yaşlıların müziğiydi. Değerini ve keyfini sonraki senelerde anladım**", demiş. Son yıllarda özellikle **Charlie Parker, John Coltrane** ve **Miles Davis** dinlediğini söylese de **I-pod**'un içindeki çoğunluk tercihleri **Aretha Franklin, Bob Dylan, Bruce Springsteen, Elton John, Earth, Wind & Fire, Rolling Stones** ve **Stevie Wonder** olduğu basına sızan haberler arasında. Her durumda Gospel, R&B, Soul-Funk ve de dolayısıyla jazz ailesinin en büyük çehrelerinden, seslerinden **Aretha Franklin**'in (Memphis - 1942) sesi 20 Ocak'ta, başkanlık devir töreni sırasına Beyaz Saray'da yankılanırken, öteki dünyacıları bilemem, ancak tanıdığım şu fani ve tek dünyanın sıradan bir 'ferdi' olarak bana 'küçük' hazları tattırdığı için hayata bir kez daha teşekkür edeceğim. Amerikalı gazeteci **Jeff Winbush**'un dediklerini unutmadan: "**Obama jazz politikacısıdır. (Ama) Barack Miles değildir. Coltrane değildir. Miles ve Trane sadece yaratıcı değil, aynı zamanda devrimciydiler. Barack daha ziyade bir Herbie Hancock veya George Benson'dır. Çığır açmaktan ziyade, önce ötekileri izleyip sonra kendi yollarına gittiler. İşte Obama...**"

FESTİVALLERDEN:

Jazz Migration, Jazz en Scenes, Piano Grenoble

"**Jazz Migration**", önümüzdeki 6 Mart – 10 Nisan tarihleri arasında 26.sı düzenlenecek "**Banlieues Bleues / Mavi Banliyölerin**" sayısız ürünlerinden bir tanesi. Ancak bir hayli ciddi bir tanesi. İlerde bir vesileyle daha uzunca tanıtmak istediğimiz faaliyet 7 yıldır yapılıyor. Genç ve tanınmayan müzisyenlere çalışma, kürsü, sahne olanakları sağlayan bu son derece eğitici olduğu kadar yapıcı girişim 2002'den beri 18 yeni topluluğa 150 konser hazırlama, sunma olanağı vermiş. 2008'de başlangıçta önerilen 14 gruptan seçilen "**Cannibales & Vahinés**", "**Julien Lallier Quartet**" ve **Jérémie Ternoy Trio**" adlı 3 topluluk "**Jazz Migration**" gezici festivali olarak 37 konser vermişler. "Mavi Banliyöler" desteğinde, yerel yönetimlerle içiçe çalışan faaliyetin seçmelerini yapan **AIJMA** (**Association des Festivals Innovants en Jazz et Musiques / Jazz'da ve Müzikte Yenilikçi Festivaller Derneği**) hakkında www.afijma.asso.fr veya www.banlieuesbleues.org adreslerinden ayrıntılı bilgi edinebilirsiniz. Bu arada 2009'un adaylarını seçmek üzere 2 Aralık'tan itibaren yeni grupların bedava konserleri başladı. Kurumun Pantin'deki altyapı merkezi **La Dynamo** salonlarında **Emile Parisien Trio, Ozma** (Beşli) ve **Jean Louis** (Üçlü) toplulukları ilk konserlerini verdiler.

Joe Lovano

"**Jazz en Scènes**" festivali sayesinde 11-14 Aralık arasında, sadece 4 günde 324 Jazzcı, 46 sahnede 90 konser verdi. Bu "**Jazz Tsunamisi**" adlandırabileceğimiz faaliyet 10 yıldır **FSJ** (**Fédération des Scènes de Jazz et de Musiques Improvisées / Jazz ve Doğaçlama Müzik Sahneleri Federasyonu**) tarafından ülke çapında organize ediliyor. Tam program www.jazzenscenes.com portalında görülebilir. Festivalin her yerde gördüğü olağanüstü ilgi müdürü **Patrick Bacot**'ya göre yaşanan her türlü kriz ve sıkıntıya rağmen öncelikle jazz'ın zenginliği ve yaratıcılığından kaynaklanıyor. İkincisiyse festivalin sanatçıları meraklıları, insanları toparlayıcı ve birleştirici yaklaşımıymış.

İlk kez bu yıl fark ettiğimiz 11-20 Aralık tarihleri arasında Grenoble'da 12. düzenlenen "**Festival de Piano**" 10 konserde birbirinden değerli Klasik ve Jazz piyanisti ve grubunu bir araya getirmiş. **Yaron Herman, Andy Emler, Eric Legnini** bunlardan bir kaç örnek. Ayrıntıya www.festivals-ra.com dan girebilirsiniz.

MEKANLARDAN:

L'Européen, New Morning, TSF Bayramı

Paris'in en Avrupalı gece kulübü, konser salonu "**L'Européen**" hoş bir ilke imza attı. İki müzisyen sirk palyaçosuyla üç Jazzcı bir araya gelip Jazzlı Palyaçoluk yapmağa başladılar. Swing ritminde bateri, kontrbas ve viyolonsel eşliğinde cambazlık, ipcambazlığı, akrobasi, hokkabazlık seyirle dinlemeyi ustaca birleştiriyormuş. 4 Ocağa kadar sürecek özgün gösteriden alıntıları http://www.leuropeen.info/ adresinden izleyebilirsiniz.

Avrupa'nın en prestijli jazz kulüplerinden, Fransa'nın mavi boncuğu, Paris'in gözdesi **New Morning** 17,18,19 ve 20 Aralık'ta, Kübalı 80'lik usta **Ernesto 'Tito' Puentes** ve **Big Band**'ini ağırladı. 20 kişilik bakır üflemeleriyle Paris'i şenlendiren Tito Ocak-Şubat aylarında Fransa turnesine çıkıyor. Haziran ayında da festivallere katılacak. (http://www.newmorning.com/fr)

Paris merkezli ama internet portalı sayesinde dünyanın her yerinden dinleyebileceğiniz **TSF Jazz** radyosu 6 yıldır, son 12 aya damgasını vuran jazz sanatçıları ve jazz severleri bir geceliğine de olsa 'meşhur' **Olympia** salonunda bir araya getiriyor. Bir kaç gün önce, 22 Aralık'ta 90 sanatçı 3 saati aşkın bir süre huşu içinde jazz'ın Bayramı'nı kutladılar. **Frank Sinatra**'nın malûm parçası "**You and the Night and the Music**" ismini alan şenlik kapalı gişe yaşandı.

Brad Mehldau

ÖDÜLLERDEN:

Altın Djangolar ve Young Jazz Singers

20 Kasım'da **Paris Pavillon Baltard** salonlarında düzenlenen ve Fransız şarkıcılığının iki popüler yorumcusu **Alain Souchon** ve **Laurent Voulzy**'nin sundukları, "**Django d'Or** (Dd'O)/ **Altın Django**"ların 2008 dağılımı şöyle: "**Dd'O 'Frank Hagège' - En İyi Jazz Sanatçısı**" ödülü Amerikalı-Fransız orgcu ve şarkıcı **Rhoda Scott**'a, "**Gitar Dd'O**"u **Christian Escoudé**'ye, "**Yaratıcılık Dd'O**"u **Patrice Caratini**'ye, "**Kanıtlanmış Müziyen Dd'O**"u **Louis Winsberg**'e, "**Yeni Yetenekler Dd'O**"u **Airelle Besson** ve **Sylvain Rifflet**'ye, "**Canlı Gösteri Dd'o**"u **Andy Emler 'MegaOctet'** grubuna verilmiş.

Brüksel'de bu yıl 4.sü düzenlenen "**Young Jazz Singers Contest**"in talihlileri 9-12 Aralık tarihleri arasında belli oldu. Birincilik Ödülü Alman **Barbara Bürkle**'ye giderken, ikinciliği Amerikalı **Charles Turner**, üçüncülüğü ise Portekizli **Maria Joao Mendes** kazandılar. Seneye Türkiye'den adaylar olursa http://www.themusicvillage.com/ adresinden bilgi edinebilirler.

YAYINLARDAN:

Caveau de la Huchette, Jazz Covers, 20. Yüzyıl Estetiği, Rehberler ve Dergiler

Paris'in en eski Jazz kulübü "**Caveau de la Huchette/Huchette'in Mahzeni**" 60 yaşına bastı. Mahzenin tarihi 13. yüzyıla kadar dayanırken, müz,k ve jazz'a gelişi 1930'ların başında Fransız popüler dans müziği "**Bal Musette**"in Paris merkezlerinden biri olmasıyla başlıyor. Tümüyle Jazz'a mal oluşuysa 1948. O gündür bu gündür **Swingli Jazzı** ağır basan, Jazz ile dansın içiçe geçtiği 'cennet mekân', bu eşsiz Jazz kulübü için bir prestij kitabı hazırlanmış. "**60 Ans de Jazz au Caveau de la Huchette / Huchette('in) Mahzeninde 60 Yıl Jazz**" (*Eds. l'Archipel*). Büyük boy 160 sayfalık enfes kitabı, burayı 1970'ten beri işleten ve kendisi de tanınmış bir Jazzcı **Dany Doriz** ve gazeteci, müzik yazarı **Christian Mars** hazırlamışlar. **Lionel Hampton**'ın (1909-2002) 'manevi oğlu' saydığı vibrafoncu Doriz kitaba, "**Art Blakey, Bill Coleman, Memphis Slim, Milt Buckner, Lionel Hampton, Rhoda Scott** gibi Amerikalı ustalardan **Christian Morin, Claude Luter, Gérard Badini, Manu Dibango, Marc Fosset, Marcel Azzola, Sacha Distel** gibi Fransız 'baba'lara binlerce Caveau de la Huchette müdavimini nasıl sığdıracağımızı bilemedik", diyor.

Meraklıları *Taschen* yayınevinin piyasa değerine orantılı olarak bir hayli ucuza ürettiği kitapları bilir. 33 devirliklerin kaplarını özleyenlere yayınevi inanılması zor bir hediye yapmış. 1940'tan 1990'ların başına yarım yüzyılda çıkmış en güzel 650 uzunçalar, LP'nin kaplarını renkli, bazen orijinal boyutlarına yakın renkli fotoğraflarıyla, hem de tanıtıcı bilgileriyle 496 sayfalık prestij bir kitapta toplamış. "**Jazz Covers**" 30 avroya Taschen'de. (www.taschen.com)

Gilles Mouellic Rennes 2 Üniversitesi Müzik ve Gösteri Bölümleri öğretim üyelerinden. Bir kaç sene önce üniversite dizisi olarak basılmış "**Une esthétique du 20e siècle - Le Jazz – 20. Yüzyılın Bir Estetiği**" başlıklı çalışma didaktik / pedagojik olduğu kadar jazz'a, jazz'dan hareketle yaşama bakışa bir açılım getirmiş.

Gazeteci **Jean-Stéphane Brosse**'un küçük el kitabı "**Le Jazz**" (*Eds. Milan*) her yeni başlayanın, meraklının ilk sorularını nasıl hap gibi cevaplıyorsa, **IRMA**'nın (**Centre d'Information et de Ressources pour les Musiques Actuelles / Güncel Müzikler İçin Kaynaklar ve Haber Merkezi**) yayına hazırladığı "**Jazz de France / Fransa Jazz'ı**" başlıklı, yılda bir basılan 608 sayfalık rehber de, meslek erbabı olun olmayın Fransa'da olup da jazz'a ilişkin öğrenmek istediğiniz tüm bilgileri sunuyor. Sıkı bir internet tarayıcısı olarak, rehberdeki bilgilerin yarısından fazlasını internette bulamayacağınızı garanti ederim.

JazzMan Ekim sayısını konuk Yazı İşleri Müdürü sıfatıyla ağırladığı "**Tekil trompetçi, çoğul lider**" nitelediği **Dave Douglas**'a ithaf etmiş. Aynı yaklaşım Kasım ayında da "**Art Blakey & Jazz Messengers**"ın 50 yıllık destanı vesilesiyle de kullanılmış. Her bir dosya tam bir hazine ve kaynak zenginliğinde. Dergi yıl sonu sayısında yılın en iyi 50 CD ve DVD'si seçkilerinin yanı sıra **Erik Truffaz**'ın küresel "**Triptyque/Üçlemesi**"nin (**Paris, Bénarès, Mexico**) tanıtımı ve ölümünün 10. yılında gönlümüzün prensi **Michel Petrucciani** etrafında son derece hoş ve duygulu derinlemesine makaleler yer almış. Ayrıca **Thierry Lepin** imzalı "**Jazz'ı filme çekmek gerekir mi?**" diye bayağı aykırı, ezber zedeleyici bir yazı var.

Marcus Miller, Stanley Clarke ve **Victor Wooten** eşliğinde "**Bas'ın** (gitar) **Kahramanları**" dosyasını Ekim ayının ana konusu yapan **Jazz Magazine**, Kasım'da efsanevi denebilecek bir Fransız grubu **Magma** ve lideri **Christian Vander**'i irdelemiş. Ekim sayısında 14 sayfalık, 70'ini kutlayan İsviçreli-Fransız baterist **Daniel Humair** dosyası var. Kasım'ın '70. Yaş' dosyası da Şubat 2009'da 70. yaşını kutlayacak "**Blue Note**" yapım şirketi etrafında başlatılan grafik yaratıcılık,"**21. Yüzyıl 'Blue Note' Estetiği Yarışması**". **Jazz Magazine**'in Aralık sayısıysa Miles silüetli ve mavi kapaklı. "**Kind of Blue – 50 Yıl Olmuş Bile – MILES DAVIS – Bir Başeserin Tüm Sırları**" başlıklı dergi 12 sayfada, jazz'ın köşe taşlarından, dönüm noktalarından olan bu eseri enine boyuna incelemiş. Büyük sinema eleştirmeni **Michel Boujut**'nün, ünlü Amerikalı sinemacı **John Cassavetes** filmlerinde jazz'ın ve doğaçlamanın yerini yorumlamış. Yine bu sayıda dergi yazarlarının seçtiği 2008'in en iyi 20 jazz Albümü var.

ALBÜMLERDEN:

Andersen, Asbjornsen, Tassel ve 2008'in tercihleri

Ne olacak bu İskandinavlarla halimiz, hangi birine yetişeceğiz? İklimler bozuldı böyle oldu !!! O buzlu diyarlardan böyle sıcak sesler, tınılar gelmesi şaşırtıcı bir sevinç veriyor. **Arild Andersen** (1945 – Lillestrom) 1975'te kendi adına çıkarttığı "**Clouds in my head**"ten beri 15 albümle başındaki bulutları dağıtmışa benzer. Klasikten Free-Jazz'a çok yönlü kontrbasçı Andersen, üçlüsüyle yayınladığı "**Live at Belleville**" (*ECM*) yılın favori albümlerin arasında yer almış.

Yine Norveçli besteci ve yorumcu **Kristin Asbjornsen** oldukça yeni bir ses, en azından dünya çapında. Bir **Charles Bukowski** hikayesinden hareketle çekilmiş "**Factotum**" (2005 – Bent Hamer) filmini gören istisnai kulak yani bellekler bu filme yaptığı müzikleri hatırlayabilir. Biz Fransa'da çıkan yeni albümü, "**Wayfaring Stranger**" (*Harmonia Mundi*) ile tanıdık bu özgün sesi. Bir göz atın www.kristinsong.com da görün, dinleyin...

Taze bir yılın eşiğinde gençlerden, ümitlerinden devam edelim. 1975 doğumlu Fransız trompetçi **Alex Tassel**, kuzeni **Eric le Lann**'ın etkisiyle 5 yaşında başladığı piyanodan 18 yaşında trompete geçmiş. 1998'de ilk kendi yapımı CD'sini çıkaran sanatçı şimdiden 10 ortak ve/veya eş-lider albüne imza atmış. **Naive** yapımcılıkla hazırladığı ilk lider CD'si "**Movements/Hareketler**" ciddi bir beğeniyle karşılandı. **Booker Little, Clifford Brown, Miles Davis** renklerinde hatta **Eddie Henderson-Freddie Hubbard** etkisinde ve de **Roy Hargrove** hayranlığında, funky-groovy-bebop, bir cins Fransız usülü nu-soul türü sıfatlarla bezenen sanatçı 2000'de Türkiye'den de geçmiş. İzlemeye devam...

David Murray

Fransız Jazz eleştirmenlerinin 2008 tercihlerini "Dünya" ve "Fransa" diye ayıracak olursak, Amerikalı iki sağlam değerin, üstelik piyanistin tepeye yerleştiğini görüyoruz: **Ahmad Jamal** "**It's Magic**" (*Dreyfus*) ve **McCoy Tyner** "**McCoy Tyner Quartet**" (*Half Note/Naive*). Beyin-bellek temizliği için iki saate yakın bu dünyadan kopup, ama yine de şu dünyanın nimetlerinden yararlanmak istiyorsanız takın kulaklığınızı ve yumulun son Jamal ve Tyner mahsüllerine. Bakın şu tesadüfe Fransız favori de bir piyanist ve 80'lik bir usta, **Martial Solal**. O da üstelik iki albümle zirvede: "**Live At The Village Vanguard, I Can't Give You Anything But Love**" (*Cam Jazz /HM*) ve "**Longitude**" (*Cam Jazz /HM*)

Dünyadan 5 öteki: **Ari Hoenig** "**Bert's Playground**" (*Dreyfus Jazz/Sony BMG*), **Enrico Pieranunzi** "**E.P plays Domenico Scarlatti**" (*Cam Jazz/HM*), **Gonzalo Rubalcaba** "**Avatar**" (*Blue Note/EMI*), **Miguel Zenon** "**Awake**" (*Marsalis Music/Universal Jazz*) ve **Vijay Iver** "**Trajicomic**" (*Sunnyside*)

Fransa'dan 5 öteki: **Daniel Humair/Joachim Kühn/Tony Mallaby** "**Full Contact**" (*Bee Jazz/Abeille Musique*), **François Théberg Group** "**Soliloque**" (*Cristal/Abeille Musique*), **Hervé Sellin** "**Marciac-New York Express**" (*Cristal/HM*), **Laika** "**Misery : A Tribute To Holiday**" (*Blujazz/Codaex*) ve **Octurn Magic Malik** "**XPs – Live**" (*Octurn*)

Ve yılın "**Jazz Albümü**" de diyebileceğimiz, jazz başeseri, jazz tarihinin eşsiz ticari başarısı **Miles Davis**'in 10 milyon satmış "**Kind of Blue**"sunun 50. yılı vesilesiyle *Columbia*'nın hazırladığı "**Kind of Blue - 50th Anniversary Collector's Edition**" paketi. Jazz ve Miles seveseniz, çocuklarınızın rızkından kesmeyecekseniz 67 avroyu bastırıp başucunuza, başköşenize, gönlünüzün tahtına yerleştireceğiniz bir kutu. 2 CD, bir mavi orijinal LP, 1 DVD, afişler, fotolar ve prestij kitabıyla her jazzofilin, jazzomanyakın olmazsa olmaz hazinesi...

ŞAPKALAR:

Bureau, Caymmi, Claxton, Domnerus, Dormael, Guillemet, Kitt, Makeba, Mitchell, Mseleku, Traindl, Wyboris ve

Jazz gezegenin sınırlarında dolaşan, sanatları kadar mücadeleci kişilikleriyle zikredilen önemli iki kadın şarkıcı son günlerde aramızdan ayrıldı. Onların da anısına şapka çıkarmadan edemedik.

Afrika'nın kulaklarda daim çınlayacak "**Pata, Pata**"sının, isyancı sesinin **Miriam Makeba** olduğunu bilmeyen yok gibidir. Ama "**Mama Africa**" namlı militan sanatçının bir başka Güney Afrikalı, bakır üflemeliler ustası **Hugh Masekela**'nın eşi olduğunu bilir miydiniz? 4 Mart 1932 Johannesburg doğumlu Makeba geçtiğimiz 9 Kasım gecesi Napoli'de katıldığı bir dayanışma konseri akabinde geçirdiği kalp krizinden sonra dünyaya veda etti. Mafyaya karşı verdiği savaşı ölüm tehditi altında sürdüren İtalyan gazeteci **Roberto Saviano**'yu desteklemek için sahneye çıkan sanatçı son nefesini de mücadelede verdi.

Jazz'a çok daha yakın bir başka mücadele kadını, 1968'de davet edildiği bir **Beyaz Saray** yemeğinde, Vietnam savaşına karşı söylediklerinden ötürü bizzat **First Lady, Lady Bird Johnson** aracılığıyla "**Kara Liste**"ye alınan **Eartha Kitt** de 25 Aralık'ta 82.ci yaşını sürerken aramızdan ayrıldı. 20'li yaşlarında yaptığı gibi 1968-74 arası 6 yıl Fransa ve Paris'te yaşayan sanatçı dans, müzikhol, tiyatro, sinema ve tv dizi oyunculuğu gibi alanlarda da tanınmıştı. 7. Sanat, sinemanın Şahı **Orson Welles**'in deyimiyle "Dünyanın en cezbedici (tahrik eden) kadını" Kitt 17 Ocak 1927'de Güney Carolina'da beyaz bir baba ve Kara Kızılderili bir annenin çocuğu olarak pamuk tarlalarının içinde dünyaya gelmiş. 10 dilde şarkılar söyleyen Kitt dünya turnelerinde Türkiye'ye de gelmiş. Ünlü "**Katibim**" yorumunda, "Ah Türk erkekleri !" mırıltılarıyla kulaklar ve belleklerde izler bırakmıştı.

Fransız saksofoncu **Nicolas Guillemet** (d. 1971) 25 Temmuz'da, Brezilyalı besteci ve yorumcu **Dorival Caymmi** (d. 1914) 16 Ağustos'ta, Alman baterist **Peer Wyboris** (d. 1937) 27 Ağustos'ta, İskandinav Jazzı'nın tarihi kişiliklerinden saksofon ve klarinet yorumcusu **Sven Arne Damnerus** (d. 1924) 2 Eylül'de, Avusturyalı trombocu **Josef Traindl** (d. 1947) yine 2 Eylül'de, Belçikalı gitarist **Pierre Van Dormael** (d. 1952) 3 Eylül'de, Güney Afrikalı piyanist **Bheki Mseleku** (d.1955) 18 Eylül'de, **Hot Club de France** kurucularından ve 1932'de Fransız radyolarının ilk Jazz programlarını yapıp sunan, yaşı muhtemelen asra yaklaşan **Jacques Bureau** 28 Eylül'de, Amerikalı-Alman baterist **Jimmy Carl Black** (d. 1938) 1 Kasım'da, İngiliz-Amerikalı **Mitch Mitchell** (d. 1947) 12 Kasım'da son reveranslarını yapıp hayata veda ettiler.

Dünyada Jazz'ı görüntüleriyle belleğimize yapıştıran, yakıştıran sanatçılardan biri, belki de en büyüğü Amerikalı fotoğrafçı **William Claxton**'dı. 1927 doğumlu eşsiz sanatçıyı geçtiğimiz 11 Ekim'de yitirdik. *Taschen* yayınevinin çok özel olarak imzalı 1000 adet bastığı, **XXL** boydaki "**Jazzlife**"dan 1500 avroya kaç kişi yararlanabilir, bilemeyiz. Ancak 50 avroluk daha alçakgönüllü ve üçdilli baskısında dahi Jazz amatörlerini ihya edecek 'mücevher'ler dolu. Lütfen www.williamclaxton.com/movie.html adresine bir tıklayıverin ve tanımıyorsanız Jazzlı fotoğraflar eşliğinde, örneğin **Billie Holiday, Chet Baker, John Coltrane, Miles Davis,** vb'ni ustanın objektifinden bir görün.

Göze, kulağa olduğu kadar gönlünüze hitap eden Jazzlı günlerin bol olduğu, şen-şakrak, aydınlık, barış umutlu ve mutlu bir 2009 dileğiyle...

(*)(http://www.afrik.com/article15784.html)

Miriam Makeba

Derya Doğu
deryad@sfrkd.com

Yeni Yılı Yeni JBL On Stage'ler ile Karşılayın...

JBL On Stage 200iD ve JBL On Stage 400iD- Dünyada geniş bir satış ağına sahip JBL, üretimini yaptığı ev, araba hoparlörlerinin yanısıra MP3 çalar ve bilgisayar için üretiği multimedia hoparlör serisine yeni JBL On Stage 200iD ve JBL On Stage 400iD'yi eklemekten gurur duyuyor. Yüksek performansa sahip JBL On Stage 200iD ve JBL On Stage 400iD ipod dockig hoparlörler dinleyicilerine güçlü, canlı sesin yanında çekici ve modern görüntü sunuyor. Zengin özellikleri ve uzaktan kumandası sayesinde ipodunuzdan istediğiniz müziği seçebilir, menü içinde rahatça dolaşabilir, ses kontrolünü sağlayabilirsiniz. Ayrıca her iki ürünle birlikte sahip olacağınız mini streo jack ve ek kablo sayesinde bir başka digital müzik çalara bağlantı yapabilirsiniz. Apple'ın uluslararası ipod dock adaptörü ile JBL On Stage 200iD ve JBL On Stage 400iD tüm ipod modelleri ile uyumludur. Yeni JBL On Stage'ler kapalı durumda bile ipodunuzu şarj etme özelliğine sahiptir. Bu özelliği sayesinde USB 2.0 bağlantı kablosu ile ipodunuzla Mac veya PC'niz arasındaki senkronizasyonu sağlayabilirsiniz. JBL On Stage 200iD ve JBL On Stage 400iD müzikseverlere ipodların ve diğer müzik çalarlardan alabilecekleri en güzel sesi sunuyor.

Yeni yıl hediyeniz JBL On Stage ailesinin bir ferdi olsun...

Perakende Satış Fiyatı;
JBL On Stage 200iD - 365 $
JBL On Stage 400iD - 507 $

EISA, 2008-2009 YILININ EN İYİ HOPARLÖRÜNÜ SEÇTİ

JBL LS 80

Avrupanın en saygın ödüllerinden biri olan EISA, JBL LS Serisi hoparlörü LS 80'i 2008-2009 yılının en iyi hoparlörü seçti. EISA ödülleri 20 ülkeden 50 farklı dergi temsilcilerinin oluşturduğu jüri üyeleri tarafından veriliyor. Ödüle almaya hak kazanan yeni ürünler, dergi temsilcileri tarafında kendi kategorilerinde tüm ürünlerin test edilmesi sonucu belirleniyor. EISA odullu JBL LS Serisi ultrahighend ev sinema sistemi ve stereo modellerin sahip olduğu mühendisliği, teknolojisi ve kullanılan malzemeleri ile mükemmel bir ses kalitesi sunuyor. Beş adet hoparlör olan seride 1 adet raf tipi hoparlör (LS 40), 2 adet zeminde duran hoparlör (LS 60 - LS 80), 1 adet center ve 1 adet subwoofer (LS 120) bulunuyor. JBL LS Serisi hoparlörleri gelişmiş ve dinamik sürücüleri sayesinde dinleyicilerine en iyi sesi sunuyor. LS Serisi JBL'in efsanevi serilerinden K2, Project Array ve Everest çizgisinde üretilmiş bir hoparlör serisidir. JBL LS Serisi hoparlörleri üstün ve mükemmel ses dengesine sahiptir. Hem tasarım hem müzik kalitesi olarak klasikler arasına girecek olan JBL LS Serisinin ilk kullanıcılarından biri de siz olun...

KDV Dahil Perakende Satış Fiyatı;
JBL LS 40 – 1119 $
JBL LS 60 – 1861 $
JBL LS 80 – 2234 $
JBL LS 120 – 1492 $
JBL LS Center – 1343 $

HARMAN KARDON'DAN ŞIK VE GÜÇLÜ HS 350BQ EV SİNEMA SİSTEMİ

Harman Kardon® tarafından üretilen HS 350 ev sinema sistemi kullanımı kolay, son derece çekici bir tasarım içinde en son teknolojiyi sunmaktadır. HS 350BQ 5.1-kanal ev sinema sistemi olup dört adet uydu hoparlör, aktif subwoofer, orta hoparlör ve 5.1-kanal DVD alıcıdan oluşur. High-Definition Multimedia Interface™ (HDMI™) özelliğine, dijital ses girişlerin, iki adet USB girişe ve geleneksel video sinyallerini 720p/1080i formatlarına dönüştürmek (yükseltmek) için özel video işlemcisine sahiptir. Mevcut tüm surround ses formatlarını çalabilen Dolby® Digital ve DTS® surround ses işlemcileri de bulunmaktadır. HS 350BQ çift 76 mm sürücü ve 12 mm tweeter'a sahip 4 adet 2 yollu hoparlöre ve bunlara uygun bir orta hoparlöre sahiptir. HS 350BQ 5 x 35 watt RMS güçtedir. 250mm sürücüsü ile aktif subwoofer bass için 200 watt RMS çıkış gücü sağlar. Bununda ötesinde, HS 350BQ iPod-için hazırdır, The Bridge sayesinde docking özelliğine sahip iPod modellerinin bağlanması, kontrolü ve şarjı son derece basittir. EzSet/EQ™ otomatik oda eşitleme ve kalibrasyon sistemi ile hızlı ve hassas kurulum sağlanır, sistem parametreleri bulunulan odaya tam olarak uygun hale getirilir. HS 350BQ DTS, Dolby Digital ve Dolby Pro Logic® II'yi destekler, Harman Kardon'un özel Logic 7 işleme sistemi ile bütünleştirir. HS 350BQ kullanılan yüksek kaliteli parçalar ile şık görünüm, çekici dizayn ve siyah rengi ile uyumludur. Son derece kompakt olmasına karşın, bu güçlü sistemler mükemmel görüntü ve etkileyici ses kalitesi sağlar. Tum dekorlar ile uyumludur. Bu uydu hoparlörler düz ekran yanındaki duvarlara kolaylıkla monte edilebilir (duvar montaj braketleri pakete dahildir), kabin içine yerleştirilebilir veya opsiyonel standlar ile bağımsız olarak yerleştirilebilir. Orta hoparlör (HS 350BQ) düz ekranın üstüne veya altına yerleşecek ya da kabin içine konacak şekilde dizayn edilmiştir. Kaliteli sesi ve güzel tasarımı birlikte sunan HS 350BQ ile sinema keyfini evinizde yaşayacaksınız....

Perakende Satış Fiyatı (KDV Dahil) : 2246 $

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

Chord solo teknikleri

Selam!
Bu sayımızda Chord solo teknikleri ile ilgili iki örnek var. İlk örnekte Cmajör tonunda IIm7 akoru ile başlayan ama alışılagelenden farklı olarak V7 akoru yerine VIm7 akoruna II-V yapıp aynı şeyi ikinci ölçüde dörtlü aşağıdan tekrarlayıp tonik akora kadans yapıyoruz. İnici bas hattı bu armonik yapının yaratıcısı oluyor. Parantez içindeki akorlar esas akorlarımız ama altlarında yazan akorlar vekil ya da o akorların tansiyonlu halleri.
İkinci örnek ise "Contrary Motion" tekniği ile ilgili. Biribirine ters yönde hareket eden hatlar anlamında kullanılar bu teknikte yine inici bas hattı ve tiz partide ters yöne yani çıkıcı hareket eden melodik bir hat var. Altta yazan akorlar ilk örnekteki gibi vekil ya da tansiyonlu halleri.

İyi çalmalar.

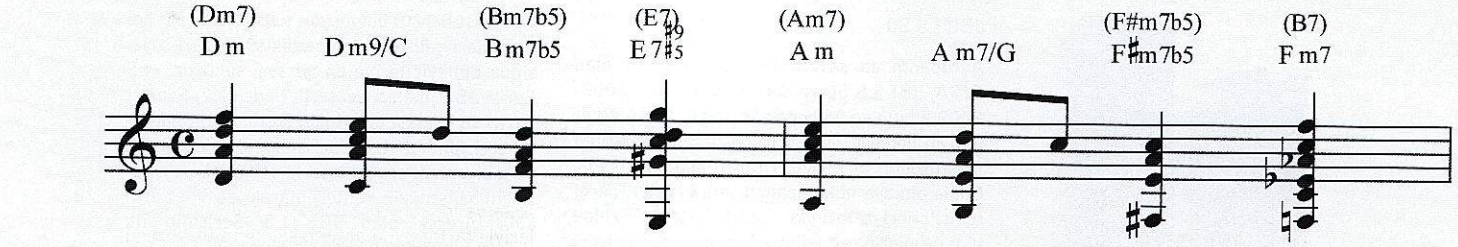

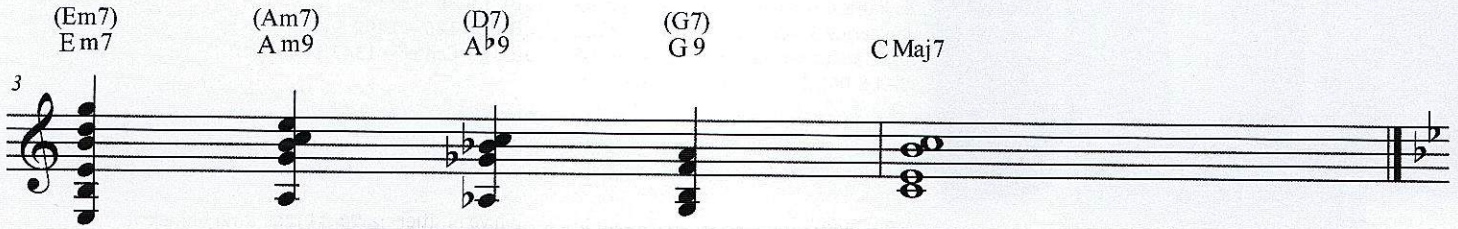

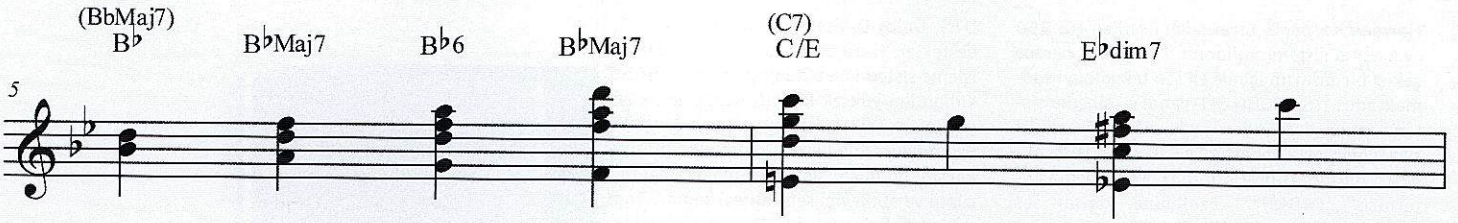

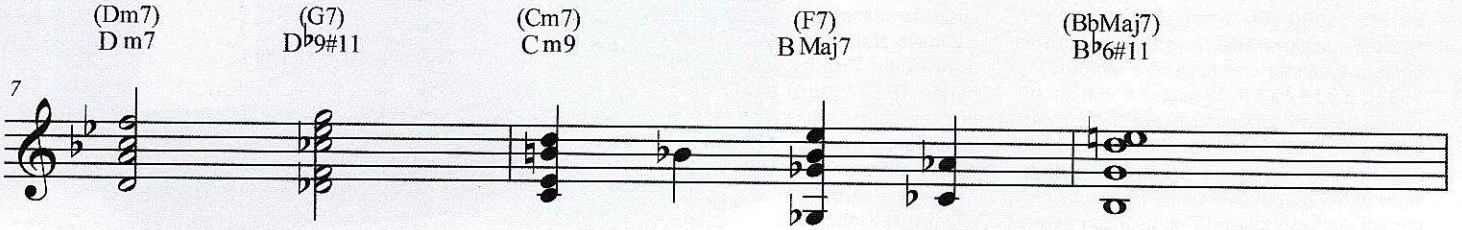

BİLGE CANDAN

Davul II
KENDİ STİLİNİ GELİŞTİRMEK

Heyecan verici agresif davul dünyası, oldukça yetenekli ve sanatını seven müzisyenlerle meşhurdur. Bunların bazıları yükselmekte bazıları bulundukları konumda mutlu, kimileri de inişteydir. Kendinize bu resmin neresinde durduğunuzu ve kendiniz için nasıl bir farklılık yaratacağınızı sorabilirsiniz. Cevap kendi stilinizi geliştirmektir. Bunu yapmak ise olgunluk sabır ve çok çalışma gerektirir. Bu sizin birçok davul çalma yönleriniz içerisinde geliştirme çalışması yapmanızı kapsayacaktır. Kendi stilini oluşturmak için yapılan bütün girişimler davul setiniz üzerindeki teknik ustalık ile başlamalıdır. Herhangi bir müzik içinde neyi ve nasıl çalacağınızla ilgili birçok seçenek vardır. Bu seçeneklerden yalnızca çok azını bilip, becerebildiğiniz tek çalma şekli bu olduğu için sadece belli bir şekilde çalabiliyorsanız kötü bir durumdasınız demektir.

Beceri eksikliği asla sizin stilinizi belirlememelidir. Sonuç olarak yeni vuruşlar ve feelingler öğrenmelisiniz ve aynı vuruştan birçok farklı sesler ve duyguları oluşturabilmelisiniz.

Kendi stilinizi geliştirmeden önce şu anda etrafınızda neler olduğunun farkında olmak önemlidir. Büyük besteci Johann Sebastian Bach gelişim yıllarının büyük bir kısmını basit bir şekilde diğer bestecilerin en iyi malzemelerini (*bestelerini*) elle kopyalayarak geçirmiştir.

Bu yolla, onların stilleri ve metotlarıyla kendini daha yakından tanımıştır. İş kendi müziğini geliştirme aşamasına geldiğinde, o bunu bir boşluktan üretmek yerine doğruluğu kanıtlanabilir bir bilgi hazinesi sandığından yapmıştır.

Aynı ilke bugün de geçerlidir. İyi müzisyenleri kopyalamak (*sürekli kopyada kalmamak şartıyla*) stil öğrenmek için harika bir yöntemdir.

Geniş bir müzik yelpazesini (*ne kadar genişse o kadar iyi*) kaplayan bir dinleme alışkanlığınızın olması gerekir. Dinlerken her tür için iyiyi, kötü olandan ayırmalı ve neyin iyiyi iyi, ya da neyin kötüyü kötü yaptığını yapabileceğiniz en iyi şekilde analiz edebilmelisiniz.

Bir kez size birçok seçenek sunacak gerekli teknik beceriye elde edip ve bu sahadaki diğer davulcuların ne yaptığının farkında olunca, her belli çalma durumunda uygun davranışa sahip olmak önem kazanır. Ruhsal durum ve etki yaratarak bir davulcudan daha fazlası olmamız gerekir.

Her zaman davulunuzun sesinin taşıdığı duyguların ve kendi benzersiz ruhunuzun farkında olun.

En iyi müzisyenler, birlikte çaldığı diğer enstrümanistleri olduğundan iyi gösterenlerdir.

Onların amacı sinerjik takım çalışmasıdır.

En iyi olabilmek için gösteriş yapma arzusunu reddetmelisiniz. Sizin işiniz kaliteli müzik yapmaya yardımcı olmaktır. Bu bazen gözle fark edilemeyen bir rolde çalmanız anlamına gelir. Diğer zamanlarda orkestrayı taşımanız ve çok ışıltılı olarak adlandırılan göze çarpan bir bölüm çalmanız gerekir. Hangi durumda olursa olsun, sizin amacınız, bireysel olarak parlasanız da parlamasanız da olabilecek en iyi müziği yaratmaktır.

Stilin ne olduğunu tam olarak anlamak için bazı basit başlıklara dikkat etmeniz gerekir. Bunlardan ilki karmaşık olma sorunudur. Karışık ve kalabalık çalmak iyi bir davulcuyu ön plana çıkarabilir ama çaldığınız parçaya ne kadar hizmet ettiği çok daha önemlidir. Parçanın ruhuna en uygun davul partileri (*karışık ya da sek*) hem parçayı hem de davulcuyu parlatır.

Sonraki etkinlik canlılık sorunu:

Aynı ayarda piyano (*yumuşak*) ya da forte (*sert*) performans gösterecek kadar yetenekli olmalısınız. Nüanslarınız güçlü olmalı ve birden fazla olan partilerden birisinin tuşesini diğer partileri değiştirmeden değiştirebilmelisiniz. Örneğin herhangi bir vuruşu ele alalım; hi-hat'ın tuşesini, snare ve kick'i etkilemeden aşağı ve yukarı (*güçlü, güçsüz*) değiştirebilmelisiniz. Ya da bunun tersine.

Her şarkı için uygun noktayı seçmek her şarkıda doğru groove'u yakalamak açısından çok önemlidir.

Neyi, nasıl çalacağımıza karar vermek için, zeka ve içgüdüyü kullanarak stili bütün yönleriyle tartarsak, karşımıza çıkan sorulardaki çeşitlerin limitlerini ve bu sınırlara bağlı kalıp, kalmayacağımızı da göz önüne almak gereklidir.

Örneğin; pop ya da eşlik davulculuğu genellikle basit snare, kick ve hi-hat partileriyle, kısa ve basit feelinglerle (*atak*) -eğer varsa- çalınabilir.

Diğer yandan jungle ya da drum & bass davulculuğu sıklıkla coşku içerisinde, hızlı 8'lik hi-hat, bazen yoğun kick ve

2. ve 4.zamanlardan farklı vurguları olan snare partileri ile de çalınabilir. Yani dikkatli olun ve limitleri tartın. Birçok tarzı bilmek ve çalmak, sizin kişisel soundunuz için müthiş bir stil zenginliği oluşturacaktır.

Stilin en son yönü, sizin çalma işine karşı olan tutumunuzla ilgilenir. Buradaki anahtar sözcükler bağımlılık derecesinde enstrümanınızı sevmeniz ve kendinize karşı her zaman dürüst ve eleştirel yaklaşabilmenizdir. Bir kez uzun ve sıkı bir şekilde kendi çalma stilinizi geliştirmek için çalıştığınızda çevresel uyaranların (*tv, pc, lüzumsuz arkadaş geyikleri vs*) sizin işleyen ilişkinize müdahale etmesini izin vermemesi için dikkatli olun.

Davulculuk bir sanat şeklinden daha fazladır. O aynı zamanda bir iştir ve her alanda düzgün bir stili gerektirir. Sıkı çalışma kendinize bir farklılık ve stil yaratmanıza izin verecektir. Davulculuğun heyecanlı ve iddialı dünyasında kendi stilinizi yaratarak çok zevk alabilir ve verebilirsiniz.

Bilge Candan,

25 yıldır profesyonel olarak müzisyenlik yapmaktadır. 18 yıldır çeşitli dershanelerde davul ve perküsyon dersleri vermekte ve aynı zamanda Atmosfer jazz fusion grubunda davul çalmaktadır.

Şu anda Aydın Üniversitesine bağlı Bil-Sanat Akademisinde davul dersleri veren sanatçı aktif olarak kendi davul atölyesinde de özel çalışmalarını sürdürmektedir.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

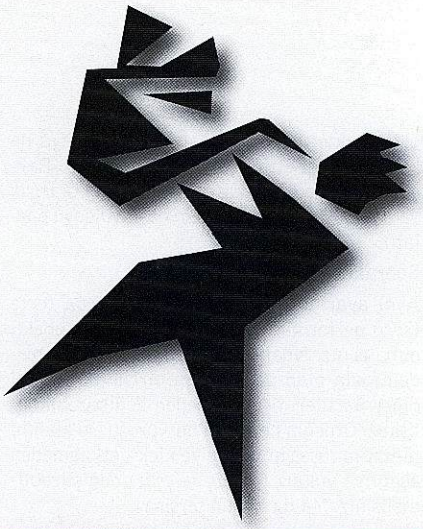

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**s**ax	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**t**a	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**k**eyb	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**m**an	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompozitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**w**bd	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**x**yl	xylophone

Ayşe Tütüncü

Yedi Yer, Yedi Gök
Blue Note/Kent 701721 (2008)

Müzisyenler
Ayşe Tütüncü (p, vo)
Oğuz Büyükberber (clt, bclt)
Yahya Dai (ss, ts)
Seruhan Erim (perc)
Serdar Gönenci (perc)
Timuçin Gürer (perc)
Cengiz Baysal (d)
Gökçe Güray (d).

2005 yılı sonlarında yine Blue Note/EMI etiketi ile yayımlanan "Ayşe Tütüncü Üçlüsü / Trio – Panayır / Carnivalesque" albümü ile hem ülkemizde hemde yurt dışında büyük başarı kazanan ve dikkatleri üzerine çeken Ayşe Tütüncü ve grubu verdiği konserlerle de olumlu eleştiriler almıştı. Sanatçı "piyano perküsyon grubu" ile yaptığı bu yeni albümüyle piyasada. Sanatçı ve çalışması ile ilgili geniş röportaj bu sayımızın sayfaları arasında yer alıyor.

Cenk Erdoğan Trio

İle
BaykuşMüzik 004 (2008)

Müzisyenler
Cenk Erdoğan (perdeli, perdesiz gitar, e-bow, yaylı tanbur)
Alper Kılıç (b)
Arda Baykurt (d)
Sinan Sakızlı (ss)

Trio'nun kurucusu olan Cenk Erdoğan jazz kompozisyon çalıştı, aynı zamanda Türk klasik müziği alanında da çalışmalar yürüterek perdesiz gitar üzerine uzmanlaştı. Yurtdışındaki uzmanların da dikkatini çeken Cenk Erdoğan Amerika'da "Berklee College of Music" ve "Queens College of Music"e davet edilerek buralarda perdesiz gitar üzerine atölye çalışmaları düzenledi ve konserler verdi. Cenk Erdoğan, perdesiz gitarda Türk geleneksel sazları olan bağlama ve tanburdan etkilenen özel bir teknik kullanarak jazz armonizasyonlarını geleneksel melodilerle birleştiriyor. Ayrıca Cengiz Onural'ın "Bir Nefes Hayat" adlı albümünde aranjör, Gevende ve Mircan Kaya'nın albümünde ise gitarist olarak yer alan Cenk Erdoğan bugüne kadar pek çok televizyon dizisine, belgesel filmlere ve televizyon filmlerine müzikler yaptı. Cenk Erdoğan, gitarına Arda Baykurt'un davulu ve Alper Kılıç'ın kontrbasının da eklenmesi ile ortaya çıkan ve yapımcılığını Sinan Sakızlı'nın üstlendiği bu ilk albümünü "ustalara saygıda kusur etmeden yeni bir şeyler yapmanın ilk adımı" olarak nitelendiriyor.

Ahmet Kadri Rizeli

Jazz Alla Turca
Sony/BMG 11872 (2008)

Müzisyenler
Ahmet Kadri Rizeli (kemençe)
Nail yavuzoğlu (p)
Nezih Yeşilnil (b)
Cem Aksel (d).

Türk müziği ve ona ait bir enstrüman olan klasik kemençe ile neler yapılabileceği üzerinde uzun yıllar çeşitli denemeler yapan klasik kemençe virtüözü Ahmet Kadri Rizeli, çok farklı sound'lar elde ederek değerli müzisyenler Nail Yavuzoğlu, Nezih Yeşilnil ve Cem Aksel'den oluşan "Modal Jazz Trio" grubu ile kemençe ve jazz müziğinin sentezini bir albümde topladı.

"Jazz Alla Turca" albümünde Rizeli; "jazz müziğinin melodik, ritmik yapıları ve emprovizeleri ile Türk müziğinin melodik, ritmik yapılarını ve taksimlerini karıştırarak; jazz ve Türk müziğinin bir bakıma çok farklı olmayan, kendine özgü yapılarını kaynaştırmaya çalıştık." diyerek yapılan çalışmayı özetliyor. Albümdeki beste ve düzenlemeleri hazırlayan piyanist Dr. Nail Yavuzoğlu, uzun yıllar birlikte pek çok deneme yaptıkları Ahmet Kadri ile yaklaşık iki yıl boyunca "Jazz Alla Turca" üzerinde çalıştılar. Albümde 3 anonim, 1 Hanry Mancini, 1George Gershwin, Ira Gershwin ve Heyward Du Bose'un ortak bestesi ve 5 eser de Nail Yavuzoğlu'na ait olmak üzere toplam 10 eser yer alıyor.

Jazz Alla Turca'nın mixinde Tanju Arıkan, Ahmet Karaduman, Nail Yavuzoğlu, Ahmet Kadri Rizeli ve tonmaister olarak da Ahmet Karaduman imzası bulunuyor. Albümdeki tek vokal "Ninni" ile Gül Yazıcı'ya ait. Pek çok albüme yönetmenlik yapmış ve kemençesi ile katılmış olan Ahmet Kadri Rizeli ayrıca 2001'de SONY BMG Müzik tarafından desteklenen "Osmanlı Mozaiği" adlı 7 CD'lik bir arşiv çalışmasını, 5 CD'den oluşan "Bestekarlar Serisi"ni ve ilk kez günışığına çıkan "ATA'ya ithaf şarkılar" CD'sini de dinleyicilerle buluşturmuştu.

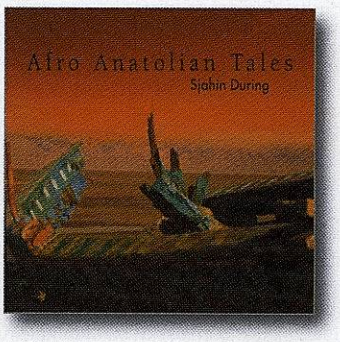

Sjahin During

Afro Anatolian Tales
Doublemoon 24028 (2008)

Müzisyenler
Arto Tunçboyacıyan (vo)
Aynur (vo)
Molla Sylla (vo)
Süren Asaduryan (duduk)
Hasan Essen (kemençe)
Engin Arslan (tanbur)
Murat Toraman (kaval)
Emil Visser (cello)
Sjahin During (perc, vo)

Afrika ritimlerinin Anadolu'nun toprak kokusuna karıştığı albüm; Aynur Doğan, Arto Tunçboyacıyan, Süren Asaduryan gibi önemli sanatçıların nefesleriyle hayat buluyor. "Afro Anatolian Tales" albümünün içinde içerden dışarıya, tekilden çoğula, bugünden köklere uzanan müzikal bir yolculuk var. Rüyalarda gerçekleşen müzikal bir yolculuk bu; köklerin, sevdanın, mutluluğun ve dostluğun bulunmasıyla hedefine varacak olan yolculuk.

Türk bir anne ile Hollandalı bir babanın oğlu olan 1972 Amsterdam doğumlu vurmalı sazlar ustası Sjahin During'in bu dar ve dolambaçlı yolda seyreden albümünde en büyük kılavuzu gelenek. Doğunun pastoral manzaraları eşliğinde, notaların gülümseyerek uçuştuğu patikalarda seyreden yolculuk, batıya öykünmeden, ucuz sentez kavşaklarında direksiyonu yanlış yöne kırmadan gerçekleşiyor. Sjahin, bu albümde son derece yerinde bir tercihte bulunarak, alanında yüce mertebe sahibi olmasına karşın sanatında tevazuyu elden bırakmayan ustalarla çalışıyor. Onlarla yeni fikirler, yeni duygular, geniş müzikal bağlam ve yaratıcı ruh hallerini paylaşarak çalıyor. Onun inceliği baş tacı yapmış vurmalıları, birlikte çalıştığı müzisyenlerin ayaklarının altına serilmiş kırmızı bir halıyı andırıyor. Albümün konukları arasında Aynur Doğan, Arto Tunçboyacıyan, Süren Asaduryan, Mola Sylla gibi önemli isimler bulunuyor.

Blues Festival Classics

Dikkat Blues Çıkabilir
Doublemoon 1425 (2008)
Efes Pilsen Blues Festivali 19. Yılını "Blues Festival Classics" albümüyle kutluyor. Ekim ayında Pozitif organizasyonuyla on dokuncusu düzenlenen "Efes Pilsen Blues Festivali"ne tüm bu yıllar içinde katılmış sanatçılardan seçkilerin yer aldığı bir albüm. Alligator ve Ruf Records sanatçılarından toplam 14 parçanın yer aldığı albümde önemli blues müziği üstatları Johnny Copeland ve Albert Collins'in ortak ürünü "Lion's Den", The Holmes Brothers'dan "Run Myself Out Of Town" ve Roomful Of Blues'dan "Talkin To You Eye To Eye" gibi parçalar da yer alıyor. Hem blues severler hem de "yeni başlayanlar" için bu 1 saatlik blues ziyafeti kaçırılmaması gereken bir fırsat! Albümde yer alan sanatçılar ve parçaları; Luther "Guitar Junior" Johnson (Just Like Mama Said), Eddy "The Chief" Clearwater (Hypnotized), Johnny Copeland with Albert Collins (Lion's Den), Long John Hunter (V 8 Ford), Michael Hill's Blues Mob (Presumed Innocent), C.J.Chenier (Turn Around And Say Goodbye), Lil' Ed & The Blues Imperials (Never Miss Ypur Water), Little Charlie & The Nightcats (Real Love), Guitar Shorty (Can't Get Enough), The Holmes Brothers (Run Myself out of Town), Roomful of Blues (Talkin' To You Eye To Eye), Son Seals (No, No Baby), Bernard Allison (I've Learned My Lesson), Larry Garner (Where Blues Turn Black).

İlhan Erşahin

i Led 3 Lives / Piece Now
Nublu 480121 (2008)

Müzisyenler
İlhan Erşahin (s, keyb)
Juini Booth (b)
Jochen Rueckert (d, prog.)
New York jazz camiasının en tanınmış kulüplerinden biri olan Nublu'nun yaratıcısı, performanslarıyla dilden dile

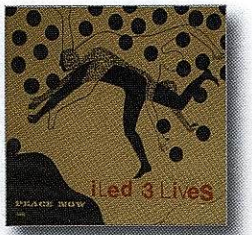

dolanan Wax Poetic'in kurucusu, ünlü saksofoncu İlhan Erşahin bu defa yanına Sun Ra ve McCoy Tyner'dan bildiğimiz efsane basçı Juini Booth'u ve davulcu Jochen Rueckert'i alarak farklı bir proje ile ortaya çıkıyor. Üçlü, ritim ve melodinin hakim olduğu jazz füzyonlarına ağırlık veriyor. Tüm bunların yanında punk rock ve elektronikadan da ilham alan müzikleri son günlerde daha geniş kitleler tarafından merakla takip edilen indie rock, jazz ve elektronika camiasının da ilgisini çekiyor. I Led 3 Lives'ın şiddetli, hoş, gürültülü, özgür ve güzel olarak tanımlanabilecek müziğinden hoşlananlara…

İlhan Erşahin

Nublu Sounds
Nublu 737829 (2008)

3 yıl gibi kısa bir sürede 17 albüm ve 15 EP yayınlayan Nublu Records, Nublu Sound albümü ile kataloğundaki en sevilen parçaları ilk kez bir compilation'da toplamış. Albüm, Erşahin'in yeni electro-jazz projesi I Led 3 Lives'ın Türkiye'de de yayımlanan "Peace Now" albümünden 'Dragracing' parçası ile hızlı bir açılış yapıyor. Erşahin'in Juini Booth ve yetenekli davulcu Jochen Rueckert ile birlikte oluşturduğu üçlünün Erşahin'in İstanbul eğlence hayatına, arabesk havasına, gizemine dışarıdan ama samimi bakışını yansıtıyor.

Till Bronner

Rio
Verve 806801 (2008

Müzisyenler
Till Bronner (tp)
Marco Pereira (g)
Fabio Torres (p)
Larry Goldings (org)
Marcelo mariano (b)
Edu Ribeiro (d)
Marcos Suzano (perc)
Ünü giderek artan 1971 doğumlu Alman trompetçi, şarkıcı, aranjör ve besteci Till Bronner'in latin çalışması Rio piyasada. Albümde ünlü konuklar yer alıyor; Annie Lennox, Sergio Mendes, Aimee Mann, Milton Nascimento ve Kurt Elling. Albüm adından da anlaşıldığı gibi jazz, bossa nova, samba ve pop parçalarının en güzel örneklerinden seçilen bir repertuar içeriyor.

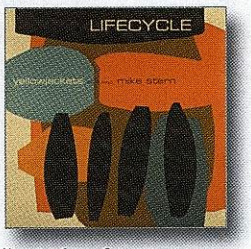

Yellowjackets feat. Mike Stern

Lifecycle
HeadsUp 31392 (2008)

Müzisyenler
Russell Ferrante (p, keyb)
Bob Mintzer (ts, ss)
Jimmy Haslip (b, prog.)
Marcus Baylor (d, perc)
Mike Stern (g)
Jimmy Haslip, Russell Ferrante öncülüğündeki 27 yıllık grup son çalışmalarına aralarına gitarist Mike Stern'i de alarak Lifecycle'ı oluşturmuş. 2009 Grammy ödüllerine de 2 dalda aday gösterilmiş bu albümün konuğu Mike Stern. Olağanüstü enerjisini akıttığı bu kayıtta 2 parçanın da bestecisi olarak bulunuyor. Albümde toplam 10 parçaya yer verilmiş. Parçaların tamamı grup üyelerine ait. Albüm günümüz jazz'ının en güzel son dönem örnekleri arasına giriyor.

Bobo Stenson

Cantando
ECM 5462 (2008)

Müzisyenler
Bobo Stenson (p)
Anders Jormin (b)
Jon Faelt (d)
Yeniden yapılanan Bobo Stenson Trio bu kayıtta Peter Eben'in orijinal besteleri ve grup emprovizasyonlarının da olduğu Alban Berg, Ornette Coleman, Don Cherry ve Silvio Rodriguez parçalarına yer vermiş. Günümüz müziğinin önemli piyanistlerinden biri olan Stenson uzun zamandır birlikte olduğu basçısı Anders Jormin ve genç yetenek davulcu Jon Fält zengin ve detaycı bir sound oluşturmuşlar.

Xavier Charles

Dans Les Arbres
ECM 2058

Müzisyenler
Xavier Charles (clt, har)
Ivar Grydeland (akustik g, banjo, scruti box)
Christian Wallumrød (p)

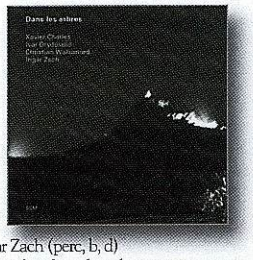

Ingar Zach (perc, b, d)
Norveçli serbest doğaçlama ustası gitarist Ivar Grydeland ve perküsyoncu Ingar Zach 2004 yılında ECM'den çıkan ve kendilerini çok etkileyen Christian Wallumrød'un "Sofienberg Variations"unu dinledikten sonra Fransız klarinetçi Xavier Charles ile "Dans les arbres' projesini tamamlamış oldu. La Somnolence, L'Indifférence
Le Flegme, L'Engourdissement, Le Détachement, La Froideur, L'Assoupissement, La Retenue albümde yer alan parçalar.

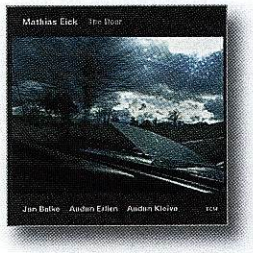

Mathias Eick

The Door
ECM 2059 (2008)

Müzisyenler
Mathias Eick (tp, g, vib)
Jon Balke (p, Fender Rhodes)
Audun Erlien (eb, g)
Audun Kleive (d, perc)
Stian Carstensen (pedal steel guitar)
Norveçli ödüllü trompetçi Mathias Eick ECM'den pekçok sanatçı ile daha önceki yaptığı çalışmalarla tanınıyor. Bunlar arasında Manu Katché, Jacob Young ve Iro Haarla bulunuyor. Ayrıca jazz-ambient-rock grubu Jaga Jazzist de de çalışmıştı. Bu çok renkli müzisyenin 8 parçadan oluşan yeni çalışması "The Door" piyasada.

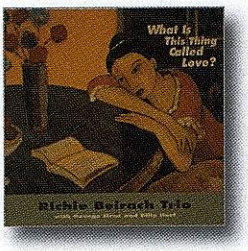

Richie Beirach Trio

What Is This Thing Called Love?
Venus 35084 (1999)

Müzisyenler
Richie Beirach (p)
George Mraz (b)
Billy Hart (d)
Piyanist Richie Beirach'ın artık "collector's item" olan CD'sini geçtiğimiz günlerde İstanbul Lale Plak'ta bulduk. Ellerinde bir miktar daha var, ilgilenenler için…

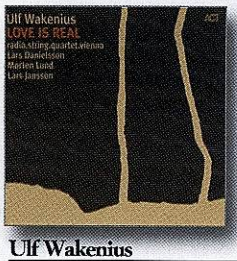

Ulf Wakenius

Love is Real
ACT 9459 (2008)

Müzisyenler
Ulf Wakenius (g)
Lars Danielsson (b, cello)
Lars Jansson (p)
Morten Lund (d, perc)

İsveçli jazz gitar virtüözü Ulf Wakenius'un, Haziran ayında kaybettiğimiz Esbjörn Svensson'a saygı niteliğindeki bu albümünde çok önemli konuklar da yer alıyor. Till Brönner (tp), Paolo Fresu (tp), Nils Landgren (tb), Eric Wakenius (g). Albümde yer alan parçaların bestecisi ise E.S.T. (bir parça hariç). Ayrıca Vienna Radio String Quartet de bazı parçalarda eşlik ediyor.

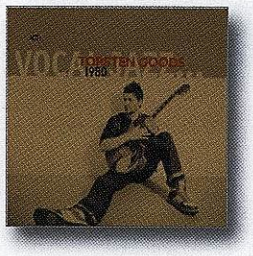

Torsten Goods

Vocal Jazz
ACT 9719 (2008)

Müzisyenler
Torsten Goods (g, vo)
Rigmor Gustafsson (vo)
Jan Miserre (p, fender rhodes, wurlitzer)
Lutz Häfner (s)
Christian von Kaphengst (fender jazz b, b)
Andreas Oberg (g)
Peter Lûbke (d)
Jeff Cascaro (vo)
Peter Gall (d)

Torsten Goods 1980 doğumlu genç bir gitarist. 2001'de gerçekleştirdiği ilk albümünü Tony Lakotos ile yapmıştı. Aynı yıl ABD'deki New School'dan aldığı burs ile okurken Mike Stern, Peter Bernstein, Howard Alden, George Benson gibi isimlerle tanışarak yol aldı. Bu sanatçının ikinci kaydı. Albümde yer alan sanatçılar ve konuklara bakarsınız oldukça iyi yol aldığı görülüyor. Albümde yer alan konuklar; Rigmor Gustafsson (vo), Jan Miserre (p, fender rhodes, wurlitzer Lutz Häfner, S) Christian von Kaphengst (fender jazz b, akustic bas, g), Peter Lûbke (d), Jeff Cascaro (vo), Peter Gall (d), Rolo Rodriguez (perc), Berthold Matschat (harm), Andreas Kissenbeck (Ham. org), Bruno Mûller (g), Cornelius Boensch (cello), The Nbg Horns; Tobias Weidinger, Lutz Häfner, Jürgen Neudert (tb).

Alboran Trio

Near Gale
ACT 9469 (2008)

Müzisyenler
Paolo Paliaga (p)
Dino Contenti (b)
Gigi Biolcati (d)

Bu yıl MartfestODTÜ 5 "Jazz Mix Culture" projesi kapsamında Ankara'ya da konuk olan İtalyan Alboran Trio yeni projeleri ile piyasada. "Meltemi" albümleri ile ilk kez tanıdığımız kemik-trio olarak son dönem en güzel örneklerden biri olarak gittikçe adlarını daha fazla duyuruyorlar. Bu çalışmalarında da çok değişik bir konsept getirmiyorlar, daha önceki albümün devamı niteliğinde 11 yeni parçayı seslendirmişler. Piyano trio sevenlere…

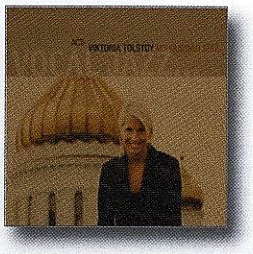

Viktoria Tolstoy

My Russian Soul
ACT 9721 (2008)

Müzisyenler
Viktoria Tolstoy (vo)
Joakim Milder (ts)
Nils Landgren (tb)
Jacob Karlzon (p)
Lelo Nika (acc)
Johan Granstrom (b)
Rasmus Kihlberg (d)

Ünlü yazar Lev Tolstoy'un torunu olan İsveçli Viktoria Tolstoy, ilk albümünü 19 yaşında çıkardı Japonya'dan İngiltere'ye kadar olan konserleriyle de büyük ilgi gören Viktoria, McCoy Tyner, Ray Brown ve Toots Thielemans gibi uluslararası efsanelerle beraber çalışmalarda bulundu Viktoria Tolstoy'un hikayesi 1990'ların ortalarında, ilk albümü olan "Smile, Love and Spice"'ı çıkartmasıyla başladı Bir sonraki albümü "White Russian" ise 1997 yılında, "Blue Note" etiketiyle çıktı Bundan kısa bir süre sonra Esbjörn Svensson'un albümü için hem yazdı, hem prodüktörlerden biri oldu hem de piyanonun başına geçti Aynı zamanda Esbjörn Svensson Trio'sunda yer aldı Ray Brown ve McCoy Tyner gibi efsanelerle de performanslar sergileme şansı bulan Viktoria Tolstoy, dünya çapında konserler verdi 2006'da, son albümü "Pictures Of Me"'yi çıkardı Bu albümde, Paul Simon, Seal, Stevie Wonder, Peter Gabriel, Van Morrison ve Alan Parsons kendisine eşlik etti Son dönem İstanbul sahnelerinde de sıkça dinleyebilme şansı yakaladığımız sanatçının son çalışması My Russian Soul, ACT firmasından ve 12 parça yer alıyor. Sanatçı piyanist Jakob Karlzon'un düzenlemeleriyle Tschaikowsky, Borodin, Rachmaninov, Sebesky gibi Rus sanatçıların bestelerini başarıyla yorumlamış.

E_L_B (Erskine_Le_Benita)

Dream Flight
ACT 9467 (2008)

Müzisyenler
Nguyen Le (g)
Michel Benita (b)
Peter Erskine (d, perc)
Stephane Guillaume (ts, ss)

Progressive" jazz'dan hoşlananlar için harika bir çalışma var piyasada. İlk CD'lerini 2001'de gerçekleştiren bu üçlü çok yüksek teknik ve artistik özelliklere sahip. Şimdi, 7 yılın ardından yepyeni ve taze fikirlerle 11 parçanın yer aldığı çalışmaları ile hayranlarına sesleniyorlar. Weather Report ve Maynard Ferguson'la çalışmalarını bildiğimiz davulcu Peter Erskine'in projesi olan albümde daha önce Lee Konitz ve Archie Shepp'le çalışmış Cezayirli bascı Michel Benita, Kenny Wheeler ve Chris Potter ile çalışmalarını bildiğimiz Viyetnamlı gitarist Nguyen Le ve birkaç parçada konuk tenorcu Stephane Guillaume yer almış.

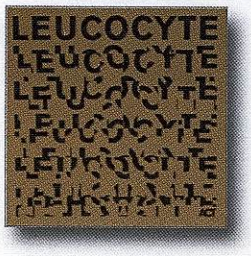

E.S.T

Leucocyte
ACT 9018 (2008)

Müzisyenler
Esbjörn Svensson (p)
Dan Berglund (b)
Magnus Öström (d).

14 Haziran 2008 tarihinde 44 yaşında iken hayatını kaybeden İsveçli piyanist Esbjörn Svensson'un Leucocyte albümü, sevenlerine bıraktığı son albüm. Trio'su ile Avustralya'da bir stüdyoda 2 gün içinde yaptığı bu son kayıtta biraz daha fazla efekt kullanan piyanist diğer çalışmalarından farklı olarak "daha genç" bir albüm yapmış.

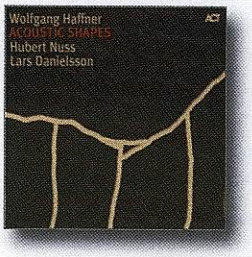

Wolfgang Haffner

Acoustic Shapes
ACT 9468 (2008)

Müzisyenler
Hubert Nuss (p)
Nils Landgren (tb)
Lars Danielsson (b)
Wolfgang Haffner (d)

Jazz'da elektronik ritim ve dokuları kullanmak günah gibi kabul edilse de artık günümüz jazz'ının önemli unsurlarından biri olmaya devam ediyor. Wallace Roney, Dave Douglas ve Mike Manieri Amerika'da, Avrupa'da ise Nils Petter Molvaer, Eivind Aarset ve Bugge Wesseltoft bu işin öncüleri oldular. Alman davulcu Wolfgang Haffner ACT etiketiyle 2006'da kaydettiği Shapes'den sonra onu tamamlayan Acoustis Shapes adlı çalışması ile piyasada. Türünden hoşlananlara öneriyoruz.

Martial Solal Trio

Longitude
CAM Jazz 7810 (2008)

Müzisyenler
Martial Solal (p)
François Moutin (b)
Louis Moutin (d)

Cezayir doğumlu Fransız piyanist ve besteci Martial Solal'ın ikiz ritim seksiyon ustaları Moutin kardeşlerle yaptığı 11 parçanın yer aldığı CD son dönemin master kayıtlarından biri olarak gösteriliyor.

Antonio Farao

Woman's Perfume
CAM Jazz 7805 (2008)

Müzisyenler
Antonio Farao (p)
Dominique di Piazza (b)
Andre Ceccarelli (d)

Women's Perfume 1965 doğumlu İtalyan piyanist Antonio Farao'nun CamJazz'dan dördüncü albümü. Film dünyasının en etkileyici figürlerinden olan Armando Trovajoli'ye adanmış bu çalışmada 12 besteye yer verilmiş. Paris'te 2006'da kaydedilen albüm piyano trio severler için çok keyifli olacak.

Giovanni Guidi

The House Behind This One
CAM Jazz 7811 (2008)

Müzisyenler
Giovanni Guidi (p)
Dan Kinzelman (ts)
Stefano Senni (b)
Joao Lobo (d)

Umbrialı 1985 doğumlu genç piyanist Giovanni Guidi 2007 yılının en yetenekli genç piyanisti seçilerek adını jazz dünyasında

duyurdu. Bu çalışmasında Amerikalı saksofoncu Dan Kinzelman, Portekizli davulcu Joao Lobo ve yine İtalyan bascı Stefano Senni ile 10 parçaya yer vermişler. Parçalar klasik jazz'dan öte inanılmaz bir enerji ile çalınmış, Ornette Coleman parçası Peace Warrior hariç diğerleri Giovanni Guidi bestesi.

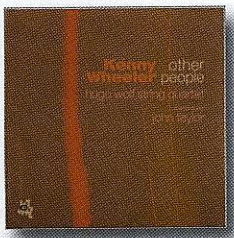

Kenny Wheeler

Other People
CAM Jazz 7801 (2008)

Müzisyenler
Kenny Wheeler (tp, flghrn)
Hugo Wolf String Quartet
John Taylor (p)
Kenny Wheeler'in CamJazz'dan üçüncü çalışması olan Other People'da yer alan 8 parça sanatçıya ait. Günümüzün en önemli yaylı dörtlüsü olan Hugo Wolf ile kaydettiği albümün konuğu da bir İngiliz. Piyanist John Taylor. Bu çok lirik parçalarla süslü çok önemli kaydı atlamayın isteriz.

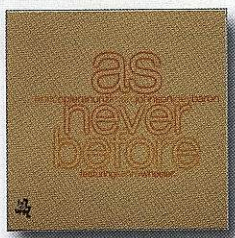

Enrico Pieranunzi

As Never Before
CAMJazz 7807 (2008)

Müzisyenler
Enrico Pieranunzi (p)
Marc Johnson (b)
Joey Baron (d)
Kenny Wheeler (tp, flghrn)
Muhteşem sanatçılar Enrico Pieranunzi ve Kenny Wheeler 2003'de yaptıkları "Fellini Jazz" albümünden sonra tekrar bir arada. En az kendileri kadar muhteşem bascı Marc Johnson ve davulcu Joey Baron'ın yer aldığı kayıtta toplam 9 parça yer alıyor. Bunlardan yedi tanesi Enrico Pieranunzi'ye ait. Diğer ikisi birlikte düşünülmüş ve çalınmış.

Enrico Pieranunzi

Plays Domenico Scarlatti
CAM Jazz 7812 (2008)

Müzisyenler
Enrico Pieranunzi (p)

Üretken İtalyan piyanist Enrico Pieranunzi'nin İtalyan besteci Domenico Scarlatti'nin bestelerini yorumladığı solo albümü, klasik ve jazz'ın arakestilerini yakalamak isteyenlere...

Michel Godard

Archangelica
CAM Jazz 7806 (2008)

Müzisyenler
Michel Godard (serpent)
Maira Pia De Vito (vo)
Freddy Eichelberger (klavsen)
Gerard Marais (g)
Franck Tortiller (marimba)
Patrice Heral (perc)
Çalışmalarını Rabih-Abou Khalil ve Kudsi Erguner ile yaptığı ilginç enstrümanlara olan yakınlığından bildiğimiz Fransız trompetçi Michel Godard'ın yeni albümü, serpent adlı tubanın atası olan enstrüman ile. Sanatçı bu ilginç enstrümanı jazz'a ve etnik müzik ortamlarına ilk taşıyanlardan biridir. Avrupa avangart jazz ortamının en önemli tubacılarından biri kabul edilen Michel Godard'ın 1990'lı yıllarda jazz'cı kimliğinin daha çok ön planda olduğu bilinir. Kendi kurduğu gruplar, içinde yer aldığı jazz projeleriyle, 10 yıldır Avrupa jazz'ının en dikkate değer müzisyenlerinden biri olmuştur. Tubayı yer yer saksofona yaklaştıran bir yeteneğe sahip olan sanatçı yine jazz dışı enstrümanların yer aldığı bu son çalışmasında 10 parçaya yer vermiş.

Antonello Salis

Keys and Skins
CAM Jazz 7808 (2008)

Müzisyenler
Antonello Salis (p)
Joey Baron (d)
Mart 2007'de İtalya'da kaydedilen bu duo çalışmada 11 parça yer alıyor. Albüm otantik emprovizasyon sanatının gerçek bir örneği olarak kabul ediliyor. İki ustanın piyano ve davul gibi enstrümanla ortak konuşma dili jazz olan bir alanda nasıl bir arada olduklarını anlamaya çalışmak zor olduğu kadar çok da keyifli.

John Taylor

Whirlpool
CAM Jazz 7802 (2008)

Müzisyenler
John Taylor (p)
Palle Danielsson (b)
Martin France (d).
İngiliz piyanist John Taylor'un trio çalışması Whirlpool 7 parçadan oluşuyor. John Taylor'ın 30 yıldır arkadaşı olan Kenny Wheeler konuk olarak 2 parçada yer alıyor. Bill Evans Trio'larının lezzetindeki bu çalışmayı mainstream jazz severler çok sevecek.

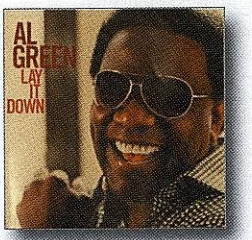

Al Green

Lay It Down
Blue Note 48449 (2008)

Müzisyenler
Al Green (vo)
Chalmers "Spanky" Alford (g)
James Poyser (Ham.B.3, p)
Adam Blackstone (b)
Ahmir Thompson (d)
Neal Sugarman (ts)
Amerikalı gospel ve soul müzik şarkıcısı Al Green'in 11 parçadan oluşan yeni çalışması piyasada. Türünden hoşlananlara...

Fabrizio Bosso & Javier Girotto

Latin Mood
Blue Note 428727 (2008)

Müzisyenler
Fabrizio Bosso
Javier Girotto
İtalyan trompetçi Fabrizio Bosso ve saksofoncu Javier Girotto'nun 14 parçadan oluşan duo latin projesi.

Sonny Clark

Leapin and Lopin
Blue Note 15366 (2008)

Müzisyenler
Tommy Turrentine (tp)
Ike Quebec (ts)
Charlie Rouse (ts)
Sonny Clark (p)
Butch Warren (b)
Billy Higgins (d)
İlk kez 1961'de kaydedilen albüm bir yeniden basım. Tüm parçaların Sonny Clark'a ait olduğu albümde 8 parça yer alıyor. Arşivcilere...

Hank Mobley

Peckin' Time
Blue Note 15367 (2008)

Müzisyenler
Lee Morgan (tp)
Hank Mobley (ts)
Wynton Kelly (p)
Paul Chambers (b)
Charlie Persip (d).
Bu albüm de bir yeniden basım. İlk kez 1958'de kaydedilen albümde 8 parça yer alıyor. Tüm parçalar Hank Mobley'in, arşivcilere...

Luiz Bonfa

O Violao e o Samba
Odeon 674020 (2008)

Rio de Janerio doğumlu, Brezilyalı gitarist ve besteci Luiz Bonfa'nın 12 parçadan oluşan 1962 kaydının yeniden basımı "Bossa Nova'nın 50. yılı" serisi başlığıyla piyasada.

Quarteto Novo

Quarteto Novo
Odeon 67424 (2008)

1966'da Brezilyada kurulmuş ve orijinali Trio Nove adıyla besteci ve bascı Téo de Barros'un liderliğindeki grup Heraldo do Monte (keman ve gitar), Airto Moreira (davul)dan oluşuyordu.
1967'de flütçü Hermeto Pascoal'un

katılımıyla grup Quarteto Novo adını aldı. Dörtlünün 1967 kayıtlarından 8 parçadan oluşan Quarteto Novo'nun yeniden basımı "Bossa Nova'nın 50. yılı" serisi başlığıyla piyasada.

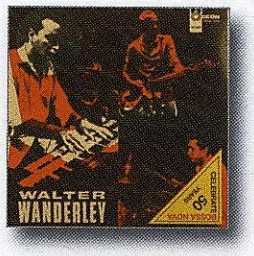

Walter Wanderley

Samba No Esquema de Walter Wanderley
Odeon 674822 (2008)

Orgcu ve piyanist Walter Wanderley (1932-1986) Brezilyalı lounge ve bossa nova müziğinin önde gelen isimlerindendir. 1950'lerin sonlarında özellikle ülkesinde çok tanınmış, Astrud Gilberto ve João Gilberto ile yapmış olduğu çalışmalarla çok satan albümlere imza atmıştır. 1986'da kanserden ölen sanatçı Hammond org'daki smooth çalış tarzıyla çok beğeniliyordu. Sanatçının 1963 kayıtlarından olan 12 parçadan oluşan albümünün yeniden basımı "Bossa Nova'nın 50. yılı" serisi başlığıyla piyasada.

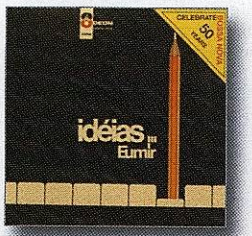

Eumir Deodato

Ideas...
Odeon 673122 (2008)

Brezilya, Rio de Janerio 1943 doğumlu Grammy ödüllü müzisyen, besteci ve aranjör Eumir Deodato'nun 1964 kaydı, 12 parçadan oluşan Ideas kaydının yeniden basımı "Bossa Nova'nın 50. yılı" serisi başlığıyla piyasada.

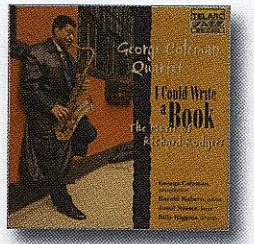

George Coleman

I Could Write A Book
Telarc 34392 (2008)

Müzisyenler
George Coleman (s)
Harold Mabern (p)
Jamil Nasser (b)
Billy Higgins (d)
1935 doğumlu Amerikalı saksofoncu, besteci George Coleman "hardbop"cu olarak sınıflandırılıyor. 1960'larda Miles Davis ve Herbie Hancock ile çaldığı zamanlarda adını duyurdu. Kendi jenerasyonundaki pekçok müzisyen gibi kendi kendini eğitti. 1998 kaydı besteci Richard Roger'a ithaf ettiği albümü piyasada. Aslında son çalışması 2006'da Hammondcu Joey DeFrancesco ve vibrafoncu Bobby Hutcherson ile kaydettiği "Organic Vibes" albümünün de piyasaya girmesini bekliyoruz.

Milton Nascimento

Novas Bossas
EMI 481727 (2008)

Müzisyenler
Milton Nascimento (vo)
Paulo Jobim (g, vo)
Daniel Jobim (p, vo)
Rodrigo Villa (b)
Paulo Braga (d)
Bossa Nova'nın ortaya çıkışının 50. yılı nedeniyle yukarıda da gördüğünüz gibi pekçok firma özel basımlar yapıyor. EMI da Brezilyalı şarkıcı ve şarkısözü yazarı Milton Nascimento'nun geçen yıl kaydettiği ve Jobim Trio adını verdiği oğul ve torun Jobim'lerle yaptığı kaydı piyasaya dağıtıyor. 14 parçanın yer aldığı bu çok özel kaydı bu türün meraklılarına özellikle öneriyoruz.

Aaron Parks

Invisible Cinema
Blue Note 9011 (2008)

Müzisyenler
Aaron Parks (p)
Mike Moreno (g)
Matt Penman (b)
Eric Harland (d)
5 yıl boyunca Terence Blanchard ile çalıştıktan sonra kendi ayakları üzerinde durma zamanının geldiğini düşünen Aaron Parks'ın "Invisible Cinema" adlı albümü, Blue Note etiketiyle Ekim ayı başında ülkemizde de yayımlandı. Jazz'in genç ve yetenekli aynı zamanda deneyimli sesine kulak vermenizde fayda var.

Petra Magoni & Ferrucio Spinetti

Musica Nuda

Blue Note 377327 (2008)

Müzisyenler
Petra Magoni (vo)
Ferrucio Spinetti (b)
İtalyan şarkıcı Petra Magoni bascı Ferrucio Spinetti'nin çıplak ses ve bastan oluşan Musica Nuda adlı duo çalışmaları. Lucio Battisi, Fabrizio de André, Adriano Celentano, Jacques Brel ve Jacques Higelin gibi günümüz İtalyan ve Fransız bestecilerinin şarkılarını duo yorumlayan sanatçılar albümlerinde 17 parçaya yer vermişler.

Grachan Moncur III

Evolution
Blue Note 15365 (2008)

Müzisyenler
Lee Morgan (tp)
Grachan Moncur III (tb)
Jackie McLean (as)
Bobby Hutcherson (vib)
Bob Cranshaw (b)
Tony Willimas (d)
New Jersey 1937 doğumlu Amerikalı trombooncu Granchan Moncur 3'ün 1963'de yaptığı kaydın yeniden basımı, arşivcilere...

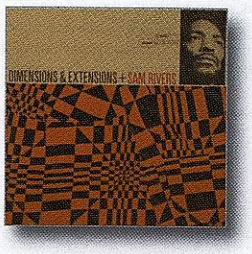

Sam Rivers

Dimensions & Extensions
Blue Note 15364 (2008)

Donald Byrd (tp)
Julian Priester (tb)
James Spaulding (as, flt)
Sam Rivers (ts)
Cecil McBee (b)
Steve Ellington (d)
Amerikalı Virtüöz "multi-enstrümentalist" Sam Rivers, ilk dönem blues'undan soyutlamaya uzanan bir jazz geleneği el kitabını andırır. Piyanoyla başladığı müziği, yaylılar ve nefeslilerle sürdüren Rivers, bestecilik ve icracılığın ardından 1958'de kendi dörtlüsünü kurdu. 1967'de Blue Note için kaydettiği 4. albüm olan bu albümünden sonra değişikliğe uğrayan müziği onun her zaman içindeki swingi barındırmıştır. 6 parçanın yer aldığı albüm bir yeniden basım.

Stanley Turrentine

Dearly Beloved
Blue Note 15363 (2008)

Müzisyenler
Stanley Turrentine (ts)
Shirley Scott (org)
Roy Brooks (d)
Mr.T ya da Sugarman adıyla tanınan Amerikalı tenorcu (5 Nisan 1934 – 12 Eylül 2000) Stanley Turrentine'in eşi orgcu Shirley Scott ile 1961'de yaptığı bu kayıtta 7 parça yer alıyor. Arşivcilere...

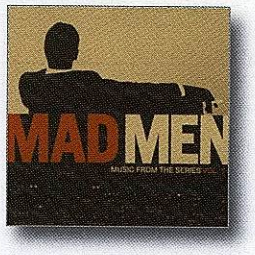

Madmen

Music from the series Vol.1
Blue Note 17386 (2008)

Amerikan kablolu TV'si AMC'de yayımlanan Madman'in müzikleri CD halinde getirilmiş. 13 parçanın kaydedildiği albümde yer alan sanatçılar; Vic Damone, Ella Fitzgerald "Manhattan", Rosemary Clooney, Gordon Jenkins, Julie London, Ella Fitzgerald, McGuire Sisters "Volare", David Carbonara "Babylon"u seslendirmişler.

Martin Lubenov

Vaselina
Connecting Cultures 50026 (2005)

Martin Lubenov Orkestar

Dui Droma – Two Roads
Connecting Cultures 50018 (2005)

Sofya ve Viyana'da klasik müzik ve jazz eğitimini tamamlayan ve Kendine özgü nefes kesici tekniği ile kusursuz bir virtüöz olan Lubenov, Balkanların Roman ezgilerini, swing, modern jazz, tango nuevo ve hatta salsa'ya kadar sayısız müzik türü ile buluşturuyor. Sanatçının şarkılarında,

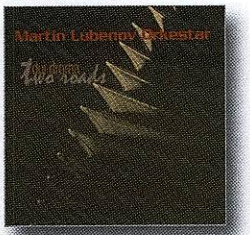

Sırbistan'dan Yunanistan'a Fransa'dan Türkiye'ye kadar çok sayıda ülkenin geleneksel ezgilerine rastlamak mümkün. Lubenov şimdiden kendi müzik türünün Astor Piazzolla'sı olarak adlandırılıyor. 2005 yılında Jazzta Prasta ve Two Roads adlı projesiyle the Austrian World Music Prize'ı ve 2006'da Fransız Prix Gus Viseur'ü kazanan sanatçı, kendi adını taşıyan orkestrasını roman dünyasının önde gelen isimlerini bir araya getirerek 2003 yılında Sofya'da kurdu. Lubenov, güçlü mızıka soundunu salsa ile bambaşka bir çizgide birleştirdi. Neşeli tango ve roman-swing aranjeleri ile melankolik ve bir o kadar hayat dolu Lubenov müziği böylece doğmuş oldu.

Quadro Nuevo

Mocca Flor
GLM 411020 (2004)

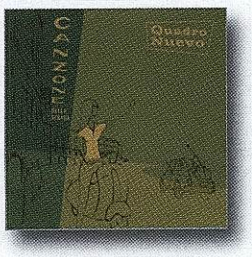

Quadro Nuevo

Canzone Della Strada
GLM 410627 (2002)

Müzisyenler
Andreas Hinterseher (acc)
D.D. Lowka (b), Mulo Francel (s)
Robert Wolf (g)
Antakya adlı albümleriyle tanıyıp sevdiğimiz Alman grup Quadro Nuevo'nun 14 parçasının yer aldığı 2004 Mocca Flor ve 13 parçasının yer aldığı Canzone Della Strada 2002 çalışmaları da piyasaya girdi.

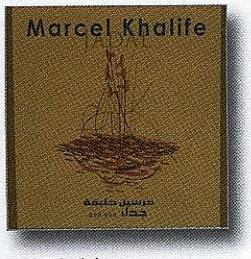

Marcel Khalife

Jadal
Nagam 50042 (2007)

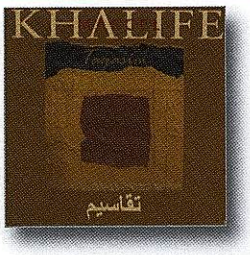

Marcel Khalife

Tagasim
Nagam 50034 (2007)

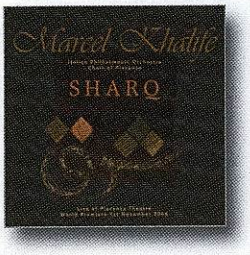

Marcel Khalife

Sharq
Nagam 50046 (2007)
Marcel Khalife 1950 yılında Lübnan, Amchit' te doğdu. Beyrut Ulusal Müzik Akademisinde Arapça'da "ud" olarak bilinen Yakın Doğu'Lute' eğitimi aldı. O zamanlarda 'ud' çalmak çok sıkı kurallara bağlı olmasına rağmen Marcel Khalife ve diğer müzisyenler kuralları genişleterek 'ud' un potansiyelini geliştirdiler. Khalife, 1970-1975 yılları arasında , Ulusal Müzik Konservatuarında ders verdiği dönemde ayrıca Orta Doğu, Kuzey Afrika, Avrupa ve Kuzey Amerika çapında solo konserler verdi. 1972 yılında, Khalife doğduğu kasaba olan Amchit'te bir müzisyenler grubu oluşturdu. Bu grup daha sonra tüm Lübnan'da konserler vererek Arap müziğini ve onun mirasını canlandırmak için çalışmalar yaptı. Amchit Grubu, Khalife'in daha sonra 1976'da kuracağı ve büyük yankı uyandıracak 'Al-Mayadine Grubu'nu' kurma konusunda bir tecrübe oldu. Khalife ve Al-Mayadine Grubu Arap dünyasında, Afrika, Avrupa, Amerika Birleşik Devletleri, Kanada, Latin Amerika, Avustralya ve Japonya'da konserler vermeye devam etti.1974'ten başlayarak Caracalla Dans Topluluğu ile dans müziklerini yazarak iş birliği yaptı. Khalife'in müziğinin ve topluğunun danslarının güçlü kombinasyonu yeni stil yakın doğu balesinin popüler bir çağrışımla doğumuna yol açtı. Khalife ayrıca Maroun Baghdadi, Sophi Sayhf Eddin ve Sami Zikra'nın yönettiği filmler ve bazı belgesellerin müziklerini yazdı.

Niyaz

Nine Heavens
Six Degrees 657036 (2008)

Azam Ali'nin son projesi Niyaz'ın 2. albümü (ilki aynı adlı Niyaz'dı) 2 CD'den oluşan Nine Heavens çıktı. Niyaz, daha önce film müziklerinde adını sıkça duyduğumuz Azam Ali tarafından kurulmuş etnik-mistik tarzda müzik yapan, 21 yüzyıl için dünya müziği sloganı yola çıkan bir gruptur. Grup çalışmasının ilk ürünü olan "Niyaz" (2005) adlı ilk albümleri toplulukla aynı adı taşıyor. Uzun bir aradan sonra çıkan "Nine Heavens"ın en dikkat çeken yanı ise "Beni beni" adlı türkçe bir halk türküsüyle başlıyor olması. İran doğumlu olan Azam Ali 4 yaşındayken ülkenin içinde olduğu siyasi karmaşa dolayısıyla annesi tarafından güvenlik gerekçesiyle Hindistan'a gönderilmiştir. Gençlik yıllarındayken İran'da meydana gelen İslam devrimin ardından annesi Azam'ı tekrar yanına almaktan vazgeçip, kızıyla beraber Amerika'ya taşınmıştır. Ziyadesiyle kültürel bir zenginliğe sahip olan Azam Ali, bunu sesiyle birleştirerek dünyanın tanıdığı biri haline gelir. Öyle ki zaman içinde Dredg, Buckethead, Mercan Dede gibi isimlerle de çalışır. Aslında yapmış olduğu müziği ifade etmesi biraz zordur. yine de bir kalıba sokmak şart gelirse, elektronik / etnik / gotik ile adlandırılabilir. Kendi adıyla çıkarmış olduğu üç albüme sahiptir.

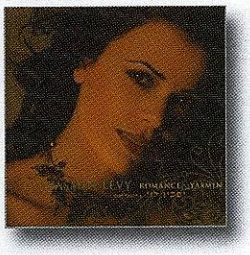

Yasmin Levi

Romance & Yasmin
Connecting Cultures 50016 (2004)

Yasmin Levy Kudüs doğumlu, 32 yaşında. Baaka bölgesinde bir Yahudi olarak büyümüş. Babasının ölümünde sadece 2 yaşında olan Levy, annesi tarafından yetiştirilmiş. İstanbul Jazz Festivalinde sahne aldıktan sonra albümleri de gelmeye başladı. Türünden hoşlananlara…

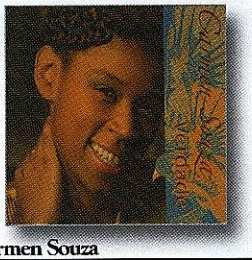

Carmen Souza

Verdade
Connecting Cultures 50064 (2008)

Carmen Souza Lisbon 1981 doğumlu genç bir şarkıcı. Cape Verdeli müzisyen olan ailesinin de etkisiyle başladığı kariyeri Portekizli sanatçılar Lucia Moniz ve Kika Santos ile hızla ilerlemiş. Theo Pascal'in Quamundo's and Funky Messengers grubunda yer almış. Şimdilerde eğitimine müzisyen ve besteci olarak devam ediyor. Bu İlk CD'si olan Verdade'nin bizim ülkemize kadar ulaşmış olduğunu varsayarsak ünü hızla artıyor diyebiliriz.

Omara Portuondo

Gracias
Harmonia Mundi WVF001 (2008)

Buena Vista Social Club'ın hayatta kalan en önemli üyesi ve yüz binlerin sevgilisi Omara Portuondo, yepyeni projesi "Gracias" ile karşımızda. Sanat hayatının 60. yılını kutlayan müzisyen, bu albümünde kendisini en çok etkileyen Küba ve Brezilya şarkılarına yer vermiş. "Gracias" albümünün kayıtlarında, Omara Portuondo'ya eşlik eden müzisyenler arasında Trilok Gurtu, Avishai Cohen, Roberto Fonseca, Jorge Chicoy gibi dünya ustaları yer alıyor.

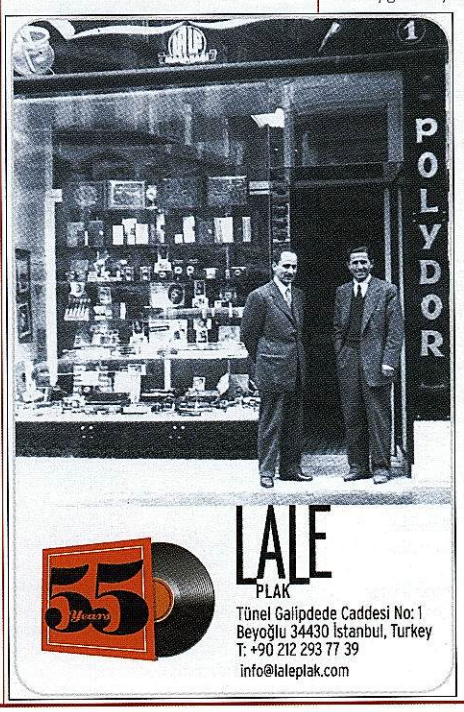

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

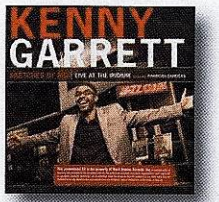

Sketches of MD
Kenny Garrett
Mack Avenue

Greg Calbi	Mastering
Jonathan Duckett	Engineer
Maria Ehrenreich	Producer, Director of Creative Services
Kenny Garrett	Organ, Synthesizer, Clarinet (Bass), Sax (Alto), Producer
Benito Gonzalez	Synthesizer, Piano, Fender Rhodes
Dena Katz	Photography
Jimmy Katz	Photography
Raj Naik	Art Direction, Design
Nat Reeves	Bass
Pharoah Sanders	Sax (Tenor), Vocals, Guest Appearance

Charlie Haden Family & Friends:
Rambling Boy

Paul Altomari	A&R
Tom Arndt	Package Coordinator
Tom Baker	Mastering
Russ Barenberg	Guitar, Mandolin
Craig Bishop	Photography, Executive Manager
Sam Bush	Mandolin, Soloist
Ruth Cameron	Vocals, Producer
Rosanne Cash	Vocals
Elvis Costello	Vocals
Leif Covington	Package Coordinator
Rick DePofi	Engineer
Jerry Douglas	Dobro, Soloist
Stuart Duncan	Fiddle, Soloist
Mark Fain	Producer
Béla Fleck	Banjo
Vince Gill	Vocals
Fanny Gotschall	Creative Director
Buddy Greene	Harmonica, Soloist
Charlie Haden	Bass, Arranger, Vocals, Vocals (bckgr), Producer, Liner Notes, Soloist
Josh Haden	Vocals
Petra Haden	Vocals, Vocals (bckgr)
Rachel Haden	Vocals, Vocals (bckgr)
Tanya Haden	Cello, Vocals, Vocals (bckgr)
Bruce Hornsby	Piano, Arranger, Vocals, Soloist
John Leventhal	Guitar
Jim McGuire	Photography, Portraits
Latifa Metheny	Photography
Pat Metheny	Guitar, Arranger, Producer, Soloist
Garrett Shelton	Project Manager
Ricky Skaggs	Guitar, Mandolin, Vocals, Fretless Banjo
Bryan Stuart	Guitar
Bryan Sutton	Guitar, Soloist
Dan Tyminski	Mandolin, Vocals, Vocals (bckgr)
Bil VornDick	Engineer
Buck White	Piano
Cheryl White	Vocals

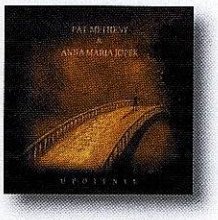

Upojenie
Pat Metheny & Anna Maria Jopek
Izabelin/Universal

Krzysztof Bzówka	Violin, Concert Master
Carolyn Chrzan	Assistant, Guitar Technician
Mino Cinelu	Percussion, Conga, Drums, Triangle, Shaker, Udu, Crotale
Robert Dabrowski	Violin
Ewa Dluzniewska	Studio Manager
Piotr Dumata	Artwork
Artur Gadzala	Violin
Jacek Gawlowski	Mastering
Robert Gniadek	Technician, Piano Tuner
Anna Maria Jopek	Arranger, Vocals, Vocals (bckgr), Voices, Choir, Chorus, Producer, Fender Rhodes
Patrycja Jopek	Violin
Andrzej Karp	Mixing
Dariusz Kisielinski	Viola
Marcin Knobloch	Digital Transfers
Jozef Kolinek	Violin, Contractor
Cezary Konrad	Drums
Wojciech Kowalewski	Percussion, Bongos, Tambourine, Bells, Claves, Tympani (Timpani), Vibraslap, Shaker, Temple Blocks, Crotale
Robert Kubiszyn	Double Bass
Marcin Kydrynski	Arranger, Producer
Piotr Laskowski	Assistant Engineer
Wojciecj Lopaciuk	Engineer
Linda Manzer	Guitar Maker
Bernard Maseli	Vibraphone
Pat Metheny	Guitar (Acoustic), Guitar, Arranger, Guitar (Electric), Keyboards, Producer, Guitar (Classical), Guitar Synth, Guitar (Soprano), Guitar (Baritone)
Tadeusz Mieczkowski	Engineer, Mastering, Mixing
Henryk Miskiewicz	Arranger, Sax (Soprano)
Leszek Mozdzer	Piano, Arranger
Kasia Mrozewska	Design
Jerzy Muranty	Cello
Marek Napiorkowski	Guitar, Guitar (Classical)
Piotr Nazaruk	Flute, Percussion, Recorder, Vocals (bckgr), Voices, Dulcimer (Hammer), Shaker
Janusz Olechowski	Cello
Darek Oleszkiewicz	Bass (Acoustic)
Matt Pierson	Sequencing
Joanna Popowicz	Mixing
Jacek Poremba	Photography
Marcin Pospieszalski	Guitar (Bass), Programming, Loops
Izumi Shikibu	Poetry, Inspiration
Katarzyna Gilewska Zagrodzinska	Violin
Pawel Zarecki	Percussion, Arranger, Keyboards, Programming, Producer, Engineer, Loops, Keyboard Programming
Jack Zorawski	Executive Producer, A&R
Włodzimierz Zurawski	Viola

Roy Ayers Ubiquity
Change Up the Groove
Polydor

William Allen	Vocals
Roy Ayers	Arranger, Conductor, Vocals, Vocals (bckgr), Vibraphone
Wilbur Bascomb, Jr.	Bass
George Braith	Sax (Soprano)
Calvin Brown	Guitar, Soloist
Terry Burrell	Vocals (bckgr)
Monica Burruss	Vocals (bckgr)
Wilby Fletcher	Drums
Jerry Friedman	Guitar (Rhythm)
Wayne Garfield	Arranger, Vocals, Vocals (bckgr), Performer
Ronald Albert Johnson	Engineer
Hollis King	Art Direction
Andy Kman	Production Coordination
Chano O'Ferral	Percussion, Conga
Leon Pendarvis	Piano, Piano (Electric), Clavinet
Pat Rebillot	Synthesizer, Arranger, Performer, Arp, Synthesizer Arrangements
Kevin Reeves	Mastering
Jerry Schoenbaum	Producer
Gil Silva	Guitar (Rhythm)
Greg Vaughn	Photography
Harry Weinger	Reissue Supervisor
Harry Whitaker	Piano, Arranger, Piano (Electric), Clavinet
Isabelle Wong	Design

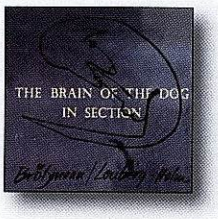

Peter Brötzmann
The Brain of the Dog in Section
Atavistic

Peter Brötzmann	Clarinet, Sax (Alto), Sax (Tenor), Tarogato
John Dewey	Engineer
Fred Lonberg-Holm	Cello, Electronics
Lou Mallozzi	Mastering

Arild Andersen
Live at Belleville
ECM

Arild Andersen	Producer, Double Bass, Editing, Mixing, Electronics
Manfred Eicher	Editing, Mixing
Syver Frøyslie	Engineer
Asle Karstad	Engineer
Sascha Kleis	Design
Jan Erik Kongshaug	Editing, Mixing
Vidar Ruud	Photography
Tommy Smith Youth Jazz Orchestra/Jim Locke	Sax (Tenor)
Paolo Vinaccia	Drums

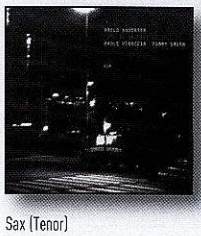

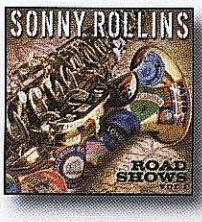

Sonny Rollins
Road Shows, Vol. 1
Emarcy

John Abbott	Photography
Clifton Anderson	Trombone, Producer, Photography
Bobby Broom	Guitar, Guitar (Electric)
Richard Corsello	Editing, Assembly
Bob Cranshaw	Bass, Bass (Electric)
Kimati Dinizulu	Percussion
Al Foster	Drums
Gary Giddins	Liner Notes, Author
Jerome Harris	Bass, Bass (Electric)
Roy Haynes	Drums
Steven "Steven J." Jordan	Drums
Victor Lewis	Drums
Christian McBride	Bass
Jamie Putman	Design, Cover Art
Sonny Rollins	Sax (Tenor), Executive Producer
Stephen Scott	Piano
Victor See-Yuen	Percussion
Mark Soskin	Piano, Piano (Electric)
Mark Wilder	Mastering
Perry Wilson	Drums

Avishai Cohen
Flood
Anzic

Yonatan Avishai	Piano
Avishai Cohen	Trumpet, Producer
James Farber	Mixing
Daniel Freedman	Percussion
Joe Marciano	Engineer
Max Ross	Assistant Engineer
Mark Wilder	Mastering

McCoy Tyner
Guitars
Half Note/McCoy Tyner

John Abbott	Photography
Steven Bensusan Management	Executive Producer,
Ron Carter	Bass, Musician
Jack DeJohnette	Drums, Musician

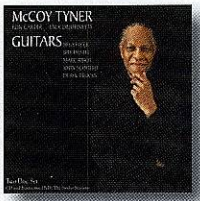

Béla Fleck	Banjo, Musician
Bill Frisell	Guitar, Musician
Randy Funke	Engineer, Mastering, Mixing
Molly Gobel	Art Direction, Design
Adam Hertz	Associate Producer, Management
Justin Kessler	Assistant
Jeff Levenson	Executive Producer
Marc Ribot	Guitar, Arranger, Musician
John Scofield	Guitar, Musician
John Snyder	Producer, Liner Notes
Derek Trucks	Guitar, Musician
McCoy Tyner	Piano

Paul Motian
Live at the Village Vanguard, Vol. 2
Winter & Winter

Larry Grenadier	Bass
Masabumi Kikuchi	Piano
Robert "RX Lord" Lewis	Photography
Lori Lorenzen	Mastering, Mixing
Paul Motian	Drums
Greg Osby	Sax (Alto)
Mariko Takahashi	Executive Producer
Adrian VonRipka	Engineer
Ed Wedberg	Piano Tuner
Stefan F. Winter	Producer, Executive Producer

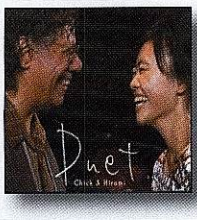

Chick Corea/Hiromi Uehara
Duet (Chick Corea & Hiromi)
Universal Japan

Chick Corea	Piano
Hiromi Uehara	Piano
Abdullah Ibrahim	Senzo, Jazz
Abdullah Ibrahim	Piano

Uri Caine Ensemble
The Othello Syndrome
Winter & Winter

Uri Caine Ensemble	Ensemble
Julie Paton	Lyricist
Carlos Albrecht	Engineer
Ralph Alessi	Arranger
Stefano Bassanese	Engineer
Sadiq Bey	Lyricist

Arrigo Boito	Lyricist
Jan Caine	Photography
Massimiliano Cervini	Engineer
Raymond Earl	Engineer
Francesco Giacomello	Engineer
Nguyên Lê	Engineer
Günter Mattei	Layout Design
Adrian von Ripka	Engineer, Mixing, Editing, Mastering
Tommaso Savoia	Photography
Bastian Schick	Engineer
Jochen Schulz	Engineer
Bunny Sigler	Lyricist, Arranger
Bruno Fabrizio Sorba	Engineer
Göran Stegborn	Engineer
Mariko Takahashi	Executive Producer
Stefan Winter	Producer, Executive Producer

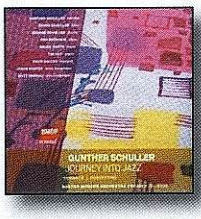

Gunther Schuller
Journey into Jazz
BMOP/Sound

Bruce Barth	Piano
Tom Beckham	Vibraphone
Matt Darriau	Sax (Alto)
Joel Gordon	Engineer
Nat Hentoff	Liner Notes
John Kramer	Artwork, Design
Steven Ledbetter	Liner Notes
Liz Linder	Photography
Dr. Toby Mountain	Engineer
Tim Ray	Piano
Gil Rose	Conductor, Producer, Executive Producer
George Schuller	Drums
Gunther Schuller	Narrator, Author

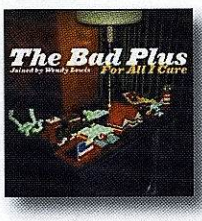

The Bad Plus
For All I Care
Universal AB

Reid Anderson	Bass
Ethan Iverson	Piano
David King	Drums

Richard Galliano
Love Day
Milan

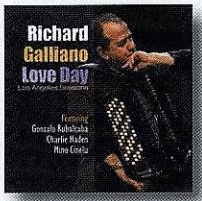

Mino Cinelu	Percussion, Musician
Richard Galliano	Accordion, Arranger, Composer, Artistic Producer, Music Direction, Musician
Charlie Haden	Double Bass, Musician
Charles Paakkari	Engineer
Gonzalo Rubalcaba	Piano, Musician

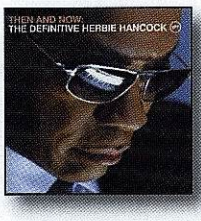

Herbie Hancock
The Then and Now: The Definitive Herbie Hancock
Verve

Alex Al	Bass
Ray Alonge	French Horn
Kwaku Alston	Cover Photo
Bob Belden	Arranger
Ann Britz	Producer
Garnett Brown	Trombone
Billy Butler	Guitar
Dahlia Ambach Caplin	Executive Producer, Compilation Producer
Terri Lyne Carrington	Drums
Ron Carter	Bass
Arthur Clarke	Sax (Baritone)
Vinnie Colaiuta	Drums
George Coleman	Sax (Tenor)
Johnny Coles	Trumpet
Kirk Degiorgio	Liner Notes
George Devens	Percussion
Darrell Diaz	Keyboards
DJ Disk	Turntables
Guy Eckstine	Producer
Joe Farrell	Sax (Alto), Sax (Tenor)
Shane Fitzsimons	Bass
Eric Gale	Guitar
Matthew Garrison	Bass
Herbie Hancock	Organ, Piano, Arranger, Conductor, Keyboards, Piano (Electric), Clavinet, Producer, Arp, Executive Producer, Fender Rhodes, Original Recording Producer
Lisa Hannigan	Vocals
Eddie Henderson	Trumpet
Joe Henderson	Flute (Alto), Sax (Tenor), Soloist
Dave Holland	Bass
Freddie Hubbard	Trumpet, Cornet
Paul Jackson	Bass, Marimba, Marimbula
Jerry Jemmott	Bass
Hollis King	Art Direction
Larry Klein	Arranger, Producer
Andy Kman	Production Coordination
Ken Levitan	Executive Producer
Alfred Lion	Producer, Original Recording Producer
Vyvienne Long	Cello
Lionel Loueke	Guitar
Harvey Mason, Sr.	Drums
Bennie Maupin	Clarinet (Bass), Flute (Alto), Saxophone, Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Bobby McFerrin	Vocals
Marcus Miller	Bass
Alan Mintz	Producer
Joni Mitchell	Vocals
Joe Newman	Trumpet, Soloist
David Passick	Executive Producer
Benny Powell	Trombone
Bernard "Pretty" Purdie	Drums
Kevin Reeves	Mastering
Damien Rice	Vocals
Wallace Roney	Trumpet
Jack Rovner	Executive Producer
Ernie Royal	Trumpet
David Rubinson	Producer, Original Recording Producer
Robert Sadin	Arranger, Original Recording Producer
John Scofield	Sitar (Electric)
Bob Sheppard	Sax (Soprano)
Wayne Shorter	Sax (Soprano), Sax (Tenor)
Darrell Smith	Associate Producer
Bill Summers	Percussion
Tomo	Drums
Harry Weinger	Compilation Producer
Toni Williams	Drums
Francis Wolff	Photography
Stevie Wonder	Harmonica, Arranger, Vocals

Wadada Leo Smith
Tabligh
Cuneiform

Bill Ellsworth	Artwork, Design
Jeff Evans	Mixing
John Golden	Mastering
Vijay Iyer	Synthesizer, Piano, Fender Rhodes
Shannon Jackson	Drums
John Lindberg	Bass
Lauren Pratt	Producer
Wadada Leo Smith	Trumpet, Producer

Steve Turre
Rainbow People
Highnote

Ignacio Berroa	Drums
Kevin Blackler	Mastering
Joe Fields	Executive Producer
Kenny Garrett	Sax (Alto)
Sean Jones	Trumpet, Flugelhorn
Manfred Knoop	Engineer
Gene Martin	Photography
Pedro Martinez	Percussion
Mulgrew Miller	Piano
Russ Musto	Liner Notes
David Stoller	Mixing
Steve Turre	Trombone, Producer, Shells, Liner Notes
Peter Washington	Bass

BULMACA

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Soldan sağa:

1-Piyanist Kenny Barron'ın bir grubu.

2-Mi notasının harf karşılığı/Geçtiğimiz yıl kaybettiğimiz Esbjörn Svensson'un üçlüsü için kullanılan kısaltma/Bir Nils Petter Molvær albümü.

3-Johnny Griffin'in A Blowin' Session albümündeki parçalardan birinde bu kelime geçer/Sol notasının harf karşılığı.

4-_____ Love Supreme (John Coltrane)/Bir Either/Orchestra kaydı: Dial _____/Basçı Mario Pavone'nin bir kaydı.

5-Müziği Matt Dennis'e, sözleri Thomas Adair'e ait bir klasik: Everything Happens to _____/La notasının harf karşılığı/Bir bop altocusu: _____ Donaldson.

6-Free jazz sahnesinin önemli davulcularındandır: _____ Blackwell (1929-1992)/Swing döneminin önemli davulcularındandır: Chick _____ (1905-1939).

Yukarıdan aşağıya:

1-Yakınlarda kaybettiğimiz Freddie Hubbard'ın bir albümünün başlığında bu kelime geçer.

2-Latin müziğinin önemli vurmalı ustalarındandır: _____ Escovedo/Kanadalı bir gitarist: _____ Bickert.

3-(tersi) John Scofield'ın bir bestesi.

4-Bir Wayne Shorter albümü: _____ Cetera/ Swing döneminin önemli davulcularındandır: Cozy _____ (1909-1981).

5-(tersi) Soyadı Little ve Ervin olan iki cazcı bu ismi taşır.

6-Gitarist Ralph Towner'ın Diary albümündeki bir bestesi/Sun Ra'nın Atlantis albümünde açılış parçası/Si notasının harf karşılığı.

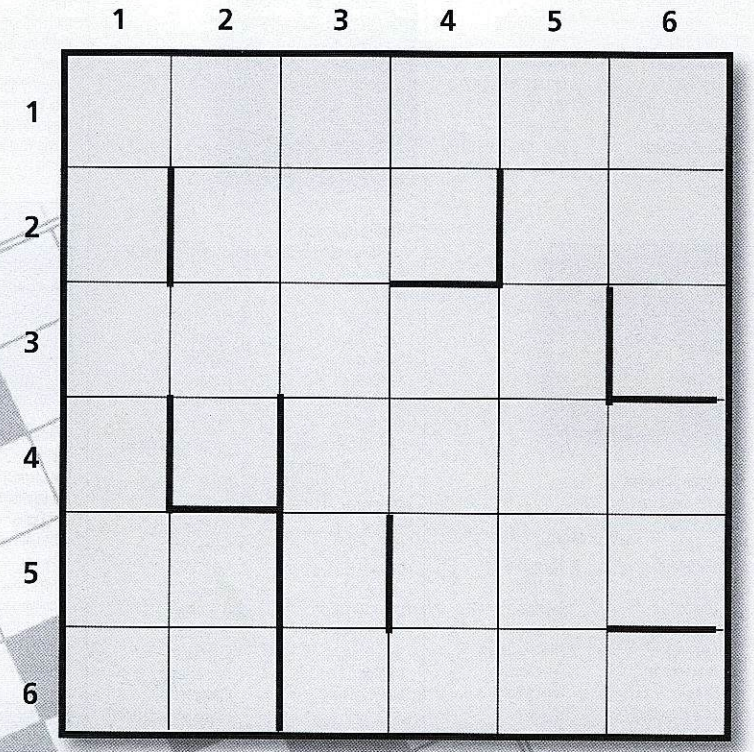

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	A	F	R	I	C	A
2	T	K	A	Y	A	K
3	T	A	P	E	R	B
4	I	H	O	R	T	A
5	C	I	E	B	E	N
6	A	L	T	U	R	K

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Semih Ünsal - Adana
Beran Paçacı - Eyüp/İstanbul

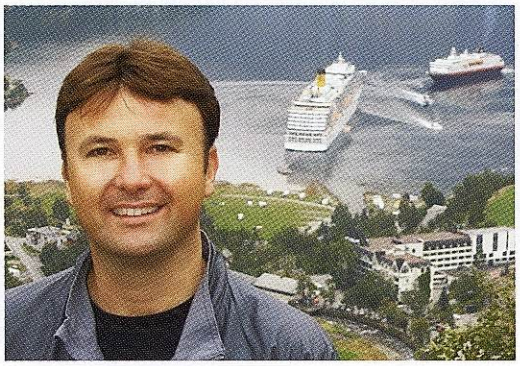

En iyi profesyonel
rehber ve gezi yazarı ödüllü
Saffet Emre Tonguç
tarafından
Türk gezginler için
hazırlandı.

Nereye gideceğinize karar vermeden...

Bir Türk yazardan Türkler için hazırlanmış ilk Avrupa gezi rehberi

Çok sayıda güncel görselle zenginleştirilen kitapta, ülkeler hakkında ayrıntılı bilgilerin yanı sıra, tarihi ve turistik yerler, ulaşım, alışveriş, restoran, gece hayatı ve otel bilgileri detaylı biçimde yer alıyor.

Sıra dışı bilgiler, farklı ipuçları ve özel notlar bulabileceğiniz bu kitap tam olarak Avrupa rehberi ihtiyacını karşılayacak yoğunlukta.

Müzelerde ziyaret edilmesi gereken özellikli bölümler ve galeriler, ihtiyaç duyulabilecek bazı sözcüklerin o dildeki karşılığı, Türk büyükelçiliklerinin telefon numaraları ve mitolojik öyküler gibi özel bilgiler...

Avrupa'da Görülecek 101 Yer kitabı, yaşlı kıtadaki Osmanlı ve Türk izlerini de takip edip okura ilginç bilgiler aktarıyor.

Tallinn'de bir kilise haçının altındaki hilalin, Viyana'da kahvenin, Stockholm'de Süryanilerin, Berlin'de Bergama Müzesi'nin, British Museum'da Efes Artemis Tapınağı'nın, Rodos'ta Cem Sultan'ın, Arnavutluk'ta Rahibe Teresa'nın, Figueres-Dali Müzesi'nde Kapalıçarşı işi sandığın, Peterhof Sarayı'ndaki Çeşme Odası'nın hikayeleri kitapta yer alan detaylardan sadece bazıları.

HEMEN SAHİP OLMAK İÇİN ARAYIN! BOYUT YAYIN DANIŞMA HATTI 0212 444 53 53

BOYUT YAYIN GRUBU

www.boyut.com.tr

Sarp Dakni
sarp@pozitif-ist.com

Babylon'da Ocak, Şubat konserleri

16 Ocak 2009 Cuma

Garanti Caz Yeşili

Forro In The Dark

New York'un en sevdiği seslerden biri olan Forro in the Dark, Kuzey Brezilya'nın geleneksel ritimlerine kendi enerjilerini katıp ortaya son derece eğlenceli bir müzik çıkarıyor. Işıltılı kariyerinde David Bryne ve Bebel Gilberto gibi usta isimlerle çalışma şansını yakalayan ve Avrupa festivallerinin vazgeçilmezlerinden biri haline gelen Forro in the Dark, Brezilya sahillerinin sıcak rüzgarlarını Babylon'a taşıyacak.

Hadouk Trio

28 Ocak 2009 Çarşamba

Sahne performanslarını canlı olarak izleyen herkesi, grubun bir elemanı olarak hissettirecek kadar güçlü, renkli ve heyecan verici topluluk Hadouk Trio'nun ünü artık Fransa sınırlarını zorluyor. Üç multi-enstrümantalistten oluşan topluluğun müziğini herhangi bir kategoriyle sınırlandırmak neredeyse imkansız. Yaptıkları müzik, tek başına jazz, dünya müziği, ambient, pop, chill-out veya lounge değil bunların hepsinin toplamı hatta daha fazlası olarak adlandırılabilir. Albümlerinde yarattıkları etkiyi, sahne performanslarıyla ikiye katlayan ekip, sıkı takipçilerini keşfedilecek yeni müzikal coğrafyalara taşıyor.

Garanti Caz Yeşili

Nouvelle Vague

19 Şubat 2009 Perşembe

Punk ve New Wave altyapısına sahip şarkıları, tamamen yeni bir forma sokan Nouvelle Vague, Bossa Nova, jazz ve 60'lar pop standartlarını izleyerek dinleyicilerini şaşırtıcı ve sürprizlerle dolu bir zaman yolculuğuna davet ediyor. Bossa Nova çizgisinde 80'ler hitlerini tamamen kendilerine özgü bir şekilde yorumlayan Fransız ikili Marc Collin ve Olivier Libaux, gizemli ve seksi vokalistleriyle birlikte Babylon sahnesini fethetmeye hazırlanıyor. Portekizce Bossa Nova ve İngilizce New Wave anlamına gelen Nouvelle Vague, Marc ve Olivier'nin erken seksenlerden sevdikleri klasikleri orjinalinden tamamen bağımsız cover'lamaları esasına dayalı bir proje. Joy Division'dan XTC'ye, Depeche Mode'dan The Cure'a uzanan ikilinin seçtikleri klasikleri daha önce hiç duymamış olan genç vokalistler seslendiriyor.

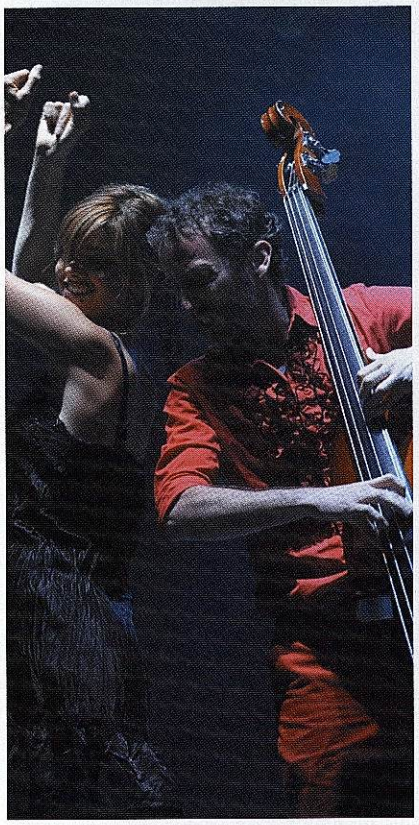

27 Şubat 2009 Cuma

Doluca ile Dolu Dolu Latin !DELADAP

Roman kültürü, güller ve melekler Babylon sahnesinde buluşuyor. Fusion ve nu-jazz'i çigan ateşiyle buluşturan, Prag kökenli müzisyen Stani Vana önderliğindeki !DelaDap, ilkbaharın ilk günlerinde unutulmayacak bir sahne performansı sergileyecek.

2001 yılında ünlü prodüktör Stani Vana, ünü ve kararlılığı ile tüm sınırları aşan çingene kültürünün devamlılığını sağlamayı da gözönüne alarak yeni bir keşif arayışı içine girdi. 2 yıldan fazla süren çalışmalar sonucunda jazz'dan pop'a uzanan düzenlemelerle Doğu Avrupa'nın gelenekleri, modern tınılarla buluştu ve ortaya !DelaDap çıktı. Topluluk üyeleri 5 farklı dilde konuşuyor olsalarda tek ortak dilleri olan müzik sayesinde çok iyi anlaşıyorlar. !DelaDap, sınırları birbirinden uzak farklı coğrafyaları birleştirme amacı doğrultusunda kendisine sembol olarak dayanışma ve etkinlenmenin temsilcisi gülü seçmiş.

KobiPuantum Card'la

zaman kazanırsınız, itibar kazanırsınız, ayrıcalık kazanırsınız,

bi de üstüne hediye kazanırsınız.

Gönderilerinizi KobiPuantum kartınızla yapın,
her gönderimde puan toplayın, en güzel hediyeler sizin olsun.

Çok iyi fikir di mi?

YENİLENEN HEDİYELER İÇİN
www.araspuantum.com

444 25 52
www.arascargo.com
ARAS CARGO, BİR ARAS HOLDİNG KURULUŞUDUR.

EFQM Committed to excellence

Ulusal Kalite Hareketi

aras cargo önem taşır...